احسن القصص

برائے فرم

ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز و تاجران کتب

کشمیری بازار و بل روڈ لاہور۔

Price 2/8-

رجسٹری شدہ

نحن نقص علیک احسن القصص

الحمد للہ والمنۃ کہ کتاب مستطاب مصنفہ عالم خدا کے مقبول مولانا مولوی غلام رسول صاحب متوطن عالم پور کوٹلہ المعروف بہ

احسن القصص

معہ حاشیہ مولوی صاحب

برائے فرم

ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

مالکان

کتب خانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

جسے

ملک محمد عارف پرنٹر نے اپنے دین محمدی پریس بیرون اکبری گیٹ لاہور میں چھاپکر کشمیری بازار سے شائع کیا

قیمت

سے کہ عشق و خلاص و شہود و غیرہا والا ہمت ہرگز عدم لا استدلال دو در عبارت رنگیا رنگ شہودی
اشعار است براے کہ این نسخہ شعر است بہ حمید شہودی ۱۲ سے این ہر بیت ابتدا در
نصف مصرعہ از بیت چہارم اظہر تحقیق انہ ذات صفت مستحسن است
کہ حمد موصوف آن موخر افتادہ ۱۲ اللہم اغفر لکاتبہ و لوالدیہ
و لاستاذیہ و للمومنین یوم یقوم الحساب امین آمین ۱۲

بسم اللہ الرحمن الرحیم

عشق صفا اخلاص سہلایا رنگیا رنگ شہودی
صدق صفاری آب ہوائیں پلیا وچ خوشنودی

ہر گو برگ ارادت ازلی نور رچایا ہویا
محویت دے خمر ظہوروں نشہ چڑھایا ہویا

افضل اطہر اکمل نور جیں وچ سبھ وڈیائیاں
عدم تکلف والیاں جس تھیں ندیاں ہندیاں آئیاں

ازل ازلی ابد آبادی حمد دوام دوامی
وچ دربار و خوب غنادے ایہ سرسبز مدامی

کل مراتب حقی خلقی تنزیہی تشبیہی
مظہر حمد حمید حقیقی ایہ مکشوف بدیہی

قدر نعم تھیں حمد الایا ہر حامد محموداں
ہر معلوموں ہر موجوداں ہر ساجد مسجوداں

حمد چراغ دلاں تاریکاں مشعل شب ہجوراں
ہر ہر ذرہ جس تھیں چمکیا وچ اقرار قصوراں

عجز کمال خدا دے حمد وں ہر ذرہ اقراری
دم دم لکھ لکھ لوں لوں حمدوں تھکے نہ شکر گذاری

پاک منزہ خالق عالم باجھ مثال نظیروں
اسدا شکر نہ قدر نہ بیدا عقلاں دی تدبیروں

جس دے لطف قلم تھیں قطرہ یوسف جیہاں شکلاں
اسدے حمدوں وانگ زلیخا حال پریشاں عقلاں

حادث کیا قدیموں جایا نے جے لکھ لوڑے ہوئیں
[illegible] ڈُب ہر سیدیاں عقلاں حیرت دے دریائیں

جے شعلہ جوش رہندا سُنے نظری آوے
خون عزیز دل صبر عزیراں چشماں تھیں بہہ جائے

نور رب دے عشقوں سینے حال کہاں کی گذرے
گذر امکانوں وکن اشارے معذوروں وچ عذرے

کھول اکھیں تدھ حال کیا ای ویکھ ذرا کتھے آیوں
کیں کھیلوں کت کالے چلیوں تے کس پاس لیائیوں

نالیں شئے مذکور کدا ہیں اندر وقت وہائے
فیض وجود عدم تے چمکیا کھولے راز چھپائے

جائے بھار ہوندے بھارے تے توں عہد پکائے
بول بلی اقراری ہویوں آں غضب سر جائے

بار امانت چا نہ سکے زمین فلک بیچارے
انس ظلوم جہول اٹھایا ہن کیوں عہدوں ہارے

چھپے بحر کرم دے قطریوں دونویں عالم سارے
انس حقیقت جامع کر کے وچ اس وارا اتارے

تے ایہ نسخہ جبلا اجزا قل وچ عناصر چارے
ناطقہ نفس قلب روح سروں خفی جلی ایہ سارے

خلق امر دیاں شانا ندے وچ تینوں کی اسیری
جان نہ جان آفاق تے انفس مینوں چہ تقدیری

توں وچہ خودی خود دل چھٹ وگیوں ووتھیں خبر نہ کائی
سب کجھ پالک دتا تینوں سٹے توں سب کجھ پایا
جنہاں شیاں ندی خواہش تینوں سب تیرے وچہ آیاں
پاسے توں اپنا آیا جانو ہر طرف پوہیں کورا ہیں!
لے عذارنہ یار قراروں انت پچھوں ہتھ ملنا!
سن کس چھوڑ کدے غم جیو واٹ ملی توں راہی!
توں پریشان ولا و رضیم ہویوں آپ نتاناں
مت وسواس ظلم تے جھلوں اگ تیری بھکھیارے
ظالم جاہل جے نہ ہوندوں پوندوں وچ بکھیڑے
ظلم کماندیاں جنہاں گلیاں گل گردا توں چہ رہیاں
ظالم کیا سر نفس اتارے لوم نہ رہی موے۔
ظالم جہل فناہ توں آیاں جاں ایہ پاویں ناہیں
سرا لے اللہ لا الہ الا اللہ تک سارا
تحت نفی دہر غیر اللہ اریاں ملی نجات جدا یوں
اللہ نور زمین آسمانی جسدے کوٹے سارے
ایہ مصباح صفات نہ جاجوں لاٹ سیٹیں نالے
نور و نور ہویا نورانی عالم دی گلزار سے ہے
تکھیا نظر ہوے تد صفحہ کاتب قلم وکائی!
ہر نقطہ وچہ خاص ٹکانے جھڑ وگیا کتے ناہیں
جے تد صفحہ نظر وچہ دسے صنعت تیری بینائی
تکھ نوشت جیہیں ساری تیرے پاس پہنچائی
دیکھیں نقش نقاشوں جانی نے صنائع مصنوعوں
توں شیشے وچہ دریا ڈیکیں جوہر ہیں اوہ کاری
توں قائم جس جنہ ملی غافل صورت تس نکائی
جھکے باہجہ نہ انگل سلے رزر پان نہ کھوے
جنوں پھیر دھرے سخ تیرا اپنی صنعت دکھلاوے
واحدانیت حق بدیہی لے شہود کمالوں

چھپیاں چھوڑ اڈیندیاں دیوں جھاک ایانیاں لائی
جیوں اپنا آپ تے پایا ویکھ کتھوں ہتھ آیا
فقر غنا تیرے وچہ وسدا وچے نور صفایاں
ہر پایا اپنا یا تیرا جے اک پایوں ناہیں!
کیتوں چلیوں کد ہر جاناں کس سنگت وچہ رلنا
میٹ اکھیں کت ہتھ وگایوں جا سنگی سیاہی
خود نوں جان شغال کمینہ جیہڑوں چھوڑ ٹکاناں۔
ظلم کماویں جہل ہٹاویں پاویں مقصد بھائے
ایہ سبھے مدح مذمت ناہیں ہو جہر رازشالے
داز الجھنوں لاثاں بلیاں تس وچہ خودیاں جلیاں
بعد وصول الہام اچانک اطمینان قبوسے
سب پروار تیرا وچہ تیرے ہو نیہل جاویں ناہیں
او پاسے جلوہ کردے جیہیں دا سرور تارا
نال شہادت شوقی چھڑیاں ملی برات صفا یوں۔
جس وسے فیض واحدیت کو لوائی نور کھلے چمکائے
وچہ مشکوٰۃ قلوب عشاقاں جگمگ نور کھلائے
چٹے تھیں چنگیائی آئے عدموں نقش نتارے
سوہنے حرف کراں بن کاتب دیہن ظہور صفائی
زیر زبر پیش سکونوں خطا نہ پیا کدا ہیں
آپ کورا ہے پوے نابینا لاہے عیب نکائی!
کھول نظر پڑھ جسے کاتب صنعت قلم وکائی!
خود دل دیکھ رقم پڑھ ساری آخر تیک شروعوں
جیہیں دل کل مطلوب جگتیاں نوری لہراں جاری
اس تیے وچہ جاری ہر شے توں اپنے وچہ پائی!
ہر ہر وال اندر پرمعنی ویکھ مستاں دل ڈووے
جاں توں خام جمال فروزاں تینوں نظر نہ آوے
تو تصور تسے ہندچو ناہیں حاجت استدلالوں

جنہاں مذاق سمجھیا تن خود شیرینی قندول
ہر خوبی دا صاحب [illegible] سدا [illegible]
شہزادے سبھا ہی مہورا زہر نہ چکھے [illegible]
ڈھونڈسیاں تخت صورت باطن دو چارول
[illegible] تقصیروں [illegible]
ہر سو [illegible] سب [illegible]
[illegible] قرب احد دی ذات [illegible]
[illegible] ستے [illegible]
ستے [illegible] خدا [illegible] شاہاں [illegible]
[illegible] الوہ [illegible]
[illegible] اندر [illegible] نوری
ہر دم وقت [illegible]
باجھوں [illegible] فیض [illegible]
فیض [illegible] ہو سکے [illegible] ہوئے
عشق ڈیڈھے [illegible] وصل فراقوں خالی
[illegible] لاٹ [illegible] درد [illegible] خالی
[illegible] احسان کرے [illegible] سودائی
[illegible] ساری [illegible]
یار [illegible] تیرا [illegible]
اول آخر [illegible] نال [illegible]
[illegible] قدم [illegible] گذر [illegible]
داغ لگا مت [illegible] مرد [illegible]
[illegible] والی [illegible] دربار
دھوئے حق [illegible] سچا عشق خدایا
دائم [illegible] طلب دی [illegible]
میں ہوندے میں کتوں جاواں [illegible]
فضل [illegible] خود دل شوق [illegible]

[illegible] ہر تی جاپے [illegible] نہ بندول
[illegible] قصہ [illegible]
[illegible] نقشوں اک صورت [illegible]
آخر [illegible] دیوارول
[illegible] دل [illegible] پیچ پیچول
[illegible] صفتاں ذات کمالول
[illegible] قرب [illegible] شوق حسن [illegible]
[illegible] حق یادیں [illegible] مقصود [illegible]
[illegible] نور [illegible]
[illegible] ذات [illegible] نہیں [illegible]
[illegible] تیرا [illegible] کل نوری
تول [illegible] عشق [illegible] نال [illegible]
[illegible] عالی ایہہ طبع [illegible]
[illegible] کون [illegible]
[illegible] والی [illegible] وچ [illegible]
[illegible] شوق وصالی [illegible] ہوش [illegible]
کل احسان تیرے [illegible] یاری
[illegible] اُمت [illegible]
[illegible] اُمت [illegible]
[illegible] یار [illegible]
[illegible] دل آ [illegible]
عشق [illegible] حسرت [illegible]
بخشیں [illegible] فضل [illegible]
[illegible] آیا
میں قربان [illegible] پیار [illegible] نال [illegible]
[illegible] غالب فضل ریا نال
جیں [illegible] شوقوں [illegible] جائے

تے تقدیم اُسے دے بار دوں پہر خود ناتا نے
ویکھن اہل علم دی رمزوں نوں دل کھڑے جھکانے

ہے یگر تراب! مدہیئاں زاد دنیا نام سدائے
نور سہرے وچہ پیٹ چڑھن بتے ٹلائے

بانہوں پکڑ لنگھے تودھیں نوں پر کرم ول جھکے
جبنوں روہڑ غضب وچ گٹنے کوئی کڈھ نہ سکے

یارب تیری سرگردانی میریوں گئی شماروں
اک رحمت دا دارو تیرا روگ کٹے بیمار دلوں

میری کار تواے تیرے یا ستار غفارا
عقل کریں میں کیٹ جاواں فضل کریں چھٹکارا

میں بندہ توں صاحب میرا انت شرک ڈبایوں
رحمت تیری بہت زیادہ بندے دی بھرمایوں

صفت تیری کی قدر بیانوں صفتاں والا عالی
آپ بیچارہ بندہ کیونکر تیریاں صفتاں عالی!

ایہ اقرار نبیاں سندا اتحقیق وچہ آیا
تیری کنہ نوں پا نہ سکے توں بے مثل خدایا

عقل مندیاں تیں ہن بھاوے جے لائق کچھ فہماں
ات عاقل بے عقل تمامی رہن ستھے وچہ ہالاں

عادت تاں نہیں ذرہ وی کوئی ویکھے تیں تیریاں پھیر
تو نتیں تیرے ختم الہٰی تے نہ لاؤ پھیرے

عقل خیالوں وہم گمانوں تیریاں صفتاں عالی
خالق مالک جان جہاں دا توں عالم دا والی!

جوان کرم تیرے بخشش دا نہوں عالم کل سوالی
جیہاں پاویں لطف کرم تھیں کدے نہ ہوون خالی

تو ہدی دی توفیق اساں نوں دیویں پاک الہٰ یا!
واسطے واسطہ سوال ہر دم شاہنشاہا

قدم نبی دے پچھے ساں نوں یارب راہ چلائیں
اندر قوم نبیاں کیتا نوں سرور جیں تائیں

نعت سید المرسلین امام المتقین خاتم النبیین رسول العالمین محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جو ہر عرض وجود خلائق اصل اصول کمالی!
امت خیر امم تاں ہوئی نام محمد عالی

نبی صفی دا سید سرور تے کوثر دا ساقی
تیں حق خاص شفاعت کبری ختم رسل آفاقی!

وچہ اشارے انگل جیندی شق قمر افلاکی
خیر الناس عرب دا فصیح خواص لب زیبائی

مہر نبوت نال منقش عظمت صفت خلاقی
جمع کلم وچہ حرف زبانی شاہ سوار براقی

ثاقب نجم قمر تے شمسوں انور نور ہر شاکی!
جیں تے پاک قدم دی برکت فخر کرے دچھاتی

مظہر فیض اتم یگانہ مطلع صبح ظہوری
اوہ شاہ بیت قصائد عالم جیں وچہ خوبی نوری

تے اوہ امت مذہب کاں نہ جیہے رحم غفوری
تے مرحومہ امت اس دی عنبر محجل نوری

رحمت عالم سایہ عالی قامت سایوں خالی!
خوشبو عرق بدل سر سایہ پاک لعاب زلالی!

فتح مبین کمال شرف تے شان نبی دی عالی
تے محمود مقام سکے خاص عطا نرالی

سینہ پاک منور شرح نور رکھیں مازاغوں
انور رکھیں مہر نبوت روشن نور ہر جھول

شاہ صفیاں پیر ولیاں خاص امام قبیلاں
فاتح باب بہشت سکے اتے وچہ تقیاں!

سے جبریل ہوانگ نوری حد وانزے پھر آیا
اویں مت بعد نبیاں گذر گئے افضل کون !
فوج فرشتیاں نال سد مائی شوق تاں اگ چلائی
گھندے گئے ورے افلاکوں تک مضرب سدرہ
لشکریاں وچ موسے جیسے کر کر سہارے
جبرائیل رہیا جیہ سدرہ قوت پرونہ سہائی
سدرہ فرش قدم وچہ ...
قدم وہیر رفعت ... بالا ...
صورت حرفوں پاک خدائیں کھوں پاک نہ توں
جو دیکھا سو ڈٹھا آخر جو پایا سو پایا گیا
رحمت نور جہاں کھلارے عرشاں ملاں گویاں
گم گیاں نوں راہ دکھائے روگ گئے بیماراں
منزل مقصد چھوڑ وگیندیاں وچہ تھے نادانی
بے خبراں تھیاں ہوش جہاناں تیسیاں جیہ حیرانی
اصل بھنا گم گیاں جو دی تھیں اندر سرگردانی
آہن جیہت طبیب حقانی کھولے راز نہانی
واگاں ول مقصود چلایاں موڑ کوہ ...
سب جہان اکودی برکت نور و نور دکھیا
پیش قدم وچہ عالم ہویا جس نے اودہ رخ تکیا
پاون ہاریاں سب کجھ پایا شکر گئے ایذائیں
بہت صلوٰۃ سلام نبی تے آل سنے اصحاباں
سبھیں اول بعد نبیاں صدیقاں وچہ اکبر
عمر خطاب خلیفہ ثانی اودہ فاروق پیارا
ذوالنورین کرم داپورا اودہ فاروق حقانی
جو بھنا درج بتول بہادر بوطالب گھر جایا
حسن حسین و صاحبزادے شاہ بہشت جواناں
رضوان اللہ وچہ حق تماماں آکھاں لکھ لکھ واری

جا چڑھ براق نگاہ بے جبلیا اٹھے وچہ پہنچ پایا
اس بھیوں شب تک تے ویکھا ... عالماں کوں
جبرائیل نقیب پکارے پاک سواری آئی
آہن پیش سبے پیغمبر جبریل نقیباں نوں آئے
... وچہ جنت حوراں شوق زیارت پائے
... دستوری پائی
... آخر جا کہیا پاک مقاموں
... وحدہ محبوبا بے طرفوں چوپھیرا ...
... ویکھ رہیا نوں
ہوراں نوں اتہ دخل نہ ہوئے ... پیغمبر آ گیا
... کدھ کرم ... لایاں
... وچہ ... شمع ہیرایاں
روشن راہ صفا دا پایا پائی دل نورانی
ہو غافل وچہ نفس ... فانی
نفسوں ذات گواہی بھریاں گوہر ... انسانی
دل دل موڑ ولیوں گمراہی نور دتی عرفانی
واہ سید الثقلین محمد تر گئے عالم دونویں
جیہ سنداں دل آئینہ فرشوں عرش چمکیا
... دیکھ نہ سکیا
احمد باجہ نہ ہوندے ... راز خدائیں
خاص خواص عزیزاں یاراں ... اصحاباں
ابی بکر بن ابی قحافہ نائب جا کے پیغمبر
جس دی تیغ عدالت والی ... کفار
حاکم جیا غنا سخی ... انسانی
اسد اللہ الغالب غازی علی جو عالی پایا
زہرا بنت نبی ... ہیاں وڈیریاں شاناں
رنج خواس ... جہائیں ... نصیحت ساری

حب نبی دی آل اصحاباں ہے تاثیر ایماناں
منکر ہن گیا اے دوزخ جاندی وار جہاناں

جنہاں دلاں وچ بغض صحابہ حیف تنہاں کہیا لے
اوہ مصداق یقیناً بہم دے بھاویں کے زمانے

یا رب نال طفیل ہدایت بخش اساں مچایاں
عفو کرم دریاں وچ دنیا داں ساڈیاں ہتھ کیاں

نور ہدایت کریں عنایت خوف رجا وچ رکھیں
عشقوں کریں منور سینہ روشن دل دیاں اکھیں

ترغیب دل بالتزام مشہد عشق و بیان بلند پروازی و عالم ہمت کہ فوق مراتب است

ساقی آب طہور طلب دا جام مرے بھر پائیں
دے یا ذوق محبت والا کھٹ دلاں وچ جائیں!

جاں سختے تیغ برہوں دی رخنہ پچھ آنگوں نچا ہوئیں!
تند پلیٹ چمک دے یہ عشقاں شہراں تاریک لائیں

سی چشم پیارے والی جان جگر کھا جائے
دردمنداں دے تن من جالے ہون دردوں آئے

غم برہوں دی غوغا نکھوں غیر رہن کنارے
جان کباب نمک پر سوزوں دلوں بے خواری

دل بے عشق نہیں [illegible] ہووے [illegible] وچ [illegible]
تن بے درد دلا ندامی گھٹ رلائی آہی!

عشق بناں تن دشمن دل دا تے [illegible] تن دا
ویری نال پیاویں ویری دا ساغر جمن دا

عشق بناں دل مردہ غافل کس کم وچ آوے
عشق دلاں نوں صیقل عالم کھیں کر شمشیر دکھاوے

مندے نہیں جن عشقوں دل نوں نہیں روشنائی
غم برہوں دی لذت پانوں دلوں ذوق نہ کائی

ذوق سوے نوں عشق درد فقیری [illegible]
جن غافل نوں دردنگا ہے ہر گز ملے نہ ڈھوئی

وچ حضور دوام نہ دیسا اس خبراں پایاں
تاہنگاں ہور رائے دلاں نوں اسدے [illegible]

جنہاں نوں خبر نہ عشقوں تدھے کوڑ دو پایاں
دردمنداں نوں بید والے دردمنداں دیاں

دیدہ ہور شنیدہ دیو وچ جیڈک فرق جدایاں
قالیاں حالیاں دیکھ جنہیں عملاں فرق لگایاں

بیدردیاں تے درد مصائب دردوں ہور دوایاں
او یار دردان دردمنداں نے بھیریں وچ صفایاں

ناچیاں دیاں چنگیاں چیزاں پایاں نے سچیاں
نظر بلند جنہاں دی دل دی ملے مقام عزیزاں

عشق مقام جمع تے سٹیاں تکیہ نیاں تمیزاں!
غم خوشیاں ہن دنیا والے بنے غلام کنیزاں

جنگل اوڑے راہ چلیندیاں عشقوں ضرباں کاری
ہو طالب لالہ دیکھ نقاباں اکس دی رسر بیزاری

ناز نیاز دو کے [illegible] چڑھدے برہوں دے بازارے
ایہہ مرجات بضاعت جانان رہن پیاں وچکارے

عشق اندھیری جال سر جھلے کھاون تنگ ہلارے
خودی تکبر مان عزت جاندا ملک وچ مارے

عشق کرم دا قطرہ اسنوں تیں ہن تے دس نائیں
اکناں لبھدیاں سہج نہ آوے اکناں دے وچ راہیں

کریں طلب سے صادق جدوں تاں ہی سہے نہ ہائیں
یاریاں وچ دشواریاں جلدیاں لبھے نہ دل جھیتا وا

مشکل ایہہ دکھاندی گھاٹی اوکھیاں اسدیاں واٹاں
بحر عشق دا ایہہ بے پایاں ٹھاٹھ چڑھندیاں لاٹاں

اکناں ٹھیڈیاں عمر گوائی پلے پیا نہ کائی
ہیڈ سنداں قریاں عشرت توشیاں لذت ناز ادایاں
اس گرداب نہ بہتہ کدائیں گم ہویاں وچہ ذاتاں
آتش عشق وکھا نداو تو بھی جل ہو انگیارا
ملیہ یاں [illegible] وچہ [illegible] شوق وصالوں
اس دریا دی [illegible] قدم [illegible]
چھال جھلے تلوار برہوندی قدم نہ موڑ ہٹائے
کچی [illegible] ٹٹ جگر پیا وے
چشم اولارے کرے نظارے شوق سہے تن [illegible]
اگ نوں ہے سر [illegible] پاوے جیبھ اکٹھا روٹے
وچہ اڈیکاں [illegible]
جسوں عشرت کہے لوکائی [illegible] ہتھیں منہ موڑے
تلب نہ چھوڑے قالب توڑے دو دم وچہ چھوڑے
ہوئے گھوں پیالے زہروں [illegible]
چھٹے تیر کماں برہوندا ہوکے [illegible]
مرہم زخم دے دی لبھے وصلوں [illegible] نہ کائی
بھر بھر دیوے ذوق پیالے ساقی نور قدم دا
بھر با نور منگے گھر خالی رہن کٹے [illegible] کالی
چشم اگھاڑ نگاہ گنہارے نظر پون آئینے
رہے اداسی وچہ جدائی وصل منگے سواری
وچہ خمار شراب وصل دے وو تن ملن پیالے
عالم عشق عجب سن بھاندیاں صقل کرے تلواراں
عشق چگا پرا دکھے پینڈے مرد ہووے دکھ جھلے
عشق کٹار عجب ہے خونی آن وجے کاری
عشق بہار قدیم اجیہی گلوں نہ رنگت ٹوٹے
باجھوں عشق حیاتی ناہیں درد غماں ہی کائی
کھا تلوار برہوندی کاری تے اوہ چھٹ نہ جاوے

اکناں ہوش جدو کی آئی ایہہ نعمت گھر پائی
[illegible] کداہیں وچہ شمار نہ آیاں
[illegible] آئے ذرہ روش وچہ پانی
[illegible] آتش تاں پاویں چھکو را
[illegible] سب کچھ پاوے [illegible] خلق جاوے
[illegible] نظر نہ آئے
تیغ وگے پھیر اکاہیں زخماں خبر نہ پاوے
[illegible] پھیر کچھے رڑکے خون دے گے دریا وے
[illegible] زندہ ہوئے [illegible] برہوندی تائے
[illegible] سہراں واگوں خون [illegible] عشق ہوئے
[illegible]
ہمت قدم [illegible] جذب پوے نہ چھوڑے
دائم [illegible] سکھ سارے [illegible] جھلے دن تھوڑے
[illegible] اللہ ایہہ محبوب لگائی
جیوں جیوں زخم وجن وچہ سینے ڈہک لگاٹی ہووے
کالیاں راتاں بہہ بہہ کٹے اندر سوز جدائی
ہر دم ذوق شہود سجن دا توڑے نقش عدم دا
دام گھتے شوقوں تکیں [illegible] زلفاں والی
مظہر نور پیارے والا ڈھونڈ گھتے وچہ سینے
جاں پیغام ملن دا پاوے غالب رہے خماری
سرور دی چھڈ ہوش سنبھالے پائے ذوق وصالے
بن عشقوں میں سنیاں کتنے گال گھتے زنگاراں
واٹ چلے دکھ پاون ویلے چپ رہے دم گھٹے
داغ بھرے گل لالیاں والے شکل رہے گلناری
[illegible] اندیاں وچہ گلزاراں وگن خرامدے جھولے
ایہہ وہ [illegible] لکھ واری تیغ وجے وچہ چھاتی
ہو ذبح پا اٹھیں پردہ تا دلبر ہتھ آوے

واہ واعشق کیہائی چنگا ہیں وچہ کُل آزادی — اس دنیائے وچہ غماندے جہل ستاں بربادی
سرواڑ روانس نہ جائیں ویکھ چمکدیاں تیغاں! — لیئے جاندے خود بچھاندے سرُے ناں دریغاں
مشہد عشق شہادت اکبر قتل ہووین اکواری — قسم دِلاد ہر پیر نہ پچھے زخم انکا جہل کاری
آ عشقا ہن ویلا تیرا نوک قلم چڑھ صد رستاں! — ہے چلیاں جگ تیریاں ولاں کد توڑی چھپ سناں
چا طوفان قلم دا کائی رُہڑ دیاں ہور رُڑھ جائیں — سوہندیاں دیاں اکھیں وچدوں بیڑیاں تار وکھائیں
دہیریاں دھار دہرمن تلوائے جیندا وگن کداہیں — محبوباں دے ناز نہورے تان جان ازمائیں
واہ عشقا وچہ تیریاں رمزاں جوش کھلن من بھانے — غم خوشیاں پہ وایئے جاون جاں گھر ملن ٹکانے
زلف سیاہ ویاں کالیاں راتیں دلبر دے دربارے — دام بقائے خلوت خانے وچھاون کرن تماشے
تے عاشق دی ذات صفاتوں زخم جھبکن تارے — غمزے تیز ادائیں نازک تیر چھپٹن وچکارے
آوچہ قرب خودوں چھٹ جاوے غیروں دے کنارے — وچہ حضور غیور پیارے غیرت غیراں مارے
دل وچہ غیر نہ گذرے ہرگز جے لکھ سال گذارے — غیراں وانگ وگے چھڈ ایتھے حسنات الابرارے
اکھیں گوش جوارح دلوں لہروگے اک سارے — گوشوں دہر آغوش امیداں سارے بھار اُتارے
آخر انت نہیں کچھ اسدا ملدے رہن ہلارے — تے اس حال زبان نہ محرم دلدے راز نیارے
دیہہ چمکاں ہیں ویریاں تائیں چھوڑ تیر بول آواں — جے نہ نظر کرم دی بدلیں تاکیوں اوگت جاواں

در ذکر سبب تالیف این کتاب مسمّٰی بہ احسن القصص

میں پروردہ عشق سخن واجاں غفلت وچہ آیا — مدت وچہ حجاب غماندے میل وقت وہایا
ڈونگھے زخم جگر وچہ رڑکے ہو ہوا اٹ پرانے — جاہتھ تیغ جفاکش رہوں ڈٹھا کھڑا سرہانے
دریا واندیاں لہراں وانگوں نیں کھلے پرتانے — ڈب ڈب گئے غماندے بیڑے [illegible]
غرق گئے وی غفلت خوابے آپ سر ولوں ویلیا — جاگ پیا سے کیڈک سُتوں عشق سو نہیا کھلیا
تپدیاں اکھیں جگر تڑف دا اٹھیا وچھڑ دا آیا — دل کھچیں نور چمک دا پایا یوسف نظری آیا
کنعانی پیغمبر زادہ تے خود نبی خدادا — محبوباں وچہ جس دا ثانی نہ کوئی سرو آزادہ
نور افشاں پیشانیوں دمکے سطح فلک دا سارا — نور رخوں جیں خلق پکارا نام لیاں چھٹکارا
ہوش سنبھال قلم چا بیٹھی قصدوں واگ چلائی — آتش دلدی جا ہڑا لئے ورقاں وچہ وکائی!
قصہ میرے نوں پورا کرسی پورا کرنے ہارا — مدد منگاں میں اللہ کولوں جیں دریا بچہ نہ چارا
نظم لڑی وچہ لغت پنجابی سوتی عشق پروواں — فن کائی وچہ جھبر ہوندے داغ دلیدے دہوواں
مت کجھ کریں تعجب کاری ویکھ عجائب چالے — تے مت آکھیں آپ بناون شعر بناون والے

اس وچ مطلب خاص قرآنوں سورت یوسف والی
دنو چشک دھریں متاں تھیں پوے نہ دین تباہی
وچ قرآن خدا ایہہ قصہ احسن کر فرمایا
احسن تھیں کی ہور بناوے جیکو جھوٹ رلاوے
جے کا جھوٹ کرے وچ داخل راہ چلے گمراہی
خام روایت میں وچ اُسدے داخل کراں نہ موے
مے پرچوں تقاضا شعروں نغز سخن دل کھاوے
مطلب فوت نہ ہووے بھارا تے کم مشغول خالی
ذکر کریندیاں حال نبیاں فرض ادب دیاں جائیں
افراطوں تفریطوں خالی حاجت ذکر نہ کائی
ایہہ تفسیر غزالی وچوں اکثر مطلب پاوے
موسٰے دی توریت جو اجکل ہے مشہور اتھائیں
پر جو وچہ کتب اسلامی کا ل پتہ نہ پائیا
وروو نے دا اگھڑ وگیا پر ہوں جام پلائے
یارب صدق سخن دی لذت دل میرے وچہ پائیں

سب تفسیر حدیث نبیوں کہے امام غزالی
اُسدیاں حق بیاناں اُتے خاص قرآن گواہی !
جیں خود آپ سراہے خالق رلے نہ جھوٹ رلایا
ایتھے احسن اکرب ہوکے عیب سخن نوں لاوے
اُسدے جیڈ تباہی والا کیڈک ہور گناہی
ہووے خطا سواراں صلح صاحب عجز تیوے
بے تاویل خطا دل کوئی متاں کلام لے جاوے
ظاہر باطن نال ادب دے سمجھے رمز نرالی
اپنے عیب نہ کڈھ سراون پاک صفیاں تائیں
اصل کلام مؤثر عشقوں کھولے نور صفائی
حال زلیخا جامی کولوں جیوں سننے وچہ آئے
بعض اعانت اس تھیں پکڑی ویکھ مطابق جائیں
حرف اجھیا وچہ بیانے میں نہ مول لیایا !
رہن کباب برہوندے لاٹے جگر فراق جلائے
صاف سخن تے شعر اُجالا روشن آخر تائیں

در ذکر آنکہ بعضے عطایائے الٰہی بذات محمدؐ بعضے از انبیا اختصاص یافتہ

عقل فرشتے دے دس حصے اللہ پاک بنائے
حکم کیتا دس حصے خالق جو وچہ دُنیا آیا !
صفوت دے بھی اللہ صاحب حصے دس بنائے
اینویں صبر کیتا دس حصے نوں ایوبؑ نبی نوں
خالق پاک صلابت اینویں حصے دس سوارے
خط و کتابت دے دس حصے تو عیسیٰ نوں آئے
حُسن جمال کیتا دہ حصے جیں وچہ کل سمائے
ہور فصاحت تے بلاغت حصے دس بنایا
ہور خوبی وچہ نبیاں سوا احمد وچہ بھاری
جاں یوسف دی سوح مبارک دنیا چھوڑ سدھائے

تو ادریسؑ نبی نوں بخشے اک وچہ کل سمائے !
تنہا نو سب نوحؑ نبی نوں اک خلقیں ورتایا
اک حصہ وچہ سارے عالم نوں سمجھے نوں آئے
باقی اک رہیا سو ایہا ملیا خلق سبھی نوں
تنہا نوں موسیٰ نوں بخشے اک وچہ عالم سارے
اک دنیا وچہ ساری ورتیا راوی لکھ سدھارے
اک حصہ وچہ عالم سارے نو یوسف نے پائے
ختم الرسل محمدؐ نوں نو اک دنیا وچہ آیا
حمد ربّا! ساں برکت سرور آس بخاتوں بھاری
نور فلک پر یوسف والا کر قندیل بنائی

روح محمد سرور و لے حکم ہویا رحمانی
یوسف دا اوہ نور منور خود وچہ کرے نہانی!

او ہا نور جو یوسف والا سرور وچہ سمایا
محبوباں دے حل دا مقصد ہو دنیا وچہ آیا

نال طفیل رسول اللہ دی یا رب بخشیں ساہاں
رحمت تھیں گھت قطرہ دھو ویں فتر بھر لگایاں

حب نبی دی آل اصحاباں مقصد کریں ہمارا
دل پر نور کریں اس شوقوں جس بن اسلں نہ چارا

آرائش گلزار بگروئے یوسف وفوت شدن مادر مہربان یا نام رضا و پرورش یافتن بر کنار عمہ مشفقہ

اس دنیا دے ماتم خانے کتنے حاکم آئے
وارو وار زمانے اپنے جگ وچہ حکم چلائے

قدم مبارک صفی اللہ اس دنیا وچہ آیا
حکم الٰہی جبدے تائیں ملکاں سیس نوایا

تاج مبارک سر تے دھریا شرف ملی درگاہوں
فرزنداں نوں راہ دکھاوے کل سفید سیاہوں

دنیا فانی چھوڑ چلن دی آخر واری آئی
شیث ہویا وچہ دنیا رہبر شرف نبوت پائی

چھوڑ گیو ترخانہ دنیا شیث نبی جاں دکھایا
حکم رسالت پاک جنابوں تاں ادریس لیایا!

جاں ادریس خدا دے حکموں چھوڑ زمین سدھایا
نوح نبی وچہ خلقاں رہبر ہو دنیا وچہ آیا

ابراہیم نبی دی واری مدت پچھے آئی!
پھر اسحاق نبی نوں جگ وچہ شرف ملی وڈیائی

لگا وچہ کنعان ولایت جھنڈا پھیر یعقوبی
مال کثیر فراغ عبادت حاصل کل بخوبی

ہور آرام قبائل عزت تاج نبوت والا
اللہ نے فرزند دتے تس ہر اک قدر اجالا!

ارجواں نام نبی دی زوجہ جس پت لسنے جائے
نام یہودا سب تھیں وڈا اندر قدر سوائے

ماروان نام حرم دا بیٹا سی شمعون پیارا
دوجا ویر چھوٹیرا اس تھیں سکے ایہہ دو یارا

مالیا ہور حرم دو بیٹے پیغمبر گھر جائے!
بن راحیلے جایا دوہاں ایہہ دس گنتی آئے

تے راحیل پیاری زوجہ خواہر ارجواں سندی
ایہہ ماے دیاں دھیاں دو نویں آیاں وچہ ہوندی

آپس وچہ دو سکیاں بھیناں اندر اوس زمانے
جمع رہا وچہ اکت نکاحے ربدے وچہ فرمانے

دو دھیاں راحیلے جایاں تے دو بیٹے جائے
یوسف بنیامین دوہاں دے ہوونے نام لکھائے

سب یعقوب نبی دے بیٹے باراں گنتی آئے
سورج چندوں دون سوائے حسن سجانے پائے

کیا کہاں وچہ سبھناں یوسف افضل عالی پایہ
دوہیں جہانیں روشن ہویا نور جدہے دا سایہ

جاں دنیا وچہ یوسف آیا کھولی چشم نقابوں!
چمکوں لشک فلک تک گیا کھلا نور حجابوں!

برق درخشاں لعل لباں وچہ شمس نور چمک دا
جے سو عاقل لکھے مثالاں حرف نہیں لکھ سکدا

چہرہ مبارک شعلے نوری شکل سبھی نورانی
کیا کہاں اوہ کس دے جیہا ہور نہ اسدا ثانی

اگے قحط جگت وچہ چھایا لسدن رہیا نہ کالی
ارزانی وچہ دیس ارغیبوں خوشی دلاں وچہ آلی

سکیاں نہراں جاری ہویاں وگیاں وچ جہاناں
وچ پہاڑاں گھاہ انگوری کھلیاں کل گلزاراں
خوش جنوراں وچ گھر گھر گیاں خوشیاں ندے پرواتے
پیغمبر دے بیٹا ہویا یوسف نام رکھایا
جانوراں کل ہر تھے وحشی تسی تن جشن منائے
کر کر صفاں ملائک ربدے کرسے عجز نیازی
لے خوشخبراں گئے فرشتے وچ جہاں چوفیرے
آہی صورت یوسف والی اینڈک چمکاں مارے
یوسف دامنہ ویکھ سکے جیکو نظر ٹکاوے
رُخ دے نوروں عالم دسکے ماہ کنوں تاں ماہی
ایہہ صورت پڑھئے انوار مظہر فیض الٰہی
وننگ ہے اوہ ویکھن والا چہرہ ویکھ اوجالا
دس بھائی سب بھیناں ماں پیو ویکھدیاں نہ رجدے
اینڈک صورت رسی نظر وچ چشموں نقش نہ جاوے
جذب قلوب تاثر والی شکل مبارک نوری
ویکھدیاں تھکیں نال تعجب اُڈن قرار صبوری
بنیامین دو برس چھوٹا سی یوسف دا بھائی
کارن بنیامین پسر دے کل کنیز منگائی
آ ہا گود کھلیندا یوسف نازک پُت پیارا
دل یعقوب رہیا وچ عہد دے طفلی ویکھ پسر ہی
حضرت یوسف تائیں پھپھی لے اپنے گھر آئی
جاگدیاں وچ رکھے ستیاں وچ کنارے
اینڈک الفت یوسف سندی دل وچ آن سمائی
برگ زباں جو یوسف والا جاں جنبش وچ آ گیا
ٹردا پھردا گلاں کردا لگدا بہت پیارا
نس مردا کنعانی سارے اسنوں ویکھن آون
جیوں جیوں یوسف وڈا ہوندا تیوں تیوں شکل دکدی

خشک درخت پھلے پھل پھولوں خنداں گل لستاناں
جنگل سبز زمرد رنگیا تازہ وقت بہاراں
چمکیا گیا اندھیر جہانوں روشنائیاں کنعانے
فرش زمین دا ہیٹھ قدم دے فخر بڑا پوچہ آیا
ویکھ فرشتے جلوہ نوری حیرانی وچ آئے
خالق نور فلک دا والی جس ایہہ صورت سازی
نوری شکل حکمت وچ آئی ہوئے دور اندھیرے
چشم دلاور تاب نہ جھلے جنبش کھان ستارے
شعلہ حسن اکھیں تے چھاوے ویکھ نظر جلجاوے
ستھیں چرخ زحل دے حرموں ہو گئی سیاہی
معشوقاں دے نام جدے دی گندری شاہنشاہی
مائی باپ سنے ہر بندہ ویکھ ہووے متوالا
یوسف گرد رہن سب بھوندے نظر کرن غم بھجدے
اکھیں سیٹ خیالیں ویکھیں یوسف نظری آوے
دل جھک جا نظر نگاہ کریندیاں گھڑی نہ بھاوے دوجی
معجزیوں وچ صورت یوسف جذب فضیلت پوری
بنیامین ہویا جاں پیدا فوت گئی ہو مائی!
اُسدے شیر ولی ہو پرورہ اُسنے طاقت پائی
روندیاں اکھیں مل جہانوں گندری چھوڑ بیچارا
بھین اپنی نوں سونپ دتا سو اوہ تس پرورش کردی
وانگوں جان رکھے خوش دسے کرے نہ پلک جدائی
خورش لباس رکھے سب چیزاں سر منہ وال سوارے
باہجھ حضور رہیا ہے یوسف بھلا نہ بھاوے کائی
شیریں سخنوں مار لیا یا اندر دلاں سمایا!
گھڑی جے نظروں چھپے پرے دل ہو رہے دوپارا
لین آرام پوے تس ڈٹھیاں تاں تے ہجر لیاون
سورج مات رہے چند تارے صورت نور چمکدی

ویکھے باپ جو کدے کدا ہیں دلبوں صبر نہ آوے
پیغمبر فرماوے اک دن بھین پیاری تائیں
بھین اقرار نہ کردی ظاہر دلوں قرار گیا سو!
کیا کراں اج یوسف چلیا ہیں تنہا رہ گیا ں!
جاں اج میرے گھر تھیں جاوے ایہہ فرزند پیارا
نور اکھیں دا جانن لگا دل دا مقصد سارا
حیلہ کجھ بناواں جس تھیں مڑ میرے گھر آوے
شائع اوس زمانے اندر حکم شریعت کردا
آہا سی اسحاق نبی دا پٹکا اک کمر دا
حیلے کارن پھوپھی بدھا یوسف دے لک چوری
یوسف گیا پدر دی طرفے مڑ پھوپھی گھر آئی
چھپیا کولوں گھر دی برکت چک گیا اے میری
آخر گھر دل یوسف سندے پٹکا کھول لیاندا
او ڈک امر شریعت والا اُس تے ہویا جاری
اوویں دل یعقوب نبی دا ہجر پسر وچ رہیا
دنیا چھوڑ سدھائی پھوپھی چلے حکم قدر دے
رہندا ہندا اسوندا یوسف وچ حضور پدر دے
ہمیں یعقوب عبادت خانے دن تے رات گذارے
آپ کھلاوے آپ پلاوے جیہیں وال سوارے
پڑھے نماز عبادت خانے جاں یعقوب پیغمبر
بعد سلام دو رکعت پچھے چشم چمے پیشانی
جاں یوسف دا انبدر ویلا تے وچ گود سلاوے
دل جیہاں وچ یوسف وسیا عشق گیا چڑھ فلکیں
جیوں جیوں یوسف وڈا ہویا حسن پیاں چمکاراں
وچ کنعان نبی دا بیٹا کردے لوک پکاراں
بھائی الفت کرن بہتیری رکھن نال پیاراں
آہی جاں یعقوب نبی دی عشق بلندی چالی

چاہے یوسف نوں ہر ویلے اندر نظر رکھاوے
یوسف تھیں میں صبر نہ دلنوں اٹھیاں کدے کدائیں
برکت گھروں چلی اٹھ میرے دل وچ فکر پیا سو
دم دم ویکھن گیا نصیبوں غمدیاں عنبراں پیاں
اس دا درد وچھوڑا ایں سر گذرے مشکل بھارا
اس فرزند عزیز بغیر ولی مشکل ہوگ گذارہ
گھر میرے تھیں مول نہ جاوے اکھیں قدم ٹکاوے
چیز چراوے چور رہیڑے کر سال رکھے گھر دا
اندر ملک پھوپھی دے اسدا اتحفہ برکت گھر دا
طرف پدر پھر لوٹ ریا یوسف مگر چلی خود زور دی
پٹکا گم گیا وچ لوکاں کر آواز سنائی!
ڈھونڈ تھکا ویں ہر جا لیتی گرد بگرد بہتیری
پٹکا یوسف چوری کھڑیا سندیاں صدق نہ آندا
یوسف موڑ لیاندا گھر نوں پائی فرحت بھاری
اٹھے ویکھے شوق ودھاوے عشق نہ ہووے بھیا
تاں یعقوب نبی نے یوسف لے آندا وچ گھر دے
دوڑ گئے اک لحظہ ڈٹھیاں زخم فراق جگر دے
او تھے پاس پسر نوں رکھے اکدم نہ وساوے
پہناوے پوشاکاں آپے تن تھیں گرد اوتارے
پاس بٹھایا ہوندا یوسف اس حجرے دے اندر
پووے قرار آرام دلے نوں ویکھ شکل نورانی
جاں جاں ستا پلو پھیرے ست گرمی جاوے
کن ڈٹھیاں جند جاندی تکدی ساعت پلکیں جھلکیں
اینڈ جاں جو فرش زمینوں عرش گیاں لشکاراں
شمس فلک تھیں انور صورت وچ حساب شماراں
کینہ حسد نہ آہا اوّل شفقت کرن ہزاراں
یوسف کارن حجرے اندر جاگھ پاس بنائی!

یوسف دا دیدار تسلی پیغمبر دے تائیں
وچھڑنا اک ساعت اس تھیں بھاوے نہ کدائیں

اوہ یوسف دا حسن منور جاں چمکاں وچہ آیا
کس دیاں اکھیں ویکھ نہ جھکیاں نظر نہ صدمہ پایا

حسن کمال جمال معانی کرے نگاہاں مائیل
ویکھدیاں دی اکت نگاہوں ہین ہین ہو گھائیل

ویکھن ہار رہے ترٹ قبضہ او ویکھن دوں دم سائیل
ویکھ دیاں دے پھیر خیالوں نقش نہ ہوندا زائیل

اسدے حسنوں رومی شامی کرے ذکر قبائیل
پاک خصائیل نال فضائیل اندر عمر اوائیل!

سورج چند کدوں تک سکدے باہجوں پردے حائیل
کرے ہلال کمال تمنا نگل رہی بنے حمائیل

اس خوبی دیاں عالی شاناں سب حیران زمانہ
یوسف شمع جمال کمالوں تے سب جگ پروانہ

اک دن یوسف شیشہ ڈٹھا ڈٹھس رخ نورانی
دل وچہ خفیہ گذری اسدے وچ حالت حیرانی

ایہہ صورت نورانی میری جے ہوندا ہیں بردہ
صاحب میتوں ویچن لگدا قیمت کیہڑا بھردا!

گذر گیا ایہہ خفیہ حالا جاتا جانن ہارے
اگھڑ دیسن اکدن ظاہر اسدے بننے سارے

تے یعقوب نبی دے دل نوں دتے عشق ہلارے
یوسف یوسف لوں لوں حال پکارے

مظہر نور کرم دا یوسف نظروں نقش نہ جائے
جے دو نیں نہ تکن ساعت سرشک نہلائے

تیزی دھار برہوندی تیغوں گذر گئے حبت دھاوے
جان توان دلاں ٹٹ جاون جاں جوہر چمکاوے

عشقا چمک تیری تھیں واری جان میری لکھ واری
واہ تیری سرداری عشقا زخم تیرے نے کاری

توں ہیں جوہر تیغ سخن دا بے پرواں طیوراں
لے جاناں قربانی گیاں تیریاں وچہ حضوراں

آزاداں وچہ بندی پاویں کریں خلاص اسیراں!
بید رواں چادر دیں گھتیں کٹیں روگ حیراں

میں قربان چمک دیہہ تینوں دردوں جان لیجائیں
غالب حال پریم لٹے دائیں پر روہڑ وگائیں!

جہل جفائے منت خانیوں میتوں پار لنگھائیں
تلونیاں دیاں لہراں وچوں بنے کنڈھ لگائیں

کی کجھ آکھاں کی کجھ کرسیں میں حیرت وچہ آیا
روہڑیں کدی روہڑ سندیاں پکڑیں تیز اچھیڑیا

تا لشنے وچہ تیریاں کہراں ڈب مرے لکھ تاروا!
مجروحاں جنگ برہوں والے زخم نہ پاون دارو

واہ عشقا جاں ٹھاٹھ چڑھاویں ندیوں ندی وگاویں
اکناں رخت کنار پہنچاویں اکناں روہڑ گواویں

ڈب گیاں فریاد نہ لاہراں ڈبدے جان انزائیں
توسن تند لگام دریغا لے دل پوے کوتھائیں

پرچسبوں توں چاہڑ وگاویں اسدا حال ورائیں
باہوں پکڑ اڈیں لے جسنوں اتس دا سیر ہوائیں

سیروں طیر حصول فلک وچہ تیری تیز اڈاری
ال میتوں میں بے پر طائر بالی عین اک واری

چھوڑ سلا ایہ لمیاں گلاں اس منزل سر ناہیں
بیٹھوں خفت سمندر مدھاناں کر کجھ گل اگاہیں

درخواست نمودن یوسف علیہ السلام از پدر عصائے بہشتی و خواستن یعقوب علیہ السلام از جناب باری تعالیٰ و عطا شدن

ساقی آب نشہ دے تازہ دل دا روگ گواوے
نقل کباب جگر دا کافی برہوں سٹے دل تائیں
گھر یعقوب نبی دے بیری طوبے اوی مانند بل
طرف زمین وچھے کارن جھک جھک شاخاں بالے
سبز زمرد برگ سوہاندے ٹہنیاں جیوں جھلے
پر سایہ وچہ برگاں ظلمت فرق نہ نظری آوے
خارستان اکھیں بدخواہاں چبھ چبھ کاری آئے
ہور درختیں وچہ جہائیں جا وزاندیاں ڈاراں
جہاں جہاں تار ہوا ہلاوے ایہ وچہ وجد سوایا
زمزم ہوائیں وگن جدائیں موج چھٹل پت سائے
شبنم صبح سوہاندی برگیں مینا کار دسن آوے
میوے نال رہن پر شاخاں گھت گل ہار کپڑتے
لالہ چونچاں پہرے جبنا ورنام جیہاندے طوطے
پر پتر چنج جیر وساوے سل ٹل جاندے شاخیں
گھر یعقوب نبیدے بیٹا جس دم ہووے پیدا
شاخ ودے جیوں بیٹا وڈے سب شاخاں توں چہ فائق
تاں اوہ بیٹے تائیں دیوے کٹ نبی ایہ عاصا
ایہ عاصا ہتھ اس لڑکے دے دائم ہوسی کاری
پر یوسف دی واری اس تھیں شاخ نہ جمی ہوے
اس دن پاس پدر دے یوسف عجز دل عرض گذاری
کرو دعا جناب الہوں میںنوں عاصا آوے
ہتھ اٹھا یعقوب نبی نے جاں ایہ لفظ الایا!
لے جبریل زمرد عاصا تربت بہشتوں آیا
خوبی حد شمار نہ کوئی عاصا قدروں بھارا!!
یوسف جگ وچہ سب تھیں سوہنا جس دا کوئی نہ ثانی
سجایاں دے دل شکلاں ووہیاں یوسف وڈیاں جانے
یوسف لیا بہشتی عاصا ساتھیں قدر ودھایا

جوش اٹھاوے جان میرے قول کڈھ غموں لیجاوے
جہاں جہاں جوش خمار نہ ہے لیں حسود سزائیں
وانگ درختاں جنت میوے فائق خرما فندوں
اک نے طرف فلک چڑھ چلیاں اک طرفے چھپایاں
تاں اک گرد پلمیدیاں شاخاں جیوں زلفاں بند کھلے
ایہہ آسمان تے میوہ اس دا تاریاں وانگ دسائے
جگر حسوداں پرزے کرکر فرشیں خار وچھائے
اس ہر برگ ثمر ہر شاخے بیٹھے ملک ہزاراں
تے ہر دم تحمید پکارے تینوں حمد خدایا
شاخاں نرم پیاں جھک جھبنگاں اگلاں این ہوائے
گنبد سبز زبرجد جیہا ویکھدیاں دل بھاوے
لذت ملی بہشتی میویاں چکھ پون دل غوطے!
کھاون قوت دعائیں دیون دن تے رات کھلوتے
برج شکم بھر حمد پکارن کوک فلک دی کائیں!
شاخ عجب اک انہیں درختوں ہووے ترت ہویدا
جس دی ہوش لیاقت تائیں ہوندی عاصا لائق
انہیں درختے اندر ایہا ظاہر جوہر خاصا!
ایتویں باراں پسراں ہوئی ایہ عنایت ساری
چوب عصا کدا لائق اسدے تے اوہ کدوں قبولے
کھایا نوں تیں عاصے کر شفقت غمخواری
جنت وچوں اللہ صاحب کرکے فضل پہنچائے
جو کجھ یوسف منگدا فضلوں مسلم تدھ خدایا
اللہ پاک پہونچایا اسنوں سبھناں تھیں وڈیایا
صاف شفاف مراحوز رنگوں وزن موافق سارا
اسدی لائق جنت عاصا سوہو یا ارزانی!
عاصے کارن گھر دی بیری اساں سبھا نہ چھاندا
انہیں ٹرے ایہ چھوٹا ساتھیں وڈیائی وچہ پایا

اینہویں ہیو دیاں گلاں گے اُسدا قدر ودھیرا — نیویں شان اساڈے اُس تھیں تے ایہہ بہت اچیرا
وچھڑیاں بل جان پدر دی ہووے باجھ قراروں — ہر دم اُسنوں اکھیں اگے رکھے لطف پیاروں

مژدہ بلند اقبالی پانا حضرت یوسف علیہ السلام کا خواب میں بعمر ۷ سال

ستویں سال عمر دے یوسف اک دن گود پدر دے — نیند مٹھی وچ سُفنہ ڈِٹھا کھلے دل دے پردے
نال بھراواں جنگل اندر ہیزم چگن سدھایا — ہیزم بھار جمع کر سبھناں قصد گھراں سر چایا
آوندیاں وچ رہے اک جا سبھناں بھار اُتارے — اُس دا بھار ہویا سو ہریا گل پھل برگ کھلارے
جیوں گلزار چمن وچ تازہ شاخاں سبز سوہایاں — بھائیاں بھار پیئے وچ سجدے کر آداب دوایاں
یوسف ویکھ او ہیا حالا اُٹھیا اَو بھڑ وایا — سر منہ اکھیں چمم پدر نے لطفوں گود اُٹھایا
فرزندا کی ڈِٹھوئی خوابے کی کجھ نظری آیا — اُٹھ کھلویں کیوں بے صبر کی تینوں دس آیا
جو کجھ خوابے نظری آیا یوسف حال سُنایا — رکھ چھپا مت کہیں کسے تھیں پیو نے ایہہ فرمایا
مت ایہہ خواب ہوئے فرزندا تیں حق آفت بھاری — سُن کے غیرت کھاون بھائی تیں پر کرن قہاری
بھائیاں پاس کہیا کُل یوسف اُس سُفنے وچالوں — سُن بھائیاں تعبیر نہ لبھی جاتو نے وہم خیالوں

دوسری مرتبہ خواب دیکھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بعمر ۸ سال

اٹھ برساں دا ہویا یوسف پھر سُفنہ دِس آیا — ہتھ اپنے وچ عاصا ڈٹھس اندر دھرت دھسایا
چلیاں جڑھاں تے نکل شاخاں ڈالاں وانگ ختناں — اندر گیاں وچ سب زمیں دے اُسدیاں بیخاں سنجتاں
ڈاڈھا رکھ ہویا پر سایہ نال میوے پر بھریا — برگ عجیب تے شاخاں نازک اصل فروعوں ہریا
عیسیٰ موسےٰ پاک محمد تے یعقوب پیارا — ایس درختوں میوے کھاندے حال ڈٹھا ایہہ سارا
پھر ہر بھائی عاصا اپنا اندر زمین دھسایا — لکڑ خشک رہی اوہ اوویں شاخ نہ پتر آیا
وگی واؤ جھڑے سبھ دھرتی رہیا نہ نام نشانوں — ایہہ کجھ یوسف سُفنہ ڈٹھا فضل کرم رحمانوں
ایہہ بھی یوسف پاس پدر دے سُفنہ آکھ سنایا — سُن یعقوب نبی نے جاتا اُسدا عالی پایا
شوق پیار پدر دے دل دا دوہرا گیا دوچنداں — یوسف دل دا مقصد جاتا وچ سبھناں فرزنداں
یوسف نے وچ بھائیاں ایہہ بھی خواب سنائی ظاہر — اگ حسد دی دلوں نہ ہندے لاٹاں آئیاں باہر
آپس وچ کریندے گلاں ایسیں نہ ہوئے کائی — پاس پدر ایہہ خوبی اپنی جھوٹ کرے وڈیائی
ویکھو کیڈ ولا اور لڑکا دن دن وددھیا جاوے — ساتوں خود تھیں نیواں کردا تے بیقدر بناوے
بیقدراں وچ نام اساڈے اپنا قدر ودھاوے — پاس پدر دے جھوٹھیاں خاباں جوڑ کے لطف سناوے

خواب دیکھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بار سوئم بعمر ۹ سال

ناویں برسے یوسف تائیں خواب اوہی آ فی
ہر اک ونڈ چلاوے مارے چاہے مار گواوے
اک بگھیاڑ جو زورا کیتا چاڑ ندیں سے دبایا
آ یعقوب نبی دی خدمت ایہہ بھی حال سنایا
سمجھ حقیقت یوسف تائیں جدا نہ کرے کداہیں
روز غمناندے آہون لگے دلے جنزاں پایاں

(۲۹) بگھیاڑاں گھیر لیو سو وچہ سے صحرائی
یوسف ڈروا پیا طرف وا کجھ سر پیرنہ آوے
یوسف طرف جھاتس سوہل اٹھیا ہو بھرویا
سن پیغمبر درد ولاندے دل تھیں جوش لیایا
جان میری نہ جاہ دوراڈھ صبر جیے نوں ناہیں
تے او وقت فراقاں والے کرے لوگ وہایاں

خواب دیکھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بار چہارم بعمر ۱۰ سال

دسویں سال صبح دے ویلے سرور ناز وصل دا
شیریں خواب خوشی دا ویلا لعل جھکے نورانی
چہرہ دمکے نور چمکے رہے نظر چھپ تکے
گذری باپ دے وچ ایہا صورت دیکھ مصوّر
یوسف کنب دو لحظے پچھے خوابوں اٹھ کھلویا
کہہ فرزندا کیہہ کجھ ڈٹھا خواب کوہی آئی
یوسف کہندا ڈٹھا سفنہ در کھلے آسمانی
وچ زمین دے نہر جا نہراں آب صفا سب جاری
تن میرے پر چادر نوری میں وانگوں سہرلال
ہر دم نور ترقی اندر چادر دی روشنائی!
اے بابا میں سورج ڈٹھا چند ستارے یاراں
وانگ جماد خوش تمامی عقل قیاسوں خالی!
سورج چنددوں صورت میری روشن دون سوالی
سن یعقوب نبی غش کھادا ہو دھرتی تے جھڑیا
ساعت بعد پیغمبر تائیں ہوش ذرا کجھ آئی
پکڑ پیغمبر یوسف تائیں سینے نال لگائے
توں جاناں فرزند پیارے میرا قدر ودھیرا

آیا گود پدر دی اندر غلبہ نیند لیایا ندا
تے یعقوب پیغمبر دل وچ چشم چہ پیشانی
کینہ ولا ور کرے نظارا تاب تحمل نہ سکے!
یوسف ہے یا ماہ فلک ہے یا خورشید منور
کہندا دیکھ کے پیغمبر توں کیوں بیدل ہویا!
کی حال دس آیا تینوں جس نے ہوش گوائی
جھن جھن نور زمین تے دریا جگت ہویا نورانی
مچھیاں زیبا نہراں اندر حمد پڑھن غفاری
جہاد رہتیں کل دنیا روشن جس نے چڑھن لشکاراں
کنجیاں زمین سبھے ہتھ میرے حالت ایہہ دس آئی
ایہہ سب مینوں سجدہ کردے کر کر عجز ہزاراں!
گوہر نطق میرے وچ نالے عقل فراست عالی!
میرے اگے انہاں سبھاں دا قدر نہیں ہی کائی
صبر قرار تسلی دل تھیں غم درداں کڈھ کھڑیا!
یا حضرت ایہہ حال کویہا یوسف عرض سنائی
کرے پیار چمے سر اکھیں رو رو کے فرماوے
سورج چند کریندے سجدہ عالی رتبہ میرا

ایہہ وڈیائی اللہ باہجوں کسے نہ ہوری تائیں!
تاں خودی دے ویر خداؤں نہیں پسند کینداہیں

جھل پیار پیا سر تے آئی جان بلا آسمانی
سختی ہووے مصیبت کائی حکم جیہی رحمانی

ایہہ سفنہ تعبیر اچیری قدر ملے رحمانوں!
خالہ چند ستارے بھائی سورج باپ پیاؤں

فرزنداتوں سرور ہوسیں اندر دوہاں جہاناں
ماں پیوا تے بھراواں تیریاں ہوون وڈیائیاں شاناں

یوسف کہندا جے ہے حضرت ایہہ تعبیر اچیری
وچہ بدن کیوں گئی قرار دل جان مبارک تیری

فرمایا ہن خوشیاں جتھے اول غمی اگر ستائیں
خارتھیں سرناگ خزانے وچہ ہنگ بلائیں!

ایہہ ہے خواب صحیح وڈی تیری جھوٹ نہ ہوگ کداہیں
ایہہ تعبیر کہی پیغمبر حضرت یوسف تائیں ؛

اگے کہیا ایہہ سفنہ یوسف سول نہ دسیں بھایاں
کھا غیرت کجھ مکر کریسن دیون ستاں ایذائیاں

اگلیاں خواباں وانگ نہ دسیں ایہہ نصیحت میری
بھائی تیرے مارن کارن مت کجھ کرن دلیری

یوسف عرض کرے یا حضرت رنج بھائی کیوں لیسن!
شہزادہ پیغمبرزادے کیونکر مکر کریسن ؛

پھر یعقوب کہے فرزندا تیری سمجھ نہ آئی!
ہے شیطان بندے دا دشمن سخت حدیکی بائی

پھیر دلاں وچ بدیاں کھڑ وا فرق پلک وچہ پاوے
یاراں کولوں یار پیارے پل وچہ جدا کراوے

یوسف کنب رہیا چپ سن کے ہور نہ عذر لیایا
ایہہ سفنہ پھر پاس کسے دے سول نہ آکھ سنایا

سن یوسف نبی خواب پیغمبر سی ظاہر فرمایا
اینویں رب نوازش کرسی جیوں تیں نظری آیا

تے تینوں تاویل حدیثاں اللہ پاک سکھاوے
خواباں دی تعبیراں والا علم تیرے ہتھ آوے

تیں پر نعمت پوری کرسی تے آل یعقوبی
جیوں اسحاق خلیل اللہ نوں ملی شرف تے خوبی

تینوں رب پیغمبر کرسی پاویں رتبہ بھارا
سرداراں وچہ سرور ہوسیں اندر دلاں پیارا

مادر یوسف دی سی مستری شمعون نے دی دائی
ایہہ گلاں سب لکے سنیاں بھائیاں خبر پہنچائی

سن بھایاں دل حسد تپایا سے گرمی وچہ آئے
اس لڑکے نے مکر بنائے ساڈے جگر تپائے

جھوٹے سفنے جوڑ سنائے پیو نے سچ منائے
اسیں بہادر دور ہٹائے تے لڑکے گل لائے

بنیامین تے خوب پیو نوں یوسف بہت پیارا
اسیں نہ بھاناں وچہ بھاناں قدر گیا اٹھ سارا

یوسف اسنوں بہت پیارا ناں جد ہے ورتارا
تے اس دا دیدار گذارہ بن دیدار نہ چارہ ؛

لیجانا بھائیوں کا حضرت یوسف کو جنگل میں اور چاہ میں ڈالنا

کی بھاناں اس دا سفنا وچہ کیڈ بتیاں کھل زہراں
حال مزاجاں فاسد کر کے جوڑن دگا دون شہراں

جالیاں گرد کھلار رکھلویا ایہہ شیطان شکاری
ٹاہراں توڑ وچھوڑ پیو نالوں پھاہ گل وہرے کٹاری

مت ایہہ کوہ رنج نہ وچہ پٹاروں کھل ویلا پچھتاویں
جس ویری دا خوف دلیوں مت اس دے ہتھ آویں

جاں یوسف نے بھائیاں تائیں شکوے لا نوچھ ہانی
اندر گھر رویئں سماماں بیٹھ صلاح پکائی !
رل بیٹھے دس ویر تمامی رل مل کرن صلاحیں !
یوسف نوں وچہ گود رکھیندا گھڑی نہ مول وسارے
مودوویں ساتھیں چنگے ہووے ایہہ ایسے جائے
باپ ساڈا بھلا جاندا سانوں منوں وسارے
اسیں جمع سب عقلاں والے غالب زور اساہاں
بکریاں چرواندے جنگل سو سو کار بناندے
جن چہ والے راتیں رکھے گھر بے بھیڑ نے والے
اک اک اسیں جو شیراں تائیں پکڑ اڈاندے گھراں
باپ اساڈاں جے تنبانے کدے نہ الفت کردا
رل بھایاں جاں متا پکایا یوسف پاس سدھائے
بھائی یوسف تیریاں گلاں دلوں بہت سکھاون
تیں وچہ ایہا خوبی وڈی جھوٹ نہ کہیں کرائیں
سُنیاں اساں جو اک عجائب تینوں سفنہ آیا
سُن یوسف دل کرے وچارل سرنیویں چپ ہیا
جے دساں تے پاس پدر دے کیا جواب سُناواں
جھوٹھ کہاں تے رہدا عاصی سب کتھیں جھوٹھ مندیرا
جو کجھ یوسف سُفنہ ڈٹھا ظاہر آکھ سنایا
یوسف دلوں اکٹھل ہوکے بیٹھ صلاح پکائی !
اوہ ہن حال ول چڑھیا جاندا کرے ذلیل عزیزاں
جھوٹھیاں بھیاں گلاں دیوچہ باپ نہ کرے تمیزاں
اس نوں جانوں مار گواوے جے ہو راضی سبھے
تاں اس تھیں ہو فارغ ہوکے مڑ ساڈوں گل لاوے
جاں ایہ مطلب پورا ہووے رل مل بھائی سارے
رب کریم گناہ اساڈے بخشے کرغفاری
سن کے کنب گیا دا کہندا اسیوں سب سنبھالو !

غم غصے دیو چہ قیامت اک اک گھڑی وہانی
جوش خروش غضب جا سمناں ادی لدی کھول سنائی
یوسف بنیا مین بغیر ولی باپ نہ جیہے کدا ہیں !
بنیامین اکہیں وچہ ہر دم دن تے رات گذارے
دس بھائی اسیں شیر بہادر گنتی وچہ نہ آئے
سُن لڑکے نے سخن خیالی جان جگر چا وارے
ہر دم کار گذاریاں کرکے خیریت نے خواہاں !
خدمت تے وچہ فرمانبرداں ساڈے وقت وہاندے
دلوں اسیں قربان پدر تے اجے نہ پچھدا حالے
کارا سال ہر خوب اخلاصوں نام جیہے وچہ مرداں
بنیامین تے یوسف اگے جان کہن کلھ دیہوا
کر کر مہر محبت ظاہر شیریں سخن سُنائے !
جو توں موہوں سخن الاویں سوتی جھڑ جھڑ آدن
جو توں اج کل سفنہ ڈٹھا سانوں آکھ سنائیں
جس تھیں ظاہر معلم ہوندا تیرا عالی پایا
کیا گلاں کی کہاں زباں نوں مشکل ویلا ایہا !
چھپاں ہاں چپ لائق ناہیں کی تدبیر بناواں
سچ بناں ہن راہ نہ کائی جو ہیں کرے رب میرا
سُن بھایاں دے سینے کلیجے حسد تنور تپایا
یوسف دا کجھ چارا کریو ورنہ کریو کائے !
اوہ وڈا بھائی ہووے پیارے اسیں نہ کائی چیزاں
یوسف تے اج وار جلن دا بہہ کرے تجویزاں
یا تے دیس دور اڈے سٹو جتھوں خبر نہ لبھے
تاں ایہ فکر اندیشہ دل دا سب ساڈا اٹھ جاوے
کر کے استغفار ہاں توبہ اللہ دے دربارے
پھر نیکاں وچہ نام اساڈا اینویں رہسی جاری
جے کجھ کرنا ڈر وخدا تھیں مول نہ مار گنواؤ

سوڑ وچہ اندھیرے کھوہے وقت جویں ہتھ آوے
وچہ وطن کھڑ پائے اسنوں رکھے وانگ غلاماں
رل مل سارے پاس پدر دے بیٹھے آن آداباں
پھر سمجھاں رل کہیا حضرت یوسف ویر پیارا!
کھیلے جنگل نال اساڈے کھل جو دل پرچاوے
کیوں اعتبار نہ دل تیرے نوں ساتھیں جا مکھاویں
اسیں نگاہ رکھاں گے اسنوں ہر آفات گزنداں
طفلاں کھیڈ پیاری حضرت فرحت سیر شکاراں
ایہ گل سن یعقوب نبی دا بدن گیا ہل سارا
تارے وانگ چمک دا یوسف نازک نذری آیا
سب گلاں بگھیاڑاں دیتے مشکل جو ہیں خونخواراں
تھر تھر کنبیا بدن مبارک ویکھ حقیقت ساری
بگھیاڑاں تھیں یوسف میرا یارب رکھ سلامت
نذر سوال جو کیتو سائیں کیوں بگھیاڑ دسائے
آخر ایہ بگھیاڑے کھادا کرسن آن بہانہ
باپ سنیدے کجھ ہو دن لگا یوسف نوں سے چلے
وفرحرف منقش ہوئے جو تقدیر قلم دے
باب کہے جی توردا میرا جے تسیں نال لے جاؤ
غافل ہو مت یوسف دتوں رہسو وچہ اجاڑاں
دندیں گھت انگشتاں لوکے کی حضرت فرمایا
جے یوسف بگھیاڑے کھادا سب کجھ اساں گوایا
کرے پہوا جے اک نفر سرجان سدھ دے
تے شمعوں درختاں تائیں پکڑ جڑھیوں ڈھٹے
شیراں تے بگھیاڑاں تائیں پکڑا سٹے کرے دوپارا
جنگل باش بلائیں کنبن زورا ویکھ ہمارا
زور اساڈے معلم تینوں کی بگھیاڑ نکارا
زخم قلم دے تیز اخر نوں کیہڑا موڑن ہارا

صاحب دار ومرد مسافر کوئی کڈھ لے جاوے
ایہ تدبیر ہوے والی ہئی پسند تمناماں !
سخن کیتے کجھ نرم ملائم لفظ سوال جواباں !
گھر وچہ بیٹھا شاد نہ ہوندا اندر رہے بیچارا
ہے کھیڈے نال اساڈے کجھ ہووے کجھاوے
کیوں نہ یوسف ویر پیارا ساڈے نال بھجاویں
کیونکر ٹٹ پوانگے آخر الفت دے ہوندوں
گھر وچہ بیٹھیاں نال لگے خوش ہوون گلزاروں
یوسف طرف دھیان کیتا سو ڈٹھا نازک تاما
مڑکے بھایاں طرف پیغمبر پھیر دھیان اٹھایا
سمرک یوسف چاہے پھرنے کراں ہزار ہزاراں
اج سر تے آون لگی کجھ مصیبت بھاری
گرگاں وچہ نظر ایہہ بہ ظاہر سخت علامت
نور نبوت نال نبی نوں گرگ نظر وچہ آئے
ایہہ بہانہ دلاں ارادہ ہویا مشکل نسنا نہ
وقت مصیبت دا نے کائی یون سکے اج پلے
تدبیراں دی سرہم آیاں لین نہ گھاہ الم دے
گرگ پوے کو کھاوے اسنوں تسیں سنبھل یاؤ
ہتھ آوے مت یوسف میرا جنگل دے بگھیاڑاں
بگھیاڑاں دا ساڈے ہوندیاں کیہ بابا کی پایا
اسیں نربانی جے اس ویلے زورا کم نہ آیا
گل جھٹ سن اکت پکاروں جنگل رکھ کنبیندے
جاں روئیل جنگلو چ جاوے شیر نماشے نیڑے
یوز پلنگاں پکڑ سٹے وچہ جہر وکھاوے سارا
پر جے زخم لگے تقدیروں اشد مصیبت بھارا
جے لکھے شیر درندہ ہووے سجا پئے اساں کالا
آئی کون ہٹا گئی لوڑے کداں تھیں چھٹکارا

فرزنداں دی عرض پدر تے موڑن مشکل ہوئی
باپ پچھے لے یوسف پیارے مرضی تدھ کیائی
یوسف عرض کرے یا حضرت دہ رخصت ہو راضی
میرے ویر نہ ویری میرے کردے عرض پیارے
سن یعقوب رُنّا بھر اکھیں فرزنداں نوں جاویں
ہر دم تیرے حاضر ہوندیاں دلنوں صبر نہ آوے
سچی جنگل تدھ نہ معلم ناراں دے وچ پلیوں!
توں جلیوں تے میرے پلیوں چلّی نقد تسلی!
ملنا کدے نصیبے ہوسی اے فرزند پیارے
جے نہ تیری مرضی ہوندی کھلدا ناہ کدا ہیں!
جاہ سویرے نال بھراواں اذن دتا میں تینوں
سن یوسف وچ دل دے راضی شوق جنگل چت چایا
رات کٹی دن اگلا چڑھیا بھائی کرن تیاری
یوسف دے حق ہتھ اٹھا کے کریا باپ دعائیں!
جیوندیاں جے میرے تائیں ایہہ فرزند ملائیں
دل میرے وچ بھاریاں جاہاں جاہاں دید کرائیں
جلوے کرن اکھیں وچ میرے ونگ خورشیداں آئیں
وچ وچھوڑے ایس پسر دے جان میری مت جاوے
اوسے وقت نہلا پدر نے سر دے وال سنوارے
تار و تار جدائی کوکے فرق وفرق پکارے
کر کر تر خوشبوئیوں زلفاں لٹ گتھے تاندے
پیشانی وچ نور نبی دی لہر چھڈے لشکارے
ابر وابہار کرم دے چاہڑی گھٹ پکارے
اکھیں دے وچ سرمہ بھریا چوٹے نال پیارے
وا دچمکارے وچ حنائے جان جگر ملیا رے
وردیاں رلیاں غلاں اُتے ونوارے چند ستارے
محبوبی تے خوبی والے سب سنگار سنگارے

دل وچ جانا تیر قضاؤں ڈھال علاج نہ کوئی!
توں ہیں میرے دلدا پُرزہ اکھیں دی روشنائی
میں راضی ہاں سیر جنگل تھیں سجایاں دیکھ فیاضی
خوش میرا دل نال بھراواں سیر کراں گلزار ادل
اول وچ میرے نہیں تسلی خبر نہیں کدا دیں
کیونکر تیرے وچ وچھوڑے سارا روز وہاوے
مینوں چھوڑ اکلا جس دے توں یوسف اٹھ چلیوں
جاں ہن صاحب سختی گھلی میں راضی ہو جھلی
میں منظور کیتی تیں مرضی اے انور سیارے
اج جدایاں سر تے آیاں وقت مقدر تائیں
میں مشتاق تیرا ہر ویلے نہ وساریں مینوں
بھایا بانہدے دل خوشیاں ہویاں جو جاہیا سو پایا
یوسف دے دل فرحت ہوئی باپ کریندا زاری
میں یوسف دی جان الٰہی سونپی تیرے تائیں
اُچ من ویاں آساں وہریاں وہریاں ڈھیر اڑائیں
تے میں اسیاں شاناں ویکھاں ویکھاں قدر دکھائیں
ہسدیاں سدیاں دلوچ وسدیاں سدیاں نال زاوائیں
نور اکھیں دا یوسف مینوں ملے کدے گل لاوے
کنگھی واہ چڑھایاں زلفاں جیاں وہر ہر تارے
تے وال اندے ول ول میوں ول ول کھلیارے
شاناں نال زلفدیاں شاناں چڑھیاں شوق ہلارے
عین بعین دروئیں ستارے چمک دوہاں جگ تارے
مژگاں دی سہر وک ترکھی دیندی روک نظارے
ویکھدیاں دی وحیری اُتے دبار دہری تلوارے
لعل لباں دی لعلیاں اُتے بیبل ہوون طرارے
دل قربان ذقن دی طرزوں غنچہ دے وچ کاٹے
لاخو شبو بدن پہناتے زیبا جامے سارے

کمر بدھا اک سوہنا پٹکا ہتھ عصا پکڑایا
خوب سوار پسر نوں ہوئے رُخ ول نظر گذاری
کر چکا سی اس دلبر دی پشتاں نال تیاری
پر اک عہد ہویا اک واری توڑن ہویا بھاری
اوڑک عہد سنبھالن لگا جھل فراق قضیہ!
اک زنبیل خلیل اللہ دی تس وچ خورش رکھائی
تے اک بوتل شربت والی دے اوہناں فرمایا
نال گیا خود رخصت کرنے شہروں باہر آئے
تے یعقوب نہ پرتے ناہوں ہوں مڑن دل چاہے
یوسف ولوں نظر نہ لہندی نہ گذرے دل لاہے
ویکھ لیو دیدار دونینوں مڑ جب ہتھ نہ آئے
جنے اکھیں ایہہ کاہنوں ونڈیاں جے ہو وچھڑ جاوے
اجے اکھیں وچ اوہ رُخ نوری چمک چھپاوے لشکارے
کالیاں دھیریاں شمع وصالوں بلے دوویں نورانی
ول جنگل ہو نال پچھاندے آ ہا ٹریا جاندا
پاس نبی وچہ راہے جاندیاں عرض کیتی فرزنداں
یوسف ساڈے دل دا ٹکڑا کدھ ساتھوں پیارا
ہوکے کھڑا انہی فرمادے فرزنداں نوں ہوکے
یوسف نوں بے حبیبے مڑ تو منہوں موڑ دکھایو
وقت پیاس دلاس نہ کریو شربت خوب پلایو!
بکھیاڑاں نوں گرد نگیر دوں ہل دل دور ہٹایو
سخت کلام نہ بولی زبانوں اس دا جگر ستایو
کر سکایہ نصیحت ساری فرزنداں دے تائیں
ہوش محبت غفیہ ولے دلوں بخار لیاوے
اکھیں نیرے وچ لہر چھٹندی رس رس غلطے جاوے
روندے نین وگھس رس تر جاوے بجھ عشاں انچھلائے
لجے پیارا رخصت ہوندا نین گھٹاں بھر آئے

اوہو عصا صاحبت والا جو جبریل لیایا
جذب تاثر والیاں رمزاں کھچ گیاں دل کاری!
توڑن نوں دل چاہے ناہیں فرق دسے دشواری
توڑن توڑن عہد وسائے دوویں تیز کٹاری
سب سامان تیاری والا کر دا گیا مہیّا!
ہو سے کجھ طعام رکھا کر فرزنداں پکڑائی
پاس رکھو ایہہ یوسف کارن ہووے نہ ترہایا!
بھائیاں گود لیا چا یوسف ظاہر لطف وکھائے
رُخ انور تے جاندیاں اکھیں تکاں نوں ایہہ لظاندے لاہے
وچھڑن ہاریاں دو اکھیں نوں ایہہ لظاندے لاہے
غم سہنے نت وہندے رہنے تسیں دوویں وچ پھاہے
ایہہ دیدار نہ جاں مڑ لبھیا کون جھلے دکھ بھارے
وگدے ہو نینوں ہجر پئے تے کرسن جبر و غم سارے
جان کولا اکھین نوں ترسن کیوں ہوسی زندگانی
جیوں اسدا یوسف جاندا اکوں قدم چلاندا
کیوں بابا تکلیف اٹھاؤ واٹ پوے وچھیاں
ہن گھر نوں تشریف لے جاؤ قصد نہ کریو بھارا
کجھ نصیحت میرے دتی ہن سُن لیو کھلو کے
کجھ لگے سے کڈھ زنبیلوں اسنوں خورش کھوایو!
جب جدلاں وچہ کاراں ہوسو تاں کلا چھڈ جایو!
ہر دم مہر دلاسا دے کے اس دا جی پرچایو!
تے سر دے نرمی کرکے اس نوں شاد رکھایو
لے یوسف نوں گلے لگایا عجب با حجب آئیں
جان جگر وچ دلدے سارے یوسف رچیا جاوے
نبیاں رو رو نیوں انجھلاں ٹھاٹھیں نین وہائے
ہنجھے ہون جگر تھیں اچھے چشماں نے رنگلائے
وچھیاں جاں ہو رخصت جائے صبر کیا ورتائے

چھوڑ چلے پل چھیکڑ واری ہلسن پھیر کداہیں
جاہ فرزند جاوے ربدے جنگل باجھ بلائیں
آ کورتا ہن خالی خانے پا وچ وصل مکاناں !
یوسف ہیوتھاں رخصت ہوندا ہیونے سختی جھلی
یوسف دا ہتھ پکڑ کیتا سو پسراں جا حوالے
بھائیاں گود لیا جا یوسف ہوئے وداع پدر تھیں
کینہ بینا چرخ فلک دا جرقی سدا وچ آیا
ویر پیارے یوسف تائیں لے ہو گئے روانہ
سوہنا رنگ جویں تربوزے باپ نظر کر ڈٹھی
دیکھو دا ایہو دنیا ایہو جیہی ہو رنگوں تدھ ڈٹھے
رنگا رنگی چھوڑ رنگیلیا رنگ رنگت وچ وسے
ہو سیانی ایہہ سہرن دنیا شکل جدہی ظلمانی
ہے رنگین رنگت جے ختم تھیں ہر رنگ نال ملاوے
پردہ جا اگھا ٹرنہ وکھیں ڈول رنگیں دم وجارے ہیں
بے رنگی وچ رنگ سہانے تینوں نظر نہ آوے !
وانگ پتنگ شمع دے شعلے کیوں جھو جان جلاویں
نفع نہیں وچ جسدی یاری کیوں اسنوں گل لاویں !
موڑ قلم دل کدھر گیوں کھول نہ زخم نہانی
سب سر تے تقدیر ازل دی پیغمبر رحمانی
دل فرزنداں جانیاں وسے کھڑا انہی وچ رکھے
وچ رنگا دے پدر فرزنداں یوسف گود اٹھایا
جاوندیاں دل کرسے نگاہاں باجھ جنھاں چھپایا
فریادے پیغمبر رب دا وچ فراق بسر دے !
فرزنداں دیاں محبوبیاں باہجوں ایہتوں ہور نہ جاواں
ٹھنڈ اکھیں تے مقصد دل دا او محبوب پیارا !
وچہ ڈیک درخت چھاویں بیٹھ گیا پیغمبر
آہی یوسف دی ہمشیرہ گھر وچ تسنی پیا

جاں یوسف ہو رخصت چلیا کردا باپ دعائیں
صاحب مٹھڑیں ہستا سانوں سدا ہیں آویں عزت بچاہیں
محبوباں نوں وداع کریندیاں مشکل سجھیاں جاناں
تے یوسف نوں رخصت کردیاں رخصت ہوئی تسلی
داغ فراق کیتا سو کاری دل تے جگر جلائے
دل پیغمبر دا چور دیں ہویا جدا پسر تھیں !
ایہہ بروچہ کرگاں آیا فضلوں رکھے خدایا
کھوٹ دلیں پر حسد دلاں جاناں شیریں کلام زباناں
تے تلخ چکھے سو جاپے مزے جیہے رنگ مٹھی
مزہ چکھے سو نہ مڑسکے چھوڑ تعلق نسے !
جیہا قفل دل باہر ہووے بہت روے کم ہتھی
ولاں چھلاں بھریاں پردیاں اندر چھپے ہو وبلی
لٹ سہاوے مار گواوے تدوں پچھے سمجھ نہ آوے
دیکھ تراوٹ دل کسدے اٹھیں عشقوں لا فانی ہیں
چھوڑ رنگا ننکی یاری یار یا جال وکھیائے
دور دل سیک اگن دے ڈیلے کیوں سیر سنجاویں
مجبور مریں ہت او گت جاویں جے نہ رمز الہی ویں
بہ بھول ہن چلیندیاں ستا تھیں ہوج تکے طوفانی
سبھیں نور پسر نوں گھر تھیں کھڑا اندھیرانی !
دیکھ پیا محبوب ٹلیسی پھیر جداں رب چاہے
کیا کہاں اوہ کیڈ پیار دل دا نہاں سینے لایا
انت اٹھائیں بیٹھ گیا سو قدم نہ وگے اگانہاں
جاں جنگل تھیں آئے یوسف لے مڑ ساہل گھر و
یوسف باہجوں گیا گھر دیکھاں گھر گھر اندیاں چھاواں
جاں حجرے وچ نظر نہ آئے کیویں کشاں ون سدا
یوسف گیا جنھاں وچ راہاں او دھار نہ بیں عنبر
ویر گیا نہ معلم اسنوں ڈٹھیس خواب او بیہا !

جنگل دے وچ یوسف تائیں گھیو دس بگھیاڑاں
تے بگھیاڑ ہلے کر پوندے پوندے کھاون تائیں
یوسف نے گرگ نہ چھوڑن دہشت پاٹ گیا سوا
روندی ہاتھی یوسف کہتے سنیاں کھڑ پا بھائیاں
بھائی جا نہ دوراڈے ڈٹھے بچیا پھیر بلائیں
باپ کہے اوہ سیر کرن نوں جنگل طرف سدھایا
ایہ گل کہنس بہتی جیبہ دے ل بھایاں چا سوئی
میں اسے دیر نہ جاون دیساں بھلا نہیں میں جاناں
تینوں جاون دیاں نہ مُوسے جے سو کریں زورا
وچھڑیوں پل جان جلیندی عمراں کون کٹیسی
تیرے باجھوں میں مر جاواں سے کی باپ کریگا
گھر دیاں نوں پھیر کتاو نہ کالی جان لوں ہتھ نہ آیا
یوسف کہندا ابیں پیاری نہ کر گریہ زاری!
ابین کہے دے ویر پیارے جنر نہیں تیرا میں
بازاں سنگھ گیاں کونجاں پھیر کدے گھر آئیاں
یوسف جاہ نہیں چھڈساوں غم دیاں وچ بلائیں
کوہیں کٹاں میں تیرے باجھوں فرقت دے چوراہاں
نا جاہ یوسف مڑ جل گھر نوں ساں قرار سدہا ئے
میں مر جاساں تیرے باجھوں رہسی باپ نہ فدا
میں قربان نہ جاویں یوسف روندیاں گھٹ نکھیں
تے نوں پیو دا بہت پیارا دل میرے دا یارا
یوسف دامن پکڑ چھوڑادے عجز کرے سو زاری
بھائیاں نت چھوڑا لیس زوری یوسفلوں سے نہ کا
روندی آن ڈگی وچ راہے خالی صبر قرار دل
کیوں فرزند کریں توں نہیں رووں وقت کیا ئی
رو رو دختر عرض کدا اسے یا حضرت میں واری
یوسف گیا تھاہیں جاندا صبر نہ سے کدا ہیں

یوسف روندا باجھ قراروں نکلا طرف اجاڑاں
گرد بگردوں یوسف گھیر یا گھیو یا درد بلائیں!
صورت سوہنی یوسف والی خود وچ جنگل لیا سوا!
دوڑ آئی باپ ڈٹھا سوکھڑا او ڈیکاں لائیاں!
ہتھیں ٹورکدا ہیں گھلیو بابا آپ پسر نوں!
دختر رو قرار دل کہیا بابا قہر کمایا
یوسف ڈٹھس ٹریا جاندا دامن پکڑ کھلو لئی!
باپ سنے میں روندی رہساں کر جا کجھ ٹکاناں
میری جان نہ جھلے تیں تھیں ساری عمر وچھوڑا
ہنہ فراق بیلا ہیں تائیں غم دے جس ستیسی
بنیامین تیرے وچ درداں میرے وانگ مریگا
ویر پیارا عرض چل گھر نوں تیں بن میں دکھ پایا!
نال بھراواں جیبہ دے آواں خیر منگو سو زاری
گرگاں نال غزال چرندے کدھر مڑن کدا ہیں
یوسف تینوں جان نہ دیساں نال پیارا بھائیاں
رہنیوں نہ چھوڑیساں پلو روز قیامت تائیں!
پھیر کدوں توں ملیں اساں نوں کٹ وراگیاں واتاں!
جے چلیوں تے ساڈے سرتے وقت غماندے آئے!
کی جاناں کت حال گذارے صاحب شان شرفدا
یا نہیں وچ درد فراقیں وقت گذاریں تکھیں
تیرے باجھوں اساں رہنا مشکل ہوگ گذارا
بھین پلو ہتھ چھوڑے ناہیں روے زار و زاری
ویر چلے اوہ خواہر روے تے ہن بیہوش جائے
ویکھ بنی نے دختر تائیں کہیا لطف پیاروں
یوسف میرا جب مڑیسی نہ رو کر غم کائی!
روون وچ نہ میرے تائیں سچ بول کر زاری
نال میرے توں روندا رہسیں جان رہے یا ناہیں

درد غماں وچہ مدت عمروں رو رو کریسیں پوری
روندیاں دل گھائل ہوسی یوسف ہتھ نہ آسی
بابا مولا پسر توں جیہڑے صبر دے توں آوے
یوسف گیا چھوڑ لے پلو وس پیا بگھیاڑاں
خوشی گئی غم سر تے آیا ہویا بدل زمانہ
پیو دختر نوں چپ کراوے اُسنوں صبر نہ آوے
گئے پتر پیو ویکھے دوروں یوسف کندھ تے چاہیا
جاں جاں وچہ نگاہ پدر دے بہت محبت کروے
جاں پوشیدہ ہوئے نظروں یوسف سٹیا دھرتی
پکڑ بھراواں مار چپیڑاں لال کیتے رخسارے
کن مروڑے وال تروڑے دھرت گھسیٹیا پھڑ کے
گردن مار کر اس تلی وتے دکھ ہزاراں
لے فرزندو باپ میرے ویکھو میں نوں مار رونا ہیو
ایہہ کی اندر دلاں تساڈیاں گذری کجھ رُسیا ای
میں اک عاجز ویر تساڈا وچہ فرمانبرداری
سن سن مار یا انہاں وہیرا قہر کمایا بھارا
باپ اساں محبت کردا توں وچہ گود بٹھا می!
جھوٹھیاں گلاں جوڑ سناویں پیو دا دل پتیاویں
لے نگاہوں مکر کریندوں بولیں جھوٹ بہتیرا
پیغمبر دے وچہ گھر اسے جھوٹ لگاویں لیکاں
دشمنیوں توں باپ اساں تھیں کر کے جدا کھایا
مار سٹیساں جنگل تینوں ایہا بدلہ تیرا
رخصت وقت پدر نے تیرے نال طعام بھیجایا
پیون توں تیں کارن شربت لاڈلیا بیجا لہ
اس چپیڑ لگالیس اگے جس عمل دے بدلے
جاں اک مارے یوسف رورو وچ جیلیوں جاوے
گئے اگاڑی پاس پہاڑی کردے ظلم مریندے

اج یوسف دا پیا اساں نوں قہر وچھوڑا ہو رہی!
ویر تیرے پیو کھیچے فراقیں رو خواہر مر جاسی
یوسف مٹھڑے ہٹے غم تائیں جان جہے دکھ جاوے
ویر گیا مڑ ہتھ نہ آوے لبھدا ناہی ہونڈا اجاڑاں
اج کنعان نظر وچہ ساڈے ہوسی ماتم خانہ!
پیغمبر ہن خود کہیتا وے وگی نہ موڑی جاوے
وار و وار لون الکہ وچیوں سنبھال گود اٹھایا
اگے پچھے خدمت اندر جاہندے جیہڑے بڑے
تن نازک جاں ڈگا دردوں کیا کہاں جو ورتی
چک چک مار یا دھرتی اُتے زخم لگے تن سلے
کنڈا اکھ جو تن وچہ دھیا تیراں وانگوں رڑکے
کیا گناہ تقصیر میرے سر یوسف کرے پکاراں
میں تقصیر گناہ تساڈا کیتا نہیں کداہیں!
اچا چیت میرے سر آئے تسیں سبھے رل بھائی
کی تقصیر گئی ہو تسیں کہو حقیقت ساری
جھوٹھے سفنے کہہ کہہ لڑکیا کیتو ئی باپ پیارا
کھاون پیون سوون تیرا اسدی خوشی تمامی
آپ بہیں ہو نیڑے اسدے ساں نوں دور ہٹاویں
پاس نبی دے لافاں ماریں ڈرے نہیں دل تیرا
بڑا ہوویں کی جاناں آخر کیڈ ملن توفیقاں
وڈا بنیں ساڈے نالوں کویں حیا نہ آیا!
تیرے ہتھوں اساں سبھاں نے پایا دکھ بہتیرا
ایہہ گل بول طعام سگاں نوں کھول رُوئیلے پایا
ایہہ گل کہہ سٹ توڑ گوایا شیشہ شربت والا
پکڑ لیا تدوں تیغ غضب دی وچہ کچہری کھلے
اوہ اگوں بن رطاچہ دھرت سے دکھ پاوے
یوسف تائیں قتل کرن دی بہہ تدبیر کریندے

اوس پہاڑی ایہہ گل سن کے آکھیا چیت پکارا
پاس میرے مت تیغ وگاؤ میں ایہہ ویکھ نہ سکدا
ایہہ گل سن ہو گئے اگانہاں پر ایہہ قصد نہ ہٹیا
اک درندے آکھ سنایا سچ مقابل ہو کے
جنگل دے خونخوار درندے کو سفنداں کھا جائن
کون ہوندے تسیں ظلم کماندے آخر پکڑے جا سو
ایہہ گل سن کے گئے اگاڑی تے ماریندے گندے
وچ چراگاہ آن وڑے سو وڈے ظلم کمائے
مار انہاں وچ سے بد ہاکچھ دکھ پہنچائے
یوسف کہندا پاس پدر دے موڑ کھڑو اک واری
اونہاں کہیا ہن وقت مڑن دے بیت گئے او بھائی
باہوں پکڑ پدر نے جس دم ساڈے ہتھ پھڑایوں
مڑ ملنے دیاں چھوڑ امیداں داغ دلے وچ جاون
نانا دادیاں شیریں خواباں پیو دی وچ کنارے
کر کر یاد گذارے ویلے توں آہیں بھر روناں
تے اجرام فلک دے سجدے تیں ول ہونے ناہیں
گذر گئیاں او سکھدیاں گھڑیاں جد دل پدر گلاں و
اوہ سفنے وڈیایاں والے جنہاں مراد او چھری
توں سفنے وہ تارے ڈٹھے ڈٹھے سجدہ کردے
مار کر یہاں چڑنے تیری لے دلبند پدر دے
یوسف کہندا مار وناہیں باپ تسے نروسی
باپ میرا بن میرے رہسی روندا عمر تمامی
جے تسیں ہیں تے رحم نہ کرنا کرو پدر تے بھائی
سن شمعون چھری لے پونا لگا گلے وگاون
پکڑ سوئیل چپیڑ لگائی وگیا مار پچھاہاں
بھی اس مار ہٹایا اگوں تے شمعون پچھاڑی
سبھناں پاس گیا رو یوسف انہاں طمانچے لائے

قتل ہی نا حق ناجائز مت کچھ کریو کارا
اسدے قتل کرن تھیں کنبنے تن اجرام فلک دا
قہر غضب دا جوش دلاں تھیں سن آواز گھٹیا
جے یوسف نوں قتل کریسو پچھتا سو وردو کے
دل یکھیاڑ تساڈے اندر چیر گھڑی وچ کھائن
دہشت داویل سر پر پیڑے جے اج خوف کہاسو
مار چھٹا کر تن رنگین پکڑ زمین چا سٹدے
یوسف رو رو عرض گذارے نہ اوہ ترس لیائے
جیوں جیوں عجز کریندا یوسف غضب انہاں سر چائے
جو تقصیر تساں میں کیتی ظاہر کرسو ساری
وید پدر کر چھیکڑ تریوں اج کیتی سر آئی
او ہا دیلا چھیکڑ میلا ویکھ پدر نوں آیوں
اوہ خوشیاں وچ گود پدر دے ہن مڑ ہتھ نہ آون
تے اوہ سفنے شان شرف دے ختم چلے ہو سارے
خشک عاصا او سفنے والا ہن مڑ ہرا نہ ہوناں
باپ نہ ملنا تو ہن مرنا کر کر غم دیاں آہیں
ہن گل گھٹ دو باہاں اپنی ویکھ کو ین دم جاندے
ویکھ او ہا تعبیراں عالی اج وچ قسمت تیری
توں مسجود کواکب سندا رو گواہی بھر دے
گھائل کراں جنگل وچ تینوں جا نہ نہار جگر دے
رحم کرو تسیں میرے اتے رب تساں تے کرسی
پیغمبر نوں ستاں ستاؤ پا سو بے آرامی
غالب زوراں والیو آخر زور نہ رہسی کائی
یوسف ڈردا طرف روبیلے نسیا جان بچاون
پھر دوجے ول یوسف نسیا دیہ امان اساناں
یوسف ڈردا ہر ول جاوے نسیا پھرے اگاڑی
کئے نہ واہر وہو چھوڑایا ویر سبھے آزمائے

بھایاں تھیں ٹٹ گیاں آس جان یوسف نوں سبھے
کہے بہودا یوسف تیرا رووَن ویلا خاصہ
کیوں ہسیوں کرنا ہن ساتھیں ایہ کو ہیا ہاسہ
یوسف کہنداہیں تے سب وچ ہے اک بھید اچیرا
جاں میں تاں تساڈے ٹریا بل میرے وچ آیا
ویر میرے دس ندوراں والے ایہ پناہ تیں بھاری
ہے بالغرض پہاڑ پوے سر تاہیں سوک ہٹاوَن
اج میں نوں ڈر کس دشمن وا جیدے ویر تو سیہے
ایہ دل دی تدبیر جو میری کائی کم نہ آئی!
جنہاں پناہ دے وچہ میرے دشمن سنے مقرہ
الانا لاسا ہور کسے دا بناں مت دہیرنا
اساں پناہ خدایا تیری ہور نہیں درکائی
ایہ گل سنی یہودا رویا رحم دلے وچ آیا
جان میری قتل بھائی میرا باپ میرے دا پیارا
میں قربان حسن تھیں تیرے پھریاں سخت کواہاں
بھائی ویکھ یہودے تائیں کہن کریں کی بھائی!
کر گواہاں ان طفل فریبی دل تیرا پچھیا یا!
توں وچہ پیچ طفل دے پھسیوں پھیریاں قول قراروں
کہے یہودا ایسے عہدوں پھرنا لازم آیا
جے تسیں مارو یوسف تائیں میں پہلے لڑ مرساں
مارن دیاں یوسف تائیں میں وچہ جان جیندا ہاں!
اوہ کہندے توں نال ساڈے کیتیاں آپ صلاحاں
عہدوں پھریوں بھائی کہندے قہر غضب وچہ سارے
مارن دا کد عہد نکایا کیوں ہن مارن لگے
بھائی سو سو منت کردے پیریں ہتھ لگاون
جے توں اج چھوڑیا چاہیں خود بھلکے پچھتاویں
تے تیں نوں مڑ ہتھ نہ آوے ویلا کدی اچھیا
باہجہ خدا ہس دلوں چہ کہندا ہن کجھ تھا تو نہ سبھے
اس ہاسے دا کھول خلاصہ بھائی یار خلاصہ
لے یوسف ایہ رونے ویلا تیرا اعظم وچہ واسا
گزر عجب اک حال گیا ئی خوف گیا چک میرا
کون بندہ جو میرے تائیں چاہے دکھ پہچایا
جے کا مشکل آن پویسی خوب کریسن کاری!
شیر آفات جنگل دے ظالم ویکھن مارگواون
نال اونہاں میں خوف نہ کائی میں نوں فکر کو سیہے!
میں بھلا تقدیر ازل دی موڑن ہار نہ کوئی!
ہن میں نوں بن صاحب سچے رہی پناہ نہ ذرہ
وقت بھیا نہ غافل ہوویں رورو حاصل بھرنا
توں کنڈھیں سے کو نہ جھلے تیری سچ خدائی!
پکڑ کلاوے یوسف تائیں دامن ہیٹھ چھپایا!
تیں نوں مارن دیاں نہ ہوسے زور کرن جے سارا
جان فدا تن ویراں تیں تھیں مخلص وانگ غلاماں!
عہد قراروں پھریا جاندوں کی تیرے دل آئی
جالی تاں مکر دی ویکھو زیرک مرغ پھسایا
توڑیا عہد جنہاں عمداً اراں وور پیّے اعتباروں!
نہ چاہاں میں بے تقصیرا یوسف ذبح کرایا!
ویر پیارے یوسف اتوں جان تصدق کرساں!
ظلم کرو سر خون چڑھیسی دفتر بھرن گناہاں!
یوسف دے حق ہن ہو بیٹھوں خیریت دا خواہاں
کہے یہودا عہد قراروں تیسیں تمامی ہارے
جے یوسف نوں ماریا چاہو میں نوں مارو اگے
ویر یہودا نہ کر ایڈیاں نام نہ لویں چھڈاون!
تے جو مکھ نہ اگے پایا اج چھوڑاویں یا وطن!
جے توں ویر نہ اساں پرانے تیں نوں دردکو بیا

اج وی ملامت پچھتاویں چھڈ دے مار گوایئے
سنے نہ ہووا ہرگز نہ یوسف نوں چھوڑے
چھوڑ چھووا دامن ہتھوں یوسف نوں اکواری
نہ کراڑیاں ایڈک جڑیاں چھوڑ پلک دو گھڑیاں
ویری ویر زنندہ مُکھ لیسی تے کداساں قبولے
لونگ چھپا چار تمامی ظاہر کہن زبانوں!
اکنا تیغ دوہاں سر کافی مار دفن کر چلو!
عبدلل ہووے جاتا آخر ویر نہیں ہن ٹلدے
تاکھیا مت مارو حالوں خون نہ سر تے آوے
جے بالفرض رہیا ایہہ زندہ کوئی کڈھ لیجاوے
مطلب ساں ہیا ایہو ہتھیں دُور رہے ایہہ بھائی
تا حق قتل گناہ کبیرہ ساڈے سر آوے
جان کھوہے وچ سٹو اسنوں پھیر ڈھیم نہ مارو
شرط منی ایہہ بھایاں آخر یوسف نوں نہائے
یوسف ڈریا جان رہج جاتا قہر کماون لگے!
تے ایہہ عہد پدر والا کھلوں توڑ کواون لگے!
وچ اجاڑ دکھاندے کھوہے ہن سٹ جاون لگے
ولۓ دریغ فراق پدر دے دردستاون لگے
یوسف روڑے ہووے ہرلوں دامن پکڑ پکارے
مارو تیغ کرو دو ٹکڑے اک واری مرجاواں
جس سوکھا انتظاری آوے کھوہا قید سدیری
باپ میرا جے ملے نہ مینوں میں کی کراں حیاتی
اُس کنعان نور شمع تے ملے نہ جے روشنائی
اس اندھیرے کھوہ جے نالوں چنگا گوراندھیرا
میں تے ہیؤ وچ فرق نہ پاؤ رحم میرے پر کھاؤ
سُن یوسف تھیں عذریاں آہیں کے ہووا انکاری
ملسل تہاں یوسف اودوں جامے پکڑ اتارے

ایہہ سفارش سُن کر بھائی سرتھیں درد ہٹایئے!
کھایاں منت بہت گذاری رو رو دکھے ہتھ جوڑے
اوہ چوہڑکی اگ بلاندی مار بجھاۓ ساری
مار گوایئے خاک دبایئے جا غضبیاں جھڑیاں
اکنا آندی ہووے والی بان دیاں دہ مولے
نہ دویاں تانہیں پکڑ لوو تے مار گواو بہانوں!
اکٹ کو شالا عملاں والا دو گھڑیاں ڈکھ جھلو!
سُن یوسف میرے تانئیں قتل کرو نچہ پلدے
انہوں وچ اندھیرے کھوہے سٹ چھوڑ دے
پھر فکر زندہ پاس پدر دے خالی مُول نہ آوے
زندہ رہے مرے جاں جیبیں ساڈوں فکر نہ کائی
تے اک شرط کرو کو انوں پھیر نہ چلاوے
ہور زیادہ رنج نہ دیہو قولوں مول نہ ہارو!
جنگل وچ اندھیرا کھوہا پاس کنارے آئے
کھوہے وچ میرے تانئیں بھائی پاون لگے
جان میرا لوچہ ہجر پدر دے توڑ وکاون لگے!
سِر پر میرے درد غماں دے ویلے آون لگے
فرقت دے غم دوہاں جلاندے دل نوں کھاون لگے
کھوہ وچ میتوں سٹو نا ہیں میرے ویر پیارے
ایہہ تکلیف جو کھوہے والی زندہ مول نہ پاواں!
ویرے چا تیغ وگا ہو عرض قبولو میری!
کو نہ عہد پدر تھیں مینوں علق زہر دچا کائی
جیون دی وچ چاہ اندھیرے مینوں طلب نہ کائی
یا مارو یا پاس پدر دے میرا کردو بسیرا
جے پاؤ تے مار گواؤ کھوہے نہ سٹ جاؤ!
تو بھایاں نے فلیہ کیتا آہے وچ قہاری
بدن مبارک ننگا ہویا چڑھے فلک دے لاکے

بستر ڈٹھا جاں یوسف اپنا آپ ہیں کر کر رویا!
اک بہتے ستر سے دے جا کرتے رہن عیوگل میرے
ہن ایہ پر نہ پاس تساں ہیں سبھ کفن جاں ہویا
بھائی کہندے چھڈ دے یوسف شکر لماں قصہ
اس تھیں ہور زیادہ لوڑیں سد ستائے یاراں
سجدہ کرنے والیاں کولوں منگ سٹے اج پردہ
ویر چھپوڑاوں لوہ نہ چھڈے کر دامنت زاری
بھائی یوسف وڑیں ساپایا کھوہے وچہ وپایا
کیا کہیں اس کھوہے حالا دوزخ دا دکھالا وا!
پھر کہیا اس دے اندر غم دل گیری حصا وا
ایہہ کہیں آفات جہان دا درد دکھاں دا کھا وا
دیکھ اندوہ کر نظر تکیندیاں ولوں صبرن کلا وا
پانی اس دا ایک کوڑا پیوندیاں دم جاوے
فاسد کر اخلاط بدن تھیں باہر کڈھ وفا وے
محرق سجے آپ بخاروں صفرایاں خیاں آہاں
ہجر تساڈیاں دی امید وں اسدیاں لسیاں وہاں
ڈونگھیاں زخم فراقاں انگوں ڈونگھا بہت ہٹھاں
قہر جہنم دا اس کولوں منگ دا لکھ پناہاں!
سیتھے تتو غماں دا بالن درد بلن وچہ لاٹاں!
تنسفیا نفی نور صدس تھیں رکھ دا احمق وڈھیرا
تے ظالم دی گور برابر اندھیرے تھیں بھریا
بھرویں خشت لگی غم چونہ آتش حسد تپایا
دہر بکار وچہ پوڑیا تو لیے نقش کڈھے بیدرداں
چالی سال کمایاں ہویاں گنہ غماں وچہ آئیں!
مرکز ہفت دوائر غم دا دورحصار بلائیں!
بدخواہاں تے ولدیاں گالاں ویرانی وچہ آیاں
رات تساں پر قبر ے دا لا چند ستاریوں خالی!

شرمندہ ہو منت کردا کڑتہ پکڑ کھلویا!
ننگا کر کے سٹو تا ہیں اندر کھوہ اندھیرے
میں وچہ ساری عمر بھراؤ ننگا کدے نہ ہویا!
کفن تیرا تاریکی کھوہے ایہہ ہے تیرا حصہ
سورج چند جو سجدہ کردے وہن لباس ہزاراں
کدھر گئے ستارے یاراں سورج نور قمر دا
دوڑ پیا شمعون غضب تھیں کہو کلا ایک باری
کٹ لیا پھر رسے تائیں جاں دہولے آیا
سپ اٹھو ہیں اس وچہ ظالم ہر اک زہر دلا ساوا
درد دریغ فراق عزیزاں راز نہیں چھپتا وا
اس دا نام زبانی لیندیاں کرن بلائیں حصا وا
جنہاں حالاں وچہ صبر وڈیرے انہاں دا پرتا وا
تے بدبو اوہی سندی مغز دماغ جلا دے
کر تحلیل رطوبت تن تھیں پلو چ سالڑ دکھائے
وہندا جوش حرارت اس تھیں وانگ زمعدیاں ساہاں
رو رو زار ہتلا دکھ بھریا دانگ برہوندے کہایا
سن آزار اذیت بھریاں وانگ دلاں بدخواہاں
بھوراں دی آس لمی تھیں اس دا قدم اگاہاں
یار وچھنیاں اتاں وانگوں اسدیاں لمیاں واٹاں
دنیا دے مغلوباں تھیں سوچ وچہ اندھیرا
ناداناں دے فکر معاشوں ایہ نمونہ بھریا!
خون جگر پر دردلاں دا کھول گند میں رنگ لایا
بیٹھ وچوں دم سرد بھریندیاں اٹھن دکھاندیاں گرداں
کر گکارا پھر روئی سوہی دردسو کائے سیاہیں
نقطہ جیم جدائی والا چاہ مدار ایذائیں
اس کھوہے وچہ آن سمایاں نے سرا آن گیاں
سوز کنڈ ہے پرحسرت والے ایہ پرسوز حوالی!

خوش نخشب وچہ ماہ عطار جہیں چاہ تلی خوشبوئی
نور انکھیں آرام دلاں دا صبر جگر دا سایہ
جاں بھائیاں کٹ رسی یوسف کھوہے وچہ دگایا
چاہ تھیں پکڑ سیرا پیغمبر پیغمبر دا پیارا
تڑفے حکم فرشتہ لنیا سدرہ تھیں یکباری
پکڑ لیا وچہ ہوا تہیں یوسف جیوں نازک گل بھایا
ہر انت کر صاف شتابی نال آرام بہٹھایا
برکت لب سب پانی شیریں ہو گیا وچہ دم دے
یوسف دی خوشبوئیوں شدی دور ہوئی بدبوئی
سب آفات پلکو چہ اشدی ہوئی دور تمامی
مٹ بھراواں یوسف تائیں اتوں پتھر مارے
مڑ بھائی ول گئے چراگاہ کر ایہ کارے بھارے
سائل تدہ سوال کیتا ہے یوسف عالی پایا
وچہ زمانے ہود نبی دے سی اک عابد رب دا
شیث نبی وارثے صحیفہ آہا نام یہودا
یوسف دا وچہ ذکر صحیفے اس نوں نظری آیا!
ہویا شوق دلے وچہ غالب ہے یوسف دیکھاں
کرے دعا سکھ یارب بخشیں جاں تک یوسف ہووے
عرض قبول ہوئی درگاہے آیا حکم ربانا
اس کھوہے دے اندر تینوں یوسف نبی ملاواں
تدوں یہودا اس کھوہے وچہ مدت رہیا مداتی
نت فرشتے حکم خدا تھیں طیبوں خورش لیاون
جاں بھائیاں ہن یوسف سٹیا عابد خبراں پایاں
اوپر تھیں جاں گیا فرشتہ پکڑ تھلے ول چائے
گل ملیا کر شوق ہزاراں حالت آکھ سنائی
بیقرار دلے وچہ میرے جاں توں نظری آیا
بھائیاں دا توں گلہ شکایت یوسف کریں نہ کائی

سے ایہ چاہ رہیا جھاڑ کر واہ دے اک واری
اوہ محبوب نبی دے دلدا اس کھوہے وچہ آیا
جبرائیل مقرب تائیں حکم الٰہی آیا!
بیشک جا سوار شتابی صاف کرو تھاں سارا
اندر بھک تہیں لگے بہتا کر اک تیز اوڈاری
قطرہ رحمت باراں وانگوں پکڑ تھلے ول آیا
پانی چاہ کر جوش اچھلیا لباں برابر آیا
آب صفا پر لذت ہویا برکت نال قدم دے!
وانگ چراغ بدن دے نوروں جا گہہ روشن ہوئی
کل آرام تسلی ہوئی اس دی سبے آرامی!
پھیر یہودے نے کر سنت دسے بھائی سالکے
یوسف دا اصحاں کھوہوں نہر شے ملیں تئے برسالے
ایہ تقدیر الٰہی آخر کیوں کھوہے وچہ آیا
دن راتیں وچہ عمل عبادت شائق ذوق طلب دے!
وچہ تلاوت ذکر عبادت رہے مدام آسودہ
خوبی حسن کمال مراتب ہوسی عالی پایا!
کراں زیارت یوسف دی میں جے ہوئے وچہ لیکھاں
میں سبھی کراں زیارت اسدی عرض کرے ایہ روے
کر الہام کہیا اس کھوہے اپنا رکھ ٹکانا!
جاں تک یوسف نوں نہ ویکھیں نہ تدہ جند گواواں!
رات دنے وچہ ذکر عبادت کرواسی زندگانی
اس عابد نوں کھوہے اندر عزت نال کھلاون
نظر دگا یوسف اوپر ڈٹھا نور رکھنے دشنایاں
دیکھ یہودا شوقوں اٹھیا پوچھ ملیا وچہ راہے
وچہ آ ڈیکاں تیریاں یوسف مدت اساں ودہائی
ہر اک دا مقصود لوچا دیں میرے وانگ خدایا
ایہ سب میرے ملنے کارن تدہ مصیبت پائی!

ایہ گل آکھ خداؤں سونپیا یوسف نبی حقانی!
یوسف وچ رہیا متعجب سُدھی صدق صفائیوں
آہا یوسف کھوہے اندر وچ مصیبت بھاری
تازے زخم فراقاں والے سینے تے وچ کالے
اوہ پر ورنہ نار خوشی ہووے وہ کنارے
وچ جدائی دی تلخائی جان لباں پر آئی
اُس کھوہے وچ سی اک پتھر وانگوں تخت وچھایا
نویں مصیبت سر تے آئی یوسف نے دکھ پایا
رحم کریں توں میرے اتے تیں بن تکیہ ناہیں!
رب کہے لے یوسف میرے دل غمناک نہ کریو
میں تینوں سلطان بناواں اُتے تخت بہاواں
ایہ نہ جانن جیڑھے تائیں توں جانیں پیارے
انہاں جتاویں ہن نہ کلے توں وچ جیڑیاں شاناں
ساہ شٹھڈا بھرا کو دم وچ عابد ہویا فانی!
رب دے فضل کرم دے لطفوں تائیں بے پرواہیوں
وچ فراق پدر دے ہردم کردا گریہ زاری!
دو نیناں وریاں ندیاں اندر تاریاں لاون ہائے
ہن دیدار پدر دے شوقوں جان لبیں کھلیائے
نیں وچھنے رج رج رنے کر کر یاد جدائی
بھرا جیہے یوسف تائیں اُس تے پکڑ بہایا
میں عاجز تے بھائیاں میریاں کیتا ظلم خدایا
میں بندہ توں صاحب میرا دہ اخلاص سائیں
بھایاں والوں ولدے اندر شکوہ رنج نہ دھریو!
بھائی تیرے تیرے اگے کر عاجز پہنچاواں
تے ایہ تینوں سیس نواون عجز کرن بیچارے
ایہ وچ عجز رہن سر نیویں کر کر غدر بیاناں!

خون آلودہ قمیص یوسف لانا بھائیوں کا اور ظاہر کرنا باپ سے کھا جانا بھیڑیئے کا

آہا بھایاں یوسف تائیں جاں کھوہے وچ پایا
رات پئی سب روندے پٹدے گھر دی طرف سدھائے
چیکاں کوکاں تنیں چیکاں نعرے گوش پئے یکباری
میں جاناں اج سر تے آئی کجھ مصیبت بھاری
تیں غم دا دل نکر چر وکا تے ساری عمر خواری
لے دردا ہن جان میری یا تیری تیز کٹاری
لہراں چھوڑ وچھوڑے والیو دو نیو کرلاؤ
سُندیاں سار نبی دے دلتوں لایاں دردادیاں
کویں پیارے یوسف باجھوں میرا ہوگ گذارا
آن لے فرزند تماں توں کرے گریہ زاری
اے فرزندو وچ تساڈے یوسف دسدا ناہیں!
ماہ منور خوبی والا کس پردے وچ آیا
کر بکری اک ذبح اُٹھائیں کرتا خون ڈوبایا!
بیٹھا باپ اُٹھ کے اگے اندر شوق سوائے
سن یعقوب قراروں چلیا زخم لگا سو کاری
یوسف میرا ہوگ وچھناں پسر کرینیں زاری!
کی جاناں اج اوسے غمدی آن ڈھکی سرداری
دہس وچ ہٹھ جگر دے رس تیں میٹھی ہن یاری
ویٹ رہن جگ روندیاں روندیاں بھر بھر وچھپاؤ
وقت گئے جد خوشیاں پایاں ہن سر سختیاں آیاں
یارب تیری رحمت باجھوں مینوں جیوں سہارا
باپ پچھے اوہ صورت کتھے جو میں بہت پیاری
گیا کتھے مڑ پھر کد ٹھی روندیاں کر کر آہیں
الوداع اختر نور فلک دا کس نے پکڑ چھپایا

لشاں وچوں اوہ ورق گھڑی کدھ ہوئی ہوانہ
پرسنے اوہ صورت زیبا یک تمام معانی
اوہ محبوب نہ آوے نظری جیدیاں مٹھیاں گلاں
کی ہویا کیوں روندے آئے کس آفت نے مارے
اوہ کہندے اسیں دوڑن لگے بیش ڈہن نوں سکے
تا روندے اسیں گھر نوں آئے بنی مصیبت بھاری
وگی کلام پتاندی ایہا ہے کے تیز کٹاری
سو موں روم اسپے دکھندے روموں شام اجاڑے
ایڈ عشق آہی نبی نوں بھلا جان جہانوں !
تن ٹھنڈا دم نہ بدن وچہ بیٹھے پکڑ ہلاون
بیٹیاں جانا باپ اساڈا دنیا چھوڑ سدھایا
دکھاسن باپ پیارے اسیں گئے ہو عاصی
سانوں چا شیطان بھلایا خوف سبھاندل ڈھاناں
جاں فریاداں سوز دے تیں منظوری وچ آیاں
تدبیراں وچ ہارے سارے اسیں گناہیں بھارے
رون تے کرلاون سبھے ویلا ہتھ نہ آوے
باپ پیا ایہ چا بھاون پھیر ڈگے وچ دم دے
رووں ویکھ احوال دکھاندا پیغمبر دے گھر دے
اسیں سبھے مرجاندے جنگل تے اک یوسف رہندا
یوسف دی وہ بھین پیاری جان لبیں وچ درداں
خواب او ہادل لاٹاں مارے جو ڈٹھی سرورتی
اوہ ویلا دل گھائل کرداں جاں روندی چھڈ آئی
بنیامین جو چھوٹا بھائی اس نے خبراں پایاں
سن ویسے جلے جگر دے پڑنے روندیاں وہ انکھیں
یوسف گیا نہ مڑ تھے آیا اہل البیت نبیاں
صبح ہوئی کجھ ہوش پیا سو کہے نبی کنعانی !
بکری خون لگا چو کڑتہ جنگل تھیں لے آئے

وچہ لشاں اوہ شمع نہ وسدی دل جس دا پروانہ
اوہ سبھے ذرے معنے مقصد کیوں ہو گئے پنہانی
کہو عزیزو یوسف کتھے دل گھائل وچہ سلاں !
یوسف کتھے لے فرزندو مٹھڑا باپ پکارے
یوسف پاس اسباب بھایا کھا لیا بگھیاڑے
بھاویں اسیں سچے لکھ واری تیں دل نہ اعتباری
سن پیغمبر غش کھا دھرتی آن پیا یک باری
شاموں لا صبح تک ہرگز چشم نہ موں اگھاڑے
نہ ہلے نہ ساہ بھرے نہ بولے حرف زبانوں !
تاں ہلایاں موں نہ ہلے نہ بولے جد ول ہلاون
اسیں برے کم مندا کیتا وڈا ظلم کمایا
روز قیامت مشکل ویلے کیونکر سانے خلاصی
کر افسوس کہن ہن ساڈا رہیا نہ کجھ ٹکانا نالے
دنیا دین اساڈے ہتھوں جاسی کھس نایاں
پیغمبر آزردہ کیتا نفساں مکر کھلارے !
حال نبی دیں کہاں کوہا قلم لکھے جل جاوے
تے آرام قرار نہ دیون دلوچہ زخم الم دے !
کہن پسر اس سختی نالوں اسیں جنگل وچہ مرئے
تا پیغمبر ورھ نہاندے ایڈک بھار نہ سہندا
دل دیاں کاری زخماں اتے غم و گان کرداں
یوسف گرگاں گھائل کیتا نگل لیا سو دھرتی
ہیچ ہویائی نبی جدائی سچاں نہ رہیا کائی
یوسف نوں بگھیاڑے کھادا خبر لیاندی بھایاں
ہتھ نہ آوے یوسف بھیا ویر کروڑیں لکھیں !
روندیاں دیاں نال ہوسن پوریاں وچہ قضیاں
سبھ یوسف بگھیاڑے کھادا اندی کیا لشانی
باپ ! اگے دھر کہندے ویکھو دردیس نوانے

کُڑتہ ڈِٹھا خون آلودہ غشی پئی سِر بھاری
رکھ اکھیں تے کُڑتے تائیں نبی غشی وچ آئیا!
اُٹھ گیا ول جنگل جِتھاں ہتھ قمیص جھیندا
اے درندیو ظالم زادیو یوسف کاہنوں کھایا!
سر بلند پہاڑاں چڑھ چڑھ لئے فراق پکارے
پھیر نبی ول گھر نوں مُڑیا یوسف نام زبانی
ہوش کدیں بیہوش کدیں اس پراوہ ڈِگے نہ باہر
اندر زخم نہ جوڑی باہر حکم قضا وچ راضی
اکھیں سے دھر کُڑتے تائیں پیغمبر فرمایا
سٹھے دی میں آس نہ گیا شوق دلے دی کاروں
تو رُگیوں بے جان میری لوں طلدی آس نہ ٹُٹی
خلق پہنایا کُرتہ ڈِٹھا کھول نبی رحمانی
خون ڈُوبایا ہویا کُرتہ ظاہر نظری آیا
تا یعقوب نے جاتا ایہ فریب پُتاں دا
یوسف اُتے ظلم کمایا حسد ستایا بھایاں
کھول قمیص کہے فرزنداں پیغمبر کنعانی!
کھول قمیص ڈِٹھا میں سارا دل بھیر حیرانی
کِس لفظاں دے پردے اندر اوہ مستور معانی
نہ پیراہن خاک آلودہ نہ پھٹیا وچہ دنداں!
تن یوسف دے زخم نہ لایا نہ وچہ خاک رُلایا
سُن فرزندے وچ حیرت بُھل گئے تدبیروں
جا جنگل کتھیں گُرگ دلاور انھیں پکڑ لیا ہے
لے بابا ایہ گُرگ ستمگر قہر کما ون ہاردا
تا یعقوب نبی نے ڈِٹھا گُرگ کھڑا بیچارا
کیوں کھادا ای توں یوسف میرا کیوں وال ترس نہ آیا
یوسف میرا سو رب جیندا دل روشن وون سوایا
تیتوں طرف ضعیفی میری نظر نہ کیتی کائی!

یوسف میرے پیارے ایہ جو توں زخم کِھلا گلناری
ہوش پئی مُڑ چے کُڑتہ یوسف چھوڑ سدھایا!
کھڑا پہاڑاں اُچیاں اُتے بڑی پکار کریندا!
آکھ تسیں نہ خوف ونیں کیہے سخت عذاب خدا دا
سُن سُن کے وچ جنگل جِتھاں رون درندے سارے
چُم قمیص دھرے جا اکھیں اُسدی ایہا نشانی
پَپن اکھیں ول زخم کلیجے ہنجھ نہ ڈِٹھے ظاہر
پر اوہ دم دم جوش غماں دا زہر دیوے بھر بازی
خواباں تیریاں سچیاں یوسف راز نہ دل سمجھ آیا
پیغمبراں امیداں وسی اللہ دے دربار وں
آس جنہوں نوں ہیں کدیں جاں بخشو بند چھٹی!
خاک لگی نہ کُرتہ پھٹیا زخموں نہ نشانی!
کا بگھیاڑ نہ اسدے اور ظلموں دند چلایا!
کیونکر کُرتہ ثابت رہندا گرگ کوئی جے کھاندا
تے افسوس جو عاصی ہوئے سر تقصیراں چایاں
تسیں کہو بگھیاڑے کھادا پُت میرا نورانی
سچ کہو کی بیت نیارا سو چہ نہیں نشانی!
بعد کرو ستناہی رازوں دہر سلم ربانی!
کیڈک گُرگ پیارا اُس دا نبی کہے فرزنداں
لاہ کُرتے گیا زندے نوں پھر کس رنگ چڑھایا
کہن لگے اسیں گرگ لیاواں بچے ہاں تقصیروں
کرکے قید زنجیر میں اسنوں پاس پدر دے آئے
یوسف پیارا پکڑ لیا سو کیتا پارہ پارا
ویکھ اکھیں بھر آیاں خونوں کیتس درد پکارا
یوسف نوں بے کھدو ظالم وڈا ظلم کمایا!
نوراکھیں دا ہوک گمی دا کیوں دل فکر نہ آیا!
یوسف باجھوں حال اساڈا گرگا ویکھ کیائی!

گھر میرے دی برکت پوری اوہ مقصود جگر دا!
کھاون لگوں ترس نہ آیا کھاوندیاں مرجاویں
اے بگھیاڑا جاڑ گھرا تینوں کیا لگا ہتھ تیرے
دلبر یا نوچہ جیندیاں رخسار اکھیں نازاں شانے
اتے دو لباں تبسم بھریاں نور بھرے رخسالے
لاڈلیاں دو زلفاں والا اوہ محبوب ہمارا
یوسف سونہا وچہ دکھانڑے دو اکھیں جھیں میرے
کھادو ماس بیٹ جے اسدا ہڈیاں دس ٹکاناں
میں وچہ ہنر فراقیں جیندے زار رہیا وچہ غم دے
یوسف پکڑ گیوں لے دندیں جا وچہ کس ٹکانے
جاں توں میرے یوسف اتے ظلموں دند چلائے
کی کی زاریاں کردا یوسف چھوڑ گیا جگ فانی
وائے دریغ میرا اوہ یوسف تینوں نظر نہ آوے
کیوں کر گا توں قہر کمایا تینوں رحم نہ آیا
جے ایہ دند ظلم دے ظالم توں یوسف پر مارے
جے توں کھادا یوسف میرا تینوں کھانہ بلائیں
اکا یار پیارا جیدا سو ہتھوں چھٹ جاوے
اکو یار تیرا جیدا یارا جس بن یار نہ کوئی!
جاں پیغمبر نے بھر آہیں رو رو کے فرمایا
مٹکے گرگ نبی دے اگے حاضر آن کھلویا
کر یعقوب فلک ول اکھیں عرض کرے یا باری
نال طفیل محمد سرور جو سردار نبیاں
ایہ بگھیاڑ اساتھیں بولے سچی گل سنالے
ہتھ اٹھا پیغمبر جیدم ایہا عرض گذاری!
دہر ستھ توں سر گرگ نبیاتے کہہ اسدے تائیں
سر اسدے دہر ستھ پیغمبر کہندا اے بگھیاڑا!
ولیا گرگ لبیک نبیا تحفہ درود سلاماں!

کیوں نہ گذری تیرے دل وچہ ہوگ عزیز پردا
جے توں میرا یوسف کھادا آخر بدلہ پاویں
ظالم زادہ تیریاں دنداں کھوسے کھا کھنیرے
وچے سخن شرینہاں بھیاں زیب بھرے رفتارے
دنداں دے ہونٹاں وچہ تاڑے توڑ کھلارے
کہو بگھیاڑا مردم خوارا کیویں کیتو لی پارا
اے ظالم بگھیاڑا کیتو کتنوں بیرے بیرے
نازک ہڈیاں کھا گیوں پا کر کے زور دھنگا نال
کہاون وقت ستے یا ناہیں اسدے سوز الم دے
نزع کویں سر گذری اسدے کی کی درد وہانے
حال فراق غماں دے جیہڑے کی سننے وچہ آگے
کلمہ حق کومل توحید دل وگیا گذر زبانی
شوق جہد ہا وچہ سینے میرے اچھل اکھیں لوں کھاوے
ہول قیامت دا توں دل تے یاد نہ ہول لیایا
تیرا میرا جھگڑا اہو سی مالک دے دربارے
وکھیں ناہیں دوہیں جہانیں ہرگز بھلا گداہیں
اے افسوس اوہدا دکھ بھارا وچہ بیان نہ آوے
تیتھیں گیا کیا توں ضائع ہن غمخوار نہ کوئی
بگھیاڑا اجلاں یوسف کھادا کہہ کیوں ترس نہ آیا
سر نیویں شرمندیاں اکھیں تیں لہو بھر رویا
اعلی اکبر توں اک خالق جیں ایہ چھت سواری
تے برکت اسحاق خلیلوں عالی شان صفیاں
یوسف میرا کیونکر کھادس سچ بتا دس جاوے
عرض قبول ہوئی درگاہے حکم کرے رب باری
بول خدا دے حکموں گرگا سچی گل سنائیں
سچ سنا کہہ حکم الہی ہوں جھوٹھ نہ رہے پوارا!
ہن بن سچ نہیں کجھ چارا صاحب پیش غلاماں

نبی کہیا بگھیاڑا تینوں قسم اللہ دی بھاری
تدہ سوگند اُسدی گرگا جیندی خلقت ساری
جھوٹ نہ کہیں نہ ہاریں صدقوں ویکھ میری بے زاری
گرگ کہے میں قسم منیا توبہ لکھ لکھ واری!
میں نہ تیرا یوسف کھادا مینوں قسم الٰہی!
آتش آب درندیاں ہر شے منڈھوں حکم ربانا ں
میرے تے فرزنداں تیریاں کیتا ظلم نبیا!
جھوٹ بدہا اُنہاں میرے اُتے پاسوں انت ندامت
میرا جھگڑا ناں اُنہاندے ہوسی حشر دہاڑے
سچوں جھوٹھ نتاریا جاسی اللہ دے دربارے
سُن پیغمبر صدق لیاندا تے پھر سڑ فرمایا
ہے معلوم اہی بے تینوں یوسف دا کجھ حالا!
اوہ فرزند پیارا میرا سچیاں خواباں والا!
گرگ کہے سب معلم مینوں پر میں کہنا ناہیں!
نبی پچھے پھر کتھوں آئیوں گے کتول جاناں!
گرگ کہے یا حضرت سُن لے میری گریہ زاری
مصروں ٹُریا شامے آیا ملنے بھائی تائیں
راہ وچ گرگ ملے کجھ مینوں اُنہاں خبر سنائیں
یا حضرت سُن ایہ گل میرا دلوں قرار ہٹایا!
ویر وچھناں میں عاجز نتیں دل وچ درد ہزاراں
روندیاں اکھیں جگر ترٹ فنا دل تتیں خون اچھلیا!
خبر پائی میں مویا بھائی مینوں ہوش نہ کائی!
دل بریاں میں جگر اُپرنے کاتیاں غماں وگایاں
میں لبھاں اوہ یار نہ لبھے جیندی یاری بھاری
آتش شوق لبھنے بلدے لاٹ چھٹی تن جالے
سُن ایہ گل نبی دیاں اکھیں بھریاں سرشک عنابی!
انساناں وچ شوق محبت چاہیئے جان گوائی!

کیونکر میرے یوسف اوتے زخم چلایو کاری
کیوں کھاداوتوں یوسف میرا سچ سنا اک واری
نوری صورت نوں کیوں کھاوی جو میں بہت پیاری
ایہ طوفان میرے تے بدہا فتنہ تہمت بھاری
مینوں بے تقصیر اُنہاں نے پکڑ لیا گھت پھاہی
پیغمبر دا دن مبارک روانہ آیا کھاناں!
کیا کہاں ایہ تہمت بھاری کیڈک قہر قضیا
میں فریاد کراں در رب دے جس دن ہوگ قیامت
میں ہویا بدنام جگت وچ رو کہیا بگھیاڑے
گرگ کہے فرزند نبیا جھوٹھے کرن پکارے
اوہ میرا محبوب نورانی کس پرسے وچ آیا
آکھ سُنا کتھے کہڑیں جائیں ماہ جبین اوجالا
دس مینوں ہُن کتھے ہوسی بے داغا گل لالہ
جنگل سداوں وچ بگھیاڑاں جنگلی عمارا سائیں
واس تیرا کس دیس قدیمی وچ کس اوٹ ٹکاناں
گھر میرا وچ مصر قدیمی جتھے رہائش بھاری
شوق زیارت دید پیائے چائی جان اڈائیں
پھاہ وچ دام اڈائیں لوکاں ماریا تیر اچھائی!
میں وچ غماں ترڑ فدا روندا ایس جنگل وچ آیا
کھاون پیون چھٹا میں تیں گذرے روز تناں
میں دیدار کرن نوں آیا خالی روندا چلیا
وچہ اجاڑے ہو سودائی کردا رہیا دوھائی
جنگل باش درندیاں سیریاں سنیاں کوک دوہائیاں
جیدے ہجروں جاندی واری زخم رہے دل کاری
وائے دریغ میرا اوہ بھائی چھوڑ گیا کت جالے
اینڈک یاریاں دل جیوا ناں شوق طلب بیتابی!
عشق عجب پرے دل جھلے عشقی بنی نوں آئی

یوسف نے وچ شوق محبت اشک بھرے پیغمبر
گرگ روے دکھ ویکھ نبی دا دردوں لیا
نبی کہے کہہ گرگا ظاہر توں ایہ کتھوں پائی
گرگ کہے یا حضرت آیا اک دن نال آزاوے
ابراہیم خلیل اللہ نے خبراں کجھ فرمایاں!
جو بھایاں نوں ملنے جاوے الفت نال پیارے
تے احسان کرے جیکوئی عالی درجہ پاوے
یا حضرت میں ڈاڈھے کولوں خبر سنی ایہ ساری
شوق دلیمیاں والگا اچایاں چا پڑیا عشق ہلارے
سنی حدیث نبی نے بھی پر تاثیر ادائیں
تے فرزنداں نوں فرمایا ویکھو راوی تائیں
گرگ کہے یا حضرت تیرے ایہ فرزند پیارے
لائق سنن حدیثاں تائیں میں کیوں وہ الاوال
گرگ گیا ہو وداع نبی تھیں مکھوں کہہ گل ایہا
فرماوے فرزنداں تائیں سمجھ حقیقت ساری
وچھڑیا حسن یوسف میں تھیں ملنا واٹ دراڈی
مد منگاں میں پاک الٰہ ہوں جو ٹھیاں نفسانوں لوں

غم دل ویکھ نبی دے ظاہر رووں تاں اگے ابتر
دل تے جگر دو ہانڈا غم تھیں گھل پانی ہو بہیا
شوق محبت گرما جوشی تدھ کتھوں ہتھ آئی!
داد امیر اکرن زیارت پاس تساڈے وارے
اک بھی حق واجب کیتا صلہ محبت بھایاں!
چھٹ عذابوں رتبہ پاوے با جھ حساب شمارے
تے جو حسد عداوت رکھے کیوں نہ دوزخ جاوے
تاں زیارت کارن کیتی بھائی طرف تیاری
جاں مطلب سر ہو پہنچیا آخر دکھ جھلے سر بھارے
فرمایا پھر وچ دواری گرگا پھیر سنائیں
پکڑ دیا حدیث نبی دی پاوانت جزائیں!
ظالم کماون شرم نہ کھاون عقل قیاسوں ہارے
ورتیم اخبار نبیاں کنہاں نوں آکھ سناواں
تے یعقوب پسر دے ہجروں دلگیری وچ رہیا
ظالماں تساڈیاں گل بنائی مکر ایہا مکاری
صبر جمیل کراں ہن بھارا ایہا کار اساڈی
ظلم کیتا تساں میرے اتے جھوٹے ہو اس گلوں

آنا مالک سوداگر کا معہ قافلہ چاہ پر اور نکالنا حضرت یوسف کا چاہ سے اور بیچنا بھائیوں کا سوداگر کے ہاتھ تھوڑی قیمت پر اور لے جانا ان کا بطرف مصر و حکایات راہ

دے ساقی بھر جام شرابوں دہ مخموراں تائیں
شعلہ شوق اٹھا دلاں غالب جاں مستی وچ آواں!
ٹھنج ٹھنج مرن آتشند جاوے ہو ہو بریاں سینے
سینے ٹاٹ جنہاں دے بلدی ہجر سجن دے دلغو لیے

دل وچ درد ہویا انگیارا قطرہ ہٹ بجھا ئیں!
تاب جگر دے دولت خانے کر آتش دکھلاواں
جھڑے نمک دلریشاں زخمی لذت بے لیکھے
رخت جلے دے صبری والا گھر دے انہیں جراغوں

جاں تے عشق غلام ہووے نازک نوکاں یاں
مظہر شان اُسیدا ہر دل جس دا شوق پرانا!
ہر دم یار رو بیندا تیرے کھول اکھیں گت جہاتیں
تے دُھپ جان زنگار رولیدے رو رو ندیاں ریتیں
تن پریم نشے وچ بھنے منجھ روڑ ہاون ندیاں
جے وچ شوق تیرے ہر بار اکرے عدول نتارا!
وہس دل رمز وچے وچ کھاے جد اشوق شتا
کنول واگ چلی اسوارا تند تیری اسواری
ہن سیار لیا وکائی یوسف نوں لے چلے
باقی حالا یوسف والا وچ فراق پدر دے
سجائی سٹ کھوہے وچ آہے یوسف رہیا اکلا
رووَن لگا کر منہ قبلے ول یا والی اسماناں
عبد گناہیں یا عفّا عرض کرے درماندہ
کل طفیل اسحاق خلیلوں بخش میری رہائی
رون ملائک وچ اسماناں سن کے حال اوہدا
نال یوسف صاحب کہندا او دُکاں وکھ سارے
صبر دیاں یعقوب نبی نوں تیرے وچ وچھوڑے
سن یوسف دل ہوئی تسلی رہیا اندوہ نہ کائی!
پڑھ یوسف ہر دیہہ اسنوں تین ال ہے نکالے
یوسف پڑھے دعا عدا ایں ہویا ظلم بیاناں
نے پیراہن موتیاں جڑیاں تن اُس دے پہنایا!
ستر کھل فرشتے نوری رب دے پاس بہائے
تد نوں ایس کھوہ دے گرد آئے آپ کرائی
گھر اُس دا وچ مصر بلامی سُن اُس حال بیانی!
وچ کنعان ایہا خواب ڈٹھا خولے نظری آیا
کل آستینوں باہر ڈٹھا کھڑا رہیا اُس اگے
جن جن مالک موتیاں تائیں لگا بھارے ٹھہرے

شوق طلب یو چہ دہاندے غفلت واگاں چلیاں
دل دل کے گھت ڈونگھے بھنے جوش تیرے بھانا
او گنہاریاں نوں گن ملدے کردیاں انظر صفاتیں!
شوق تیریاں لاٹاں بلیاں نور کھلے مشکواتیں
اکا اِک پکارا کردیاں وچ ہن بھاویں سریاں
راز نیارا تن من سارا اِک کرے پکارا
جلیے شوق دے لے نوں او ہاجیں وچ ہر ور تارا
وچہ ناسور نہ گھت سرینرہ لہے ستاں دم جاری
مصر اُڈیکے مغرب زادی زخم جبھادل دے
آکھ دلا کیا سرتے ورتی انور پاک قمر دے
رات پئی دل وحشت دہانی وچ مکان کولا!
تیں رحمت جیں انت نہ کائی کھُلا لطف خزانہ
بہت گناہ سریں جس کارن اسجا پکڑ لیا نہ
اس زندان غضب دے وچوں بینوں بخش رہائی
تاں پہتا جبریل جنابوں کہیس آن سنیہا!
مصر گھلاں تیں تخت بہاواں دیاں مراتب بھارے
تیتھوں گراں عزیز گت وچ روز گئے رہ تھوڑے
یوسف تائیں جبرئیلے اِک دعا پڑھائی!
برکت ایس دعا کہ اُس نہ وحشت دل دہانے
جبرائیل لیا کھلا دے جنت وچوں کھاناں
تا یوسف نوں ہا تسلی صبر دے وچ آہیا
تا یوسف وچ کھوہ دے تنہا وحشت خوف نہ کھاے
مالک ابن دعر وچ انہاں صاحب بازرگانی!
اِک دن ستا سفنہ ڈٹھس اند عہد جوانی!
تٹ سورج ایہہ جوں اس دے وچ آ سین سمایا
ابر آیا ہر سورج دے تے موتی برسن لگے!
بھر صندوق ہویا ایل اوہی چشم کھلی بچھتاوے

پاس معبر حال سنائی اُس تعبیر سنائی!
برکت اسدی دنیا دولت سب تیرے ہتھ آوے
دنیا دین اُسے دی برکت تینوں ملے تمامی
تینوں جانے عالم سارا ہوسن عالی شاناں!
مالک نوں سن خواب حقیقت وچی شوق نشانی
ڈھونڈھ کرے وچ خانیاں گلیاں لبھے پتہ غلاموں
تا آواز کہے اُس ہاتف ڈٹھا شوق جناہاں
سن آواز گیا مڑ اونویں شوق رہیا اوہ تازہ
ہر برسے دو واری مصروں شام ولایت جاوے
وچ کنعان لبھے بن کائی حال کجھ پتہ نہ پاوے
ہن ایہی لے مال تجارت شاموں ٹریا آیا
وچ جنگل اُس کھوہے گرے کیتس آن اُتارا!
کھوہے ہیٹھیں اس نوری شعلے ڈٹھے جا نہ رہانہ
ار سفید سرے تے چھایا سایا نور وچھایا
دام دوال گھمگھیر چوفیرے کھوہ ول سجدہ کرے
اک گمہا کروا ناں تسندا جھٹ سٹی اُٹھ دہایا!
سٹ گدے نوں چھٹ تعلق حسب ٹھسیں نفائیں
ہور سفید جناور ڈٹھے شکل عجیب کئی ڈاراں
جانوراں دی صورت سوہنی ویکھ سبھاں من جلتی
مالک ایہن دغردے آہے دو برے سن یارا
پانی لین گھلے ایہہ دوئیں مالک نے بیچارے
جبرائیل خدا دے حکموں تا کھوہے وچ آیا
تے نوں چند اجیہا نورانی بدر تیرے رخسارے
نوں اوہ چند کرم دا پورا ازحد ہے وچ بھاسے
چڑھ ہن لگوں اج دیس پرائے کرنے نوں روشنائی
جل اوڈیکاں تیریاں یوسف داغ جلاں وچ پائے
منتظراں نت وچ اڈیکاں روندیاں وقت وہائے

اک غلام تیرے ہتھ آوے کنعانوں لے سجائی
آخر تینوں وچ بہشتاں اللہ پاک پہنچاوے
نام تیرا وچ دنیا رہسی آخر تیک مدامی
برکت اس دی یاد رہیں گا مردا وچ جہاناں!
ہوا اسوار مصر تھیں چلیا آ وڑیا کنعانی
شوق طلب وچ باجھ قراروں دل خالی آراموں!
لبھے ایہی کر صبر پیارے برساں تیک پہنچا ہاں
تا اوس عادت پکڑی دائم ایہ ہمیش اندازہ
جاوندیاں مڑ آوندیاں بھی وچ کنعانے آوے
لاٹاں بلدیاں شوق ولیدا مڑ دل مصر لیجاوے
طرف وطن دل مصر سدہاناں کھل گیا سوراہا!
ایہ کھوہا نوکوہ کنعانوں جس وچ یوسف تارا
لاٹاں نور بلے اُس کھوہوں جاون ول آسماناں
مالک حال عجب ایہ ڈٹھا ویکھ تعجب آیا
یا نبی اللہ کہن زباں اسیں تیرے سب بردے
کھوہے گرد فدا ہویا سو سجدے سیس نوایا
کئی گیاں اُٹھ طفلاں تائیں نوں مت ضائع جائیں
کھوہے گرد طواف کریندے کر کر شوق ہزاراں
ڈیرا گرد لگایا مالک طلب کرایا پانی!
بشرا نائی نام دوہاں دا دوئیں نیک ستارا
پائی ڈول وگایا کھوہے بشرا کھڑا کنارے
بہ وچ دلو جیندا ہن ویلا یوسف نوں فرمایا!
دار شرف وچ چار وسندے تین تیرے دو تلے
نور تیریاں چمکاں بھریاں دو عالم وچ ساکے
چلیا چھوڑ قدیمی واسا یاراں گھت جدائی
جنہاں وداں نوں تیریاں تاہنگاں شوق تیرے دکھ پائے
کہاہ چڑدے رس رس دہندے دل دکھ کٹھیا جاوے

لوخبر بے صبر پیاندی شوق جنہاں دکھلائے
زخم جنہاندے پہلے پرانے اکھیں خون بھرایاں
روندیاں اکھیں بھجدے سینے زار تراں فدیاں نال
حزناں ستی کنعان ولایت گزاراں بھج چلیاں !
دیس چھٹے پردیس علیموں سفر دوراڈے آئے
چھوڑ وطن چل ویکھو یہاں پردیسانداں والی
اجٹیاں نوں چل وساوو سیدیاں گھت اوجاڑاں
اج وچھڑیاں سوملن دوراڈے ڈھونڈدیاں نوں آ ہاؤ
چھوڑ پدر رڑ چھیوں یوسف سن بھیناں سب بھایاں
وچھڑیاں نے روندے رہناں سٹے لوں لوں کواری
پینڈاں نہ پر ہوندیاں کائی دہر سر میں ہزاراں
دردمنداں یاں دلدیاں آہیں گم رہن وچہ سینے
جنہاں اڈیک تیریدیاں تا ہنگاں درد جھلے مشتاقاں
چل ول اہناں جنہاں سک تیری اپنا آپ جلایا
اپنا آپ تے جو دس آیا کر کے دہم او ڈایا
تے او شوق تیریدے بدھے خود یوں گئے خدایو
حال تنہاندے شوق تیرے عقلوں دور وگائے
اجے نہ جنہاں ڈٹھا نخ تیرا خوابیں دل پرچائے
وچہ اڈیک وصال تیریدے جگر جنہاندے تپدے
بیوسو کن اونہاں بھتیں رہاں تیری ول چوری چوری
ان ڈٹھیاں چل تار لقاؤں گھت پوکار چو پھیرے
سے ایہ ڈول وہائے یوسف نوں ہیں سو نہیے آئے
نال تیرے ورتارا تیرا گذر چکا دینہ کائی
ہوئی جدائی پیارے تیں بھتیں توہن وچھڑ چلیا
جنہاں پیار یاندی میں باہجوں سلطنت حشروں بھاری
چاہئے فراق نہاندی اکھیں جنہاں ڈٹھوں کج ناہیں
جذب جنہاندی کاری آئی تہاں مبارک بادی

روندیاں وچہ ہیر جگر دے پرزے تو ڑٹوکائے
کھڑے اڈیکن واٹاں یوسف تیریاں رنت ادیاں
اج کنعاں وچہ نہاں تیں بھتیں بدلیا ہور زمانہ !
تے ول مصر بہاراں جھلیاں پر کلیاں وچہ کلیاں
لے پینڈے دور وطن دے تیں ول قصد کیتا
اکتاں نوں وچہ تیریاں دراں چھوڑ گیاں جن ماواں
اج کنعاں نبی دے گھر تے ٹٹ پیا سو دہاڑا
نہیں لوں لوں نور اکھیں دا جیں دا اسنوں اج چھڈ جاؤ
گذرن لگے وقت جنہاندے ترلیاں وچہ جدایاں
وچہ پردیس لوریں دکھ والیاں کرے گریہ نزاری
انفس بھتیں آفاق سماون ہجر وصل دیاں کاراں
نام تیریدیاں واراں پوسن وچہ پردیس زینے !
چل ہن وقت دراز ہویا ئی تیریاں وچہ فراقاں
خود دل ڈٹھا کچھ نہ پایا انت تو ہیں ہتھ آیا !
ہو وہی وچہ ہمک اسمی نوں لوں جوش رچایا !
فلسفیاں دہر وچہ صفاہت گذرے سو فسطائیوں
اس ان ڈٹھے حسن تیریدے لوں لوں نور رچائے
نین اونہاندے ہنجہ فراقوں رہڑدے نظری آئے
نام تیریدے نین اونہاندے موتیاں لال جڑیدے
واہ واہ عشق تیرا دل سڑا خود دل زور وزوری
اکناندے گھر روشن کروا کناں گھت اندھیرے
وچہ فراق تیرے بے رونق تیرے باپ ہو جائے
جان جگر وچہ درد تنہاندے روندیاں وچہ جدائی
اس گھر نوں مڑ وڑنا ناہیں سیں جس گھر وچہ پلیا
گذرن چالی سال انہاندے اندر گریہ نزاری
اکلیاں نوں دلگا ہوں ملیاں تاثیراں وچہ آہیں
فرحت شادی دی آبادی اج شاموں بربادی

جاں بردے کروان اچانک کھوہے ڈول پایا
یوسف پچھے جبرائیلا کتھے مینوں لے چلے
میرے باجھ بنی کنعانی کویں کرے زندگانی
کتوں میریاں وانگاں اچاہاں کدھر قصد اٹھایا
صاحب دے فرمان میرے تے کیوں چلے فرمائیں
صاحب میرے میرے تائیں کی پیغام پہنچایا
کدھر ول لے چلے مینوں توڑ وچھوڑ پدر تھیں
وحی کہے توں شیشہ ڈٹھا یا دیسی یا تا ہیں!
وحی کہے توں صورت اپنی جان اسوچ سنبھالی
ویکھ جمال میرے دل گذری سن یوسف فرماوے
تل میرا کوئی دے نہ سکے ایڈک حسن ہمارا
وحی کہے حضرت یوسف وقت وکن دا آیا
وکن لگوں اج قیمت تیری ستر یاندے پلے
وچ چلے اج وکن بارے لے چلیا ونجارا
یوسف سمجھ ندامت کھاوے روے تے پچھتاوے
وکان سمجھے لیجاوے کوئی تیریاں طلب منائیں
یوسف ڈول اندر سہا بیٹھا جویں وحی فرمایا!
کیا پیا اج پانی باجھوں اندر ڈول بہائے
بے خود ہو پیا خود مالک سخن کہیا سو ایہا
خوشخبری اساں طالع جاگے بخت بہادر لایاں
جا بشرے وچہ ڈیرے کہندا صاحب مالک تائیں
نور بہشتوں نازل ہویا کھوہوں ظاہر آیا
مالک ابن ذعر خوش ہویا جاتس مقصد پایا
مالک یوسف نوں لے آیا لیا لوکاں کرواناں
کرواناں جا پردے اندر یوسف بنی چھپایا
تے اوہ ویر جو یوسف تائیں کھوہے سٹ سدھائے
کھوہے گرد ڈٹھے کروائی اترے بھار اتارے

جبرائیل اٹھا یوسف نوں بوکے کول لیایا
باپ میرا جس دا پیارا کویں وچھوڑا جھلے
رس رس وہن چلے کس کوٹے میرے زخم بہانی
کتوں مینوں اڈن لگوں حکم کتھوں دا آیا
کھوہوں کڈھ کتھے لے چلے ہیں ہمارے تائیں
کون کوئی جو کڈھ کھوہے تھیں لین میرے توں آئے
کھیناں سہایاں تھیں دوری کتھے چلے گھر تھیں
یوسف کہندا یاد ایسی ہیں بھلا نہیں اس تائیں
کی تیرے وچہ دل دے گذری ایہی وس کہانی
جے ہیں ہو والاں غلام کسے دا مینوں اوہ کوکاوے
کون خریدے میرے تائیں میرا حسن دلارا
تل تیرا اج دیون لگا ہتھ جہد دے سرمایہ
گاہک آئے آج وک جاسیوں لے پردیسیں چلے
بھل گیوں توں یوسف اپنا تل کیتوئی بھارا
بخش ربا ہیں تکہ نکھ تو یہ داغ خطاواں جاوے
قید کریں توں راضی ہوویں تکہ خوشیاں ہیں تائیں
مالک ڈول کھچے لا زور اسہارا معلم آیا!
چا او تاہاں نظر کیتی سو نور ڈٹھا چمکارے
یا بشرے ایہ لڑکا لبھا روشن سورج چھپیا!
ایہ سورج دا پرزا بالک کھل پیاں روشنائیاں
خوشخبری تیں صاحب سانجھیا لبھا طفل اسائیں!
کہاں عجب ایہ ماہ کوہیا اندر دلو سمویا!
کر آزاد وتی خود دختر بشرے نوں وڈیایا!
صاحب ایہ بضاعت کیتی روشن نور خزانہ
ترے دن تے ترے راتاں پچھے کھوہوں باہر آیا
دوجی وار مڑے اوہ تد لوں لین حقیقت آئے
کھوہے جھات گھتن دل یوسف لیلے نام پکارے

کھوہ خالی آواز نہ آئی وسّا چیوں نے سارے
آکھن بندہ کھوہے سٹیا وتیاں سجاں صنوائیں
خوش خواناں تمبیاں شکلاں ڈٹھیاں کنب گئے کروانی
انہاں کہیا مت بھوت الاؤ چڑھ کے مار کریہانی
اک اخروجاں کڑک مریاں جرأت مر سو جائے
اوڑک خوف پیا کرواناں کرن خوشامد لگے
ویکھن ایہہ پروا ساڈا سے قربان کروا
کرواناں ول یوسف ڈٹھا شکل ڈٹھی نورانی
نور نبوت متھے چمکے چمک چڑھے آسمانی
چشم سیاہ وچہ مژاں قاتل کھولن زخم نہانی
دو بادام سیاہ وپتاوں مژگاں صاف سناناں
نرگس برگ کہاں کیا نازک جس تکے شرمائے
نبی نیزہ نور اچھالا ویکھ نظر جل جاندی!
لعل لباں دندے موتی جہناں مثل نہ کانی
دو رخسارے نازک سہانے پڑی نور اُلانے
بیٹھا اوہناں جس کہن زنخداں اوڑک زیبا آہی
جان فدا دل واریا جاوے ہوش نہ سے آگاہی
مردم کاں گرداب زنخ وچہ ململ دھن سیاہی
تن چہرہ آئینہ نوری یا بلوریں پردہ
دل ہزار کد طاقت دھر دا رخ تکیے دلبر دا
ویکھن ہار فدا ہو مر دا رخت لٹے گھر دا
واہ دروازہ دل بیدردا واقف نہیں قدر دا
تھیوں ندی حسن دیاں کالی نکاں دو گدیاں چاپو پھیرے
واہ وچہ عشق وسیند یو یاردیا رستاں ڈیرے
واہ واصورت یوسف والی واہ وحسن صفائی
اوہ خوش رنگ دو موڈھیاں اُتے صنعت دی طرح
گردن نازک نال درازی وچہ سرکی سہارے

گھیرے گرد پئی سبھے گھیچے تک پچھانے
کون نتیں کی قدرت ساڈا ایسہ نہ کہندہ تسائیں
منکر ہوئے اساں نہ ٹھڈا ہول بند تا معافی
پہنچیا ندو چپا حسن پہاڑے پکڑ مہرنے شیشاں
لٹ اسباب نظراں کٹھانی ہیا سوچ پیا گئے
پر تسے نہیں پاک کنعانی کٹھ لیا تہدا اے
یوسف ویکھ اوہناں نے گئے چپ چپا سپاہی
[illegible]
[illegible]
چمک سیارے انور واگوں بہات تکے جہنا
ویکھ نگاہ نٹ جاندیاں جاناں کھولے زخم جہاناں
کون دلاور رہو مقابل ذرا کو نظر ٹکاوے
دوا بروپیوستہ ویکھ رشکوں چہڑ دی چاندی
جاں کت کھلے لبے تبسم بھرے حکمت روشنائی
سویں چہرے دھرے ڈاڑھیں کیا کہاں کمالاں
قربانی ہو جا نہ نگاہاں صنعت واہ الٰہی!
حسن پسند قضا قدر دی نور قلم بھروا ہی
رنگ آمیز ازل دی جس کھیں دسدی بے پرواہی
خرمن نور ظہور کرم دا کون کہے ایہہ پردہ
غش کھا جھڑ دا ہوش نظر دائیں رہ حیرت بھر دا
غم پروردہ دل کڈھ دھر دا ڈر دا عذر نہ کر دا
اٹھ تک ویکھ حسینیاں لہراں بید نہ نامر دا
نے اک وال نہ حسن خالی بول لول بہر چھدا
پرایہ وید کروا قطرہ وس نہ تیرے میرے
کتف دوساعد تے کفدستاں وچہ حکمت نمائی
مستیاں چابڑ کرے حل گہائل حیرت بھری صراحی
سینہ چوڑا شکم مسوی کمر نہ نظری آوے!

ساقی قدم حدوث زماناں شیشے رنگ نہ ہے گردانی
جس نے ڈٹھا ہیتو دھویا اندر آیت نکھارے
حیرت دے وچ چھوڑ دے سب کرداں بیچارے
اور یوسف دے بھایاں ڈٹھا چھپن آیا یارو
ایہ مصر ہوئے کو صورت نہ پیا بردہ کہو تاں قدمے
کہیا ڈاں کہیا جھوٹ نہیوں بندہ ایہ ہمارا
تے شمعون کہیا سی یوسف نوں وٹ کڈو ہی
جے ہوئیں ایہ اقرار کریں تیں کن کراں تلواروں
نہیں بندہ ایہاں ہانکے سدا والی اللہ میرا
جس مالک نے خواہش کیتی دیکھو اوس تائیں
انہاں کہیا اسیں تھا نہ کر دے دو زخ جے تقالاں
جے تیں ایہاں سنے تو تو نال دغا کیتا وو!
انہاں کہیا ایہہ چور ہمیشہ جھوٹھیاں کردا گلاں
مالک کہندا اس سب بھایاں نال کرو وچ رسم
مالک دیتے درم دے کھوٹے یوسف کل چکایا
ول شروہ بثمن بخس دراہم اللہ نے فرمایا
لعنت انہاں مرن ولیدی قیمت نام دھر کے
جے یعقوب کریندا قیمت کل زلیخا لیندی
ایہ قیمت یعقوب نہ جانے بھایاں خبر کائی
یا وچ مصر نواحی تک خبر جھڑ دے لوکائی
مالک کہے پیغمبر زادہ یوسف دیہو لکھ کائی!
لے شمعون قلم تے کاغذ لکھیا بیٹھ اکٹھائیں
دعویٰ اسدا اگے کوئی نہ کریسے جھگڑا ہووے نہ کائی
لے دعوے لکھوایا مالک یوسف عہد بنایا
پھر مالک نوں کول سدایا سب یوسف دے بھایاں
ست مالک نوں دھوکہ ایہدا اوہ کچھ ستاں چل تائیں
پا زنجیر سنگل گل اسدے کٹڑ و گھٹ کیجاوے

ہوش تقا کجھ حیرت لٹے جان پھٹی فرمائی!
واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ پکارے
ہوش پئی مڑ بیٹھے آخر پر حیرت وچ سارے
ایہہ فرشتہ ہو رسیں سُتّے تسیں نہ لافاں مارو
تساں کیا اعتبار نہ سانوں تسیں سونہ قبولے
پچھیں ایہہ اسیں اس کولوں مکھ دیو سے سبھنا
کر اقرار جو ہاں بندہ سچی ہے گل پوری
سن یوسف نے دل وچ جانا عقل قیاس وچاروں
یوسف کہندا ایں ہاں بندہ کتب کیا سن ویرا
جے تسیں ہو ہزار تمامی مارو نہیں انکائیں
ایہہ بندہ تسیں کل خریدا سو وچہ عیب ہزاراں
مالک کہے پیغمبر زادہ عیب کیا فرماؤ
ایہہ چھوٹا اساں تنگ ور دہوں وانگ ہلاویاں ٹاہلاں
انہاں کہیا جو خواہش تیری بھی داخل اہو
نے درم انہاں یوسف تائیں پھڑیا ہول پھڑایا
بھایاں دا مطلوب نہ قیمت صاحب بردہ پایا
دیہہ درم کل یوسف سنداحق دلالاں پائے
جان جنہاں دی اکو دیدار اول پہ لیندا
تے یا کجھ قدر زلیخا نے جان دہر کنڈہ سائی
لکھ لکھ جان فدا دیداروں تول ترازو پائی!
فریج لیا اساں جیہی بندہ قیمت حاصل پائی
وتیج دتا اساں یوسف بندہ مالک مصرے تائیں
مہر نہیں یعقوب انہاں نے بیعانے وچ لائی
ایہہ کاغذ مصرے وچ آخر یوسف دے ہتھ آیا
تاں اس سمجھ نصیحت کا سن سل اس نوں فرمایا!
اس کیا مڑ سمجھ نہ آوے سارا نام گواوے
ہو ہشیار رکھو جے اسنوں تا تاں بوچہ آوے

پیٹ تیں بھرا کیتوں چا ڈیرا آکھوں ویر کریں پچھتاویں
ایہہ گل سُن زنجیر پوادے مالک یوسف تائیں
تُرت لباس نمد پہنایا بٹھایا اس بیٹھ اٹھائیں
یوسف کرے بلند پکاراں اک ذرا ٹھہائیں
یوسف سبھت ندایاں کردا اوہ ہو گئے روانہ
یوسف کہندا مالک تائیں اذن ہووے مینوں داناں
طوق گلے ہتھ کڑیاں جتیں بیڑیاں پیریں پچھاناں
کر کوشش نزدیک گیا تے ٹُسے ویر اگانہاں
کر پاپے چلے تسیں مینوں بخشے رب تساہاں
ہن تاں میری بھا ڈیہوں کہا پتیوا باپ انتی
ظالم ظلم کماندے آہے آخر رحم چھنگیرا
آخر دا دیدار کرایو تے چھیکڑ دا میلا
یوسف رو رو عرضاں کردا چائیاں قدم اٹھایا
سن رویا تے اک کھلویا ویر سبھے کھلیاسے
ترنج چلے تسیں مینوں بھائیو روندا چھوڑ سدھائے
باپ وچھوڑیا میرے کولوں بھیناں بھائی سکے
حسد تساڈیاں وچ دلاندے کیڈ کھلار کھلائے
اج جدائیاں نے سر میرے بھار چلائے بھارے
پردیسیاں نے واسیاں دے دس پیا تھاواں کیتے
تیں راضی جاں رب نے چاہیا جو میرے سر بیتی
باپ میرا پیغمبر رب دا اس دی خدمت کریو
واسطے رنج پدر دی تسیں چھیکڑ ویکھ نہ لیاں
خبر کیہا ہن کتوں جاناں لمیاں واٹاں پیاں!
نال جیہناں رچا ڈلید تسیں وچھڑے سارے
میں آزاد غموں گھر چھوڑے خوش وقت گذارے
لے افسوس جنہاں دا جگرا پیا فراق پدر تھیں!
اج سلام تساں میں چلیا چھوڑ قبائل سارے

ایہہ چھپیا ہیگل جاسی دم وچہ واہ لگے غم کھاویں
ہتھاں وچ ہتھ کڑیاں پایاں گھوچ طوق گلے پایا
ویرے چلے جد یوسف رویا مساں بھیڑ نہ پائیں
اے فرزند و باپ میرے پیو رحم میرے پر کھاؤ
جاں یوسف نوں روندا ڈٹھا نیر چھٹے کرواتاں
اک اذن دتا اٹھ نسیا یوسف طرف بھراواں
یوسف ویر وڈے روز نہ ہو تے اڈیاں چڑ کھلیاں
یوسف داخل نذر نیں بھرپایا زار و یا کر آہاں
ظلم کیتا تساں میرے اتے میں نہ بدلہ چاہاں
گھر وچھوڑائیں سر آیا پئی خرافت سہاری
تساں کیتا مقصود تساں ہاں نہ دیئیں کچھ میرا
ڈلکو ذرا سنوں گل میری ہن رخصت دا ویلا
آخر ویکھ ہووے تاکیں رحم وسیے آیا!
تدنوں یوسف نیڑے آیا ان سلام پچائے
میریاں لاڈ امیداں ہیلے ترٹ وچھوڑ سیائے
آس میری اک تیڑی تُسیں سر وڑ نوں قدر پانے
پیغمبر دے سیبئے ہوکے کیتے ایڈ کلاسے
ہن کد باپ ملے گا مینوں چھور ملال رہائے
باپ پیانہ ملیا جاں تی وادی ٹھیں ڈٹھلیا مکے
کیتا ہوی مدفن میرا وچہ پرائی دھرتی
تیں چپ کیتا بخش وتانیں ہوراں ظلموں ڈریو
میریاں جیاں نہ بدر تسیں تپدیاں دچھڑ گیاں
گنبد سبز فلک دے ہیٹھے حال جنھاں ایہہ ہیاں
کی جاں ہن نال پرایاں کی پوسن نہ تاسے
اج سبد لوا تاں پہیا نہ جھاں دے ونجارے
جاں پک جان نہ ہے ماہ دا ہیاں مہر ہے جد نیں
ہنوں جگر ڈھل جاوے دہینا چھٹ ست دہیلیے

سن سن سبھیاں گریہ زاری جوش دلاں وچ آئے
جے نہ خوف پدر دا ہوندا سن لے یوسف بھائی
باہوں پکڑ گئے تدہوں اک یوسف تائیں
تھوہ پٹ لے گرد ناں شتراں سبھناں لدائے
ناکس [illegible] ناقہ پلیچ اک برہنہ
رکھ یوسف نوں نظر حوالے نال رہیں ہر ویلے
ناں پلیچ ہو گئے اگے یوسف دی اسواری
پھر یوسف دی مادر سندی راہ وچ قبر آئی
ویکھ لیا تے درد سجن دا جھل نہ سکدی غم نوں
[illegible] مارے بھینڈ نے زور [illegible]
اے مادر فرزند تیرا میں جو نازاں وچ پلیا
ہیں وچ گود تیری سکھ پائے [illegible]
پردیساں وچ جھڑے چھٹے مینوں دیس پرائے
اے مادر میں ٹریا جاندا سیریاں تخت وہاراں
[illegible] پھیکڑ [illegible] عمر [illegible]
انہاں مکاناں تے [illegible] پھیر ہو سن [illegible]
تربت پاک تیری دے ویدن [illegible]
واہ درد [illegible] چھوڑ سدھایا لوٹ [illegible]
ویکھ مائی میں سنگل گل وچ [illegible] ہتھ کڑیاں !
نال فریب پدر تھیں مینوں جنگل ویر لیائے
ماریا مینوں بریاں وانگوں دتیاں [illegible]
کر ننگا وچ کھوہے سٹیا اتوں سنگ چلائے
ویکھ مصیبت جو کجھ گزری میں چلیا کتھا نوں
وائے دریغ میرے فرزندا قبر ول بیا پکارا
ایہ آواز سن کے یوسف غش کھا ڈھیا تازہ
نو لکھیں ول میرے [illegible] فرزندا میں واسی
حکم الٰہی موڑ نہ سکدے لوڑاں میں تے جگ سارا

وچ ندامت رو رو [illegible] اساں غضب [illegible]
گھروں موڑ لیجانے تینوں تیری بخت [illegible]
ڈیرا پٹ لیا کرواناں چھوڑ چلے سب جائیں
گھوڑیاں زین کسائے سبھناں [illegible] مصر [illegible]
ناقہ تے وچ یوسف تائیں تس حوالے کردا
رکھ نگاہ تے کھانا پینا حاضر کریں سو ویلے
وچ زنجیراں ناقہ اتے کردا گریہ زاری !
اوچھلیا دل رویا یوسف ویکھ سیراں [illegible] مائی !
دل [illegible] پھٹ [illegible] ویکھے [illegible]
دل پر غم [illegible] پلیندیاں لاثانی !
پردیساں دے [illegible] غلیوں [illegible] چلیا
[illegible] طالع [illegible] چھڑ [illegible] پیارے
[illegible] پردیسی میں چلیا [illegible] جگر نوں کھائے
ناقہ دے قدم ول [illegible] قبر [illegible]
[illegible] زاری [illegible] آئیں
[illegible] خاک قدم [illegible]
[illegible]
ایہ گل [illegible] قدماں وچ قبر دے
[illegible] چپراں وچ [illegible]
ویر کمائے دکھ پہنچائے قہر غضب [illegible] چلائے
[illegible] جنگل وچ کنڈیاں [illegible] جیڑاں لایاں
کرواناں پردیساں تائیں [illegible]
اج وداع [illegible] خبر نہ اگے کی سر تے چھانوں
واہ دردا اس تیرے درد ول میرا جگر دو پارا
پھیر قبر تھیں دردی [illegible] بلند آوازہ
واہ لگے میں جا چھوڑاں سن سن گریہ زاری
پوے مصیبت بندے تائیں باہجوں صبر [illegible]

ویلا صبر کر بیٹا توں پیغمبر زادہ!
کٹ سرے تے بنیاں یوسف ویلا گذرنہارا
کیا کالیں ہن دکھ تساڈا میتوں دل دا تا ہیں
سہ پیاں جہل نیاں سے جتوں لدیاں نال رضا ہن
ہن کوئی ایہہ دنیا بیٹا اس دا گھٹ نہ سیر
سن سن ایہہ پکاراں قبروں یوسف سرت نہ ٹھے
غافل جاچی ویکھے لیجے تد توں شور مچایا
سن اک کرواناں اندر کرکے بلند پکارا
رو تکیں چھپا جے ویلا گیو مہر جتائیں
اوہو ہتھی دل تھیرے آیا اک بندہ روانی
صاحب تیرے بخیریا توں آبق بندہ آیا!
جے ہن ہمت ہنسانی پچھیا توں ہوند کن اعتباری
یوسف کہن ایہہ نہ لسیا مادر قبرہ سیالی!
اوہ گل سن کروانی تائیں والوں عجب اچھلایا
یوسف اک طماچہ جوں جھڑیا غش کہیا اوہ پر ہو ہری
ہوش پچھی اٹھ بیٹھا یوسف سر سجدے رکھ رویا
میں پردیسی ماں ترٹا نال غماں دل جلیا!
جے میں بہت گناہ کمائے تو ہیں بخشنہارا
بخشیں میری تقصیر آئی رحم تیرا ہے سہارا
ابے دعا تمام نہ ہوئی لے نوید قبولوں!
وچ جہان انہیری چھلی شور پیا جگ سارے
کرواناں دے چھڑا اشتر جدا جدا ہو چلے
بدل اک سیاہ سر چڑھیا گرج ہلا کی دھرتی!
سر منہ جن کھلارے سارے رون نصیباں مارے
آیا اس زمانے اندر وانگ ایہہ ورتارا
شامت کاران اک ستمگر چھناں ملن سزائیں
وچہ اماں خدائے رکھیا حضرت یوسف تائیں

جو تیرے سر وستی جاندی ازلی کل آزادہ
بچے تیرا دکھ میں سہارتے خوش ہو جھلاں سارا
شکوے رنج نہ کر فرزندا لئے چھپ سہا ہویاں ہیں
فضل کرم دے بحر ہو جیں تر تر داغ گوائیں
ہمن جاوان ویکھ سکے اسد سے جانن پرتی نہ ہیر!
سینہ اٹھا قبر تھیں بیٹا صبر کرے ہر جائے
اے مالک کنعانی بندہ ایہہ شتروں کت عیایا
گم گیا ای یوسف بندہ کمفانی سیارہ!
پھر سے سجہ نس ہر سکدا ایہہ ہی جاننا ہیں
یوسف ڈٹھا ویکھ کہیا سوے غافل کنعانی
صورت تیری چہرہ تیں خالی ہے انسان ورنا یا!
سچ ایہی توں آبق بندہ عیب بڑا ایہہ بھاری
کران زیارت اٹک گیا میں ہور فریب نہ کائی
یوسف دے رخسارے اتے نرم طمانچہ لایا
باپ نہ دیکھیں ڈبڑیاں سے اک مشکل سرورتی
یا مالک توں ارحم اکبر توں جانے جو ہویا!
میں فرزند نبی تیرے دا وچہ کنارے پلیا!
رحم کریں توں میرے اتے میں بن نا سمجھیارا
تینوں معلوم حالت میری بے میر غفارا
آہ زمینوں پیا اندھیر قہر عذاب نزولوں
چڑھتیں گلہ ستے کٹھ ہیارے جھڑے حیوہ بیچارے
پیا تزلزل وچہ کرواناں تھر سراں پہ چلے
سے سنگ کہو ترینہ سخت مصیبت ورتی
کس ظالم نے ظلم کمایا زار کرن بیچارے
ظلم کرے اک سبجاں وچوں تھر جھلے جگ سارا
کرواناں نے سختی جھلی چلی جان ازائیں!
گرد بگرد فرشتے ہوئے دور کرن ازائیں

ردو کروان کہن اے یارو کس نے ظلم کمایا
آیا جس طمانچہ لایا حضرت یوسف تائیں
ہتھ یوسف نے سختی کیتی اُس دعا گذاری
سبحان کیہا جا ویکھنا یوسف پاس شتابی
آ کروانی یوسف اگے رویا زارو زاری
میں حاضر ہے نال جھیڑاں توڑ میرا ستے سدارا
رحم آیا دل یوسف تائیں کیتا عفو مت کیا سارا
ہتھ اٹھا گذارے عرضاں منگے فضل جنابوں
لفظ لے جا ایہہ وچہ زبانے کھل پئی روشنائی
مالک ویکھ کرامت بھاری یوسف پاس سدایا
تے متعجب ہو ہو کہندا مالک یاراں تائیں
وچھڑان دعائے اُس دے حاضر ستی غیبی
عورت عفت گواہ دو عادل بیٹھ صاف گواہی
دل وچ سدا آزردہ کرنا چنگا وچہ تباہی
لاہ لباس سندا واہو وہیں کیں زنجیر اوتارے
گھوڑے تے چا یوسف تائیں کیتیں بشش روانہ
شہر آیا بابیس و سہانوں جاندیاں اندر رستے
بت پوجن رب سنن نائیں وچہ کفر گمراہی
جان یوسف لوڑی سٹا لوکاں جیلانی وچہ آسے
سبھی جھکا سب عرضاں کر دے نوری سلطاناں
کی سگے ہیں توں کس دھرتی والے ہیں معبود پیارا
یا توں ہورے وا بند چھر کھہ کس بنایا
سن یوسف فرمائے لوکاں شان خدا دی عالی
ہے اوہ اک جو پاک شریکوں سدا عالم سارا
اوہ اک سب دا مالک خالق جو چاہے سو کردا
چھوٹی بڑی سبھ شئے اوسدی حکم اُسیدا جاری
میں کی شئے تے ہیں کتھیں چنگے سارے اس دے بندے

کس ظالم دی شامت کارن قہر اسمان پر آیا
اس کہیا میں ظلم کمایا آیا قہر تدائیں
اوس وقت اساڈے اُتے پئی مصیبت بھاری
ہو عاجز کر منت اُس دی ہووے دور خرابی
یا حضرت میں ظلم کمایا پائی سخت خواری
بخش گناہ میں پھڑیا حضرت تیسوں اوگنہارا
میں توں عاجز صاحب ارحم سانوں بخشنہارا
یارب تیرے عاجز بندے بخشیں امان عذابوں
سینہ انھیری گئی جہانوں رہیا نشان نہ کائی !
خدمت کر داہنیاں وانگوں خوش ہو کیں لوایا
میں انسان اجیہا کوئی سنیا نہیں کدائیں !
بچہ صورت دا ایہہ بھاری عظمت بیتی کر مہی
ایہہ کوہوگ فرشتہ نوری جس نے فضل الٰہی
کرنی اس دی خدمتگاری سانوں لازم آہی
پا پوشاک شہانی تن تے تاری پیش گذارے
پچھے پچھے وانگ غلاماں مالک حسن کروناں
اس جا گردے لوک تماشے بت پوجیندا آہے
جا اترے کروان اوتھائیں یوسف دے ہمراہی
نال مردان سب شہر دیاں یوسف طرف سدا ہے
حد شمار حسن نہیں وڈا کیا حسن تیریاں شاناں
یا توں آپ کسیدا بندہ اساں تعجب بھارا
سرجنہار تیرا اوہ کیہڑا جس ایہہ کرم کمایا
خالق میرا دانا بینا جگ سارے دا والی !
سب جگ پیدا کیتا اس دی اوہ اک سرجنہارا
توں میں ہن جو دسے اُٹھا اوہ اک خالق ہردا
اوسنوں چھوڑ جو ہورناں پوجے پائے ذلت خواری
جن نے اوہ اک جاتا نائیں اس دے طالع مندے

غافل لوک بتاں نوں پوجن اصل وجود ونہاتے
اوہ بت ناقص آپ ایہناں سے صرف بناون والی !
ڈٹھی لوکاں ایہناں بندا واحد رب پچھاتا
سارا شہر سجیندے بن ہر داں نور ملے ایمانوں
وچہ باطن پرستش رب دی گھر گھر ہوئی جاری
ڈیرے پٹ لیا کرنیاں ہو سکے پچھے رہیا نہ
جان بسانی لوکاں ڈٹھی صورت یوسف سندی
صدقے صورت یوسف لوکاں نے گھولی لی
یوسف تائیں معبود بنایا کرن پرستش سارے
سال ہزار ایہناں دے اندر رہی پرستش جاری
کی ہویا نال اوہ صورت سوہنی رب دی کیا معانی
اٹھ ٹرے کردے نی اتھوں شہراں گشت ہماراں
شہر قدس دا والی سنیا سن سفر دس آیا
استقبال کروا اٹھ جب وی اندر شہر لیا ڈ
گیا امیر صبح اٹھ جد تک کول استقبال دے
کون نشاں سردار دا پچھو لوکاں کس تاں دیکھن سے
مالک بن دغر وچہ سارے کہن جہدی سرداری
مالک ابن دغر سارے ملے ہمیش دو واری !
اگے بہہ پرانا ہمدم ہی اس دی خدمت کائی !
پاس امیر فرشتے ہر لوں کہیا آن پکارا
اسو بلے وچہ خدمت یوسف دو سو ملک سوہدی
ویکھ تجمل شکل نورانی کہے امیر تبارک
کون ایہو توں حال کہو ہاں حقیقت ساری
خولیے ڈٹھی جس دا احوال ایہو صاحب تیرا
یوسف کہندا جس نے تینوں میرا حال سنایا
کہے امیر ساں میں کہیا جو تینوں فرما دیں !
چھوٹے سبھ ایہ کوریاں شکلاں مہر وفاؤ کی خالی

ڈب مرن وچہ بحر ضلالت ایہ معبود جنہاں دے
اوہ معبود اوہ سے وی جنہا جسدیاں صفتاں عالی
تو اٹھ بتاں حق صدق یقینوں اک خالق جاتا !
یوسف دی تلقین مبارک ایہ تاثیر بنایوں
نور ایمان دلاں دے خاصے کردا جلوہ کاری
ہویا بستاں اگے تینوں رہے جہڑے جانال
حیرت تے در باتھلیے عقل رہے جو جندی
پاس رکھی معبود بنائیں اوچن سرو لسانی !
خبر تیچی حال اوہ سبھناں وچہ پئے پیارے
ایہ مشرک مردود جنہاں نوں کافر ہوئے ناری
اکناں ڈیریاں تارکیوں دی شت گھتیے اک فانی
شہر قدس دل قصد کیتونے کرکے قصد عزالل
پیا پکارا اٹھ امیرا صاحب تیرا آیا
حکم اسنوں جو کہے تساں نوں خدمت ادب بجاؤ
ہویا میلا کر واناں ملے جا پچھیا جاوے !
کیہا اوہ کنول جاناں رخصت کیا پچھیا سے !
رہیا امیر عجب بن کے ایہ کیا حکمت ساری
تن تعظیم جے سے اُسدی لازم کیوں گذری
ایہ خادم ہیں صاحب وانگوں اسدے جیہی وڈیائی
ہے جسدی تعظیم تمہے پر اوہ ہے یوسف پیارا
خوش رفتار جنہاں دے گھوڑے زینت زریں کاری
یوسف پاس گیا تے پچھیا کی ہیں اسم مبارک
یوسف کہندا جسدی خاطر چلیوں نال سواری
کہے امیر کہیا کس تینوں خوابوں جانا اسیرا !
تیرا حال دسے تیں پایا ہیں پر اس دا سنیا
یوسف کہندا اٹھو بتاں نوں تاں واحد رب پاویں
پتھر جھل گھڑے تر کہاناں بناں پوجن بد حالی !

آپ چھپاتو وچ جنید دے دانش سعدیں نہ رکھیں کائی
آپ جنہاں ہتھ آیا ہے مرادوں سبھیاں وچ جہان جزوال
رب کرے مقصود میسر سب دے کاج سوارے
چھوڑ اکّا در صاحب والا در در رلدے پھرے
لئے امیر تساں ہن تدّاں شرط بنایا گھیری
یوسف کہندا شکر خدا نوں جو منظور ہویا کائی
دسے نال تیار ہویا سو کرکے امیر تیاری
ایہہ یوسف نے چھیتے آون سامنے ہیں قطاراں
عرض کرے یا حضرت یوسف تیرا لشکر بھارا
شہر میرے وچ جاگہ ناہیں کتھے کراں اتارا
یوسف کہندا فکر نہ کریں تساں نہ طلب طعاموں
ایہہ حفاظت میری کا سن نال میرے ہمراہی
حیرت نال امیر قدس دی عقل گئی وچ غوطے
گیا امیر قدس وچ لے کے حضرت یوسف تائیں
جاں یوسف نے قدم ٹکایا آ اندر بت خانے
ویکھ امیر کرے بت پرزے منی مسلمانی
لگے وڈے شہر دے سارے دین سچے وچ آئے
جاں اُش طعام امیر منگائے یوسف پیش کرائے
حاضر مجلس کل کروائی رج گئے کھا ایہا
ایہی ویکھ کرامت بھاری کرے امیر تسلی
لکھے امیر سوہنی کروانوں یوسف شاہ تساہاں!
تسیں غلام جہدے کروانوں سمیاں عالی شاناں
یوسف شاہ نہ والی ساڈا ایہہ خود ہے اک بردہ
مالک ابن ذعر نے یوسف مل خرید لیا ندا
کہے امیر جے مالک صاحب وڈی شان دکھاوے
کرکے نالوں خوبیاں ویکھ صاحب غالب چاہیے
سن مالک شرمندہ رہیا غافل کہے زبانوں

دانش جنید رکھیں کن والیاں پچھن شک ایہا کی
توڑ انہاں کر ٹکڑے ٹکڑے رب سنے فریاداں
نے ایہہ ظالم جاہل خاکی عیراں کرے پکارے
جاں ویکھے ہر دردا والی اس دیس نواوے
ویکھ کرے بت سجدہ تینوں منے عظمت تیری
جنہاں نال بت دلاں والے تینوں سچے نا جدا لب ایہا کی
سوہنیاں نکلا طرف عجیب دلس لشکر بھارا
ویکھ امیر ڈریا سمجھا ایہہ کیا عجب پہاڑاں!
کھانا پینا گھر میرے وچ نہیں ہے سب سارا
ایہہ اسوار ہزاراں لکھاں ہر ہر نور ستارا
ایہہ ملائک خورش عبادت فکر نہ کر توں طعاموں
رات نوں ایہہ جدا نہ ہوندے ایہی فضل الٰہی
تے حیران سبھے دل یوسف ویکھن لوک کھلوتے
تے کروان غلاماں وانگوں اندر خدمت سائیں
رکھ سر پیریں آ بت ڈگے ویکھ نبی دے شانے
بت جھوٹے پجاری ظالم ایہہ بازی شیطانی
توڑ زناریاں تسبیحاں صدق یقین لیائے
جا ایتھے اک حضرت یوسف سبھناں ہتھ ٹکائے
اک لقمہ خود یوسف کھایا دا طاش لجے پر رہیا!
جاں یوسف ویاں شاناں ڈٹھیاں جان فدا ہو چلی
والی مصر نبی دا ایہا باجھ افواج سپاہاں
غفلت وچ دریا ڈبیاں جوش کرے کرواناں
ایہہ ڈر پیسے خادم سیاں مالک ابن ذعر دا
سن کے لوک سبھے متعجب سنیاں صدق خدا نا
بردے دی اساں خوبی ڈٹھی مالک دی کھلائے
جاں مالک کھلاوے خوبی دسدی لوں شک الٰہی
صاحب یکتیں کیوں بردا ووڈا عقل مراتب شاناں

یوسف کہو انہاں تھیں لئے کرے امیر جیہڑا اجیں
پیا امیر بچھاڑی انہاں کرنے نوں چکاراں
یوسف جا چھوڑ لیا ساں خدمت عمر گذاراں
یوسف پاس گئیاں جاں فوجاں کرواناں غم وہانے
زمین فلک وچہ نور چمکیا جنگل شہر دمک دا
اس صورت دیاں بٹیاں چمکاں سورج ویکھ سکدا
فوج امیر ڈٹھا چمکارا دہرت جھڑے سب ہینوں
لعل گلاب تا تڑولے وچہ رخسار رنگینوں
کرواناں دا ڈیرا اندوں پہنتا جا ٹکا نے
ٹرے جاندیاں خبراں سنیاں شہر عرس ہن آیا
ویکھن ہینوں لوک عرس دے ونگ رہن بیچارے
آن عرسی دی خلقت ویکھی یوسف نال نگاہاں
شہر عرس وچہ حسن جمالاں ایڈک چمکاں مارے
نور رخاں وچہ لاٹاں جھکن نور تا تڑ دندیں
انگشتاں سر رنگ عنابی مستیوں نین شرابی
تن نازک مونہ وینوں قامت سرو چمن محبوبی
اوہ سبھے نورانی شکلاں سورج حسن دگلیاں
گویا نور ٹالے موتی بنے صدف تھیں آئے
اوہ سرشار شراب جمالوں رنگ تے مستانے
یوسف تائیں ویکھ کسے نے کیتا نا نظارہ
کھوں آئے کتھے جاناں کتے نہ حال پچھایا!
جاں یوسف نے حالت جاتی لوہڑ دہری تے آیا
میں بھلاؤں بخشہار اپکڑ نہ انت خیالوں
پئی ندا سرجا پیارے نہ کر دل غم ناکی!
جاں یوسف سر سجدیوں چایا ڈٹھے لوک ہزاراں
سر تعظیم گذارن سجدہ کرن ادب سوداسی
ڈیرا ایٹ ڈرے کروانی اٹھ ول مصر سدہانے

تدوں ڈیرا ایٹ کروانی تے ٹر گئے اگا ہیں
لے اسواراں جا ملیا سو باراں نال ہزاراں
اسیں بندے اوہ شاہ اساڈا امت تکے چند وارا
یوسف پر قعہ ڈالیا سوں کس پاس دے ٹکانے
ول پریشان یاں ترحماں اٹھے پیا غبار زمک دا
ایہ خاکی کیا عاجز بندہ جو اس دے ول تکدا
تن دناں تن رات نہ کوئی اٹھیا مرد زمینوں
رو ہڑ گئے سارے یاں تائیں دم وچہ پیا دینوں
کون چھوڑاوے کس دی طاقت اپنیں حکم ربانے
یوسف دیوچہ دلدے ہویا حسن شوق سوایا
صورت سندی ویکھ کھڑلیں حیرانی وچہ سارے
چند سورج دیاں شکلاں نور روشن رنگ صباحاں
رین اندھیری تھیئے اوجالا چھپ چھپ ویکھن تارے
لٹ پٹ لٹاندیاں رمزاں غمزے وال وادھرن ہندیاں
پیالے ویکھنا ناندے چہرے رہن اندر جیتا بی
شمع مٹھے لب لعل بدخشاں نے زلفاں وچہ خوبی
چھل چھڑن سنگاں کریاں جھڑن تبسم کلیاں
مست عرس دے لوک حسن تھیں وچہ خوش طرزادا
بے پرواہ ہر حسن کمالوں اندر شان گمانے
کسے نہ ڈٹھا رغبت کر کے اس دا حسن دلارا
یوسف تائیں ڈٹھا لوکاں ویکھ نہ کسے بلایا
سر سجدے رکھ کہے زبانوں بخش خطا خدایا
شیشہ ڈٹھا عبرت پائی رحم کریں میں حالوں!
یوسف نوں سن ملی تسلی رہیا اندوہ نہ باقی
دوڑے آون کرن زیارت حسن خوبی دیاں ساراں
یوسف ویکھ کرے شکرانہ حمد تینوں یا باری
وچہ منازل راہاں اندر ایویں حال وہائے

مالک ابن ذعر تحقیق کردے راوی ایہ روایت
نت سلام فرشتے کردے رکھدے نال سواری
جدہر یوسف رہندا بہندا نال فرشتے رہندے
لوک فدا ہو رہندے سارے ہوندا جیتا اقرارا
بدل اک سفید سرے تے اسنوں رکھدا سایہ
آخر حد مصر دی پہتی منزل کٹ مراحل
مالک ابن ذعر نے ڈیرا آن ندی پر لائیا
تس دن روز جمعہ جاں مالک پہتا مصر کنارے
مالک کہندا یوسف تائیں چل یوسف وچہ پانی!
پالباس شہانہ یوسف آیو مصر لوا حی
اٹھ یوسف وچہ نیل ندی دے لاہ جامہ چاوڑیا
سی تہ بند کمر آسمانی ہور ننگا تن سارا
در ثریا لٹ لیا سو وقت غرارے دنداں
زلف پریشاں رخ پر جھکی جمع ہوئے دل رائیں
سنبل شاخ بنفشہ تازہ ڈھٹ ذرا ما نندوں
دو زلفاں رخ جھک پیاں سوہنیں ندی اچھلائی
تر تر تاریاں لایاں یوسف نیل خوشی وچہ آیا
یارب ایہ کیا صورت سوہنی اج وچہ نیل سمائی
بحری جانوراں وچہ تس دن روز خوشی دا آیا!
کرکے غسل ندی دے وچوں یوسف باہر آیا
راویاں لکھیا اسدن آہی دہند فلک تے چھائی
بدن مبارک یوسف سندا سورج وانگ چمکیا
لوہڑی وچہ مصر تمامی لوکاں حیرت ہانی!
تدنوں مالک چاہڑ شتر تے یوسف نوں لے دیا
اک پکار پئی از غیبوں سنی مصر دیاں لوکاں
جیکوئی اک نظر کر ویکھے اس دی شکل پیاری
ہن حیران ہوئے ہو مصری کیتا کسے پوکارا

جو یوسف دیاں خوبیاں ڈٹھیاں کی کی کراں حکایت
ملک الہی آ آسمانوں کردے خدمت گاری
وحشی جنگل ہور اوڈاراں آن سلاماں کہندے
برکت یوسف ہر جا میرا قدر کریندے بھارا
ہر منزل وچہ خوبیاں اسدیاں ہیئوں انت نہ آیا
آ لایا کرواناں ڈیرا نیل ندی دے ساحل
بے قیمت گل جنداں مصری ہن وکنے پر آیا
دسویں ماہ محرم سندی کہن مورخ سارے
گرد غبار سفر دہو بدنوں لاہ پوشاک پرانی
اج مصر قربانی جاسی تیں پر فضل الٰہی
فرشوں عرش گیا چمکارا نور فلک جا چڑھیا!
پئے جھلک وچہ جرم فلک دے چمکے جویں ستارا
لعل لباں وچہ برق درخشاں نظر پوے روخنداں
جماں کمند زنجیراں والے ناگ بچے وچہ گہاتیں!
نافہ ختن فدا سو واری اس دلدار کمندوں!
برگ چمک وچہ لبدے ظاہر جاں ساون گھٹ چھائی
آب صفا وچہ مچھیاں تر تر گردن جوش رچایا
حوت فلک وچہ رشک پکارے وائے دریغ جدائی
سرطاناں سر طعن نہ مویاں جوش نہنگاں جایا
سورج وانگ بدن دی چمکوں نور جگت وچہ چھایا
سورج وچوں بدل پوشیدہ جگ وچہ کم روشنائی
اوہ اندھیر ہویا سب زائل مصر تمام ویکھیا
ایہ روشنائی کتھوں آئی رل مل کرن کہانی
نال تجمل شوکت شانے درے مصر دے آیا
اک بندہ اج ایتھے آیا نین جہدے وچہ جھوکاں
خوش ہووے خوش رہے ہمیشہ پائے فرحت بھاری
ویکھ رہے کو نظر نہ آیا مصر تھکے لبھ سارا

دروازے پر لہبدے آئے یوسف نظری آیا
تاجا تاسب مصری لوکاں راز گیا کھل سارا
شاہ قیطوس عزیز مصر دا نام اسے دا ڈیاں
سن سن صبر گیا اٹھ دل دا ٹریا اسواری
استقبال کرے وچ راہے جا ملیا کروانان!
ویکھ سواراں عقلاں گیاں نے حیرت وچ آیاں
شاہ پچھے کروانان کولوں ایہ شئے کہو کیا ئی!
مالک عرض کرے سلطاناں سورج چندا یہنوں
مُل سوداگر وچ لواں اس کر قیمت وارے
سن حیرت رکھدے ندیں انگل شاہ یوسف تھیں آیا
یوسف کہندا مالک سچا مینوں مُل لیا یا
شاہ مصر وچ شہر لیایا نال اپنے کروانان
یوسف دی شاہ خدمت کردا ویکھ حسدیاں خاناں
یوسف دی سن سب کروانان شاہ کرے مہمانی
ہو ہیبہ غلام رکھے وچ خدمت یوسف دے کر رہے
حیرانی دریاں وچ دریا داں نین اوہنا ندے ترے
بعد ضیافت یوسف تائیں نے مالک گھر آیا!
مصر لگے سُک گیاں نہراں وگنوں اٹک کھلویاں
مصر اگے بیماراں خلقاں مردے لوک ہزاراں
مصر اگے وچ تعلیم لغدی مشہوری پڑیاں
مصر اگے دکھ سکے ہر جا برکت جھڑے پھل بارے
مصر اگے وچ قحط گرانی روندی خلق جہانی
گل بلا ہر آفت بدیاں سبھ مصروں اٹھ چلیاں
مصری لوک کہن اک دوجے خبر نہیں کی ہویا
سارے شہر پوکارا ہویا مصریاں بردا آندا
سورج وانگ کہاں جے مثلوں بچھ انصاف نہ پاوا
تے جے کہاں فرشتہ اسنوں تاں بھی بھلا جاواں

جو ویکھے غش کھا ڈگے حیرت جوش چڑھایا
معجزیوں اس صورت سندی ہویا ہوک پکارا
جاں یوسف دی شہرت ہوئی اسنوں خبراں گیاں
شتر اسوار ہزار رکابے زینت نقش نگاری
جاں یوسف دی صورت ڈٹھی رہیا ہو دیوانہ
دل بیدلاں نہ کیوں لیجاون تیریاں نور صفایاں
سورج ہے یا ماہ منور حور پری یا کالی!
یوسف نام غلام سندیا سوہنا حوروں پریوں
گل پوے تن جاون جاناں بر ہوندے در بلے
لے انوار خورشید فلک دے مالک کی فرمایا
کھایاں وچ لیا ہتھ اسدے جاں ویلا ہتھ آیا
صورت سوہنی یوسف والی ہے سما وچ جاناں
مالک بن ذعر واہ مردا آندوں نور خزاناں
کرے اوتار اعزت سیتی خاص جگہ سلطانی
اوہ یوسف دی خدمت کردے الفت دا دم بھردے
پرواہ نہیں رکھن خود نیویں طاقت وید نہ بھردے
اپنے وچ مکان محلے اس دا تھاؤں بنایا
جاں یوسف دا قدم پیا سو ندیاں جاری ہویاں
جاں یوسف دا قدم پیا سو ملی شفا بیماراں
جاں یوسف دا قدم پیا سو ہویاں نور صفایاں
جاں یوسف دا قدم پیا سو ہرے ہوئے رکھ سارے
جاں یوسف دا قدم پیا سو ملے امن ارزانی
ایہ یوسف دی برکت مصری خلق مراداں ملیاں
کھوٹ دلاں ہر جھوٹ زباناں مصروں اٹھ کھلویا
کون کہے اوہ بردہ ہوسی اوہ محبوب خداں دا
تے جے حور بہشتی آکھاں لعلوں سنگ بنایاں
ویکھدیاں جل جاندیاں تائیں ہن جنیدیاں ماواں

کیہڑک گردیاں والے ہوسن جنہاں کیتا پروردہ
کیہڑک تیرے اقبالاں والے ایہہ جس مالک گھر دا

قطرہ ودگا ندیاں چھبر لٹا وے ایہہ مالک دا پرندہ
خاکستر وچ سینے وکھے درد ہجر دا اجڑدا

اچاچیت وکھیندا اک دم ہر ہر درد وجاحل بھرا
وچہ جمال جلال دی ہک وانگوں لشکارے پول ڈر دا

اہل نظر ہو گھائل سر دا رمز زہر نظر دا
کیہڑک ہے تاثیر نظر دی چل اندر اج مردا

ڈٹ سیہندے لاٹ برہوندی جان پہنچدی دردا
جان جلے دم نکلے تا ہوں تے ایہہ مقصد شرا

ہجوم خلقت مصر کا دیدار حضرت یوسف علیہ السلام پر اور رونمائی لگانا مالک سوداگر کا

ہووے ساقی مے ساغر باقی پیوندیاں کھب جاوے
جذب قلوب تاثر والا ذوق جگر بھر جاوے

وت جیہاں صبر نہ آوے دلنوں دلبر تے دیدار ہووے
رخت شکے شبہات اولاسے ہوش لئے ہشیار ہووے

دلبر شاہی مہ کنعانی پیغمبر رحمانی!
آن وڑیا وچہ مصرے یوسف خلق رہی دیوانی

ایہہ کی شے لے آیا مالک وچہ دلاں حیرانی
لو خریدلیا مندوں کتھوں شکل جیہی دیوانی

یوسف تکیں وچہ گھر گھر وہماں خلقاں جوش کھلارے
گرد محلے مالک والے جمع ہوئے آ سارے

ساتے یوسف کرے سوزدلاں سر چایا
یوسف نوں وچہ حجرے مالک پریاں وچہ بہایا

خلق پچھے وچہ شوق دیوانی ویکھاں ماہ کنعانی
مالک ظالم ظلم کیتو نی سورج کریں نہانی

لٹ گھڑی پھر رہے وچوں ویکھن لوان کواری!
ایہہ کد چھپے چھپاون والی چھپے نہ مشک تاتاری

پردہ کھول نظر کر ویکھاں رہزاں بھیں تابیراں
تے زلفاں دے وچہ زنجیراں کر دل قید اسیراں

چار چوفیر سنیندیاں گلاں یوسف مصری آیا
سنیاں گے جنہاں نہ ڈٹھا انہاں نوں شوق سجایا

مصر سیاح حسن دا چڑھیا کھلیاں نور بہاراں
بیکاراں ناچیز کھلونوں کر چھڈیاں بلغاراں

مالک پا پوشاک شہانی سر دھر تاج زری دا
زریں چھٹی لئی ہتھ شانوں جلوہ مار پری دا!

تخت بلند رکھا کر بیٹھا خلق وڑی دربارے
مرحبا سلام کیتا سو سب علیک پکارے

زر لبفتاندیاں فرشاں تے لوک بہائے سارے
شیریں آب طعام لیائے سبھناں پیش گذارے

تحفے شامی خاصاں تے ہوئے شاد تمامی
ہور کہو کیہا حاجت کائی مرد پچھے سو نامی!

انہاں کہیا کنعانی بندے شوق اساں دیدارول
ایہہ تمنا نظر کرم تے جے منظور خصارول

حاجت اساں خریداں سیدی مل منگیں سے کائی
پاک دیدار کرا اس ویکھاں کیہڑ جمال صفائی!

مالک کہندا شیچ لوان اکھیں ڈٹھیں قصد ہمارا
[illegible] سوداگر [illegible] ویکھو [illegible] سارا

ہن جاؤ مت اساں لولاؤ جمعہ دہر راڈانا ہیں!
کل لیئویا ویکھو اکھیں جے ایہہ شائق تساں ہیں!

سن مڑ گئے گھراں نوں سارے چاہڑے عشق ہولارے
جھکجھک تیز طلب دیاں لاٹاں صبر جلائے سارے

اگی پھر بھیج فنا یوں آ کیتا اوہ دبارے
ظالم کنڈ قمر چا پردہ جھات گھتاں اک ڈاری
ناز کمان کرشمیاں والی تیر دہرے وچہ پڑے
مالک بن ذعر بے درد اکڈھ و کہا اوہ پردہ
صبح انور جے اُس دلبر دا کدے ہووے نا بے پردہ
آپ گھبراہ عرق جبینوں قطرے زمیں نہ کردا
در یتیم دنداں دے رشکوں اُس دا پانی بھردا
تے بحر دچ غرق اک وچہ پیچہ زلف دا مردا
پیا لوکاں وچ جیہا یوسف مالک نے خدمت پردا
تے لوکاں وچہ شوقاں ذوقاں ہو دیوان جاوے
مالک ڈٹھے سے کی ہو یا خلق ہوئی دیوانی
لکھو لکھ بندے صاحب سندا اُس دیدار پچ آئے
پر یوسف وچہ جذب تاثیر خبر نہ کتھوں آیا
جو اوہ حسن پیارا خلقاں یوسف کتھوں ہی آئے
چین دل نظارہ یا حسن تے سے اثر جے کدرانال
جیہاں مالک نے قدر نہ جاتا جو مصر نظر نہ آیا
تدوں فرشتے مالک اگے کیتا آن پوکارا
ہر دینا رہوے اک ذرہ یوسف دیکھے سوئی
مالک در پر کرے پکارا لوکو سنیوں سارے
حسن خلقاں تے جوش اٹھایا سینہ در یہا دیناراں
یوسف حسن اندر وچہ گھر دے بیٹھا باہجوں پردے
اندر وار گیا جو جھڑیا عشقیوں ہوش گوائی
رت لکھ سر نہ گیا عشق کہا کہا چھڑیا اوپر دہرتی
اک نگاہ جلے گی دلاں لوں لگے قفل زباناں
لٹ گئے لے چشم صبر لوں جاناں کمل آیاں
جینا ندا انوں تا جیتک جردی شوقوں گدیاں آہیں
جان تصدق تے سر صدقہ تن من سب قربانی

گرد محل طواف کرین دے یوسف طرف نظارے
ان ڈٹھیاندی رمز پیاری لٹے شوق کٹاری
گردے پھر پلک وچہ مردے پئے شوخ نظر دے
مصر تمام غلام نظر دا شہر گیا اس ور دا
غرق حجاب لے وچہ ندیاں تر دا آب گہر دا
تے اس چہرے نوں تقریر دا طاقت تاب نہ وہردا
اک دیدار دل ہوش رہے ایہ کس کولوں ہے صبردا
اک پل نظر دے تکرار دل رہندا جسم جگر دا
بندہ زر دا اڑیاں کردا جھڑ ڈھکے دلبر دا
کئی امیر فقیر ہزاراں الٹ پچ پھیرنوں آئے
یوسف کیتا جھاتوں باہر خلقاں کیوں حیرانی
اک دو بے تھیں اعلیٰ دے اک تھیں اک سوا
ایہ مالک دل پردہ چھپایا اُس نے مغز نہ آیا
مالک طالب دینا زر دا اوہ دس لیکھ لکھی دے
کہندا وچھیندا جداں سینہ اسدے دل اتھل طرازاں
یوسف کیتا اک جگ تھیں سوہنا ظاہر آکھ سنایا
اک دینار لے اک دیداروں قدر رکھے تمیں سارا
جس دینار نہ ہووے پلے کرے نظر مت کوئی
یوسف اک دیدار کراواں بدلے اک دینارے
ہر دینار دیون تے جاون اندر وار ہزاراں
جاندے لوک نگاہاں کر دے تے چھڑدے وچہ در دے
جان رہی پر چھوجاتا تے کچھ صبر نہ رہائی
مالک دے گھر مصریاں تے آن قیامت ورتی
ہوش دماغوں حیرت لٹی جان جگر قربانال
یوسف دیوچہ شوق محبت عقلاں ڈسایاں
ساق برہنہ دیکھ سجندی طرف سرن کیوں ناہیں
دلبر دے دروازے جاندیاں پے لطفوں مہمانی

یوسف دے در خلق انباروں روکیا راہ نظر دا
ہمت لکھ ڈھیر لگا دیناروں مالک نت نپایا
سب بیہوش پئے جاں ڈٹھے مالک کہے غلاماں
بے آواز پکاراں کردے بہوں ایہن خبر دے
کون سنے او دمڑیاں وانگوں خبر نہ دینا سندے
کناں وچ پکاراں کردے سنے نہ سرت سنبھالی
مالک حکم کرے چا انہاں کڈھ سٹو کڈھ باہر!
آدم زادلہ دی صورت ہوش حواسوں خالی
بیہوشاں دیاں شہر دوہایاں گھر دیاں خبراں پایاں
فجر ہوئی دن اگلے اٹھے لوک کریندے زاری
صبر قرار دلاندے اٹھے ویکھ اکناں دیداروں
صبح ہوندی لوں در مالک دے مصریاں جوش رچایا
زر قربان سنے زر داراں جے ایہ پل نظر دا
زردوتیاں جے نذر دے واہ واہ خوش اقبالی
جے دیدار رکھے کل آخر واہ واہ قسمت عالی
تن زریں دینار عشاقاں مالک دے دربارے
زردل دا مسلوک رضا دا دار الضرب فناؤں!
جے لکھ قلب اساں زر دلدا جیدے معذوری
قلب جنہاں زر عشقوں خالی جیدان مہک اڑ جاوے
کریں قبول نہ جے توں ایہ زر ہورنہ جھلے موٹے
مالک دے دروازے کھڑیاں مصریاں نتے آہیں
کرکے اذن عنایت سیتی لے دینار رسائیں
مالک کہندا اک دیناروں ج ویکھا واں ناہیں!
او ہو حالا اول والا ہویا نال تماماں!
اسے طرحیں دن رہیا تماشا مالک دے دربارے
مسکیناں گھر رحمت ویچاے صبر نہ کرن دیداروں
ہجوجو ملک عزیزاں پایا اس سورے وچ ہارے

نال پیاریاں بہجو وچھڑیاں صحن گیا بھر گھر دا
اک ساعت وچ شان حسن دا ایہ لش نظری آئیا!
انہاں اٹھا کہو ہن جاون باہر کرو تماماں!
اٹھ مردو ہن گھراں جاؤ گھر ہیں اوڈیکن گھر دے
بلک جہاں دوہاں چھیڑے ہو عقل رہوندی سندے
واہ عشقا دربار تیرا ہے کیہڑیاں ؤں خالی!
ڈھیر لگے جاں کڈھ سٹائے گرد محلے ظاہر
ہوش گئی لے صورت انہاں زیبا معینا نوانی
چا گئے نے ڈولیاں کر کر راتیں ہوش آں آیاں
اوہو صورت انہیں اگے کردی جلوہ کاری!
اکناں حال انہاں دا سن سن تپیا جگر جماروں
لے دینار دکھاوہ صورت دید کرن اسیں آئے
ایہ سنگریزہ کل گوہر واتے کردا کل زردا
جے نہ ات زر کاری آوے بہلا ڈھول تہ خالی
لہ سرمایہ رخ زردی وا زر دولت عاشق والی!
کت لیکھے لکھ داری واریاں کارن اک دیدارے
قلب او ہدا جے نام جے بھی مالک جل رضاؤں
لے دیدار فروش کرم دے کر فضلوں منظوری
جے تیں در منظور نہ مالک سیبھ کیتھے کم آوے
زر تیرا الوں زردا مالک تیں بن کون قبولے!
بنہ بنہ ہتھ گذاریاں عرضاں دخل دیویں کیوں ناہیں
وقت فراق دراز ہویائی حبیب دیدار کرائیں!
لوکاں اک دینار دہایا کرے قبول تداہیں!
درباروں بیہوش ہیا نوں سٹیا کڈھ غلاماں
شوق طرف وچہ بدکر بیدیاں سہے شائی بہارے
گھر مالک زر بھری خزانہ دنگ رہیا اس کاروں
دیداروں پر صبر نہ آوے چڑھے ہے دہمیر جنانے

لہ یعنے سرمایہ نندے رخ کر زر دولت عاشق ہست اگر در انجام کار [illegible]

کچھ لیا زر مصر دیاروں مالک نے اس کاروں
اوہ تعبیر مبراوالی سچ گئی ہو ساری!
انت جمعہ جاں گلا آیا پھری منادی ساری
ماہ کنعانی وکن لگا سو مصر گیا پے واراں
خبر سنی تریاق وکن دی زہر جھنے بیماراں
کر سرماں پلے سرمایہ مشتریاں نل چائے
چل عشقا اج اوتھے جتھے یار وکائے
مرواں جان کھپی وچ سولے قیمت اجے اگاہیں
جاں فدا بلہاری ہر سٹے دیداروں سو واری
وچے خوشی وچے دشواری وچے صحت بیماری

زر سر خواں پر جبرے خانے گیا حساب شماروں
تھو کھیا اک سندے رکت پاویں دولت بھاری
یوسف نوں اج وچن لگا مالک وچہ بازاری
شعلہ شوق چمکیا سینے جل بل گئے ہزاراں
خودیاں کھیں بیخودیاں آیا نتے نیناں ہشیاراں
نل مالک دے جوالاں گاہے مل خریدن آئے
وچھڑیاں دی جند سدہا وے مل کرے رڑہ جائے
جاناں جا ہنہ طلب دے ملوں مالک منے ناہیں
وچے دوزخ وچے جنت وچے دنیا ساری
وچے درد فراق خواری وچے آس اوڈاری

فروخت کرنا مالک کا حضرت یوسف علیہ السلام کو اور آنا بازغہ کا خریداری کیلئے اور اسلام لانا اور پہنچنا زلیخا کا وقت پر اور شناخت کرنا حضرت یوسف علیہ السلام کو

آ ساقی دکھلا چمک وا ہلن دوریں وچالے
بیٹھ عزیزاں بزم پیالے پیتے ذوق پیالے
تے احوال بیانوں گذرے بچے نشے دے پیتے
جاں میعاد ہویدا ہوئی فرقت دے دن بیتے
تے ایہ نشہ بر ہوں بے بہرہ انتوں تے انجاموں
پیوندیاں دل رجے ناہیں جے پیون سے ندیاں
آ عشقا ہن ویلا تیرا تیریاں نت اوڈیکاں!
وچہ دربار تیرے جند جائے جہل بنے اگ سینے
گھاٹیاں عشق او کھیرے پینڈے راہ پون ات سوکے
پردیاں دیوچہ رسدیاں منزاں دل لیجان جلاہیں
نور صبح وچہ سب دے دامن جاں کھلن پر آیا
ویلا اج قریب ہویا لی عشق بشارت کھلی!
بار وکیند اخبراں آیاں قیمت پوے سو لی!

لٹ گئے نے دلدیاں رختاں نین تا توڑ والے
تے نوں حکمی وچہ چلانے وچہ جلال جما لے
عشق پیالا دے جوش رچائے پیندیاں صبر نہ کیتے
گئی قباب حجاب نظر تھیں جوڑ وکھیں سکھ سیتے
بجر اونویں مستی اونویں تشنہ دو رنا ہوں
ترہایاں دو لباں پوکارن تیک ہزاراں صدیاں
عیب بھرے بیدرداں وانگوں چھوڑ نہ لاویں لیکاں
جھلکہ جھکہ لاٹ کرے روشنائی وچہ پردیس زمینے!
منہ حضور یاں پوندیاں پوریاں جلدیاں جاں توڑ دے
میں قربان نہ چشم جھمکاں روز قیامت تائیں
والشمس والضحیٰ تھیں دہر یا نقش اکھیں وچہ لایا
بہتوں گیاں دلاں پر درداں لگی بلن تسلی!
اج یوسف دا وکنے ویلا لین زلیخا چلی

لوک پئی سے جاگ پیارے ہے نہ پچھوں تاوا
اک مکان عجب خوش طرزوں صاف فراخ چنگیرا
وچ ستون رفاں کیتے زریں ہور سوارے
نال ستوناں صورت موراں زیبا صورت سارے
ہار او گاردواں وچ بہندے زیب عمدہ کچھ روں
وچ پراں زیبائش بھریاں رہڑی چھپ چھپائی!
پھر اندر وچ جھاتک عقیقوں رنگ تدم اوہ گوسے
مرغ پرندہ اکھیں جیوں مشعل جھلکدیاں لاٹاں لوئی
نال اوہ مناں چوگ کداہیں نہ او بول اکاون!
چوب صندل تھیں کرسی زیبا مالک نے بنوائی
گرد گلکاری اسدے اتے سونے نقش لگائے
تار یاقوت آنگ چمکدے موتی کرسی نے وچکارے
خوشبویاں پر درج رکھایا اسدے اکت کنارے
ایہ یوسف نے بیٹھن کارن سارے ساز سوارے
اٹھ منادی فجر جمعہ نے ہر ہر طرف پکارے
دیکھیو اج اس سودے وچ بابھ کہے دم ہارے
دیکھاں کون لوے دو عالم عوضوں درہم دینارے
اج نفع ستھ کسدے لگے کس نوں غم خسارے
وکن لگا اج یوسف توکو دیس جہدی دم سارے
محلاں ٹھن رہن وکرو ندے دیکھ نظارے کارے
ہن اوہ صورت وکن لگی نقداں دے بازارے
چلو خرید و کرو اج ویلا ویلا ہے دیدارے
اج دیدار سجناں کل بلیدا اسج کر لیئو نظارے
سینے چور رہوون دل پرزے لوں لوں درد ہزارے
جل دیکھو حسن دیکھن کارن تیں سچے بلہارے
دلبر دا دل بردہ ہوگے جاں اک نظر گذارے
سن پکار مصر دیاں لوکاں جوش سپئے یکسارے

ایہ یوسف دا وسنے ویلا محشر دا دکھلاوا
مالک خوب سوار بنایا جس دا شان وڈیرا
کرسی ہوند بلند مکانے جڑے جواہر سارے
چوتاں لعل زمرد بناں بازو نقش لگائے
دیکھے ہور ستون گواون آن بولن جھٹ وارول!
گرزن دوہی موزوں کولوں طرز صراحی پائی
مورلاں پہر بیٹھے نقاشوں پیر نہیں ایہ مورے
در تیہم پراں وچ لٹیاں جیں وچ خوبی پوری
نہ رہے پھیر نقوش ستونوں روشن رنگ گواون
ایڈک خوبی لوکاں تائیں ویکھن وچ نہ آئی
بجا چوپھیر جواہر لائے چمک فلک ول جائے
گرد ہلال بدریاں شکلاں گوہر وچ ستارے
جیں بھٹھیں مصر معطر مجلس عنبر کہی تاتارے
یوسف سورج ایہ سب چیزاں چند جھلکن تارے
اج ہندہ کنعانی لوکو وکن لگا بازارے
نے مجلس وچ منتظر بانہدے کس نوں طالع تارے
نے حیران جنہاں زرداراں دام تنہاں تو بارے
جنہاں جنہاں سرمایہ ناہیں اوہ رووں بے چارے
ٹین جہد ہے تاثیر اوانے زخم جنہاں ہندے بھارے
جیں صورت دی مورت لٹے جلے جگر وچ نارے
شوقوں جان جنہاں لب آئی دو دم نین اوہلے
لوک پئی اج مفت زیارت بہت جہدے وچ بجارے
پھر مڑ دخل نہ ملے یا ناہیں دلبر دے دربارے
جاں ہفتاد ہزار حجابوں نور جہدے لشکارے
مالک تائیں ملکاں دیتاں رخت گھر اندے سارے
جاں کھڑن تبسم لب تھیں دنداں دے لشکارے
اکناں ہوش دماغوں چلی کر دے مرگ اشارے

اکناں نے امیداں رکھیاں ویکھن نئے نظارے
سن سن کے آئے لوکاں سب شہر دے باہر وسارے
[illegible]
[illegible]
پئی پکار وسیلہ یوسف چڑھے چوش [illegible]
دردولاں وچہ بھڑک گیاں ٹھاٹھاں چڑھی دریاے
کردا پھرے پکار منادی خوب پیام سنائے
اکناں دے دل پڑنے گر گر بھر چشم چڑھائے
خاکوں گرد ہوا اڑائے چائے ابر پوچائے
دردوں رائے اشک بہائے گھر ٹیموں [illegible]
[illegible] گھر وچہ چوش [illegible]
[illegible] آئے خلقاں [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

بدی محلہ زلیخا ڈٹھے ہوئے کھبے دربارے
زخم دتے [illegible] مصریاں لوکاں چڑھا مصری [illegible]
پچھاں زخم چھڑو کے دلبر [illegible]
عشق محبت [illegible] حال [illegible]
اندر ق ندی وچہ بیٹھے مصریاں [illegible] آئے
رہڑیا مصر سیاہ گھر رہوں فراغ دلا لو چھپائے
سینے کھٹیں کڈھ درد منا اندے دل تے جگر جلائے
چشماں کھٹیں کڈھ اشک وگائے تے وچہ خاک رلائے
کر قطرہ دل بحر ستائے مصر [illegible]
ات زلیخا دے [illegible] آئے وچہ قیمت [illegible]
مصرے وکدا دلبر شامی ویکھدیاں جند جائے
[illegible] خانے [illegible] زیارت آئے
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

اوہ پیارا اکو ساعت جس دی سخت جدائی !
کی بھاناں اج کتھے جا سماں وس پواں کس سرائے
جاں مالک نے کہیا یوسف چل تینوں ہن سچیاں
یوسف روئے باپ وچھناں سیر شوقیں نہ پائیا
شن مالک نے کہیا یوسف ایہہ کہی وڈیائی
وچھن تینوں پی لیا مندوں سچیاں جتھے چاہاں
سن یوسف ہو عاجز کہندا ایہی سچ مقرر
سن کے مالک قدم ٹکائیں تیں تھیں شہزاواں
نام میرا توں ظاہر کیتا خلقاں وچ وڈیائی
مالک آپ لیا نہلایا حضرت یوسف تائیں
وال سوار چڑھے وچ موتی حکمت نال پروئے
والاں لڑیاں موتیاں جڑیاں پیشانی وچ لیکاں
تے اوہ صبح پر نوروں سورج گرد چڑھے سیارے
زرکش دیبا بو قلمونی گل پیراہن پائیا
سر پر تاج زری وا دہرا تے گھڑی آلے
تے پوشاک سوہا میں ساری بدن مبارک پائی
انور موتی قد جہاندے دانیاں جیڈ انارال !
ولے کناں وچ سنہری مندریاں انگشتیں
کنگن ہتھ مرصع زریں اوپر گوہر سارے
زیور تے پوشاکاں سبھے رلدیاں ملدیاں لایاں
زریں چپٹی رنی ہتھ زیبا تازی سجھ منگایا
دونویں طرف رکاب سنہری ہتھ لگام سنہری
سنبد مثل خوشخبری زیادہ شیریں ترگل کولوں
دست آموز جنت دیاں واساں رام اصفعیں سواروں
یوسف نوں اسوار کیتا سو کہیا کہاں اوہ ویلا
اوہ یوسف دی صورت سوہنی زیور زیب چڑھائی
جھلاں جھیاں نظر وچ آئے اندھ جگر لے جاوے

آہن پرایاں بند یواناں دیسی کداں دکھائی
وا در دا ہن کتھے دسن تینوں نین پدروے
قل ول سٹیا ول غم مجھناں وردانے وچہ سچیاں
خبر نہیں توں کتھے دیکھیں فکر میرے دل آیا
کہو بھوں کڑہ ٹکے دے آندوں ہن کچھ عذر کیائی
سیں گھر صاحب ہیں اج بردہ نہ کر لطف چھپا ہاں
توں صاحب میں عاجز بردہ عذر نہیں اج فرصہ
تیرے لطف کرم دیاں یوسف میرے سر تے چھاواں
تیری برکت دولت دنیا گھر میرے وچ آئی
پھر پوشاک بدن پہنائی کی تس صفت سنائیں
وال سیاہ وچہ تاریاں والگوں موتی روشن ہوئے
کچھ کناریوں ول ول کھڑیاں جان فدا ہیکاں
تار دو زلف کنار پلمدے چپڑ گوہر سارے
کمرے زریں پٹکا بدھا موتیاں جڑت جڑایا !
گرد دو زلف چمک شب چھلی لٹ کھڑی وچہ آبے
نعلیناندی خوبی سن سن چھوڑ قلم توں آئی
پچھ پڑچڑھے عجب استاداں نال طلائی تاراں
کھیوے لعل سوہے سیالے جڑے جنہاں وچ پشتیں
گل وچ طوق جواہر والا قوس قزاح وچ پائے
اوہ محبوب گے پر نوروں ہن چڑیاں زیبایاں
زریں ساز مرصع صلا زینت وچ سوہایا
اسپ صبا رنگ اڑے نہ جس تھیں جرہ باز نہ بہری
موڑ دھول ہر بدر سموں تے چند نواں ناخونوں
اسپ جیہا حاضر آندا خوبیاں نال ہزاراں
جلوہ ویکھ پری دیاں جایاں وگے جگر وچہ سیلا !
مصری خلق سبھے تن مردا اج وکیلی نوکائی
ہوش اوڈاوے مارگواوے بیڑیاں پور رہڑاوے

مالک وانگ غلاماں پکڑے گھوڑا آپ لگاموں
شان ڈٹھے جاں یوسف اپنے اندیشے وچ آیا
کر کے منہ فلک ول یوسف ہس ہس حمد پکارے
فرمایا میں کھوہے اندر وچ مصیبت بھاری
گھلیا جبرائیل مقرب دسّن آن سوہنیا
جو ارکان مصر دے وڈے چلسن پکڑ رکاوں
ہن اوہ وعدہ صاحب سچے پورا کر دکھلایا
سن مالک وچ لوکاں کہندا ایہے جے ناؤں
نال تسیں یوسف تائیں ہر طرف لیائے
جا بندر گھر ہو مالک چا کرے پکارا
ماہ منور پردے وچوں باہر ظاہر آیا
سندیاں سارے سب خلقت شور پیا وچ جگ دے
ہر لوں جوانگاہ حسن دا اس سوار یگانہ
طور عظام صدور جہاناں قلب کلیم جہاں دے
دروازے ول سر چا ویکھن جاں رہ پیا پکارا
سر خدمت کارن خادم پیشن اٹھے ہر پاسے
وچ فراخ مقام جدائیں آن وڑی اسواری
چوبداراں نوں حکم کیتا سو روک رکھو سبھ تائیں
چوبداراں ہر طرفوں لوکاں روک لیا کر زورا
بیٹھ آون دیو کرسی اتے پردے جاں اٹھائے
تا یوسف نوں نال آرامے کرسی طرف لیائے
جاں مالک نے کرسی اتے یوسف آن بہایا
جاں اوہ صورت ظاہر ہوئی چھپ سیئے وچ سنگاں
جوش اٹھایا سب خلقت جا وچ شوق ہولائے
بھر گئے دل جہتوں چھٹے نعرے سیئے ہزاراں
پہلی وار ویکھنیاں کیناں جاں گئی اک جھول
زہرہ ڈٹھے فلک دے تینے رہی ویکھ مر جھول

آن رکاب پھڑی دہ مرداں فخر جہاناں وچ ناموں
کنعانی جیوں پکڑ بھراواں چا کھوہے وچ پایا
کیوں ہیں کر ظاہر حضرت مالک عرض گذارے
ماں تیرا تانگھاں تیں تھیں کردا گریہ زاری
مصر گلیاں تیں کارن سترہ زر تھیاں اوہیا
ہن دا حال تیرے پر ہوسی مثل جنہاں لیں خواہاں
مہر نیا قدر ول اس صاحب دے میں رقتل سوال
سو وچ چھپیا ہمیوں کسا فرق سبھی ایہا ہوں
منہ پر پرقعہ پایا ہویا خلق تماشا مرپئے
یوسف آیا ویکھو لوکو ویکھ کرے جگ سارا
ویکھن ہو بے قیمت نظراں ہیں سیر نہ سرمایا
طرف پئے بن ڈٹھیاں نگرے کردو کی پچھ گھدے
سر مقتل عشاق رقیباں کیتا چاہن روانہ
آر فی اگ نظر دے وچ نشتیاں محبو دلیں ٹھانہ
ہر لوں پچھیاں تھیں دم کلا وکٹا اوہ جھکارا
پیش سوار تحمل کارن جو وچ مصریاں چاہے
گرد وچھے پیوں ہو بے صبری خلق اٹھی ہن ساری
دوڑن ناہیں کرن نہ ٹھہرن سر لوک نازائیں
شہزادہ ہو نکلے اگے صبر کرو اک بھورا
نیڑے ویکھ کرن دو ویلا جے تساں شوق سوائے
لگے پچھے کھیاں والے نالوں نال صدائے
برقعہ چا پا کھنڈ اٹھایا دلیں التیایا
شمع نوں پر بلے ترڈ دیاں اندر شوق پتنگاں
چوبداراں ویہاں جاناں گیاں ویکھیاں چکائے
حشر ہویا مصر اوائی گیاں دس پچھکاراں
وچ سینے ریاں ہوئے نک پر ہوندی چھولی
لعل نپیدے چہرہ مصریاں نندے جھے رنگھولی

کھل دل سے ہوا وطلبدے کیتے نضیح طبیعوں
طاقت یار دی میدا نی دیکھیندیا نیری اکھیں
شمع جمال قریشاں والی لاٹ بلی جھل نہ سکھیں
اکھ ادے تھاں چمکارا ویکھدیاں زن مرداں
اپڑ ل زخم اکھیں وچہ وجے چمک جھندیاں گرداں
نوان سیند جوانا بت رہیا اوس لگے وچہ دلدے
سب چپ چپ اچپیتا نند تماشے نین چمکدے
زیدا والاں سہار زنال جھل نہ سکیندا اکھ واندی
کی طاقت اک چشم نظاری ضرب سجے سر جھانی
شکل مبارک یوسف والی ذبح گئی کر لوکاں
اکھیں نال ناندیاں اکھیں جگر پئے وچہ چھوکاں
عبرت گیر دشمن رسیلے گھاہ گھتن تلوارمیں
وال پروتے موتیاں والے پھبیندے رخسارمیں
صاف عجب پیشانی زیبا عرق چمک لشکارمیں
پر انوار دو نوین رخسارے تک دیاں نہ نگاہاں
قدر نگاہ نہ ایہہ بے ادبی ہوش و دہشت دل رہیاں
رہیا عرق برق سفو ریتی وند فروغ صباحاں
لب لعلی وچہ لٹک شفق دی خون جگر دا بھریا
وچہ زنخدال غبغب والی آب کرم چاہ بھریا
چہرہ مبارک دی موزونی مرکز وچہ مدور
شیرینی پر وچہ تبسم نمکینی گفتارمیں
موتیاں نال جھلکدیاں زلفاں نال ولاں ول بھریاں
لوکاں تائیں تکدیاں ہی گئے قرار دلاندے
مجلس وچ اوہ بیٹھے پکارے ہاک زر گاناں
مردیاں دا تھا انت نہ کائی ورتے جاناں والے
دس ہزار اٹھے وچہ لیتی مجلس دے وچکارے
پنج ہزار مٹے وچہ بیراں لوکاں جان گوائی

گم گئے پڑھ دفتر مصری ہار دلی تار یخوں
اس دن دی نظر دیاں تاہیں ہتھ نہ آون لکھیں
جھل دلاسہ بیلیاں ہو شوراں پھیر لیتی نہ تکھیں
اوہ نظارہ اکھیں جہیاں ہو رحمتوں سر کرواں
رس رس خون غلامو جسیاناں رہیا ندر واں
زن مرداں نہ ہوش دوانی بولن نہ بلیندے
نانہ سدھ پر کی جسندی تشولی تر قد وجے نہ بلیندے
لگے سجے وار پچھاڑ کدے شیدائیاں چشم نہ کھولے یاری
کاہنہ غنیمت سٹا تھ تن تے جیہا وے بیمائی
نین چمکدے تاریاں وانگوں تیز او سہانڈیاں تاں
حیرت پیاں جانانی گیاں واہ واہ سودا ر وکاں
ویکھدیاں لٹ لین دلاں نوں ہر در ضرب لگاریں
کر گھائل بت جانہ دلاں نوں بینہ زلف دی تاریں
بیر ریاوا انگ سجے دیاں چمکاں نیوں ہسن چمکاریں
نین اکھیں کھل جانہ نگاہاں بچہ کد وکن اگاہاں
سنے نگاہ نگاہاں والے ہو دھڑن پچھاہاں
خوبیاں خوبی تجلی منہ چمک گئے پچھاہاں
لالو لال گیاں ہو اکھیں ویکھ جنہاں دم جریا
وچہ گرداب تحیر تریا جس تکیں ویکھن سر پا
تک ور تے طوق ملالوں سورج تاج منور
وندیں چمک صباحوں نور نور وہے رخساریں
مصری چھڑے ترڑاک زمین ویکھ شناعت کیاں
تلیاں بھاٹن جاسے بھاٹن توڑن وال سرائیندے
قسم تینوں ہٹھ سجے ویکھدیاں جلیاناں
زندیاں ویہڑے سجاں سر پہ ہو گئے متوالے
پنج ہزاراں حیرت اندر تھاں ہوئے ہچکے
دودھ دیاں جہاں ہوش نہ رہیا سرت نہ باقی کائی

لوک ہوئے اک ہکے بکے اک ہو گئے دیوانے
گذری دیر بہاں کچھ ہوشاں ہوئیاں کرن نگاہاں
مالک کرے بلند پکارا مشتری [illegible]
حسن لوکاں مصریوں کیتے قیمت کیہڑا آکھے
جوش ہیا وچ بزم ملوکاں مشتریاں دل [illegible]
چھپا نہ رہے حسن [illegible]
[illegible]
وقت وکن دا [illegible]
کون خریدے سوہنا بندہ ناز کے اکھیاں [illegible]
حسن خلق کلاموں صادق فہم کمال [illegible]
نوری شکل حیا پر دیہہ رکھے حسن نورانی
صاف یقین غضب نہیں خالی پر حکمت نہیں سینہ
بولو مردو کون خریدے یوسف ماہ کنعانی
صبر اوجاڑے عقل لتاڑے کاکل دی ویرانی
کون خریدے نازک بندہ جسدیاں مکھ دوالاں
کون خریدے بدر منور حسن جہدا امتوالا
ناز نذرانہ دی شاہنشاہی نام جدے پر آئی
بہت لطیف ظریف کہیا اک سے نبوت آئی
سن مرزاں پھٹ گئے کلیجے جان ٹلی وچ بھائی
ایہہ ندایاں سنیاں یوسف وچ چندے مہر مایا
شیشہ ٹٹا یوسف تائیں وچ ولایت وچ آئیا
[illegible] روح اللہ [illegible]
نہیں ہاں بندہ مالک سند یوسف کرے اشارت
کون خریدے عاجز بندہ [illegible]
بے طاقت ناتواں [illegible]
سنگے [illegible] ناہیں
شان [illegible] مشغول خیالی

انہاں نشہ عشق دا چڑھیا عقلاں سے بھگانے
چشم ضعیف نہ تابش جھلی شوقاں قدم نگاہاں
یوسف تکیاں کل خریدار ایہہ سبھے خوبیاں چھڈو
[illegible] نہیں جگ سارا لئے گنہ مصری سارے
سینیاں وچ پیاں سے ضرباں گے رہ بند چھوڑے
ایہہ وچ رونمائے [illegible] نکلے جان تو لے
مصر [illegible] نہ کھولے
[illegible] سارے
[illegible] سلطان [illegible] فصیح اوجالا
[illegible] ہسدا [illegible] وفائے معانی
اندر زاہدا مانت تقوے اسدے جیڈ نہ کائی
صابر شاکر ذاکر عاقل جس وچ حسد نہ کینہ
وکھ اکھیں جیں جاتھ ولاں نوں جگر لگے پیشانی
نے والا بندے کل دل وچ حیرانی حیرانی
جسدے اک بیدار کریندیاں جاناں جاتھ ہزاراں
سنی فصیح صبیح پیارا ہوواں سقوس والا
جسدے جیہا کوئی نہ ہویا تے نہ ہووے کائی
کہن لگے منہ روک امیراں جڑے سکوتوں طائی
جھوٹھ نہ کہیا منادی کائی سارا سچ ایہائی
صاحب سیر اجانے میتوں جس نے آپ بنایا
تب گیا سن نین وگے دو ساون چشم وسایا
بس پکارن والیا بھائی نہ کر واعدا کائی
ایہہ پکار پکارا ظاہر جسدی ایہہ عبادت
وچ غماں دلگیریاں جسدا حال رنجاناں
جس جیہا مسکین نہ [illegible] تھکاناں
[illegible]
تاں پکار [illegible] حق [illegible] والی

سن فرمایا وچ واری اجے ایہ کہیں نہ بجائی
کون خریدے بندہ جس پر لطف الاہوں آہی
کر دا عرض پکارن والا جے ایہ کراں پکارا
وحی کرے رب یوسف تائیں رہ خاموش پیارے
شرط کرے پکار سنا وچ او ہا لفظ پکارے
جتنی قیمت ظاہر آکھاں کل نہیں اس دا لوں
ہذا لوں بدرہ اشرفیاں دا کانا اک لیا یا
پہلی ہوئی ہن تہمت وڈی کل خریدن والے
ہر دل وچ یوسف سندا شوق پیا سو بھارا
ٹہی اک مسکین بیچاری اٹی سوت لیا ئی
اس صورت دیاں معنیاں تینوں کر کجھ رجھکایا
اک تو نگر نے سو بدرہ لعلیں آن سٹایا
اول والے او واک بدرہ اپنا چک لیا سو
دوئیں پلیں ہن پورے جائے قیمت انت نہ آوے
ہور امیر یوسف کل چاہے دوجا ہور چڑھاوے
سونا وزن برابر یوسف اک نے عرض سنائی
کجھ نکا سیانہ قیمت وٹ کسے گئے ہزارے
جس دی گھٹی ہٹی سر مایہ او تاروے غم کھاوے
آہ وگے وچ چولا نکا ہے مشتر یاں دے ولدی
دولت مند ہزاراں سٹے ہتھ نہ کن کر آہیں
بہتی قیمت ویکھ نکھیاں ٹٹ امیداں گیاں

سبھی گل پوکار جگت وچ حسن وچ نقص نہ کائی
ابن النبی نبی دا بیٹا ابن خلیل اللہ ہی
تینوں پھیر خریدے کیہڑا خوف کرے جگ سارا
ظاہر کریساں قدر تیرا اج فضل تیرے نیبا کے
مشتریاں دے چل شہر یاندے کون اواں دم مارے
کون اوہدی جو کرے وڈیری کل کرے اس تائوں
تھی وچ شہر ابیانی یوسف طالب سنایا
ہر طاقت وچ جو کج لیاوے شور بیا کھپاوے
تن سوال ہزار یانوں لگے کرن پوکیا
جے لیتیوں آئے یوسف ہیو عرض سنائی
ہیں خود دل دا اوہ ہٹایا آ کہندا سب سرمایا
اک ہزار سو ہر بدرے یوسف کل سنایا
دوجے او پیچا غالب نہیں محروم گیا سو
اک ستھیں دو جا کرے وچ جیندا آگے ہور ودھائے
وار و وار پکاراں پیاں کجھ شمار نہ آوے
لعل بدخشاں والے وچ دو فی کرے دہائی
دیں ملک ستائیں دولت سن گھر یار گیانکے
پیراں ٹٹ امیداں گیاں یوسف ہتھ نہ آوے
یوسف دا اک جگ ستھیں ہجا حسرت سبھی بلدی
گذر گئی ہن قیمت اسدی وس میر دو چہ ناہیں
لوک کہن ہن قیمت اسدی شاہ بھر کاریاں

حکایت بی بی بازغہ

بازغہ نام اسدے اک عورت سر و مصر دا آہے
پہلی عمر کوار ہی رہنا سر وحشی دا چودا
جد دوں نقابوں اکھیں کھولے تیر چلیندا غمزے
اوہ دو نین اودا سیاں والے مستی تھیں متوالے

عاد یا بادی وچ قوم اسدی سرداری تے شاہی
زہد لئے تے صبر لطافت اس دا نال ہوندا
بہال لبانا ناں چشم دا ناک آب لشکوچہ رمزے
جیداں ابدے کاری اکڈے وانگ غضب بھالے

ساقی نین خماریاں والے پر کھپر دیہن پیالے
ویس سنگین انہاندی تریوں رسمس کے تن گالے
زلف آہو یزاں خال مقابل معنیاں مغز نکالے
لباں وچ ڈونگھیں تر رحموں ڈبایاں ونویں قاتل خونی
پلک وو ناگ سر ہوندیاں ڈاں سوہنیاں تکیاں قالی
نازورانڈی گردن اُتے پیر سہرے گھواری
نور رخوں لشکاندیاں تکیں لبوں وہا سیاہے
لعل لبے رُخ بدر منور دند چمکن تارے
شمع رخوں پروانیاں وانگوں جھبر جھمرن اُڈارش
مینی ملے ابینے آتش جلے نظر پر سڑکے
زلفاں ناگ سیاہاں ظالم ماندیاں کٹ کھاون
مشاطہ سو منتر پڑھکے زلفاں نوں ہتھ پاوے
وال پروتے موتیاں والے لٹکن نال کناں دے
سینہ ہنڈیاں وولاں چھلاندیاں بھریاں سر نہ تپانا ونن
گوند جنہاندی گوہمن والی طاق اندر استادی
واہ پیشانی خوش نورانی مسے ہسدی ہسدی
واہ نازک گل لالہ نالوں خوش ہیلاغ چمن تھیں
گذر گئے بیمار نظر دارو تشخیص طبیبوں
واہ خوش رنگ رنگت وچہ سنگی اس تھیں بہت اگاں
دولت بھری خزانیاں والی مرشد عقلمنداں دی
مال جمال خوشیاں پڑنل تے نہ ٹلک دا
یوسف نام اچھیا سوہنا ویکھدیاں جند جاندی
مال متاع خزانے سارے شتریں گڈ لدائے
اک عماری ناقہ اوتے زرکش زیبا والی
بازغہ آپ سوار اسی تے باندیاں ہود ولے
حسن ندی دی لہریں تروی فوج پریدی جاندی
پیا لوکاں گرد لواحی ہر جا شہر گرائیں

ابرو جھکے کماناں گوشے تھوڑا فرق وچالے
ایہ دو گاڑا جیں سر وچے کیدی نہ سرت سمہالے
زحل نتائج تے اقلیدس نقطے تھیں خط ڈالے
جوناں وصف سنی تد ہوسی چہرے لواں وہ موزونی
چھٹی وار کرشمیوں ہوسی پھیر پڑے کدھالی
تے شب یلدا زینت کارن منگی زلف دوہاری
قوس قزح دو وار ڈگے کھائے جھول ہولائے
لباں شفق وچہ سلک سیارہ سورج دور جھائے
زخم کرشمیوں جیں تیں لگے اس دا کجھ نہ دارو
چھیلے نظر دی نوک جگروں ول ہٹکے ڈکھر ڈکے
جنگاہیں میدان برہوندے کارن کمند لیاون
اجے ڈرے مت انگلیاں نال ظلم کرے کٹ کھاوے
نال تواضع رجھندے اگے جھکن ادب کرسائے
لفدیاں جاندیاں نازک ویلاں پیچ گھتن ول کھاون
نافہ کھول عنبر گھت لپ لپ کہے مبارک بادی
نور جھنے وچہ حسن ڈبلے زیب محلو چہ وسیدی
پچھیوں پیراہن تن تھیں تے جیب یمن تھیں
تے اوصاف حسن دی وصفوں کھل گئے ترٹیوں
جیں تک پہنچ سکن کرشوحی وصافاندیاں واہاں
صاحب قدرتے حشمت والے عمر کٹن بھاندی
اُسنے سنیاں اج وچہ مصر دلبر شاہی وکدا
حسن وچہ بھاہ کھاندے شعلے لئے تاب آندی
گھت و ہیر چلی ول مصرے شوق سینے آئے
کل مرصع سارے عجائب نقش استادیوں خالی
ودھے نال غلام رواں شتر لدے زرنالے
روشن رنگ سواریاں والی ہر بندہ ہر باندی
لے اموال ودھا جن چلی بازغہ یوسف تائیں

نال تحمل شوکت شانے مصر وڑی آ اوڑیا
[illegible] وچہ [illegible] اسوار [illegible]
یوسف [illegible] آپے [illegible]
[illegible]
[illegible] جان [illegible]
حضرت عمریوں بچھڑ والی آن پئی وچہ دہرتی
غوطے لگی عشقے لئی ہوش پئی تے اٹھی
اٹھ پچھے لوکاں کجھ آہا تینوں کس بنایا
کس صانع نے نور چڑھایا پیشانی پر تیرے
کس معمار پچھے پرکاروں ابرو طاق لوائے
کس نہریں سیراب کرے گل تازہ رخساراں
حرف [illegible] ایہ [illegible] قلم لکھائے
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] زلفاں [illegible] رنگ [illegible]
[illegible]

آئت ول بلی چپ مجلس چہک گئے عالم [illegible]
[illegible] وچہ خماری
[illegible]
[illegible]
[illegible] ہوش گوائے
مصر والے سر جو کجھ گذری سو آکھدے سروتی
آہ درد رنج کرے مر گیاں اس صورت تے مٹھی
رگاں پیاں تن ہڈیاں تے ایہہ کن رنگ چڑھایا
ہما دصنار لکھے کن دو نویں زیبا نین لوٹیرے
وچہ کمنداں زلفاں تیریاں کہو کس نے ول پائے
لعل لباں نوں کن سکھلایاں ایہہ شیریں گفتاراں
[illegible] ہتھیار لگائے
[illegible]
[illegible]
[illegible] سر [illegible]
[illegible]
[illegible] کر دکھلایا [illegible]
[illegible] سر [illegible]
[illegible] نور [illegible]
[illegible]

شکل مبارک تیری وچہ کسدا نور چمکدی
کس نے سازی صورت تیری سوہنی جیہی بنائی
حسن یوسف دا غوطہ کھاندا وحدت دے دریا میں
صانع پاک بناون والا میں حسن دلارا
وچہ سمندر قدرت والے چرخ حباب نکارا
لے بی بی میں بندہ جس دا وسے وچ جگ سارا
میں بیچارہ نے جگ سارا کس دا [illegible]
ہر ہر شئے چمک ظاہر جا قدرت دا چمکارا
[illegible] ظاہر ہوئے [illegible]
دیکھیں حسن تجلی عشق [illegible] شمارا
ہے سدے عشق ہو ہو عقلوں چتیاں [illegible]
جنہاں اکھیں تکیں نظر دکھاوا ہیاں [illegible]
ایہ نا چشم نظاریاں لائق جس دی دھیری کالی
ایہ آئینہ ظاہر والا ہس وچہ صیقل جھلک والی
دل آئینہ ظاہر والا ہیوے آب لقا ول
ولع سیاہ نہ گئے صفا دے [illegible]
است نور وچہ لکھ پیارے معنیاں تھیں ول پاویں
صورت بہت اکاپے معنے بھیدے جاں تکیں
صورت ویکھ نظر دہر معنے راز لسے وچہ سارا
چشم ضعیف نہ سورج چیٹا تاب نہیں جھلسکدی
جے جو چشم مقابل سورج چاہے رکھ لکاوے
تے اک چشم ضعیف ضعیفوں تابش ہٹ جھلے
ایہا ہٹ پوے جاں نظری دسوں ہٹ جاوے
جا او سورج تابش والا دسوں خیرہ کالی
اسدے جیڈ نہ عاجز کوئی جان ہے غم سکدی
اوہ ہٹ سٹی جاں نظری آوس سورج دا چمکارا
جا اوہ تکم عکس وچہ ہلدے نور امید اگاوے

بانی لاٹ حسن دی کس نے جھلیں کا دیکھ نہ سکدا
اوہ پیدائش خاک تھیوں پا کے شئے آسماناں
اوہ پاک جہندا میں [illegible] کہندا بارعم تائیں
جس دی صنع قلم دا نقطہ سورج والا کمیارا
اک اک او نقطہ [illegible] بحروں ہر ہر روشن
ہر اک نقش [illegible] نقشوں نے اوہ سر چھپا
اوہ ذات الذات [illegible] سمجھیں اس بن ہیچا
اوہ اکھیاں [illegible] کر سید حکمت دا شکارا
صورت [illegible] چھپے اوگت راز چھپا بچارا
[illegible] عشق دل چھوکال [illegible] اثر نیارا
رت گھٹے تکیں [illegible] وکیاں تیری سمجھ نہ آیا
جنہاں اکھیں وچہ معنے چھپے اوہ نوری نے آئینے
ایہ جو فانی فانی دیکھے رہے متوالی
سخنوں رسا کڈھے دل باہر جاں ظاہر ول اکیدا
اس برزخ وار خ دہر الوا جنت ول چمک صفا
گرد اتار صفا وچہ جھلکے نور قدم اسرار دل
سجلیوں جلی صورت پر معنی اکس کس نوں گلاں لاویں
جاں تک سلے اشارت ناہیں توں کجھ سمجھ نہ سکیں
تے معنے بن صورت تکیں پر ہوں نہیں آشکارا
مرے جنے سو وصپوں جا پے اسدی لاٹ چمکدی
ہرگز اسدا انت نہ پاوے چشم نظر جل جاوے
کھوے نظر تڑاک جھڑے سو تاریکی وچہ چلے
اس تکیں پرے کیانی دیکھے ایہا سب کجھ آپے
رات سیاہی ویکھ سکے سو جانے دن روشنائی
ایہ مثال اسے دی ایہا طبع جو جام حیدک دی
پردہ ضعف جدال اٹھ جاوے بیش تکیں تکیں سارا
اصل لبھے سو خاکوں باہر جلوہ ہور دکھاوے

تخم اجیہا وچ دل نظرے جس کدورت ناہیں
جیندا اندر صاف نہ [illegible]
جیہڑی واری [illegible]
ایہ محسوس ہوا اس ظاہر سبب لائق ناہیں
امتحان ہیا ہے جیہاک [illegible]
[illegible]
جے تک نظر کریں اک واری [illegible] ظاہر
آرسیاں جگ صنعت [illegible] صانع [illegible]
اوہ ذرات [illegible] خود [illegible] وجود [illegible]
آرسیاں وچ [illegible] کامل نظر [illegible]
[illegible]
[illegible] والی [illegible]
اجیہا لوں جے جیہک [illegible]
عقل حکیم [illegible]
بعض زنگال [illegible] بعض [illegible]
مٹ اکھیں [illegible] ظاہر والیاں [illegible]
ہو طالب وچ طلب صادق جے من چاوے [illegible]
جے وچ وہم ذہن کی پا دیں [illegible]
چھوڑ [illegible] صاحب میرا [illegible] صاحب تیرا
[illegible] عشق اسدا [illegible] کدا ہیں
[illegible] محتاج [illegible] بند جیاویں
[illegible] نقش عشق دے ورد ولیں پا ویں [illegible]
جے توں چاہیں [illegible]
جے توں چاہیں عشق [illegible] سیدوں
جے توں چاہیں سکھ پاواں چھڈ دے دنیا ساری
جے توں چاہیں وصل زیارت اکدم رہیں نہ خالی
جے توں چاہیں ملے حیاتی زندگی گذر جہاوں

اصل تنکے ایہ عکس کالی [illegible] ہیں
[illegible]
[illegible] شوق [illegible]
[illegible] گوشے چشموں تکن بدل نگاہیں
جیہڑے قطرے ول خاک [illegible] ناہیں
جیں خوبی کا انت نہ [illegible]
[illegible] طالب [illegible]
آپ کریم [illegible]
ذاتوں پاک [illegible] محسوس [illegible]
[illegible] طالب [illegible]
ایہ صورت فعل فعالوں جیں وچ ناز اشارے
توں خود [illegible] سب [illegible]
[illegible] باطن [illegible]
حسن [illegible]
بعض [illegible]
باطن [illegible]
[illegible]
توں [illegible]
[illegible]
[illegible] حال تغیر [illegible] ہووے کد ناہیں
اک قطرے دل [illegible] وقت [illegible]
[illegible] سنگ [illegible]
جے توں چاہیں ہر دم خوشیاں [illegible] ہوں
جے توں چاہیں ذوق [illegible] ویکھ نہ عمراں [illegible]
جے توں چاہیں عمر ہزاراں [illegible] ہزاری
جے توں ڈریں [illegible] کولوں [illegible] سوالی
جے توں چاہیں [illegible] ہٹ جا وہم گماوں

جے توں یار پیارے خاطر ہٹ گئے تھیں چھٹ جاویں
جے جاویں سو لے انتہائیں یہ در چھوڑ نہ جائیں
جس تھیں خبر نہ رہیں کدم او دم غافل نائیں
پلیں جھکے چھپ ہار احساناں دی تھیں خبر نہ پاویں
پھر مڑ ویکھ یوسف کہیا اُس دانا کجھ تیرا میرا
ہر مصنوع نہیں بن صانع میں مصنوع بیچارا
اے وہ خالق کچھے پرکاسوں تینوں نظری آوے
صاحب ہنا وہ حرفت اکھیں تے سمجھ لیا [illegible]
گوہر سنگ [illegible] نال نظر یاں جس پچھے در در کہیاں
تے جس [illegible] پانی طلیا گل تانہ رخشانیاں
انہوں پرت نہ ویکھیں وچ ایہ وچ کسے نہ لیکھے
لے نبی میں تیرے ڈنگا بندہ پاک رحمانی
نال مثالاں گلاں سنیاں رکھدیاں فرق وڈیرا
پھیر کہیا مت بھلا جاویں جے ویلا کر پاویں
وقت ڈہندا دم وم گوہر آیوں اب لو پاری
[illegible]
پر شیشہ دا قدر نہ رکھدی فانی دنیا ساری
[illegible] جیہاں نے پاری
سن تقریراں نازک معنی نال اکھیں کھل گیاں
شیشہ ویکھ جیہاں من بھاناں تے ہتھ وگایا
رنگ گلوں [illegible] حیرت رہانی موسم لے بہاراں
چمکیا طور کرم تھیں شعلہ جلدی طلب سہارا
میں قربان تیرے یا حضرت کرکے عرض سنائی
چھڈ لیا [illegible] پیارا چھوڑ ہوس دی پائی
آن سعادت [illegible] میری آن ڈھکی در تیرے
آب حیات لبھا ظلماتوں ہو مطلب دی ناروں
شیر پیا وچ پچھے تن دے بے خبر ادم [illegible]

جے توں چاہیں سو کجھ پاویں تھاں کجھ [illegible]
جے ایہ چھوڑ چلیں [illegible] جے خبر لے تمہ تائیں
او جے پاک ہوندا جے غافل ہوندیوں لدا ہیں
جے تو وانگ [illegible] صورت [illegible] پاویں
کس توں نسبت کرو پکارو [illegible]
[illegible] حرف [illegible] زلفاں نقش قدم [illegible]
[illegible] کیہلیا [illegible]
[illegible] اید و [illegible]
کہکشاں [illegible] فلک [illegible] نیپایاں
[illegible] شغل [illegible] باغ [illegible]
جھڑن چھوڑ لے پر غافل جیہناں نہ کچھ [illegible]
[illegible] ہنڈیاں تے رنگ ایہی فیضانی
تے او پاک مثالاں کولوں جس دا نشان او چیرا
[illegible] جیہناں ول جھات نہ [illegible]
[illegible] ضائع جاوے ورنہ چھلیں لکھ واری
غفلت چھوڑ جے ہنے ویلا خوب [illegible]
عشق جیہناں [illegible] جے جنس گئی [illegible]
نال بشارت سمجھ گیا اندر [illegible] داری
[illegible] وچ دریا شربت [illegible] لیاں
[illegible] جوش رچایا اک لبھا [illegible] پایا
[illegible] نظر وگائی نظر پیاں [illegible]
[illegible] لوں لوں [illegible] بلیندی [illegible]
گم گئی لوں کڈھ اندھیروں چا ستیا [illegible]
حقیقت [illegible] ہتھ آئی چھنڈی طالب [illegible]
[illegible] کہاندی گوہر پایا لبھا لعل [illegible]
[illegible] گلزار ارم دی [illegible]
[illegible] خبر ہو پچایا [illegible] بند کھلا [illegible]

توں مینوں رب ملایوں توں بہت احسان کیتو ئی
تیں جیہا جیں مرشد ملیا ڈبدیاں تار کیتو ئی
رب جزا دیوے تینوں شاہا اندر دوہاں جہاناں
ایہ گل آکھ گئی ہور رخصت ہاں اسباب لٹائے
گنڈھے تیں ندی پا کٹیا لیا لباس سمندرا
ساری عمر عبادت اندر رتے وچ شوق وہائی
ہو غواص گئی وچ غوطے گوہر مقصد پایا
پیر پیادہ اول چلی پچھے بنی اسواری
نور ندی وچ نہاتی رہوتی جس نے وی ونجاری
سرکش سی پھر بندی ہو گئے لئی آزادی ساری
یار عزیز اجیہا ملیا جیند قدم وچ واری
واہ مردو سر جاؤ ڈب ڈب رناں گیاں وداگے
قدم پچھے اس زن دے مردا جے توں قدم اٹھائیں
اجے وکیندا حضرت یوسف مجلس دے وچ آئے
مشتریاں دا شور چوپھیرے یوسف دے ونجارے
کرے بلند پکار منادی مردو دھو دوہاؤ
ہتھ ملو پھر ہتھ نہ آوے روو گے کر زاری
جوش پئے لکھ نعرے اٹھے سن سن ایہ پکاراں
قیمت اجے ترقی اندر ودھ حساب شماروں
ویکھ جھڑی ایہ اوہا صورت جسدیاں لاٹاں بلیاں
جسدے عشق سندے پروانے وگ ملکا نوچہ جلے
جس شاہنشہ والے مینوں خواب وگے پروانے
جسدے شوق لگائے لانبو جھڑک سکیاں لی نی
اجے نہ پلکے گوندن والے جس وبینہ دی میں بھٹی
پئے رہن نہ ملیا مینوں اس دیاں درداں پٹی
ایہ اوہا جیں وصال غضب دی میں سفنے وچ لٹی
جگ وہا رہے وچ آئیں خوشیوں چوک نکھٹی

وچ گریبان جان میری دی زاد مراد سیتو ئی!
ایہ ہون ہوں جیں دل کٹیا صفت خوار کیتو ئی
عمر گذاراں ادا نہ ہووے شکر تیرے احساناں
کر آزاد غلام کنیزاں سارے دلوں بھلائے
چھوڑ صنم وچ ذکراں فکراں پھڑیا ورد صمد دا!
ملیا یار نہ گیا خالی وانٹ کیتی کم آئی!
پتھر توڑ کریندیاں پرزے لعلوں چوں دس آیا
پہنچی پار سی پار اتاری فیض قدم دی تاری
جان فدا اس زن دے قدموں جو ہو مرد سدھاری
سمدے راہ گئی شوہ پایا پائی نعمت بھاری
نقد دییں اس سودا کیتا عشقت وتیج اودیاری
نام وری دیاں پگاں تائیں کیوں لاجے داغ لگے
یار ملے تے مقصد پائیں کدی نہ اولت جائیں
بال ترٹے نیکھی آ لے پر پہیتے ڈارے
وچ جہاناں وچ اصل حقیقت سودے گئے لے کھائے
وگ چلیا اج ماہ کنعانی متاں پچھوں پچھتاؤ
ویکھ لیو جیں گل نہ پلے آخر جاندی واری
کجھ دیداروں کجھ پکاروں جھٹ جھڑ پئے ہزاراں
تدنوں آن زلیخا پہتی قتل ہوئی دیداروں
بال ایانے خوابے سی جس شعلے وچ جلیاں
پئے راج چھوڑائے درداں مصر سنہے گھلے!
چٹھیاں لکھ صبا دے ہتھیں سد بلایا خانے
دایا ندی وچ گو کھلیندی لٹی بال ایانی
بسمل نیم سٹی کر گھائل کر دو گا لیس بھٹی
غارت گر وہ لشکر رہوں دل مصرے سٹی
جسدیاں درد غماندی قیدوں جیند نہ ساعت چھٹی
جیں دلبر دیاں وچ فراقاں رہیاں آس ترٹی

اوہا صورت نازاں والی زلفاں کنڈل داراں
زخم جنہاں دے ہو گئے پرانے وگدے رہے فوارے
گھا جنہاں دے وچ سینے رڑکن دو نیناں وچ انیاں
ایسے تے سب قہر قفنئے جو میرے سر ہنیاں
اس صورت دیاں قاتل رمزاں لشکر جنہاں چڑھائے
چشم جھمکن ملے نہ پلوچہ باجھ اوہدے دکھ دردوں
جس دا زخم لگا وچ چھاتی چشماں لہو ویلٹے
ہٹ گھروں جس دو زلف سٹی اگ بلدی وچ ڈالی
نین جنہاں دے دو لنشیاں ولے تند شراب پیائے
جسدیاں خواب خیالاں اندر لٹ الکھیں گیاں
جسدے اک دیدار کرن نوں اکھیں تپدیاں رہیاں
جو وچ خواب تڑفدی تائیں مینوں چھوڑ سدہایا
تے اوہ وٹیڈا اوسہا بلیا دل نوں روگ لگایا
نال میرے کر سوہنیاں گلاں تن من سل گایا
بحر سرشک اکھیں تے میرے پلوچہ ٹھاٹھ چڑھایا
تے رونڈی نوں وچ فراقاں خیس بدیس رلایا
ایہ او مٹھیاں گلاں والا سچیاں قولاں والا
ہیں سر لکھ آفات وریائی نین جہدے گھٹ کالی
ہیں سر گذری اسدے دردوں ایہ اج کتھوں آیا
غارت کر گستاخ دلاور مینوں لٹ سدہایا
دل میرا او ومال لغل دا را لو رات چرایا
سوہنیاں کالیاں والاں والا او ہوا ایہ سپاہی
ایہ لوٹیرا او ہو میرا الٹ لے گیا جو راتیں
نین جہدے کھب گئے جگر وچ زہر بھریس بھنے
ایہ او ہا چڑھ جسدیاں فوجاں ہیں عاجز سردیاں
ایہ محراب دوابرواں سجدہ گاہ نلاندے
ایہ دو نین دوابرو ہیٹھاں واہیاں جنہاں کماناں

جسدیاں تیغاں گھر بابل دے جگر گیاں لگ کاراں
اج او ہا ہیں قاتل لبہا آب جہدی تاہوارے
جسدی اگ برہوں دے بالن ماں ظالم نے جنیاں
جسدی دردیں سیر سر تے گھٹاں غماندیاں چڑھیاں
بادشاہاں گھر جایاں تاہیں عمر قفنئے پائے
ایہ جیں مصر سبنت کھلاری لٹ رخ میرے زردوں
ترلیاں وچہ ملاپ جہدے تارلو ہے جبیہہ چٹے
پردیساندیاں چھا گیاں واٹاں اجے مرادوں خالی
دو گھٹ تلخ دتے اک شیریں رو گئی دریائے
جسدی ماریں ہیں پردیسن دردغماں وچہ پیاں
ہیں تپدی نے جسدی ناہیں سرتے سختیاں سہیاں
ہاں برہوں سولا ہنوںایا تے مڑ ہتھ نہ آئیا
گال رکھیں وگ گیا پلک وچ پھیر نہ پھیرا پایا
مینوں سک نہ گل چھی مڑ بٹ سکھوں دکھلایا
تے وسدیاں نوں لڈھکراں کتیں ندیوں اندی رڑہایا
ہون لدی ساز نہ لیس کیسا عہد بھلایا
اندر خواب گیا چھپٹ ہتھوں کر کے ٹالا بالا
جان میری وچہ درداں گالی برہوں جالی بالی
ایہ او ہا جیں ہڑ دردانداییں سر چا ہڑ جھلایا
کیونکر بیٹھا نیویاں اکھیں ہن کس تھیں شرمایا
ہیں بے نل ہو پچھے دوڑی تے ایہ ہتھ نہ آیا
جسدی تیغ صقلدے خانے رکھدی شاہنشاہی
ہتھ نہ آیا واہاں لایاں نین رہے دو گہاتیں
پھر دو کھیا جس دا گیا دل جگر وہ ہر وکھے
گھروں اجاڑ گھتی ویرانی تے دتیاں ایذایاں
مژگاں نے دکھ نیزیاں دے سر چا ہڑ میر سر آندے
اج لبہا او جس نوں عمروں تھکی لبھ زمانہ

ایہ اوہ نیزہ دار بہادر فتح جہندی جنگاں ہیں
تے وچ سینیاں دردونداں گدیاں کالیاں ناگاں ہیں
ایہ اوہ بانہہ جھکائیاں ڈالاں گونج رہی ہیں پیچھے
آن مقصود وکھیندا کیا ل دہاجاں نکھیں
اوہ نشانیاں ایہو جیہے وکدا یوسف جیہے خریدن ہاری
زیہ بضاعت لو خزانہ اسدی قیمت بھاری
اوہ ایہو جیہی کس بھاگاں والی کتھوں عشق لیایا
کیڈک پاس جمع کر رکھی دردواں دی سرمایہ

جس دے ورد ہیں عمر گذاری روندیاں بھر آہیں
ہیں ناچیز ہوں بچھڑاندے روہڑ گیا گھٹ جہاں ہیں
اتر شیرازہ صبر میرے رکھی جان شکنجے!
روہڑ گذر قراروں راہیاں دیکھ سجنیاں اکھیں
حاضراں ہے وچہ مجلس ڈھکے آن بیوپاری
ہن گاہک دی حال حقیقت آکھ سناواں ساری
کی کی پیچ جنجال دکھاندے کیونکر حال وہایا!
سورج عشق چمکیا سر تے وقت جلن دا آیا

خواب وچ ویکھنا زلیخا کا حضرت یوسف کو بصورت سالکی اور محو ہونا

کھنت وچ جام طلب سے ساقی دو گھٹ شوق شراب دے
تے ایہ جام دکھاندا جہڑا ایہوں نہ لا ہال ہوئے
وار دوا سر کو کال کر دی رات فراقاں والی
جھولا جوش بہونا جیہا واؤ گھنڈ بہی لے آیا
ہستی سوز بہوندیاں لاثاں مشکل جھلیاں تاں
جل تل جان قلمدیاں لوکاں پڑنے ہوز باناں
شاہ طیموس بڑا اسدا وے مغرب وچ دیارے
تے سلطان والیت وانے تھوں کیں ہوآندے
وانگو بردے خدمت کردے قہر غضب بچیں ڈردے
اک دختر اس نام زلیخا چڑ انوار صفائی!
طیموسے نوں بہت پیاری ویکھے سو سوواری
نازیں پالی خوشیاں والی غموں نہ پایاں سالاں
دایاں گود کھلیندی نازک عمر پہنچی ست سالے
لعبت بازی رات دنا وچہ کار رہا دن کائی
ہو چکیاں اوہ ناز بہاراں اک رات وچ آئی
حسن رنگین وال پیئے گندیں حسن شبدی شن کاری
رنگلی اجرام فلک دے پانیاں دیوچہ سارے

تیں فنا وچہ رہڑیا جاواں چھٹے جان عذابوں
لکھ لکھ خوشی غلام رسولے جے محبوب قبولے
آیا راہیں وچہ اوڈیکاں جاں تے سرت سنبھالی
چاوچہ خواب لٹ ہوشیاراں ولیں الفیدا لیا
تن من ساڑ شمع تے آخر لاٹ چھڈے پروانہ
حرف لکھن یا کہن کداہیں نال کلام بیاناں
مشتری ہوئے فلک دی خادم اسدی ٹھل گذارے
ون گے رات رہن وچہ خدمت خوف ولا لوچہ کہاندے
راج جہاندے ملکاں اندر اس دا حال ابھرے
حوراں سدیاں خدمت گاراں پریاں چیز نہ کائی
اسدی خدمت خاطرداری اسدی فرحت بھاری
تے وچہ عشرت عیش بہاراں کردی ناز ہزاراں
وہ ودہ ماران تاریاں تائیں ٹن دونازاں نے
ایڈوں بعد بہول پٹ گھتی جاں نیندر وچہ آئی
پھر ساعت سرگذری جاندی انتر قیامت آئی
ندیاں دے سرچا فلک نے نقش لگائے ناری
ٹھل ٹھل کے وچہ وسدیاں لہراں لہر چھیڈے لشکارے

کالی رین جھلکدے تارے وانگوں زخم عشاقاں
برگ گلاں پر عشق ترےلیوں وانگ سجے مشتاقاں

جُھگے لالہ رخاں جیہیں تارے ڈب ڈب نور جھلکدے
زخم اوہناں رکھلاے غنچہ [illegible] نہ سکے

نور بحیر وچہ غوطے کھاندے مارن جوش جوالاں
چھن چھن نور ورہے وچہ چھنیاں شب زندہ داراں

بزم افروز طرب جیہا زہرہ چمکے چرخ کناے
چابہر قدم سہر نقش عطارد [illegible] لکھے [illegible]

اکبر بخش زحل دے غدّیل چھپے خون ہزارے
موت حسرت زنگی [illegible] خون [illegible] کہیاے

بحیج جو چرخ مریخوں ہکاڑ اٹ چھنڈ لن [illegible]
ریسیا رنگ سنبل [illegible] رنگ ریسیا باغاںے

تیلہ قطب تارے [illegible] سیا سکدے
قبر قید [illegible] [illegible]

لاٹ شہاب چھپی [illegible]
عکس [illegible] نقش تدرو جھارے

کاہکشاں کل [illegible] چرخ رتا [illegible]
رنگے لعل عقیق کناے [illegible] نور قمر دا

اکہیں [illegible]
جاگدیاں [illegible] جھمک بکدے

سبز انگوریاں وچہ بہاراں [illegible] شبنم [illegible]
شیریں لب غنچے [illegible]

شیرہ رسے انگوریں [illegible] خوالاں
لالیاں کھڑے پیالے [illegible] ولاں پیالاں

صندہا خودرو گل او ہساری رسیں [illegible]
بوٹا [illegible] نہال جھاڑوں [illegible] وچہ پردے

پھل پھل بھور [illegible]
تے اونہاں دامن [illegible] وچہ گھٹ

[illegible] وچہ آیاں
غنچہ [illegible] کرایاں

[illegible] گل تارو ں
آنپیاں بوٹ سرو دی شاخ وید کرن [illegible]

شیرہ [illegible] لاٹ چھپ [illegible]
تے ہر برگ کلیم وچھاں ورق سنگے عرفانی

سنبل شاخ [illegible] زلفاں دی ویرانی
نرگس چشم چمن [illegible] کرے نگاہ نہانی

[illegible] شب زندہ داراں حمد [illegible] ربانی
ویکھ چنار [illegible] تسبیح ربانی

سرو سہی وچہ ناز آزادی گذریاں سرو [illegible]
وہاں تے رشک ویکھیں نوخیزاں خوش قامت [illegible]

وچہ دیار اشجار صنوبر [illegible] اوڈار سی
اس شب اس نے رحمت باری کیتی شکر گذاری

روشنیاں گرد وکینداں شہراں چھپ چھپ تیاں سیجے
تار بنفشہ نیلوفر [illegible] بیماراں گھر لیجے

نوری نے سرچا پا شہر دل سر [illegible] اوجاڑے
تے کتنے خفقاناں ساڑے صندل [illegible] گھر تارے

مجھیاں نال پیاریاں یاراں او وچہ وصل گذارے
خلق ستی انہاں ہلدے پانی [illegible] غسل اتارے

اسپارات سعادت والی جھلدیاں نرم ہوائیں
لٹ چنبہ گلزار دلاں [illegible] باد صبا ہر جائیں

جھولیاں بھر صحرا لے خلق تھئیں سو تحفے نذرانے
نافک ناف غزالاں تھیں لے گئی صبا ہر جانے

دامن بھر بھر نافیوں چھاڑے چھپی رات شماراں
رچیا اثر دماغیں خلقاں ورے ککٹے اقبالاں

نازک تھی اوہ نازک بالک تھوڑے دی پیاری
زلف کھلی گل کنڈل گھتے تار سیاہ حریری
میٹ اکھیں وچہ نیند فرحت فارغ بال جہانوں
اوہ بجلی کی ہون نگا چھپی برہوں ہتھ کہاتی
واواں نوک نیلوں دو مژگاں جھک تھکے ابر سیاہ
لعل ہٹے دو باہم لب پکھیں قفل دہن پرلایا
اینویں جتھ قضا وکیندی پیول دل ہتھ کھڑی
کن نہ سنے نہ اکھیں ویکھیں ہوٹھ نہ شور الاوے
پئی زلیخا نیند اندر دل دے پردے کھلے
اجا جیت جواں ڈٹھا سو راہ قربان جوانی!
داغ کھلا وچہ بدر وسائے اس وچہ داغ نہ کائی
دو محراب جنہاں وچہ گھاتاں تیر دوار سپاہی
عین کہن دو صاداں تائیں ایہ تعجب بھارا
نین کیا کی کہاں کو ہے نار بھرے پر تریوں!
ڈنگے پئے زخم اینہاں دے کاری نکل دو سلو چالدے
دریا جوش نشے دی ہستیوں موج چھٹن ونج بدے
ترف مری دل برہوں لٹا جہات نہ جھمک لارن
نیویں چشم نہ قدموں چائے شرم بھری پرکے
اک سفیدی نازک جیہی ابرو آن رو پیلے
جاں یہ نور چمکدا دسے دوہاں بھواں چمکارے
سوہنیاں لباں سوہانڈیاں دو نویں لعل حسن رنگ خونی
آب حیاتوں ست ست واری ململ دھویاں ہویاں
غبغب وچہ ذقن ڈونگھا جھلک پوے وچہ نوروں
جدوں زلیخا صورت ڈٹھی ویکھ کہاں کی ورتی
نین لہو بھر آئے سفنے کھلی جوش خماری
برہوں پھوک دتا سولا تنو کجھ سر پیر نہ آیا
ویکھ تڑف جھبڑ عقلوں چلی عشق اپنے لائے

نیند ہٹی وچہ نرم فراشیں مستی ناز کھلاری
جیہو جیندے وندستاں دے نقش سمجھا تقدیری
تیر قضا وگ چلے برہوں قوس کمان آسماناں
تیر چھٹا تقدیر کماناں آن وجا وچہ چھاتی!
روک اکھیں وچ پردے دونویں نہ برہوں لٹ لیاں
تار دو زلف دو کنا تائیں کنڈیاں وچہ پھسایا
دو کنیں دو آکھیں انگل اک لباں پر دھری
دوجے ہتھ جگر وچہ سینے کارد تیز دکھاوے
جھل ولا کجھ ہوون لگا زخم وجے تن ڈبے
لکھے زلف زنجیراں والی نور دے پیشانی
زلف رسن وچہ بازیگریاں ہل ہل آفت چھائی
مردمکاں دیاں چمکاں قاتل پر پر چھٹری سیاہی
ابجد خواں برہوں دے مکتب بھلا ہوگ بیچارا
سبھ سبھا کت وگدے چانن دے جہاز گھتن پر پریوں
مصر لٹن تے روم اوجاڑن شام یمن دھمکاندے
سو سو پردے چیر کراہن جان جگر وچہ کھبدے
لے خنجر اکاہتے مقابل روبٹر گھتن یا تارن
قدر ضرور رکھا یت لفظوں پیش ورے ڈر ڈرکے
بینی نور فیروزاں تائیں نوک دہری چا سیلے
پوے جھلک ہر حرم فلک تے ڈب ڈب جان ستارے
رقم لطیف مسطر زیبا عرق اندر موزونی!
زریں گوئے ذقن دے اتے الٹ کھلویاں ہوئیاں
ساری صورت مورت نوری عیبوں پاک قصوروں
جان رہی پر وہم تحسر وچہ تن وگیا دہرتی
نازو رہی وچہ کلیجے وگ وگ گئی کٹاری
سینہ چیر کلیجہ ٹکڑے شور دماغ رچایا
ضرب نگاہ سرکاری لگی ٹٹ تراں سدہائے

نین نگاہاں قاتل چشماں بہ جگر وچہ گیاں
سفنے ڈٹھس شعلہ نوری وقت عمناندے آئے
چھٹا تیر کمان برہوندا وصیا جگر نہانی
عشق کٹاروں گھائل ہوئی سوچ وگی عل وردول
ایہ ناسور برہوندا ظالم ہون لگا سو جاری!
تیغ برہوں دہس جگر ے گیا گھاہ کھلا پرکاری
چھٹ سٹی غم لگا بھاری خاک رلی کر زاری
جھوکاں مست اکھیں وچہ رچیاں قاتل قاہر دوویں
بھلا ہوندا ایں سوندی ناہا دس نہیں پرکائی
چلا گیا سن سوہ پیارا رہیا جھوریوال بھارا
وہم وچہ شاخ حیا ہاں چھڈ چلیاں گٹھ گٹھ لمیاں سوال
پر پرچا تے برگ نہ میوہ بیخ وگے بتھاں پچھے
زلفاں ندی زنجیریاں ولے گردن پیچ پہائے
جھولیاں بھر بھر قہر بلاوں سر تے چا وگایاں
چھوٹے عمر قضیئے بھارے سر تے پہنچ آئے
زخم لگا دل عشقوں کاری رہی زلیخا گھائل
رو ہڑ رتی وچہ سڑرے روغن تل تل بریاں لیتی
سو سو واری نیندر اندر غشیاں پے گیاں
اٹھدی سار ڈٹھا چوپھیرے اوہ شہ نظر نہ آیا
تیں ون تیں ورہی رت چلدی دل تڑفے من گھرا
مان ترٹی برہوں لٹی دل وچہ کرے دوہایاں
میں وچہ تیریاں تیز نگاہاں وانگ مچھی بن پانی
اکھیں ڈٹھو جالا میرا پاس کھلو ترٹ فائی
اچاچیت پیاں سر ضرباں چلی جان ازائیں
سر کیاں میں ترطرف نظر وچہ وتوناہ دلاسا
رات کوہی میں سرگذری مستی ہسدی رسدی
پاڑ گریباں پارہ کیتس رخ ناخون وگائے

خون چھٹا ہر رگ ہڑی زلیخا کتے نہ خبراں لیاں
پھر اوہ جانے اول والے کد سفنے وس آئے
پٹ نہ سکے ایہ وس تاہا زہر رچے پے کانی
گرمی شعلہ برہوں والے سر کرے دم سرد ول
جس زخمے دا مرہم ناہیں وس نہ بہلی واری
لوک نہین اوہ زندی رہیا ایہا تہمت بھاری
وائے دریغ کیا ایہ صورت جس دی وید کٹاری
وگ وگ جان نے ہار گیا سو لٹ گیاں سے اوتھیں
اکّا دہار ترکھی رمزوں چلا وچہ دم ترٹ فائی!
بوٹا بیج گیا وچہ دل دے جس دا تخم نظارا
نوکاں تیز کٹاریاں ظالم ڈنگن جان ملولال!
کئی تبر لکھ واہاں لاون شاخ نہ ہن ٹٹ سکے
کر قیدی چا سٹ گیا ے جتھے پیش نہ جائے
روگ بھیڑا درد گھنیرا ایہن کد ہلن ووہایاں
توڑ ہڈیں غم بھیڑے بہتیرے سکھ کہے وچھڑ لائے
ملن ناہا لیس سب کچھ تو ہیں س حر قیدی قائل
آپ گیا کھٹ چھوڑ گیا اس پچھے جو سر ٹتی!
فجر ہوئی سو چھب چھب تلیاں آن جگائی سیاں
سفنے دیوچہ صورت جس دی عجب تماشا لایا
سیاں سیاں وچہ تنہا جاپے یار نہ دسے بچھڑ
چھوڑ گیوں کتھہ گھائل کر کے واہ کو یہاں لایاں
ترطرف ترطرف جھڑ عقلوں گیاں زار جھبیاں کہانی
چھوڑ گیوں جاں میں بجھری کس در کراں دوہائی
ناہیں وچہ زمین آسماناں میریاں درد دوائیں
چھوڑ گیوں کر زخمی یارا اج غماں وچہ واسا
وچہ سفنے لٹ لیاں برہوں جاگی نین برسن ہی
گھت پنجہ سر وال اکھیڑے دم دم درد سوائے

ظاہر شرم نہ بولن دیوے چا منہ ہتھ وگائے
دل دا راز نہ ظاہر کردی نہ حال جہان وسائے
دل دا بھید نہ ظاہر کھولے وچے وچ جھوریویں
بلدیاں تدروار ولیوے لاٹاں سوز گدازوں
جیوں غنچہ دل پارہ پارہ وچوں قطرہ خونی!
اندر سپ سمندر کھلے موتی راز نہانی!
غار وجے وچ دلدیاں کھیں مڑ کن غم دیاں کاں
پر وچ طلب مراد حقیقت مردہ دل زندہ
قدمیں دہر دیاں سیں کنیزاں کردیاں خدمتگاری
باندیاں اسول سجدہ کر کر ہوندیاں کافر ناری
کافر کیتیں جنہاں بندیاں کھیں سخ ناری رنگیں!
ایہ حیرت خود تھیں غافل اپنا آپ بھلایا
پر ایہ راز چھپاون کاران کردی ظاہرداری!
گلاں کرے نہ سمجھے سمجھے دور اڈی وگی!
قدم دھرے پر خبر نہ کائی رو رو گندے دریاواں
دل روے پر اکھیں ہس جنہاں نظر نہ آیا
تن جلے پر اوہ بے خبری حال چھپے گل سندے
نیور وچ ڈبائی ہوئی اس ول آون ہڑیاں
سیاں نال کلاماں کردی دل وچ ہور معانی!
دلوچہ روندی ایہ کی ہویا کی وگ گئی قضاواں
یون لگے ایہ کیہا قضئیے کون کٹے لگا کھڑکے
کیہا خواری ور تن لگی لوہڑ لیٹی سرکائی
ایہ کی فتنہ ہو دل لگا ظاہر ہتھیں دل میرے
کیہا بلا کھلاہن لگا غم برہوں نہ جھولا
لگے دکھ ڈسے یوں سجائے کاریاں کون کیسیاں
اج تقدیر ازلدی بھنوں دین لگی کی جھٹر کال
کل نہ نام دکھاندا تاں اج رہی بندی

تے اندر وچ ظالم برہوں غمدی ٹھاٹھ چڑھاوے
یار برہوں نے کملی کیتی خون دلے دا کھاوے
غم اندر دل کٹ کٹ کھاوے حال ایہا سوا ویں
پر اوہ واہ سہارن ہاری بوند نہ ڈولی زاروں
ظاہر ظاہر وچ مضبوطی نظر نہ حال زبونی!
وچ پتھر جیوں اگ البتہ حال گھتے زندگانی
تن زندہ دل مردیاں دا غل خبر نہ کائی لوکاں
واہ واعشق جتھے جہل وگدا جمع ضداں کردا
پر اسنوں کجھ خبر نہ کائی اوہ وچ گریہ زاری
اوہ مسجود جہیں بت جینی بے خبری بے چاری
سی معبود اوہناندی ایہا خوش پیکر بت چینی!
اوہ انقش اکو وچ دل دے جو سفنے وچ آیا
نال سہیلیاں ہس ہس بہندی دل وچ رہی بیماری
دل ول بھرے کلاوے غمدی برہوں جو ہیک لگی
ہو کے سوار ایاں غمدیاں لاٹاں شوق طلب دی وائی
جس ڈٹھا سو مرجاوے صبر آرام جلایا
اوہ یا یاد دلے وچ ہر دم تیر کلیجے دل چھیدے
درد دکھاں نے سیخاں گھڑیاں گھڑ سینے وچ چڑھیاں
اوہ ہو شدیاں چھریاں وگیاں کھولن زخم نہانی
قہر غضب کی جھلن لگا غم درداں دی داؤں
کی ایہ اج تقدیروں قاصد گیا سو نہا کہکے
ہیں تتی دے بھاگ کتھاں یوں رات غضب دی آئی
کون کڈھے اج واہر وکیھڑ اپیاں کھن گھیرے
آن پیا سر ہیں عاجز تے سو آفت دا لوڑا
ایہ پیراہن شاہی والا ہن وچ خاک رلے سی
کس اوگاہڑ جدہر داویکھاں یوں دکھاں دیاں بھیڑاں
کیہی لاواون ہارے لاہ دا حیرت مندی

لکھ لکھ چا میرے کل دلوچہ پھل گئے اج سارے
کل وسیندی ہیں وچہ نازاں اج نشانی ہوئی
کل عاقل تے اج دیوانی ہوش ہیں بیچاری
کل خوشیوں وچہ جمعیت ہس ہس وقت وہائے
اج ارادہ سج سج رووان وگ درد اندہائے
نواں قضیہ سر تے آیا کدے نہ ڈٹھا سنیاں
موسم گیا بہاراں والا وقت خزاں دا آیا
پچھلے روز خوشی دے بیتے غم دی واری آئی
باپ سیاپے ملکاں والا روک نہ سکدا موئے
جیہوردا اگر گریہ زاری وقت غماندے آئے
نین کرو تسیں نین تتی دے جلو بلو دکھ پاؤ
تاہنگ لی تے آس لکھی ساڈ کریسی فانی
کردی رہی زلیخا اینویں دل دیاں دلوچہ گلاں
دن سارا وچہ غم دلگیری آہیں نال وہایا
پہلی رات جو قہرے والی سرا سدے تے آئی
باندیاں رخصت ہو ہو گیاں ہور سہیلیاں سبھے
لبھ تھکی او ہتھ نہ آیا اڈیا دور دہیرے
ہتھ لپھاریاں دسے ناہیں رین اجیہی کالی
رڑکے زخم نہ سون دیوے کدا یہ درد سوکھالی
لاٹ برہوں ایہ جالی بالی ہنجہ نہالی کالی
صبر گیا وچہ قبر پیا ہن خبر نہ کیا کی ہوناں
قطرہ قطرہ اشک دکھاں دا تار سوتار پروناں
رات سوہیں دکھ لوئیں پیئے لوں روندی رو وازاری
ڈٹھے تیر خ کھلے دو تارے جویں چمبے دیاں کلیاں
جھل نہ سکے سجار برہوندا ہن آہیں چھٹ چلیاں
دسنے نہ دیہوں س آیا اسدا رات پئی وگ چاہیا
لا بنو شوق بلے جل دل سیتی چھسواں باہر آوے

روہڑ گئے وچہ بحر نسنتے دے ہستی بھرے نظارے
تے ایہ اوہ بیماری ناہیں جسدا دارو کوئی
کار بیرا کل لعبت بازی تے اج گریہ زاری
غیر مرکب حرف نصیباں ہن کیوں جوڑ و کھائے
رس رس وس وچہ دلدے درد ارونڈے دل آ
کدھ کدورت دلدیاں اکھیں آب صفا اج پنیاں
نواں سیاپا نویں تکالے رات سنیہے پایا
تازی سنب وجایا برہوں درداں فوج چڑھائی
کون چھوڑے اس دکھ کولوں کیہا غرض قبول
روندیاں مرجانے دیلے نین رہن بچھتا کے
ندیاں نیر پیاں گھل جگروں روندیو ہڑ جاؤ
وہندیاں اکھیں نت کرنی غمدی وفر خوانی
آہوں لاٹ چھٹے کس جاپے دوزخ وچہ محلاں
سورج ڈبا تارے نکلے کھتیاں جھل مل لایا
منکر اتے نکیر غماندے حاضر سوز جدائی
رہی زلیخا درداں لٹی صبر گوایا سبھے
جال کھلارے کر لکھ چارے اوہ وگ گیا پرے
نیندر نہ آوے تھکیاں اکھیں دہیر پاندیچہ لالی
نین وگن روساون جھڑیاں ترہو گئی نہالی
مقصود ول ہتھ دلوں نہ ویں خالی لیکھ لکڈیں بدفالی
ایہ اکھیں پرکھیں ہویاں سال اکھیں بروناں
چھٹی لہر قہر دی نہروں جھول لہو دل دھوناں
طرف فلک تک رو رو کہندی ہیں طالع نساری
انہاں دنداندی ریس کریندے جھنان جنہاں دالیلاں
دل سارا اگ اندر جلدی ہن سکیہ لاٹاں بلیاں
گرد غبار بھرے سوگر دی صبر وچے پے سڑیا
سڑدیاں آہیں سینے وچوں باہر لدھ وگائے

بلدی اگ گھتی چا برہوں اندر گوشے تنہائی
وہواں آہیں گھٹ نیکھ سیاہی رات ایہا سو کالی
یاد پیا سو کل دا حالا رسیا زخم وڈیرا
کل دے زخم لگائے سینے پھٹ گئے سینے دونے
مشتریوں گھٹ لی زحل اقبال قدر بلند اقبالی
اوہو تیر برہوں والے جگر چیرن رت لہراں
چھاتی کٹے ستھا ٹھوکے سینے والاں اڑاوے
تیر پیارے باہاں کہو سینہ لوچے فال چارے
کدی سرہاندی کدی پواندی سٹ عشقیاں کھاندی
جاں کھیوں ہتھیاں وسینہ درد کرے دو بالا
وگو رگوہن رو رو عمراں سینہ نہ رلن دوائیں
بے آرام قرار دل خالی وہم کھلے پیشانی
رات گئی کچھ انہیں ٹکا دینا ہل بھری یار کوکاں
اوہو صورت حاضر کرکے اسکے چشم خیالاں
درد غمانڈے دفتر کھاسے ہر بیٹھی لے اگے
اے میرے محبوب پیارے اسے مقصود ولاندے
اے میرے شب تارو سے اے وچہ نیند سہاندے
اے وچہ دردی وے لٹی دیا چورا
اے وچہ خواب تیرے دے دل دو عالم گل تھوڑا
اے جیں عکس آئینے دلدے قیدوں آزادہ
اے وچہ نرغ تکیندیاں سنے وچہ جدایاں
کی جاناں توں کتھوں آیوں قصد اٹھایا
خبر نہیں توں کیہڑی تھاؤں ٹکاناں تیرا
کی علم توں کس دا پیارا کس دے دل دا
خبر کیا توں کس نہ سینے رکھدا شاہنشاہی
کی آکھاں گل کہی نہ جاوے مست ماراں حسن ماپے
جے ملیں میں وچہ فرق نہیں ہتے کی ہے درد جدائی

نیند حرام اوہناں وچہ اکھیں جنہاں بھاجا رجدائی
کرے تلاش علاج قیاسوں درد قضیہ والی
تیر کھا سو کڈھن لگی ہویا گھاہ گھنیرا
جھولی کھولی کھڑی دکھ شکن طالع رزق دہوئے
آہیں درد غمانڈیاں بھریاں جیوے در سوالی
درد دکھاں نے تن من اندر کٹ کٹ پھیریاں ہرال
اکھیں میٹ وندر ٹے وندیاں ندکسائے
کدے اٹھے کدے بیٹھی روندی آہ دریغ پکارے
صبر قرار نہ آوے دل نوں نین نہ لے کرلاندی
بس اے ظالم آپ بچھلے کیوں نیند روچہ آیاں
چشمہ خون وگے وچہ نیں روز قیامت تائیں
واہ حیرانی سرگردانی مفت گیا ہو فانی
عشق دہری چنگیاڑی نے تیتے ہجر لگایاں جھوکاں
سرزانوں دہرا کے بیٹھی دل گریاں تن نالاں
کرے خطاب پیارے تائیں تیر جہد سے چھٹ گئے
نینوں روہڑ وگاوں والے تیرے زخم نہ جاندے
وکھ تیرا رخ نور دے بلدا تارے جنبش کھاندے
کہو تاکیوں موہ گئیوں تے باقی اجے نہورا
قامت تیرا وانگ قیامت مثل نہ رکھدا جوڑا
تے توں آپ قیامت قامت عکس قیامت
ابرو قوس تیرے دو وصل کوٹاں چار بنوایاں
راہ چاہندیوں لعنت کماں نوں تیر چلایا
خبر نہیں توں کیہڑی جنسوں وکھیوں اکڈ لو ٹیرا
اوہا کون سوہاگاں والی توں جس نوں بلدا
ترطرف مریدیاں حال نہ پچھدا واہ والے پرواہی
خبر نہیں میں ہایا ناہیں یا ہیں تو ہیں آپے
جے توں ہورتے ہیں شئے کائی آخر راز کیا ئی

دِل دا شوق اشاریاں کردا دم دم راہ نمائی
یا ہیں عشق تیرے دے زخموں قطرہ ہاں اک خونی
سچ ایہائی میں سنّے کائی توں سب نور صفائی
توں کجھ جیہر سبھاں تھیں سوہنی تیری مثل نہ کائی
نام تیرا جے معلم ہووے وردکراں دن راتیں
تیغ چلایو تیر نظارہ چھُٹ گھتی ناتائی
روندی ویکھ نہ دہر توں چالو ایہ کیا بے پرواہیاں
زلفاں دے زنجیراں والے چہ وچ گیوں گھت سہارے
جان نکائی دا ووے وچ میں زلفاں دی زنجیریں
گذر گیوں وچ اکھیں دل دے ہو تلوار فولادی
ہتھوں چھُٹ گیوں جے میریوں لوچ وچ سیوں کاری
اوہا صورت سوہنی تیری رس مس رہی کلیجے
اجا جیت برہوندے رن وچ میں تیرے ہتھ آئی
جان رہی پر عمدی ہاری مرغ اوہا گل کٹیا!
میں بھر نیندر پہوندی ستی توں ستی توں پھٹیا
میل نہ وگوتے نازکمانوں تیر گیوں جڑ کاری
نہ اوہ زخم اجیہا لگا مر جاندی اک واری
کرجاک وہ وکھ اک دو دل تھیں ہن سو عرض گذاری
گذریوں کر بیمار اجیہی پٹ اراروں پاروں
کی کرنا سر دہر نا بنیاں ہدیہ جے اُس یاروں
تیری نظر لگی وچ سکنے خوشحالی پر میری
الٹ نصیباں نے رخ بدلیا دم وچہ ہو فی ہوئی
کویں کہاں وچہ ٹین میرے دے گذر ناکہیں سکھا لے
سکھ لوندی وچہ میریاں تھیں ٹین جلن وچہ بہا ہیں
ٹھنڈی وا نصیبوں منگاں جے اوہ ملے کدا ہیں
بخش میری بے ادبی جو میں عشق تیرا دل دہریا
آخر باہجہ تیرے دم کائی میں کٹ سکدی ناہیں

میں دکھ بدی کدورت ہوساں توں سُکھ خیر صفائی
یا توں ظاہر تے میں مظہر حالوں گونا گونی
ہر اعتبار نہیں کجھ باطل باطل سو فسطائی!
میرے وہم گمان قیاسوں دور تیری وڈیائی
وچ محراباں تیریاں دو نیاں پڑھیاں نہ عاصلو آئیں
خبر نہ پچھی مہر نہ کیتی میں سر کیا وصائی
سو کشتی تیر لوچہ چانوں میں جھیاں وچ سایاں
اک دل کھولاں دو دن ہوندے دسن نہ پاو نہار
مار گیوں پر غذر نہ کائی دکھ کلیجہ تیر میں
نکل گیوں پر صورت رہیا واہ تیری اوستادی
نین تیرے اوہ جھوکاں والے واہن جگر کٹاری
نین دو ترک لوٹیری پہنچے اس صورت وبیجے
واہی تیغ دریغ ریہا پر موڑ نہ ہور وگائی
اندر رڑکو ترڑ فدی رہیاں زہر تلی دہر چٹیا!
توں کر چور کلیجہ میرا کی گھٹیا کی وٹیا
گھسیا تیر رہیا وچہ دل دے مار نہ پار اتاری
تے نہ آس علاجوں رہیا عمر لنگھاں جے ساری
تیرے کن نہ پہیا آخر میری گریہ زاری
تا بیمار سکے چھڈ ایہ دکھ نہ رکھ سکی پیاروں
روگیاں روگ لئے خود جیہدی زلف سیاہ دی تاروں
واہ تاثیر نظر دی تیری دکھاں نے سکھ گھیری
باہجہ تیرے دیدار پلک پھر رہیا علاج نہ کوئی
پھیر دہر یں وچہ میریاں تھیں ڈراں لوہن مت چھالے
پیر پکھیلے نازک تلیاں ایہ جھل سکدیاں ناہیں!
اکھیں فرش وچھاواں اس دا قدم تیری راہیں
ایہ پرخار مقام نہ اُس دا سو زالم تھیں بھریا
دم دم کٹ نمک بھر دہردار ہوندے وچہ کہاہیں

رل مینوں تے ایہ ویرانی ویکھ میری خود اکھیں | ہیں ترہائی اوبھڑ چلی تڑف مراں وچ ہکیں!
کیوں مر خبر نہ لیو میری دہر جنگیاڑی لکھیں | ہیں دیدار نیٹر ایچ ویکھاں رل ملے جے تکھیں
ہیں مر چکی بس کر چکی دلاد کھوں گھٹ چکھیں | توں یار احوذ ویکھ و کیہاں توں رل جے دریغ نہ رکھیں
ول چھل یاد نہ مینوں کائی دل سادہ کی جاناں | عشق تیر یدا کھیا رقیامت ہیں پر کرے ٹھکاناں
ایہو ہیں روندی دین کرہندی قصے کرے کوشالے | گئے ستائے آہیں مارے خاک لوے سر ڈالے
وین نہ کے نین نہ سکے چین نہ ڈھکے پٹڑے | عمندیاں آ ہیں کھیڈیاں ناہیں کیتیاں غم نے جھیڑے
بال الینے دل کھیں کڈھے درد ہیں رات وہائی | مرغ صبح پر جھاڑ وجاوے کردا کوک دوہائی
چیہو بولے مٹھی بولی تے چڑیاں چھلایاں! | بیدر دواں دیاں عقدت خوابوں اکھیں وکھڑ آیاں
درد جنہاں دل سولاں چڑیاں نہاں نیند نہ کائی | دم ٹھنڈا بھر اٹھ زلیخا دندیں جیبھ دبائی
اٹھ سویرے اکھیں دھوپاں اشکوں سیل تاری | پائی ہک اولا دو رخ تے کیتی پردہ داری
مت کوئی تجھے وہندیاں اکھیں راز متاں کھل جاوے | لب ہسدے وچ باطن روے دلنوں صبر آوے
صبر کیا جل لاٹ برہوں تیں دل جلیا وچ پرداں | تے اس چہریوں رنگت بھریوں درد اسیدیاں گرداں
ایہ انجان کھلار و برہوں آن کھلاریاں نرداں | بازی ہار دتی دم پہلے داؤ بھرے دم سرداں
ایہا جاں رہیا دن کائی ایہا درد جھوریواں | ایہو دن تے ایہو راتاں ایہو نت سڑیواں
پلک سوایا ہوندا جاندا دن دن غم دوچنداں | تا چو سوتوڑیاں وچ ونا ندے درد کھی وچ بنداں!
رات دنے وچ حیرت رہندی جیبھ دبا وچ دنداں | اکھیں تپدیاں مالا جپدیاں زرد ہوئے لب خنداں
ہُن غم دل تے جوش لیاے جیہل دکھاندی وائے | رنگ برہوندے تدوں سوہاندے جاں چ دہ اڈ جائے
پردیاں دروچ ایہ رنگ جوانی رہن نہ مول دبائے | پردے جاں رنگے اس رنگوں پھیر نہ چھپن چھپائے

تعجب کرنا حالت زلیخا پر مصاحبوں کا اور دریافت کرنا دایہ کا

عشقوں تیر وجے جتھے کاری ہے نہ زخم لوکائیا | تدبیراں دے پردے اندر ایہہ دکھ کدے نہ آئیا
عشق ایہا وچہ لکھاں آتش سکھ بھکھ اٹھاں مارے | عشق لوکائیا لک دانا ہیں آخر جوش کھلارے
آپ زلیخا عشق لوکائے دلدا بھید چھپاوے | پر ایہ کویں چھپایا جاوے کدھرے وچ اٹھے
وچہ وچہ دل لانبو لاوے دھوواں نہ دکھاوے | جے اوہ دھوواں نہ دکھلائے لاٹ کڈھ ہے چھپ جاوے
برہوں ویل لگی وچ ولدے اشکوں پانی لایا | ایہ ودہ سر چڑھ گئی درختیں جاں سہا دس آئیا
کدے کداہیں سیاں وٹنے نین رونہراں کدے | ہتھ پلو ایہ بیٹھی پونجھے جھری ٹکتی وچ رگدے
کدے کداہیں آہیں بھر دی باندیاں لوں دس آئی | ٹھنڈے ساہ بھریتے جاپے اس دا راز کیا ئی

کدے کدے وچہ ادھیاں راتیں وین سنے ہمسایاں
ڈانوان ڈول سے ہائے نت بھوندی خالی صبر قرار دل

ہتھ ملے تے پچھوں تاڑے اکھیں نیند نہ آوے
تے اوہ چال نہ ٹوریں سجاویں نہ اوہ ناز نہورا

نہ اوہ شیریں گلاں رہیاں نہ اوہ شوق لباساں
راتیں خبر نہ کی کجھ ہالاون وچہ حال اوداسی

نہ اوہ چمک سنوّر چہرہ نہ اوہ لب دی لالی
نہ اوہ غمزے یوں ونگے ابرو لف سے نظریں آئے

نہ اوہ ہس ہس لاڈیاں کردی دائی دا لڑ پھڑدی
نہ اوہ اک تھاں پکڑ ٹکاناں بہندی اک دو گھڑیاں

بو کباب دلے دی پاون آہیں نال کنیزاں
اک کہیا سوہنی وڈی اس دا حسن دلارا

اس نوں نظر کسے دی لگی حال رہے ویرانہ
اک بولی کسے جادو کیتے ویری نے کٹ جڑیاں

کجھ بیماری ہوگ نہانی اک ایہا فرماوے
ہیں وڈھا خود وچہ ورتالے ہوندا ایہو حالا

اچاچیت جھروکے وچدی شوخ کوئی دس آیا
جے دلبر مل دار ہندا نہ پوندی وچہ درد ال

دوجی کہندی سچ ایہائی پر توں تھوڑی بھلی
سوہن ہار دسیندا ظاہر ایہ کردی سوچارہ

کون ہوندا رخ ویکھ ایہدے نوں آکھن نہ ہوندا برہ
جے کدی کسے جھروکے وچدی اسنوں لبھو سدا

ہن ایہ کسے جھروکے دیوں تکدی ویکھے ناہیں
ایہو ہیں کرن وچار کنیزاں اسدیاں کجھ ادائیں!

دائی اک سیانی سب تھیں واقف ولاں چھلاندی!
سٹے جوڑ و کہائے شیشے وچہ پڑیاں نوں میلے

رو وندیاں چاہسا ڈے پلو وچہ یاراں یار ملاوے

ڈٹھی کدے سرو سر پٹیدی کار بہاریاں والیاں
کھاون چھٹا پیون بھلا کم بولے گفتاروں

خشک لباں تر اکھیں دونویں کھیلن مول نہ جاوے
تے اوہ خوشی نہ لباں تبسم دلنوں چین نہ بھورا

نہ کجھ فرق سمجھا پے اسنوں سندس وچہ پلاساں
ہر دم اسنوں جان دسیندی تے ہر وقت نراسی

نہ اوہ چونپ نہ شوخی ہاسا رہون اکھیں خالی
نہ اوہ انگل ٹھوڈی اتے رکھ رکھ سخن سنائے

نہ اوہ نال خوشی خوش ہوندی نہ غصے ہو لڑدی
ہر دم وسدی رکھیں جلدی نین وساندے جھڑیاں

اگلا آفت اس تے ورتی کر کر کہن تمیزاں
چشم گئی کر زخم کسے دی روگ ایہا سو بھارا

بھاری نظر خدنگاں والی کیتا پکڑ لتاڑا نہ
دیو پری دا سایا ہوسی ہور کہن دو گھڑیاں

اک کہے بن عشقوں منوں کائی نظر نہ آوے
اول ایہا عشقے والا عاشق ملے لوالا!

بے تقصیر سٹی کر گھائل پھیر نہ دید کرایا
گیا نہ زخم نہ دار و ملیا ایہ روندی سرگرداں

ایہ کا خوابے وچہ خیالے عشق اندھیری جھلی!
لیندی کجھ قدم وچہ اسنوں آخر گھت نظارہ

ایہ کجھ سر خیالی ہویا تے ایہ رکھدی پردہ
وچہ جھروکیاں باریاں رہندا چشم سنے دل سدا

انہیں ڈٹھیں محبوب نہ ڈٹھا اسنے نال نگاہیں!
پر کجھ نال یقین نہ پایا کی ہویا اس تائیں!

محرم بڈھوں نہاں گلاں دی سیو بہار سلاندی
چھڑک گلاب گیا منوں ہوشوں بخشے تر سو جیلے

مویاں گیاں دا اسنے پڑھ پڑھ سکنے روپ کھاوے

لگے درد جنہاں نوں لگدے کرے انہاں غمخواری
زخم جنہاں نوں لگ جاون سینے مرہم لاوے کاری
لے ہوش قدم تھیں جیہڑی اسنوں فن سکھائے
تے جنہاں چور چوراون جھگڑا انہاندے رخت دیاوے
جنہاندے روگ پرانے ہوئے دیوے گھول دوائیں
روندیاں سیاکھیں پہنچے ہسدیاں وند اکھیڑے
جنہاں نوں حال ودا سیاں تکن انہاندا امن پرچاوے
رات جنہاندے سفنے اندر آون شکلاں نوری
تے اس آپ جوانی ویلے خوشیاں ذوق ہنڈائے
دل چھل یار رہوندے سائے لے سب درد ونڈاندے
تے ایہ آپ کیہاں سوہ تھکی اس سوہ گئے ہزاراں
پر ایہ شعلہ جان والا ڈٹھا نہ کس دا بھال!
اوس نے ڈٹھا حال زلیخاں چال وضع رنگیلی!
جالس عشق نشانہ وچا لگ گیا سو کاری
شوخ اکھیں دا وگیا کاری ناوک غمزے والا!
جا بیٹھی اوہ پاس زلیخا گھول گھتی ہیں واری
حال تیرا ہیں ظاہر ڈٹھا ویکھ جلے دل میرا
غمزے شوخیاں نال ہولارے تیں وچ حسن نہ رہیں
کدھر گئیاں بانکیاں چالاں تے خوشیاں دے چالے
کتھے گئیاں تیریاں رمزاں تے اوہ ناز اشارے
میں قربان میں اوہ ہودائی پھیلوں حسن کنارے
تے میں جان جگر دے ندیوں تینوں آب پلایا
شیر پیرے دودھ جھناندیوں وچ سون وقت سلایا
شیریں تھیں وڈی ہوئیوں مہر پیر وچہ پلیوں
کس نے تینوں گلی کیتا درد کہد لوچہ پھول!
کیوں رنگیوں لکھ چپیوں ہوئیوں حال آوارہ
کس قاتل دیاں اکھیں قاہر ویکھ گئیاں دل تیرا

روٹھے یار پئیں آسیلے کر کر منت داری
تے جنہاں راز کھلن دا جھورا کردی پردہ داری
تے جنہاں سو رہنتوں چھٹ جاوے باز ہنے پھڑ لیاوے
جنہاں دا بھگت نہ کائی واہ وا رحم انہاں تے کھاوے
تے جنہاں درد دلاں نوں چھ نا پا انہاں کرے سزائیں
تے جنہاں جھگڑے رہوں والے مٹھ بنیا بو بنیرے
تے بیماریاں جنہاں قدیمی روگ چھنڈے تن پاڑے
اوتھے عقل ہادی کبھی ڈیگی دا دیدکرن نہ پوری
سیاں جیہاندی نظروں بیجڑ ردہڑ کھلے دریا کے
اٹھنے نرمیاں گرمیاں والے ڈٹھے وقت ہا نسے
عشق مجازی اسدے لگے حفظ سبق دیاں راں
تے کدی ابھاں لگادیاں اندر لاتہ تکنی واہاں
اوہا جھکدا لعل بدخشاں اج زر نچوں پیلی!
اوسے دے ایہ وچہ قصیاں کردی گریہ زاری
اوہا اکھکاری آیا بدل گیا سو حالا!
اے میری فرزند پیاری سن نے گریہ زاری
توں اوہ مینوں نظر نہ آویں نہ اوہ چالا تیرا
ویکھ رہیاں میں ہوئیو ائی صبر نہ ملے کدائیں
ایہ دولب کیوں زردیوں رنگے بھرے تبسم والے
رسدیاں شہد کلاماں نازک اٹھ دکیاں کت کارے
کو جہدی وچہ نکڑی ہوندی خوشیوں قت گذارے
تے میں تیرے بیٹھن کارن دل تھیں فرش وچھایا
جان توں جاگی وانگ نصیباں ہس ہس کے گل لایا
سچ کہو راز چھپاؤ نہ میں تھیں کس آتش وچ جلیوں
خوشیاں کردی نازیں پلدی کس آفت جب لیوں
دکھاں بھرے تیئے کیہر تیئے روگ لگائی بھارا
کہو کس دی ایہ دہاڑ رکھی ہے اوہ کون لوٹیرا

کِس دے نین گئے کر گھائل رڑے تاثر والے!
کِس دیاں مژگاں تیز نے لگے ہے سل دو سلو کدے
کِس دیوانی کیتا تینوں کِس نے وار چلایا
پڑھ پڑھ منتر پہوں لے کِس نے لونگ سنگھائے
کِس نے لعل وچہ آتش نقش محبت والی
تے کِس نے بہ وگدے پانی پھوک عزت چلائی
پڑھ سلونے دہاگے اُتے پھوک گنڈھیں کِس جڑیاں
پا منتر پڑھ اسم جمالی کِس نے نین دکھائے
پڑھ آیت نوچیندے جیسے مرغوب کِس لم رتی
تے کِس نے شیرینی کائی تینوں پھوک کھلائی
پڑھ آیات بقید موکل کون تیرے سر پایا
غلقت الابواب پچھے کِس نے کاران یاری
ہیبت تک واخلوت اندر کِس نے زور نمایا
کون ہندو کس کیتیوں بندی اے زند بیاری
کِس نے لیتوں کِس چھپ سٹیوں ان تیری کس سٹھی
کسیدیاں نقاں کنڈیاں ہو ہوش جگر وچہ چھپیاں
صاعق برق دنداں تقیں کسنے تیں پر شعلے چھانے
کسیدیاں لبیاں شرینی تتھیں تینوں بیاں کر چکے
کِس نے ہوش لٹائی تیری لٹ لیتوں کِس دیا
دس زلیخا رکھ نہ پردہ کراں تیری غم خواری
میرے نالوں وَدھ پیاری کون کوئی ہے تیری
جے توں میتوں درد نہ وسیں ات دسیں کستی میں
بھید دے دا کھول پیاری کر کاری دکھ دالاں
تے جے ہوگ فرشتہ کالی جہاں وچہ آسمانا
تے جے ہوگ پری دا سایہ سایہ ختم ست تینوں
جے پیدائش آدموں خاکوں تا بھی کم ختم کہاں لا!
جے اوہ شوخ طبع دا کڑا وا منتر یاد بہتیرے

کِس دے شوق پیائے تینوں بھر بھر غموں پیالے
چین خوشی دے پٹے دیلاں کر دکیدی وگوڑے
کِس تعویذ دلاون والا تینوں گھول پلایا!
کِس نے تیرے لٹن کارن غار یں چلے کمائے
دِل تیرا کر نقش ور آتش کیتیوں عقلوں خالی!
ایہ چٹیاک دی چاٹ اچانک چا تیرے چت لائی
نفاثات عقد دیاں سحرہ تیں سرکیوں وگ چڑیاں
پر تاثیر نظر تھیں تیری زخم جگر وچہ پائے
تے کس نقش لکھے ست تاری لکھ دبے وچہ دہرتی
تے کس خاک قدم حبیب تیریوں چا سر بیٹھ دبائی
تے کس نے ایہ جڑیاں والا جال میاں گل پایا
ہمت بہ سن ہم کھا پڑھ پھوکیا ست سو واری
کر کار کچھ ایڈک بھارا من تینوں دکھ لایا!
تے اوہ رنگت رخ تیری دی کسنے لئی اودہار رہی
نین کدے وگ دے تیرے پر جنہاں پلو چہ کھٹی
کسدے غموں دوچشماں نازک زہن سرشکوں بھیاں
ایہ سینے وچہ دین زلیخا کس نے زخم اکھاڑے
ایڈک صدمہ کس تھیں پایو تیں دل ویکھ نہ سکے
ایہ دو نین تیرے کیوں وگدے کہہ کی پیا قضیا
تے جے حال نہ کہیں زبانوں کون کرے تدہ کاری
تیجا ہو نہیں وچہ کائی ہیں تیری توں میری
بھید او گھاڑے باہجہ زلیخا ہون نہ دور بلائیں
جے اوہ پنچھی چوگا پا کے تیرے دام پھساواں!
لاہ آسمانوں نال دعائیں تیری کراں تسلا!
پڑھ پھوکاں اوہ حاضر ہوسی چا پکڑاواں تینوں
گھڑی پلک وچہ سد منگاواں پیویں وصل پیالا
موہ دیاں دل حاضر ہوسی ہتھ بھنا اگے تیرے

سارے وردگنے پہ دوائی ویدن نال سُنائے
کاش کہنے درماں نہ دسیا کارن اُس بیماری
بول دہیا نوں کھول قضیہ دور ہوون دکھ تیرے
گپ شڑپ چودائی والی سنی زلیخا ساری
سچ کہاں انا واں پہ بھی بھید اکھاڑں دل دا
حال سناون لگی جس دم چھٹ گیاں سو آہیں!
نہ پچھ ماں میں کی کجھ دساں کس دا نام سناواں
کون کہاں اوہ کیہڑے تھاؤں کس دھرتی دا والی
کون کہاں اوہ کون نہیوں باہر کون مکانوں
خاکیاں تھیں لکھ پاکی اسنوں پریاں کنوں پرایا
کی دسیاں میں دس نہ سکدی دس جوگ نہ رہیاں
کاش نہ میں کیوں ویکھن ویلے دوڑ او بدا لڑ پھڑیا
کی آکھاں اوہ کتھوں آیا پھیر کدھر مڑ دھایا
اسدے لائق زمین فلک تے تھاؤں کتے کد ملدے
پر اوہ جہان تے دل وچہ آیا تھا تو اُس دا دانا ہیں
میں بے کیف ڈٹھا اوہ دلبر کویں کہاں کیفیت
جے اوہ کاہن نہیں ملکوں صورت نازاں والی
کس نے جایا کتھوں آیا لٹن نوں گھر میرا
میں ہاں محض عدم اوہ ہستی اوہ باقی میں فانی
اوہ مشہور مشاہد آپے میں ناہیں شئے کائی
کیسا حال پچھیں توں میں تھیں میں عاجز کی جاناں!
جان میں ڈٹھا ویکھدیاں ہی ہو رہیاں بردی
وچھڑیاں دا ملن سوکھالا ایہ اس تھیں دکھ بھارا
جیون جیون سننے اندر آیا نازک رمزاں والا!
سُن دائی وچہ حیرت ڈبی کجھ سر پیر نہ آیا
بس دسیا چھیڑ وہی چھیڑے مفت نہ مرہم ملی
وہم تیرا اضغاث احلاموں جوڑ اشکال لیایا

تے اُس دے دکھ کٹنے کارن سو تدبیر بنائے
سورہ یوسف دا دم کرناں پڑھ اسنوں کواری
جگر تیریاں زخماں والی مرہم ہے ہتھ میرے
یہی امید جو ہوون لگی درد تیری دی کاری
کو نیکہ کاری کر دکھلائے یار وساوے دل دا
رو رو کے پیراہن پھناں کہندی ایہے ساہیں
کن لٹی میں کس نے پھٹی جرم کدے سزاواں
کتوں رہندا کتھے بہندا کس پتے کس ڈالی
کون کوئی میں کون کہیندی کیکر کہاں زبانوں
تے اس جیہا کوئی وچہ فرشتیاں نہ سننے وچہ آیا
وسن دے اوہ لیکھے والیاں ڈب گیاں خود وہیاں
جدوں اچانک آگھر ڈٹھیا دل میرا لٹ کھڑیا!
تے اوہ کون ٹکاناں ہوسی جس وچہ ہے سمایا
جھوٹھ کہاں جے کہاں تھاواں تھاں وہاں وچہ ولدے
ول بھی گیا تھوں لتی دل دا ہن مڑ ملدا ناہیں
مت کو وہم کرے اوہ ناہیں جا ہن ہے حیثیت
آخر کویں سمائے برزخ عالم وچہ مثالی!
کتھے پیا کتھوں کھلیا میں مر جا ظہر لو تیرا!
میں معقول خفی وچہ ثانی اوہ محسوس عیانی
میں مقیداں اعتباری مطلق اوہ صفائی
میرے وہم گمان خیالوں اُس دا دور ٹکاناں!
دائی پاس زلیخا روندی رو رو گلاں کردی
جس دا نام نشان نہ ظاہر حال کہاں کی سارا
کھول زلیخا دائی تائیں آکھ سنایا حالا!
کجھ تدبیر نہ کھلی ظاہر ات ایہا فرمایا!
ایڈ خیالیں خوابیں ڈب دے مست اینی عملی
توں طفلک اوہ سچ کر جاتا اپنا آپ گوایا!

لکھ ہزاراں خواب اویکھی وقت نوں تی آوے
عاقل کون حواس دے تائیں وچ خیال لیاوے

وچ قوائے بدن دے رکھدا وہم سپہ سالاری
جتوں وہم دھرے رخ اوتوں لگے طبیعت ساری

کوڑا نقش خیال تیرے وچ وہم تیرے گھڑ دھریا
توں اواس ہوئیں ہن نقشوں درد پھناں دل بھریا

جس شے تے توں عاشق ہویوں اوہ ناہیں بن تیرے
خارج وچ وجود نہ اس دا بھاویں لبھ چوپھیرے

وہمی نقش مجسم نوں توں کر کر مشق پکایا
جھوٹا نقش دماغے دھریا کاہنوں کوہ بنایا!

دامن عقل سندا پھڑ جیہڑے وہم اوڈیسی آپے
جاں لگ عقل نہ کرے ولایت تینوں کجھ نہ جاپے

جھوٹی خواب ایہائی بی بی اس وچ سچ نہ بھورا
کہاں ان ہیوں چھوڑ دلوں ئی کیوں گیا چک زورا

کہے زلیخا جھوٹھیاں تائیں آون جھوٹھیاں خواباں
میں سچی دی خواب نہ جھوٹی جھوٹ چپیٹے لداباں

وہمی نقش میراں ہویا عقل تیرے نے پایا!
کافر عقل تیری لاچکر چاہے شمس چھپایا

وہم بیچارا نقش اجیہے کد گھڑ سکے کداہیں
عکس صفات حسن تک جس دی خود اوہ سکدا ناہیں

اوہ بے مثل اجیہا سورج پردیاں ہتھیں لگ جھاتے
عقل وہم جے اوتھن اہدیوں دوہاندے پر ساڑے

جے ایہہ سفنہ جھوٹا ہوندا کیوں کردا غم ملے
ایہہ کے کائی سچیاں رمزاں آن پیاں ہیں پلے

دائی کہے نہیں جے جھوٹھی تاں بھی ہتھ نہ آوے
ہتھ نہ پہنچے جس مطلب نوں چپ عاقل ہٹ جاوے

کہے زلیخا جے وس ہوندا کیوں ہو جاندی بیرے
کویں ہٹاں کجھ چارہ ناہیں بس ناہیں ہن میرے

ایہہ ہے وہم دلوں چھڈ اسوں مڑ دائی فرماوے
ہن پرچا وچ کھیل سیاندے وہم دلوں اٹھ جاوے

اوہ کہندی توں آپے وہمی فہم سخن تیں ناہیں
ساڑ نہیں مت وہم تیری ہوں ساڑ گھتا توں چاہیں

وہم تیرا اک مشت لکھاندا تے ایہہ عشق لبستر
ہن کیوں کل عزمتاں گیاں سیفیاں منتر جنتر

اٹھ نصیحت کردی ناہیں جان گئی سودائی
سر تھویں ہٹ گئی کچھاہاں پھیر نہ کہن کائی!

بلدیاں ویکھ پر ہوندیاں لاٹاں اپنا آپ بچایا
جس لگیاں اوہ بس نہ سکے جلے وچے دکھ پایا!

جس نوں دکھ اسے نوں درداں ہور کسے غم ناہیں
پالیاں چھوڑے خصم نہ چھوڑن جرے زلیخا تائیں

ویکھ دکھاندا روح بل واند ور گئی اٹھ دائی!
جا طیموسے حال سنایا غم دی چھری وگائی!

سن طیموس پیا وچ حیرت نیر چھٹے دکھ دہاناں
جے ہے عشق سچا دکھ دیسی ہوسی زخم پراناں

نظر علاج نہ آوے کوئی کون کرے ایہہ چارہ
رہی زلیخاں وچ غماں دے دن دن حال آوارہ

دن راتیں وچ روون گذرے نیند کتے نہ آوے
لاٹ بلی غم سینے وچوں ہوش کھسی غش کھاوے

ہے ہن جھوردی دکھ بھریا لاٹ برہوندی لمی
آہی خواب عذاباں والی ماں دکھاندی جمی!

گذارنا زلیخا کا سال بھر گریہ وزاری میں اور بارہ ماہ کہنا!

روز پنجاہ ہزار ورہے دا رات ایہجے باقی
سال اجیہا روزاں والا سر پر کو کال کردا!
رتو رت رہن غم والے پھر دیاں جا ہنر بہاراں
ناگ برہوں ڈنگ گیا جگر لوں تے لج پاس غراقی
ایہا نہ ہر چھوڑ اوے بندوں توڑ اغلال علاقی

دیہ اک جام صبر دا بھر یا گھول گھتی ہیں ساقی!
ویکھ غماں دا وقت دوراڈا جگر جلے دل ڈردا!
رنگ برنگیں وسدیاں دسن غم دردا ندیاں ڈالاں
زہر رسی متلون ہو ہو وچہ تریاق عراقی!
جاں چقماق برہوں جھڑ گے سپرزے حراقی

بارہ ماہ زلیخا لی

چڑھیا چیت چتاراں دلبر ہنجوں نظر نہ آوے
میں تیری ہو رہیاں سجنا کیوں توں نظر نہ آویں
تا ہنگ تیری میں آ کت لیے حیات گھتاں جندوں
میں تیں شئے لوں میں کر کہیا وچہ ضمیر وچاراں
کھل بیٹھیا لکھ بیاں گلزاراں کھلیاں باد بہاراں
دل میرے زخم زلف تیری دے پائے پیچ ہزاراں
گل گل تے سر بلبل روندی مالی دی گل زاسے
جیٹھ ہوائیں سینہ ساڑن وانگ جھور یہ پیاراں
لے محبوب محبت تیری کیڈک آفت بھاری
دل میرے وچہ توں میں آیا بہہ بہہ گھتیں جھاتیں
ہاڑ جیٹھے سر گندرے دھپ وچھوڑے والی
شمس دو پہر دیو چہ سینے جیوں اج چپکاں مارے
توں سنے وچہ روندی پھدی چھوڑ گیوں کہ میرے
ساون چڑھے بدل سر آون ندیاں نیر اچھالے
آب سروں وچہ رہڑیاں یاراں جند پلک پا گھڑیاں
کالیاں گھٹاں سو ہاہاں سر تے آئیں جوش کھلارے
بھادوں بھاہ میرے دکھ بھائے پتے دماغ نچالوں
رووں دا و رنا امیرا نین وساون جھڑیاں
حال میرے دی شکل بھاری ویکھ کرے اکواری
اسوج آس دوراڈی میتوں روندیاں جگ ہانے

دل وچہ ہر دم او وساد میں وانہ وچہ چشم سمائے
ریجھ رہیوں دل وچہ میرے کس تھیں نیں چھپائیں
بال الینہ کتھے لکیوں میریاں سنی پوکاراں!
توں کر کہندی دور دسیندی ڈر ڈر پیچ نتاراں
شمبل شاخاں نال سوہاوے توڑ زلفدیاں تاراں
میں وچ پیچ پیچ پھسی پھس مرنا یار نہ لیناں ساراں
تے میں لیندی ڈالی ڈالی مالی وے چمکائے
کون او ہاجیں میں غم گھتی کس تھیں پچھاں ساراں
صبر لیئے تے ہوش لٹاوے جان کھڑی لٹدا ساراں
ساعت سبر ہو ظالم ویکھیں نیں میرے بر گھاتیں
سورج غمدے ہڈیاں مغزوں کر دکھلایاں خالی
ایہوں زخم تیرا اج میرے سینے دے وچ لائے
جے اکوار ملیں مڑ داراں جاں قدم وچہ تیرے
نین میرے ہنجہ لہریں ڈبدے بحر فراق وچالے
نین نمانا رو گشتی باجھوں نین ڈوبو وچہ وڑیاں
یار ملے میں ہنے لکدی سلے پلک وچہ تارے
روہی زمین دا تختہ گلیا میری گریہ زاروں
بل یارا میں تیرے باجھوں سختیاں پایاں اڑیاں
خوش اقبال او ہا جس تیرے جان قدم پرواری
سوہنے والیاں کھیں او ہا کو سندیاں زور دھگانے

دن رووال میں راتیں جھوراں تانے کراں سیاپے
دن ماتم میں رات قضیئے ایہ دوزخ سر جاپے

جے ہے عشق تیرا جھلیائی گل بہشت نہ کائی
جے ہے پرانہ دوزخ حاجت کافی اج جدائی

کتنک کمک برہوں دے رہانے مینوں لٹ سیاپا
اوہ دلبر جے نین ترکھے وگ دل کاری آئے

دیکھ لواں ہن طالع اپنے مڑ کد ملے پیارا
کر گھائل چھل جاناں دم وچہ ایہ اس داور تارا

کر چھیرا دکھڑے ہوئے مر کھیاں وچہ دوری
سینہ پرزے جگر شرارے تن من ہویا چوری

گھر ماہ عمل دے پالے تیریاں واہ رعنائیں!
مدت جلی بلی میں دردیں ہن تے آکل جائیں

رخوں نقاب اتار کرم تھیں سفنے روپ وکھائیں
کیتوں گھیر گھڑی بھر چلی نیند اکھیں وچہ پائیں

پوہ مہینہ ٹھنڈا چڑھ ہے عگر دو ہیں سڑیا
لمی رات فراقاں والی یار نہ مڑ گھر وڑیا

گھر میرے توں پھیر نہ پاویں ویکھو دکھانڈیاں آہیں
ایہ آخر دکھ والے تو ہیں ہن کیوں ہٹیں پچھاہیں

وید توہیں دکھ تیرا سینوں میں تیری توں میرا
توہیں دولت توہیں مالک توہیں آپ لٹیرا

ناگھ گھائی ولدی آتش جان گئی ہو ہیرے
جیوں جیوں کراں علاج وکھاندا تیوں تیوں ہول وڈیرے

کر گھائل توں مڑ نہ لیا ایہ درد نہ سکے
کاٹھ ہویا تن من سک میرا ظالم نین نہ سکے

جے اکوار لیں میں پچھاں بعد سلام دعایاں
توں ایہ نین میرے پوچھ کتھوں ندیاں ٹور دگایاں

بھگن ماہ فراقوں روندی اپنی اکھیں چہ روہے
واہ واہ عشق تیرے مینوں کد تے سکھ کھوہے

ہن ایہ اکھیاں سوندیاں ناہیں نیند کموں لے نانے
آن وکھیاں دیہ شعلہ نوری کھلیاں نیناں نولے

دلدا خوں اٹھیوں کتھیں وہندا غمندیاں وگن کناراں
وچہ قضیاں تیریاں روندی گزرے مہینے باراں

ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہایا
نہ اوہ کھلیاں نیندراں غالب نہ اوہ یار وسایا

چڑیا برس دنے غم بھارا طاقت رہی نہ بھورا
اکھیں پک رہن وچہ لالی بدل گیا ہو کھورا

اکو سال زلیخا تائیں غم دے سوز و بالوں
دوزخ دیو وچہ کٹھن نالوں بڑا ہزاراں سالوں

گذریا سال اکا ہر سے غمدا ہن دو ہر یدی واری
لگے کلام دلوں دو حرفی طالع فال وچاری!

ہو صابر تے شاکر ثابت سر پر سب غم چایا!
ہن طاقت نے حالت بدلی سٹر حاصل پایا

نت کراں فریاداں آہیں اللہ دے دربارے
تا اوہ یار ملے وچہ سفنے ویکھ لواں دیدار سے

تو من بانوں تیر دعائیں دن وچہ لکھ لکھ واہے
تاک تیر نشانے لگا کوک سنی درگاہے

دوسری دفعہ خواب دیکھنا زلیخا کا اور بحالت دیوانگی قید کرنا باپ کا

پھر ساقی دیہ دوجی واری فیر نشے دا کاسہ
خودی تکبر مان گماناں رہے جہنم واسا

سودایاں دی حیرت مندی اگے تھیوں وہ جاوے
کرے علاج نے پوے قضیہ دل ویچے غم کھاوے

شکوہ ہی رنج پیارے والا قول سنے اٹھ جاوے
جے ہووے تے بول نہ سکے چپ رہے رہ جاوے
وصل منگے تے لے وچھوڑا یار منگے تے دوتی
ایہا منزل مشکل بھاری اوکھیاں اسدیاں واٹاں
برہوں سوز گدازاں لٹی ہجر ستائی ہوئی
رات اکاس اوہا جیہی کالیاں زلفاں والی
ظالم دی اس قبروں آندی منگ اوہا سیاہی
تے اس یار وچھنیاں کولوں داغ لئے منگ ولدے
دہر بہ جاس جگر بریاں قوس دہری قربانی!
گور گھتی بہرام تلی ول جہاڑ رنگوں انگیارے
کاسن عقل وبال فلک نے دھریا تیر کمانے
نیر اعظم دے وچہ ماتم بہتی رات سیاہی
مینا کار حصار سماوی بھرے برج بلائیں
زہر جراریوں سن سرطانے حوت رہڑی دریائیں
نیلی چادر تاں فلک نے جڑ جڑ شیشے لائے
چڑھیا رنگ شہاب شہب تھیں سیاہ وچہ نلاندے
وہیرے نگیں انگشت ہو پیکر خوبی نقشاں والے
جاں ہو براندیاں جیبیاں اتے جڑ جڑ مہراں لایاں
گلگڑ داگل شہد پیٹھاں دہسیا شیریں خوابوں
بیا موذن ہیچ دہوکے غفلت بھرے حجابیں
لوک سُتے تے ہور پکھیرو جنگل باش بلائیں!
اک زلیخا کلی جاگے زانوں تے سر دھریا
نیر وگاوے صبر رڑہاوے اپنا آپ کھپاوے
وا دردا اوہ کی سنے ہوسی میں جس مار گذاری
کد سر گیاں اوہ وڈیایاں میرے تازہ ہورے
ایہا آہیں میری قبروں وگن قیامت تائیں
دم کائی ہیں دردولٹی دا اس دنیا وچہ واسا

پچھیا ناں دے پکے رستے وٹ جتھیں گل پاوے
دُکھ خریدے درد وہاجے ہجر فراقیں بہاوے
اس منزل وچہ ثابت ہووے اندر عشق ثبوتی
ساہ بھریندیاں نظری آون جگر جلیندیاں لاٹاں
اوہ زلیخا ماں ترٹی نین لہو بھر روئی
خون بھرائے دامن والی وچہ شفق دی لائی
تے اک ورش اوپر لٹکائی کہکشاں دی لائی
نسر واقع پچھا کھچ لیاندا اس دو ہوبیں پراں دے
دھوکا فوز رنگ گھتے دکھ زہرہ توڑ شرف سیرائی
قاصی چرخ تحیر اندر بھرے نہ داد دو بارے
تے ناہید سفید دنداں دی رنگ نگلے کیوانے
گُل ہو گیا چراغ فلک دا قدرت واہ الہی!
رد ہوئے تول ترازو وچہ نا دلو بلا ہوئیں
ہر شینہ بھید کمان قدرتی ضربوں چلے ایذائیں
کوہ قافاں تھیں ننگے ہوئے گل پیراہن پائے
وچہ بنات النعش سہاوے نکیتوں درد سہائیدے
دفتر درد منقش کر کے اہل جہاں سر ڈالے
نیندوں دیوچہ مستیاں نہ اوہ دہن وہایاں
لے دل گئے تہجد خواناں نیند درد ک لو ایوں
خیر النوم پوکارے سفنے چشماں دے محرابیں!
مچھیاں دی کجھ خبر نہ مینوں کیا کرن دریائیں
سر خالی دانایوں ہوشوں دل درداں تھیں بھریا
تے وچہ درداں کھیدی جاوے رو رو کے فرماوے
واہ قسمت میں کیئے طالع ایہ کوہی یاری
برہوں میں پر کیتے زورے درد وڑاں لے گور
خاک میری تھیں بین پوکاراں میں جل گئی ازائیں
تے اس حال خرابی والے مت کا مرے نراسا

جے دو یار نہ ظاہر دسیں تے توں نظر نہ آویں
سفنے دے وچہ میرے کولوں کیوں ہن لکیا جاویں

جس دن دا وچہ خوابے دسیوں مینوں نیند نہ آئی!
جس دن دا توں چھوڑ سدھایوں مینوں سرت نہ کائی

میں راتاں وچہ گلی پیہ بہہ پیش وہے غم تیرے
میں جاگاں سنے طالع ستے واہ واہ طالع میرے

طالع کولوں ہیاج رتیں منگاں نیند اوو ہاری
جے اوہ جاگے تاں میں سوواں میٹ اکھیں اکواری

کیہی کہتی میں نال پیارے بستر خاک کھلارے
ایہا مینوں سون نہ دیون دکھ دلوں سو بھارے

پہنچ گلداہیں ویکھ پیارے دو چشماں دے کارے
کیڈک زخم جے دل وچ بھارے پر ہوندے بیکارے

دلوں تیریاں دردان مینوں چا آتش وچہ پایا
بے تقصیری کر گھائل تینوں ترس نہ آیا

ادر گیوں کر چار گیوں توں ٹکڑے میرے دل دے
ہوئے زخم پر لٹے دل دے نے ہن مول ملدے

جیتوں ملیں ہن گناہ ہمارے ہور علاج نہ کائی
میں بیمار نہ مار فراقوں کرچا دور جدائی

ایہا اس دی گریہ زاری غم ایہا فریاد ال!
تاں نیندر دا جھولا گیا لگیاں ہلن مرادان

روندی روندی اکھیں تے جھمنیاں جہل پیاں
دو نویں اکھیں میٹیاں گیاں ہنج قضائے لیاں

تے اوہ جھینجھ ٹکانے آئی لباں ہن تھکیں ہٹیاں
نیندر نے آ زخم جگر تے ہنجو وچھایاں پٹیاں

دو آہاں دی مدہو ملی سالکن کرو کھلائی
پیش دو زیر زبر فے لب تے مہر خاموشی لائی

ضحم رہیاں دو لباں فغانوں کسر دلوں لٹھ دہائی
فتح ہویا اوہ کوٹ مقاصد چشم ٹکائے پائی

اکھیں میٹیاں نے دل کھلا اثر دعائیں ہویا
چشم ستی تے طالع جاگے خوشی جمی غم ہویا

تا سفنے وچہ دوجی واری اوہا شکل وی آئی
اوہو ہور مزاں اوہو عمرے ذرہ فرق نہ کائی

اوہو نازک ہوراتا زہ اوہو سرو خراماں
اوہو شہد کرشمیوں رسدا تری کھنی باداماں

اوہو کالے پیاریاں زلفاں لبندیاں لٹک ہلارے
اوہو نور ندی دے دونویں ٹھاٹھ چھڈن رخسارے

اوہو لعل لباں رت بھنیاں دند شفق وچہ تارے
نورانی پیشانی اوہو بجلی دے لشکارے

اوہو طاق بھوندے دونویں ہین ادب پچکارے
اوہو صاف پر ہوند امیلا اپو دے وچکارے

اوہو دید وکھاندا آیا جس لائے دکھ بھارے
اوہو یار جہدے وچہ دردان رو رو وقت گذارے

اوہو لٹ لے جاون والا ملیا دوجی واری
اوہو جبدیاں وچہ قضیاں کیتی گریہ زاری

ویکھ چھٹے گھاہ خون فوارے ویکھ قدم سر دہر دی
رو رو پکڑ قدم دیاں تلیاں عجب ہزاراں کردی

اے دلدار کمنداں والیا محبوبا ہیں وار ہی!
تیرے ناز کرشمیاں اتے میں قربان بچاری

جیون جو گیا جو کچھ ہو گیا سن لے درد کہانی
جے نہ مری ہیں مر جانی توں مت خام پچھانی

ہیں پر تیریاں دردان باہجوں جے اک گھڑی وہانی
منصب عشق حرام میرے پر تے میں جندیاں کہانی

ہیں وچہ فراق تیرے دکھ کٹے جان غماں نوں چھڈالی
جس دن دا توں پٹ سدھایوں ہیں نہ سرت سنبھالی

روندیاں خون جگر دا دردیں نین لگے وچ لالی
نین میرے پر ہنجھ جداں جیوں اصداف لآلی
جس دن دا توں میرے اُتے غمزے دا وار چلایا
جس دن دا میں تینوں ڈٹھا اپنا آپ بھلایا
جس دن دا میں تینوں جاتا جاتا ہور گوایا
جس دن دا میں تینوں لبھا ہور سبھا سٹ پایا
جس دا توں میں گھر آیا میرا رہیا نہ کائی
جس دن دا توں لا نہوڑا یا میری جان جلائی
جس دن دی توں میرے اُتے واہی تیز کٹاری
جس دن وچ سفنے دے ہیں تے گئت گیوں چمکارا
ہیں وچ درد تیرے دے رہیں ہور نہ درد پچھاتا
ویکھ میرے دکھ عاجز مائی سب جنے تھیں چھپائی
درد میرے دیاں واہراں پیاں وسیں خبراں گیاں
سر میرے سمتیاں آیاں روندیاں دتیاں مایاں
لکھ بناوہیں کون بچاری تے وچ کس بٹھائے
ہر طرف نیں ہر دی رسیاں سر توں پیر پسارے
چڑھ سکی رس رہندیاں شاخاں واہ پر ہوندے نکالے
وچ ٹگیوں حد وکالیں تھیں جہاں تے دکھالوں چھپائے
ایہو ہیں نیں درداں والے تیوں ہے سیاپے
تدہیں ہوئی تیں ہیں زندی پکڑ وچے لٹکائی
تیں پر قسم اُسے دی ایہا جس دا ہیں توں بندہ
تد سوگند اُسے دی جس نے ابرو طاق لوائے
تینوں سوکھا اُس سرجنہارے بے عیبا سلطان
جس جواناں نازیں بھریاں مزاں دے اُستادا
تیر اندازا بیدا یارا شوخا تند صیادا
سچ کلام صباحوں صادق صاف گوہر دی آیوں
صدقوں بھرے کذب تھیں خالی دردگواون والی!

نال تیرے غم پر ہووے دل بھریا ہتھ خالی!
وچ فراق تیرے میری جان دکھانے گالی
مینوں صبر آرام تسلی خواب نظر نہ آیا
جس دن دا میں تینوں پایا خود نوں رو سٹ گوایا
جس دن دا میں تینوں منیاں دل تھیں غیر اُڈایا
جس دن دا میں تینوں پوچھیا پوچھا دا دل آیا!
جس دن دا توں مینوں لٹیا درداں نے لٹ پائی
جس دن دا توں ہتھوں چھٹا میں روئی چھپائی!
خون جگر دا آب دلیدا رہیا اکھیں تھیں جاری
تس دن دا طوفان اکھیں تھیں کھل پیا سو یارا
عرش چنگا کر تکھ تکھ واری اس جیوں تھیں جاتا
جس دا لئی نے شیر جنگھا یا دیکھ رہی سودائی
شوخیاں میریاں توں لٹ لیاں روندیاں میریاں سیاں
نین تیرے روگ روشن لونیاں تیریاں سب وڈیاں
وچ محراباں تیریاں دو ہاں ڈھونڈیاں کوٹاں جاپے
نین میرے وردوون ہارے نہ سکے جرڑھ مارے
تن من ہویا حال انگیارے نین وگن وکھیارے
آ وچلایاں غم دی تابے اشک رڑھایاں آپے
ہجر تیرے دے ایہو مینوں ماتم حال وچھاپے
سال تیجے ہن کریم کمایو دلی آن وکھائی!
جس نے گھڑ زنجیر بنایا کنڈل زلفاں سندا
وچ محراباں تیریاں دوہاں زاہد پکڑ جھکائے
جس لفایاں روشن دیوے تیریاں بھوواں کماناں
نوری صورت سیرت والیا رعنا سرو آزادا
شاہنشاہا بے پروا ہا خوش قامت شمشادا
روشن نوروں شیریں شہدوں خوشبو ناک گلابوں
کون کوئی توں کیہڑے کوٹاں کی تیں جنس نرالی

وسن زمینے یا آسمانے چند ہوویں یا تارا
یا توں سورج یا توں بجلی یا توں کجھ نیارا

یا توں صرف برہوں دا شعلہ یا ہانڈیاں لاٹاں
یا توں داغ غماں دا روشن یا فرقت دیاں واٹاں

یا توں عارف منتہی دے نور دلے دا سہارا
یا توں کوکب دُرّی کائی نور رو نور پیارا

یا فِیْ اَنفُسِکُم دی رمز دل تیں ول کراں اشارا
یا ہیں حالت منتظر دے دل دا درد انگیارا

کی پیدائش کیہڑی جنسوں کیکجھ ہیں شئے کائی
کدہر آویں پھیر یا لُکّ ویں مطلب تدہ کیائی

سُن اُس نے ایہ گریہ زاری انت ایہا فرمایا
میں ہاں خاکی آدم زادہ شوق تیرے اُت آیا

جیوں توں میریاں درداں اندر رو رو کریں دُہائی
اوتویں میں بھی شوق تیرے دی سر پر آفت چائی

جے توں عاشق میرے اُتے میں کد عشقوں خالی
ایہا دام میرے گل گوجھی تیریاں زلفاں والی

جے تیرا وچہ شوق میرے دے دردیں وقت وہایا
آخر میں وچہ شوق تیرے دے ہاں وچہ درد سوایا

جال بنایاں تیرے خود پہلے دل تھیں سچیاں لایاں
میریاں لایاں تیرو ان آیاں توں لایاں میں پایاں

جے میں تیرو ان رُخ کرنا توں کد میتوں جھکدی
جے میں حال تیرا نہ پچھدا توں دردیں مکدی

یاد رکھیں مت میرے باجھوں ہور کسے نوں گل لائیں
عشقوں ہرگز ہل نہ جائیں ثابت قدم ٹکائیں

ایہ امانت عشق اساڈا پورا پار نبھائیں
سٹ وچکار نہ ہاریں قولوں جاویں متاں آزمائیں

وحدت اگاس کنبن جس بھاروں چایو چائیں چائیں
ہن اس تھیں منہ موڑ نہ جائیں ڈر دی چھوڑ نہ جائیں

جے لایاں لاؤ پٹ نہ جائیں جیوں کیوں توڑ نبھائیں
تے عشقے نوں لیک نہ لائیں داغ لگے تدھ تائیں

جے وچہ عشق وگن سر تیغاں الوں نظر نہ پائیں
اوکھیاں گھاٹیاں مشکل پینڈے وچہ نہ قدم ہٹائیں

دو دم دے دُکھ جھبن ولوں لو چہ غم نہ کھائیں
بدخواہاں دے طعنیاں ولوں نہ دل فکر لیائیں

میں تیرا توں میری ہو کے تن من خاک رلائیں
تے غیراں دل جھات نہ پائیں غیروں جان چھڑائیں

جے میں چھوڑ جھلیں دل غیراں میں نہ ملاں کدائیں
تے جان تینوں میں نہ ملیا میرا واس بلائیں

الدم دور نہیں میں تھیں توں بھی دور نہ جائیں
ہاں میں دل تھیں نیڑے تیرے پوریاں کریں وفائیں

ہاں میں ٹھیک نہیں گل جھوٹی متاں یقین ڈولائیں
خواب خیال نہیں ایہ گلاں مت کر وہم اڑائیں

تے میں عہد ول کدے نہ ہاراں توں ہن ہاریں ناہیں
جے توں ہاریں خوار کھلاریں خود اپنے وچہ راہیں

باجھ میرے کوئی لبھنا ہیں لبھ پواں گا تینوں
میں بھی یاد رکھاں گا تینوں یاد رکھیں توں مینوں

سکھ سہیلیاں اساڈی صورت بجھ نقشہ وچہ دلدے
یاریاں والے سخت کوشالے یار نہ سوکھے ملدے

ایہ گل آکھ گیا اوہ اوتویں صورت پاک چھپائی
رہی زلیخا خوابے اندر ہجو دسرت نہ کائی

تے ایہ گلاں نازک معنے ہو ہو کے تلواراں
ول گیاں وچہ دلدے ڈونگھیاں کھلے زخم ہزاراں

صبح ہوندی نوں ہجو دا کھٹی اُٹھ اکھیں چمکایاں
سُفنے والیاں نازک گلاں یاد دِلے وچہ آیاں

بیطاقت ہو لغرے چھٹے کرتے لیراں لاہیاں
زیور توڑ سٹے تے چھریاں چہرے ترت وگایاں

والاں سروں گھت پنجہ کھوہے خاک لٹے تے روئے
اکھیں میٹ پیاسے باہاں جے کتے دلبر ہوئے

سو افسوس نصیباں خوابوں کاہنوں ٹنب جگائی
آپ سُتی تے سیریاں نینداں یار دل گھت جدائی

بھلا ہوندا ہیں کٹھڑی ناہا کدے قیامت تائیں
تاں اوہ یار نہ چھڈ کے جاندا مینوں چھوڑ کدا ہیں

ویلا اکھیں کھلن والا ہوندا ناہ نصیبے
میں بیمار تے ہتھوں پلو چھڈدی نہ حبیبے !

جے ایہ ویلا ہووں ہار داغ اجیہا لگے !
تا جاگن جتھیں اگوں مردی مردی مرنوں اگے

کیوں ہیں نین بھنے رس سدے ویکھ نہ ہوئی ہیرے
طالع انت جگا سُتی نوں آن سُتے تھاں میرے

کر کھاؤں نتھاویں مینوں نیند مٹھی وچہ رُجھے
زہر پیالے درداں والے رچے میرے دل کجھے

برہوں زہر گئی وچہ تن من تے ہن کجھ نہ سُجھے
نبض شناس چنگیرا ملیا روگ میرے جس بجھے

پہلی واری دہر بیماری کرلا چار گیا سو
دوجی واری کارن کاری آیا یار گیا سو

بار گیا پسار نہ کیتی چھوڑ گیا وچکا ہی
عشق بیمار ادہار بضاعت جان گئی وچہ سائی

خبر نہیں ہن حال میں زندی تے یاں موئی ہوئی
وادروا ہن موت حیاتوں مینوں فرق نہ کوئی

راتیں یار پراناں ملیا لٹویاں گلاں والا!
روہڑ وگایا توڑ اوڑایا ایہ دل سلاں والا!

سٹی نوں اوہ سل گیا کر گل کیا لبھ کائی
چنگا لولیا پورا تولیا فرق نہ رکھیا رائی !

ایہ گل آکھ جھڑی عشق کہا کے باندیاں ویکھ اٹھائی
اکھیں کھول ڈٹھا اٹھ لسنی برہوں عقل گوائی

دوڑ گھروں اوہ باہر چلی دروازے ول آئی
یار گیا سُس لبھ لیا واں ایہ دل آس لگائی !

عقلوں دور رہی تے کوہاں تے دانایاں چلیاں
ناجا تا جو سفنے ملیا کدوں ملے وچہ گلیاں !

گھر کنیزاں پیش کھلوئیاں کھنڈیاں کر کر زاری
راتو رات لگی کی تینوں کجھی عشق کٹاری

نکل گھروں کدھر نس جاسیں کی ہو گیا زلیخا
چیر لباس سٹے کیوں زیور کی سر پیا زلیخا

دکھ کو بیا لگا تینوں کی سر تیرے ورتی
ظالم روگ لگا کی تینوں کیوں روڑ گئیں دھرتی

راتیں چھوڑ گیاں تدھ جنگی ایہ کی وگی قضاؤں
کس آفت نے ماریوں راتیں گذریوں ننگ حیاؤں

عقل کتھے لج اوہ دانایاں نال جنہاں ورتارا
کیوں اج نسیں چھوڑ گھر اپنوں کیوں ہے حال آوارہ

سب کجھ ناہ زلیخا تائیں ہوش دماغ ٹکانے
خدمتگاراں کرن پوکاراں اوہ کجھ سنے نہ جانے

رووے کدے کدائیں ہسے ڈیدی کدے خیالیں
جاوے چیرے سروں کھوہے خاک گھتے چاراہیں

کھڑی زمین تے ڈگ ڈگ پوندی تے وچہ خاک ولیندی
باندیاں حال پچھیندیاں اسدا تے ایہ ہتھ ملیندی

اوہ پچھن ایہ بولے ناہیں اوہ رووَن ایہ ہسے
اوہ پچھین ایہ اٹھ اٹھ دوڑے ول بازاراں نسے

تے اندر وچہ برہوں ظالم ناگ جگر نوں ڈسے
دکھ سکھ دی پرواہ نہ اوہناں عشق جنہاں دا وسے

روروباندیاں عرض کریندیاں نہ کرآہ زلیخا
جامے پاڑ کریندی پُرزے منہ نہ کجھ الاوے
پکڑ کنیزاں موڑ بہاون تے اوہ موڑ نہ سکے
ول اسدیوچہ لاٹاں بالن قول سجن دے پکے
ہن ایہ صبر قراروں لنگھی منزل چار اگیرے
اکھیں میٹ رہی وچہ حیرت غمدے گھمن گھیرے
داغ برہوندا روشن ہویا کھلی جھمک چوپھیرے
ہن وچہ دلدے نظراں کرکر آپ بناؤں نبیڑے
وانگ آسیب زدہ اوہ بیخود جاہڑی عشق خماری
مانوں سنے دہی حال مندیرے باہروں اٹھ لنسدی
بھی طیموس سُنی گل ساری روروبازاروزاری
دیوانی ہوگئی زلیخا خبر نہیں کی ہویا
روگی روگ ڈٹھے بن ویدا کیتیاں بہت دوائیں
شیخ رئیس جبہاندیاں عقلاں سرنیویں کرگیاں
قرشی جیہے موحد سرا یہ کی کرسکدے کاری
اے افسوس گواون کارن روگ پُراناں دلدا
جاں اوہ کارل ویدنہ ملیا چڑی ہڈیں بیماری
آخر عقلمنداں فرمایا قید رکھو زنجیراں
تے اوہ حال کسے نہ معلم راتیں دے پیمانہ
طیموسے زنجیر سنہری جڑیاں موتیاں والا
تے جا جبرے وچہ سٹائی ہور نہ عقلاں چلیاں
رات دنے وچہ غم دے حجرے عقل قیاسوں خالی
وائی ویکھ بھرے دم ٹھنڈے یا وجنوں بیماری
تے اوہ کجھ نہ کہے زبانوں اُسنوں خبر نہ کائی
ایہا حال رہیا دن کائی سفنیوں رہی خماری
تے وائی ول کرتیں وچاریں راز کیا نہی سہارا
اوہو یار کتے وچہ سفنے وگ پا گیا اُجاڑا

پر اس کہنے سننے ولوں بے پرواہ زلیخا!
چھٹن پلو اوہ پاڑ چھڑاوے باہر نسی جاوے
تے غیراں تھیں کہیں ڈھکے دلبر نوں دل تکے!
مست الست پریم نشے تھیں زہر پیوے اگ پھکے
عقل قیاس حواس برہونے تل تل کیتے بیرے
شوق طلبدی لاٹ دلیوچہ بلدی شمع اندھیرے
جاں ہو دور گئے اندھیرے کھلے راز ودھیرے
جس دلبر نوں باہر لبھدی اوہ شاہرگ تھیں نیڑے
خبر پھیری ایہ وچہ قبائل دردان بھری کٹاری
ہن وچہ عماں گئی جھک غوطے چشم سرشکوں وسدی
داناواں نوں درد سنایا کرواہدی کجھ کاری
نالے باپ دکھی دل بھریا نین لہو بھر رویا
اثر خلاف ہویا پر ظاہر ودھیاں درد بلائیں
وچہ قانون علاج نہ پایا اس درد وں ڈر گیاں
علم ذخیرہ پاس جنہاں اوہ روون زاروزاری
یوسفی طب کفایت کر دی ویدا ایہی جے ملدا
جس تھیں شرم رہے بیوسوچے کراں کیا کجھ کاری
ایہ کوشالے برہوں والے کدہٹدے تدبیراں
ایہ دیوانی کر کر سٹی جس نے مار نشانہ
دختر دے اوہ پیریں پایا جیندوالے حالا
مت ایہ کرے خوار اسانوں پھر متاں وچہ گلیاں
باہجہ حواس رہے متوالی بہتیاں درداں والی
آوے جاوے پھیریاں پاوے حال پچھے سوواری
تے اُس ہون نہ ہون کسے دا فرق نہ جاپے رائی
پہلی واری صبر دل ہاری ہوش لٹی ہن ساری
شاید اگلے کارے اُتے ہور ہویا کجھ کارا
تے اُس زخم پرانے اُتے ماریا ہور دو گاڑا

رات گئے اس دردلٹی نوں نیند گھڑی پھر آئی
جداں زلیخا مدت پچھے ہوش ذرا کجھ پائی!
ویکھ رُنی اوہ آہیں بھر کر روندی بیدل ہوئی
رو رو کے اوہ کرے پکاراں ان تے رات سیاپے
اج کتھے توں حسدی آتش میری جان جلائی
وچ اُڈیکاں تیریاں ہر دم ہیں کردی سان زاری
جاں ملیوں توں وکھاں اُتے چا اک مرگ دکھائی
دارو منگیا درد لیایوں چنگا رحم کمایا
وچ انھیرے دیوا چاہیا قید خانے وچہ گھتی
دل میرے وچ غم دا کنڈا جداں کڈھاون آئی
طلب شراب دلاسے آیاں توں زہر پیالہ
وال ترٹا چشم میری ہتھیں نیزیوں کڈھ سدایوں
مینہ منگیا انھیری گھلی واؤ ٹھنڈی ہتھیں لویاں
نیند منگی تے مرگ لیاندی آبوں عرق دھتورے
میں کھیں وچہ سرمہ منگیا توں بھر خار اڑائے
زریں طوق گلے وچہ چاہیا توں چا سنگل پائے
رونے دی بیماری اتے میں درمان پچھائے
جاں میں روز خوشی دا منگیا شب فرقت غم لائے
میں تر ہائی شربت منگیا خونی جام پلائے
جاں میں ٹھنڈا کھیں وی منگی تاں توں نین جلائے
جاں میں چاہیا درد فراقوں جان میری چھٹ جائے
میں چاہیا دیدار تیرے ہتھیں اُڈن میرے دکھ وائے
میں جاتا غم برہوں گھندا پچھے زہد کمائے
میں چاہیا وچہ درد تیرے بے جیس ملن کو تھائیں
میں چاہیا غم عشق تیرے دا روہڑ گھتاں دریائیں
میں چاہیا ایہ عہد برہوں دا توڑ اُٹھا دال وائیں
میں چاہیا اس دلسوں آکھاں حرف دلوں ہٹ آئیں

اوہو وہمی شکل دماغوں اُڈھ وچہ جان سمائی
زریں ناگ ڈٹھا وچہ پیراں کیتی قید سٹائی
اپنے حال اُتے بیچاری نین لہو بھر روئی
جانن ہتھیں انھیر نہ جانے دن ہتھیں رات نہ جاپے
تے اوہ جسدیاں سچیاں قولاں زنجیراں وچہ پائی
جیتوں کدے ملیں میں واری ہٹے میری بیماری
پانی منگدی میں دریا آئی توں پھڑ جیبھ وڈھائی
میں بیدل اسواری منگی چا سر اوہ ٹھ چکایا
سی ایہ نت دعائیں منگدے میرے نین کوہتی
نین سوئی گھت گڈھ ہن لگی وچہ پوڑ گوائی!
ٹنگ وچھوڑیوں منتر چاہیا ناگ لڑا یو کالا!
درد علاج میرے دا چاہیا توں سرسام لیایوں
ہاسے دیوچہ آسے دسدے نین لہو بھر رویاں
خورش منگی تے زہر کھلائی سایوں طلب تہورے
پیر ننگے میں موزہ منگیا توں چھڑ پیر وڈھائے
میں پازیب وصل دی منگی توں زنجیر پوائے
مہندیاں نیناں دیوچہ ندیاں توں طوفان چڑھائے
رات وصال منگی میں رو رو وکھاندے دن آئے
منگیا صبر ملی بے صبری سُکھ منگے دکھ پائے
میں آرام تسلی منگی توں سب بند ملائے
توں فرقت دے دردا نوالے پکے عہد پکائے
توں زم بھر ہوکھڑ استقبال نین دو نویں ترٹ فائے
توں کجھ راز ٹڈے فرمائے زہد ڈبا دریائے
توں کہہ گیوں نہ ہلیں عشقوں ثابت قدم ٹکائیں!
توں کہہ گیوں ہمت کر کے پورا پار سنبھالیں!
توں کہہ گیوں نہ ہلیں توں لوں جاویں متاں ازمائیں
توں کہہ گیوں برہوں کھ بھار اُڈردی چھوٹ نہائیں

میں چاہیا میں تینوں آکھاں زخم فراق گوائیں
میں چاہیا سکھ وساں سیاں وچ کھیلاں نرم ہوائیں
میں چاہیا بے قید رہاں تے دساں بلند سرائیں
میں چاہیا اس روگ اُتے کر ویدلبھاں کت جائیں
میں چاہیا ال کہاں کسے نوں مینوں صبر بلائیں
میں چاہیا نہ ملاں کسے نوں توڑ وساں پروائیں
زخم دوا اجیہی لائیو ہونا صور وڈل رسیا!
اک دل پیا کھلاون لگی پیچ گیاں سو گنڈ ہیں
بے مقصد ہیں مقصد مگدی جان لباں تے ہووے
بھلا ہوندا میں ہوندی نا ہا مانو نہ موں جنیندی
جے نہ زہر دتا کیوں آخر نہ گل گھٹ لنگھائی
ظالم دائی نے میں تائیں کاہنوں شیر چنگھایا
اج وداع کر گیاں مینوں بہت پیاریاں سیاں
اج میری فرزندی ولوں ماتوں کرے بیزاری
کل سکاوت والے میرے نام لیاں شرماندی
اج گمان دہراں ہیں کس نے تھاں نہ رہیا کائی
کہہ ہمیاں گیاں نوں کوئی کتھوں لبھ لیاوے
تے وچ قیدی دی دردیں کیہڑا خبر پچھاوے
میں مر گئی نشاڑے کھانے رو رو میں پو سیوں
قیدی بنی دہی والے ہائے کرے وین جو کرنے
باپ نتی دیا بے پرواہا میں دکھ بھری نکمی
لے وچ خواب لوٹیندیا یار رات برانی آویں
بے پرواہ نظر دی رمزوں سینوں ول لیجاویں
جان ہفتاد ہزار حجابوں رخ پھنڈ چڑھاویں
جا پردہ جے حجات وگاویں پتھروں اگ لاویں
اٹھ صبا لبھ اس دلبر دا کدھرے تھاں نوں ٹکاناں
قول سچے تو جھوٹا ناں ہیں پر میں جھل نہ سکدی

توں کہہ گیوں نہیں جے زخموں داغ لگے تدہ تائیں
توں کہہ گیوں وکن سر تیغاں اوتوں نظر نہ پائیں
توں کہہ گیوں جے میری ہوکے تن من خاک رلائیں
توں کہہ گیوں نہ کہیں غیراں غیر وانگ جان چھوہیں
توں کہہ گیوں بلیں جے غیراں بین ملال کدائیں
توں کہہ گیوں نہ جے میں ملیا تیرا واس بلائیں
پر بھی میں عمدی جالی پر پٹڑی گل پھیا!
وگندا پانی لندن لگی جھل گیاں چڑھ کنڈ ہیں!
شاید نہیں میرے دکھ بھنے اجے نہیں ج روئے
تے جے جنی جنیدیاں کھانے زہر طعام پونیدی
جے گل گھٹ نہ ماریا مینوں کیوں نہ ندی رڑھائے
میرا دفتر ہستی اوتوں کیوں نہ نام گوایا!
باندیاں تے سب خدمتگاراں سب بچ بسٹ گیاں
بد ہیوندی میری کولوں ہیو سر سبھے خواری
ویکھن زخم انہیں سب ہیٹھ ترین نہیں اج کھائندے
پائیو نے عود دہی رنہڑ جانی قید بندی وچ پائی
جس دے باہجھ پناہ نہ کوئی اس نوں کون بلاوے
سکے قول نہ ورد وٹاون مینوں صبر نہ آوے
بھلا ہویا میں قیدی ہوئی تیں سبھے چھٹ گیئوں
دھی تیری چڑھ ناز ہولارے انت جھڑی سر پر
ویری ننگ ناموس تیریدی کیوں تیرے گل جھی
وقت نزول تیرا شب کچلی جان جلوہ فرماویں
جاں توں ککی یاری لاویں اگ بلدی وچ پاویں
تاں بھی ولیں لینے لاویں خودیاں جھاڑ بچھاویں
تے ہر گوں لاٹ چھڑاویں لکھ لکھ طور جلاویں
حیوں وردمیرے پر کردا اول ول نور دمگاناں
قہر وچھوڑے سخت ستایا ہاں اہال تکدی

دِل لے گیا نہ مہر کمایو یار گیوں وِچ فرقے
برہوں بال غماں والا نبو اگ لگایو خانے
جلاں وچ جے باہر جاواں تاتوں مار گواویں
تیر تیر گیا یہ کاری سینے دے وچکارے
اج طبیب نہ تیں بن کائی میریاں درداں والا
اقل ولے نے زخم اتے توں اوہو مرہم لائی
نام تیرا بن کچھ نہ سکی تاں ہیں درد کرینیدی
تھالو تیرے دے پتے نشانی کچھ نہ لئے زبانوں
توں خوشیا نوچہ بیٹھا ہوسیں چھوڑ مینوں وِچ غم دے
زنداں دیو چہ واسا میرے دریاں وِچہ شماروں
واہ وا درروا کھاندا جیہاں وِچ عشق کٹاری
حال زلیخا دم دم روتاں روندی جگ وِچ ہائے
ورد بھرے دو نین اہدے تھیں او وہندے رت سوئے
جال ہیراں وال وکھے روے تپدے نین ترائے
نیند رکھا قسم سو واری اس تھیں رخصت ہوئی
کدے طعام پیئے لوں نگے منہ نہ لائے سوئی
عہد پکا کر دِل تھیں ہویاں رو اکھیاں اقراری
رسپاں زخماں وانگ ہمیشہ رات ریہے رت جاری
غم درداں نے قسماں چایاں زخم نہ ملے کدا ہیں!
تے اوہ زخم اجیہے وگیں کدے نہ ملن دوائیں
گرم آہاں نے سینے اندر بہہ سوگنداں چایاں
کیتے قول قرار جگر نے نال وفائیں پالے!
کر ہمیاں دماغ کہیا سوا ہینوں رہے کوشالا!
ایہا حال زلیخا سنداتے ایہو ہیں ورتارا
مشکل واٹ دوراڈا پینڈا نہ رہبر ہمراہی
بال ایانی برہوں ظالم بھارا بھار چوایا
جاں ایہہ زخم پرانا ہویا لگیاں ملن دوائیں

نین میرے دو تیرے زخموں رہن لہو وِچہ غرقے
مین وچے توں باہر پھل زہر وِچہ تیر کمانے
اوہا قول تیر اسوا ہینوں گیوں توں رحم نہ کھاویں
کائی تو انا پٹ نہ سکے زور کرن جے سارے
گھول پلایو یوسفنے اندر مینوں زہر پیالہ
جس تھیں ہوش حیاتی والی رہی امید نہ کائی!
غم درداں دی اکھیں خونوں نال طوفان چڑھیندی
تائیں جا طواف کرینیدی سچے صدق ایمانوں
ہن گھائل دے سینے اندر رڑکن گھاہ الم دے
آج بیزار پر اباں سکیاں میری گریہ زاروں
سنبھاں دلاں وِچہ درد نہ ہووں مرن بھلا لکھواں
زخم پئے زنجیروں پیریں دل وِچہ زخم سوائے
تے اوہ دردیں تنی روئی پیے اکھیں وِچہ لوٹے
تے سینے وِچہ دِل بھی زخمی تے جگر الو چہ پاسے
صبر قرار تسلی تائیں ڈھوں ملی نہ ڈھوئی!
تے خوش مزہ ہزاراں شربت قدر نہ رکھدا کوئی
آپ سکن سوگنداسا ہاں تو یہ لکھ لکھ واری
کھولے رازا یہا وِچہ روزاں خاک قدم گل ناری
زخم تیرے نہ ملنے دیئے ایہہ کم سونپ سائیں
تے تدبیراں پیش نہ جاون روز قیامت تائیں!
تن من کراں جلا سوا ہیں اندر سوز جدایاں
ہر شب نین تیرے مینوں خونوں بھر بھر دیاں پیالے
صفحہ نقش اگھاڑیاں رکھاں یار پیارے والا!
نال غماتے درداں دکھاں سال گذاریا سارا
زخمی پیر نہ زاد مرکب منزل لمی آہی
سٹ نہ سکے چاون اوکھا اس دامن کھپایا
دِل کائی آرام کما دے وکسی پھیر کدائیں

عشقا چل صبر گھر بیٹھے منزل اچے دور اڈی   پانی چھڑک کرم دا اک دم جلدی جان اساڈی

تیسری بار زلیخا کا خواب دیکھنا اور نام و نشان دریافت کرکے ہوش میں آنا

ہن ساقی بس کریں شرابوں تے دیہ جام گلابوں   ملے آرام خمار عذابوں مستاں حال خرابوں!
کھول اکھیں دم کائی پھر مڑ ویکھ لواں جگ سدا   گذریا درد حساب کتابوں یار ملے ہن ہسدا
پر وچ رمز ورائے وراہوں رکھے پردہ داری   دُہر وچکار عمانہ دے خوشیاں کارن چارہ کاری
شہیں محال ملے جے دلبر آن ہنے گھر آپے   پر عاشق جاں خاک نہ ہووے وصلوں قدر نہ جاپے
گھائل پر ہوندے مر جیون وہندے خون ہوارے   ساق برہنہ ویکھ سجن دے گھاہ ہلن مر سلدے
انت مجازوں بعد حقیقت ڈھونڈیاں ہتھ آوے   شاید گذر خطاؤں دلبر عیباں نوں گل لاوے
جے لکھ وقت وصال دورڈا پاس امید وکھاوے   جے امید نہ پاوے عاشق تڑف تڑف مر جاوے
ہیں سنیا دربان دکھاندا آس سکھاندی دہرنی   کھڑ کلیم پکارے ارنی طور نہیں سٹ جیرنی
اچھل وگیں غلام رسولا تھاں نہ قدم ہلایاں!   محبوباں دے راز سوہاندے وچ کلام پرایاں
عشق کھڑا دربار تیرے تے دیہ اسنوں وڈیایاں   رنگ برنگی وسیدیاں سدیاں جبدیاں مثالیاں
واہ عشقا توں کیا اچنبہ کدے زنجیر لواویں!   لٹ لیجاویں عقل کداہیں موڑ کدے وچ جاویں
کدے بولالیاویں سر تے جوش خزاندی کانی!   کدے صبا شمال پہاڑوں واہ تیری وڈیائی
کدکدے سکھ وسدیاں تائیں عمر گھتیں ویرانی   اجڑیاں مڑ پھیر وساویں کار تیری حیرانی
کدے کداہیں ہسدیاں تائیں عماں رونا پاویں   کدے کداہیں روندیاں تائیں کر شفقت گل لاویں
واہ شمشیر کدے وچ دل دے ڈونگھے زخم لگاویں   رتوں وہندے گھاہ کداہیں مرہم لا مٹاویں
گرداب گھت کشتی ڈوبیں ڈبدیاں بنے لاویں   پھیر کدے ہڑ ہور لیاویں مینوں روڑھ لیجاویں
برس پچھے اک رات زلیخا رو رو کردی زاری   جھل پیا سو غم وچھولا صبر قراروں ہاری
دل ہو موم عماندے تپشوں گھُل پانی ہو چلیا   ہو بیہوش جھڑی غش دہانال جلیا تن بلیا
بیہوشی وچ نیند رجھلی خبر نہ کتھوں آئی!   اس وی کر میں نیند رنا ہا شاید ایہ کیا لئی
بیدرداں یاں اکھیں وچوں وہی کہٹی کجھ بھورا   جاگ دیاں لبھیں اکھیں ایہا آن وڑی کر زورا
ہمسایا ندی دل دی غفلت شاید جمع ہو آئی!   دہریا نیند رنام اُسے دا جاں وچ چشم سمائی
سعد سعید ربسیت ساعت کھول سعادت والی   سٹ وچ لاٹ سرخ جلائی دفتر تھئیں بدفالی!
پڑھ آیت والشمس نصیباں خوابے شکل ویکھائی   جیم عطارد تھئیں چاواسے سُدہ بُدہ عماں گوائی
طالع شوم سنجی ہو آئے نقش نٹا کیوانی!   نیند ربوچہ شکر سمائی اوہ زہرہ پشیمانی

تاوچہ سفنے تیجی واری شکل اوہا دسیائی
ویکھ زلیخا پیریں ڈگے کر کر گریہ زاری!
پہلے نام ٹکاناں اپنا مینوں دس شتابی
ہیں توں کون کتھے گھر تیرا جگ وچہ کی سداویں
فرمایا جے تدہ زلیخا ایہا دل دا سجا ناں!
ایہ گل آکھ گیا اوہ او توں چھٹی جان عذابوں
بیٹھی اٹھ زلیخا خوابوں دل توں پیا سہارا
مرض ہٹی ہتھ صحت آئی آب لبھا ترہائی
وچہ کنعان شنوائی آئی ہوش دماغ صفائی
لگے سی سو بھری دکھاندی دکھ نہ رہیا کائی
دل ہے فرحت اندر شکر کرے لکھ واری!
کرے پکار کنیزاں تائیں سبھے حاضر آیاں
باپ میرے توں کہو بشارت آن زنجیر اتارے
جاں طیموس سنی خوشخبری خوش ہو گھر توں آیا
خیر کرے خیراتاں خوشیاں وندے مال خزانے
بہت زلیخا خوشیاں اندر کردی عیش بہاراں
نال عزیز مصر دے میری باپے کرن شادی
دن تے رات انہاں وچہ ذکراں خوشیاں نال گذارے
کر کر گرد نواحوں گلاں بات مصر دی لوڑے
نیل ندی دے کنڈے ہے وسدا مصر نصیباں والا
ہر پانی تھیں پانی اسدا وچہ صفات نرالا
باد بہار مصر وچہ دائم گلزاریں رنگینے!
نیل ندی دیاں مصرے نہراں گھر پھرن وچہ شہراں
مصری لوک سخندے پورے والاں چھلاں تھیں خالی
باغ زراعت سبز ہمیشہ پھلیاں گل دیاں شاخاں
خصلت نیک مصر دیاں لوکاں نہاندی گل پیاری
نقش انہاندے سوہنے ہنے دلو چہ زلف سوہاندے
شوق جہدے نے ہوش لٹائی جان دکھاں وچہ پائی
واہ واسچیاں قولاں والیا عشق تیرا ہے بھاری
پڑھ پڑھ نام تیرا دم کرساں چکے دلوں بیتابی
آکھ جواب سوال میرے دا پھر متاں چھل جاویں
ہیں ہاں آپ عزیز مصر دا میرا مصر ٹکاناں
پھوپھٹی گم گئے ستارے خلق اٹھی سب خوابوں
غمی گئی دل شادی آئی چمکیا بخت ستارا
عقل ملی دیوانے تائیں نابینے بینائی
صبر دتے آرام بدن توں اکھیں توں روشنائی
گئی خزاں ہن قسمت اسدی چک بہار لیائی
منزل غماں گئی ہو پوری گندری درد خواری
کہے زلیخا راتیں خوابے ملیاں نور صفایاں!
کھل گئے اج میرے دل تے راز عقل دے سارے
منہ سر چم پیار کیتو سو جہب زنجیر لہایا!
مڑ وچہ ہوش زلیخا آئی بہتی خیر جہاں نے
دن دن خوشی دلے وچہ تازی تے امید ہزاراں
عمر گذاراں نال بہاراں ملے غموں آزادی
ڈاہ کرسی وچہ سیاں ہندی مجلس دے وچکارے
واہ واہ مصر مصر دا واسا اسدے ناز نہورے
نہر بہشتوں نازل ہوئی جگ وچہ نیل اوجالا
آب خنک یا باد مفرح وید کہن تپ حالا!
باد خزاں نوں دخل نہ اوتھے حکم ایہا آئینے
دل تے جان رہے ہو قیدی ویکھ مصریاں لہراں
مصر دسیوال سبھ تھیں چنگا رات دنے خوشحالی
مصر عمارت وانگ بہشتاں اچیاں رنگیں کاخاں!
بہراں نازکواریاں کڑیاں انہاں چال نیاری
شوخ طبع پر ہیر زلاں وچہ واہ نصیب تنہاندے

روز جمعہ وچہ مجلس بیٹھی نصفے آون تاریاں ولن
رل مل کے اوہ سیاں گاون حسن تے کل پچھاوت
بجا انتجا سنت تکیا سمر وچہ مصر قدیمی نامی
کپیا تکاری ذات جولاہے جنہن قصبات وزیتیں
نے اشراف مصر دے جہڑے انہاں صفت کیا
وا عزیز عزیز ولاندا جس دی عزت بھاری
وصف عزیز دیا سول اوچی خوش سخن جنساں
نام عزیز مصر جس وصف نال زبان الاوے
ہر ہر دلوں دے گل انجر لبیت حضرت لیاوے
آپ بجے یا ہوراں کولوں تحفہ ... تحسین
ہر ہر تارے نام اوسے دا ... جپنا سے
ایہو ہیں روز خوشی وچہ ... نت ایہو ورتارا
ہیں قربان میرے آ عشقا عقل عجب ہی ...

جمل تہانیں جوانی گولوں خوشیوں ... قدرت ویادن
صبح ہے دے وچہ جیل تہاندے جہاں ... رت ساون
وچہ جہانے شہرت ... وی اندر شہر تمامی
اوہ بھی تخیر دکھاندے وڈا اندر اجیاں ذاتیں
شاہ وزیر امیر تہاندا والی اس دے جیہڑا کائی
نام عزیز مصر دا والی مصر ولایت نامی
کر ان صفت وڈیائی اس دی نال جہاں وتارا
وچہ خوشی تہ رکھا ہے شوق وی ذوق لبیوں
نام عزیز زبانوں آکھے عزیز ... مصر پاوے
دل ان ... پن اس دے ... ثبات ...
آگوں عزیز مصر دے گل ... چتیں تہیں پکارے
... سکھ ... پہنے زیور ساری
... دکھا تجہ ظاہر رہے عزیزاں والی

پادشاہاں طرف کے قاصد آنا خواستگاری زلیخا کیلئے اور نا اُمید واپس جانا اور خط لکھنا باپ زلیخا نے عزیز مصر کو اور عقد ہونا

عید وں زلیخا سرت سنبھالی دلیس خبراں گیاں
بادشاہاں سن قاصد گھلے مغرب طرف ... پائے
اک دن قاصد ہی شہاندے جمع ہوکر ... ہے
جا کہیا سو چٹھی آئے ایہو موہوں ایہا موہوں
سن دی رہی زلیخا چپ ہو مصروں نام نہ آیا
باپ کہے لے روشن اکھیں مقصد جان پیاری
اس کہیا ایہو سوڑ پچھاواں تہاں غم ول چاہے
باپ گیا ہٹ قاصد لوٹے ایہا عذر سنایا
نے خود طرف مصر دی لکھیا رقعہ نام عزیزے
نام زلیخا گھر میرے اک دختر بہت پیاری

حیموں سے دی بیٹی تاکیں ... عقلاں بہیاں
عقد زلیخا خواستگاری ہر اک عرض گذارے
خواستگاری دے خط سبہناں پیش گذارے سارے
ایرانی تورانی کائی بھی ہر ملک مقامول
حیاتس جے آج کہاں نہ ظاہر پاواں درد سوایا
ظاہر دس جو کتوں تیری دلدی رغبت بھاری
اک عزیز مصر ول میرے دلوں راوے آہے
اساں عزیز مصر دا اول اس دی جھولی پائیا
مطلب صدق صفائی والے لکھے نام تمیزے
سب سلطان اساں تھیں کرے استعیں خواستگاری

اپڑ اہم تے لیہ مندہ رکھدی نام تُسّے دل تکے
تکیے نمیں وچ پچھّن تینوں عشق نہ وچ حرا تے
شام تے ایہ مقوم ولایت شام سپاہ دستاناں
پچھنیوں چھپ گئے دل تیّے تیغ کرے نیں ٹھوں
آکھاں گئے ایں ایہا آں رتک نہ آیا نی
آبت تُسّے کیہ سولو وچ زنگ گئے پڑ زنگاں
خبر نہیں اس کھتھوں تُسّیاں نظر آم پیارا
سواس کرو تسّوں کرم تکیں رہسی وچ کہیڑی
جیہاں یہ خط عزیزے پہنا پڑھ خوشیاں وچ آیا
میں بندہ اوہ صاحب میرا جس ایہ خط کہایا
اس احسان تیرا شاہا میں شکر گزاراں
مقرقاصد طبیعت ایسے تو ایہ خبر سنائی
حسن کے خبر قبول زلیخا شکر کرے لکھ واری
ایہ خوشیوں دل رہی راضی دم دم فرحت بھاری
خاص زلیخا کا سن ہیوئیے ڈھوئی آن عماری
ملیے وداع کرن رو رو کے اج فراق اسائیں
رو رو کے بیں تت وہلنے اج خوشیاں دا حالا!
کہو مبارک ڈولی پاؤ اکھیں نیر نہ چھپالوں
کرو نہیں سرجانیوں سیتو پاس میرے یہ زاری
میں ہیزار لتساں وچہ آہی آس سجندی ہر دی
تے میں جنہاں مراداں کارن رو رو عمر گذاری
عمر دکھاندی پوری ہوئی در فراقاں والی!
جیں دل لوں چرو کیاں تاہنگاں اج چلی اسواری
چھوڑ دیہو ہتھ سکیو میرا تے یہ کرو نہ زاری
شادی دے وچ سوگ نہ گھتو ایہ کجھ ماتم ناہیں
کہاوے سگن سوہاگا نوالے مینوں چاہڑ نہلاؤ!
کر اسواراں دی منزل خود مینوں چھڈ آؤ

اج تو زال تو تھنی روٹھے روس کہانے تُسّے
راہم نہیں پالیا روم کند ہمن رکھدی تو دھلاتے
آنکھاں ترک تے تلواری جا چپی خطا خطاواں
اُچا ہٹر سجار تجار پہولو نوں روکے دم تھوں
آپ فرنگ شہر نگاں نوں گوڑا ملک سلطنت حیرانی
تے اوہ صبح جہاں دستے عالم دی وانگ پتنگاں
تکے شہر یہ مصر دا میرے شوق ایہی دل بھارا
صاحب رکھے دائم تیرا شوکت شان عزیزی
کی جاناں یہ طالع میرے کتھوں جلوہ پایا
میں خادم انکار نہ حکموں لکھ جواب پہنچایا
قطرہ اک ادا کد ہووے وچوں بحر ہزاراں
ولج دہیج تیار کرایس ذرہ ڈھل نہ لائی!
میں وچہ گھراں سماوے ناہیں ہوئی مصر تیاری
خوشیاں وری سوہاگا نوالی آن کھڑی اسواری
ایہہ عجوبہ عجائب ڈاہڈی موتیاں نال سواری
تے ایہہ ہس ہس دلو چہ کہندی ظالم رو یو ناہیں
حسن عشق دے ویلے آئے رووں دامنہ کالا
جے اج میرے دل وچ خوشیاں تسیں پر رنج چالوں
خوشی میری پر روندیو ظالم شرم کرو اک واری
اج دربار علی میں اسدے دلول جہدی ملن دی
مدت روندیاں ملیاں تاں ہاں اج ملنے دی واری
میں حسن دلبر دے گھر وسناں کر غیراں گھر خالی
لے رضوان چلے دل جنت طالع دہری عماری
گئے غماں دے وقت وہائے ہن خوشیاں دی واری
جان دیہو میں ہسدی جاواں وقت خوشی دے ایہیں
جامے پنج میرے پہناؤ تے خوشبو لگاؤ!
پاس میرے گر گریہ زاری نہ دردیں دکھ پاؤ!

تب اس مصر علی چک ڈیرے مقصد حاصل آئے
پا پیاں نور زلیخا دی نیل مصر ہزاراں!
کئی ہزار غلام کنیزاں گوہر لال خزانے!
نال تجمل شوکت شانے ٹھاٹھے مصر پہنچائے
استقبال کیا چڑھ لے کے مصری لشکر سارا
ہوا سوار زلیخا نیڑے خود آیا دے پیارے
تنبو پاس زلیخا سندے آکھو ڈاکھیارے
تنبو دے اوہ کھڑا مقابل جا ہر پاس کنیزاں!
آہی تنبو وچہ زلیخا زینت دے وچہ زیباں
چھپا ہاں دا پینڈا اجے توں ملک زلیخا والا!
واہ طالع میں اج سر اوہاں جو چاہیاں سو پایاں
میرے واگوں دنیا اندر کس نے مقصد پایا
جس دے شوق اساں نوں لایاں آلیا وچہ ہٹے ہے
جد و عزیز تنبو دے اگے کردا کھڑا اکلا ہاں!
ونڈے وچہ زلیخا تائیں شوق خماری چائی
لے مائی وچہ دردھلائی ہیں لمہ آفت چائی
روندے زار سہے سر صبر دل سمجھ ترے یون سارا
ویلا وصل قریب ہویا ای شوقوں بلیاں لاٹاں
جے اک نظر نہ ویکھاں کہیں ہن دل صبر نہ آوے
کر تدبیر وصل تھیں اگے ویکھ لواں اک واری
وائی کہے نہ ہووے صبری ویکھ ہنے دکھلاواں!
کر دتی سو تنبو وچدی چھوٹا چھیک لگایا
جتھے عزیز مقابل ظاہر ہوندیوں نظری وے
وہیری چشم زلیخا سندی جاں اس دے لول وگی
ویکھ عزیز مصر دے تائیں کوک کہے اوہ ناہیں
ویکھ کہے جو خوابے ڈٹھا ایہہ اوہ نہیں بیچارا
اوہ خود نور اہی اندھیرا شہد او ہا ایہہ کھٹی

بخت سوتے قاصد گھلے خوش پیغام لیائے
ذات دیتیج دتے کیا آکھاں زینت زیب ہزاراں!
تختے روشن چھپائے نور کھیتے خال دوانے
گئی قریب جے چھپر زلیخا مصروں نیڑے آئے
زونمبر نے آن کھیتے ضیا کیتا پاس اوتارا
خیرت دیاں خبراں پچھیاں وہ وندہ گیا گھر سے
خبراں پچھی خیرت اسدی جس دے نوکر سارے
اندر پچھیا پڑدن اسنوں چھپ جھک خبر عزیزاں
نحد صاف دلوں دل ساہو طالع دے وچہ فرحیاں
اس کھانوں وچہ خوشیاں اسنوں بھلا تنی حالا
تھوڑے روز نتھے وچہ دکھاں سکھیاں بھریاں آیاں
اج سعادت بھرے ستارلوں سر تیرے پر سایہ
ناہا خبر ہوو دردا لونے پون لگ کل بچپا ہے
تے اس جان سینے یاں خبراں خدمتگار غلاماں
وائی اپنے پاس بہائی رو رو عرض سنائی
اوہ نک طاقت رہی نہ کائی میں ہن عاجز آئی!
وقت قریب عصر دے آخر صبر دے اس بہانا
ملیا یار رہندی وچہ ٹلبے کٹ چکیاں اج واٹاں
تے اج پاس پیارا پھر وی اینوں نہ ویکھن آوے
شوقوں جان چلی وچہ دم دے روک تھلی دکھاری
ہیں پر ایدن گھاگے ہاری تینوں یار ملاواں
وہیری اکھیں ہاں ندّ ورو چھرنہ پاڑ گوایا
لے گئے پاس زلیخا تائیں نکل نال دکھاوے
صورت اسدی نیزہ ہو کے زہر وکھی پر لگی
آہ بھرے غم ہوش گواوے پانی سرت کدا ہیں
اوہ خورشید فلک تھیں انور ذرہ ایہہ نکارا
ایہ کنڈا اوہ گل تھیں نازک جس وچہ خوبی رکھی!

اوہ شربت ایہ کوڑا پانی اوہ حلوا ایہ موہرا
اوہ مصری ایہ کوڑا تماں ایہ سب غم اوہ شادی
اوہ صحت تے ایہ بیماری اوہ مرہم ایہ گھائی
اوہ بے عیب تے ایہ پر عیبیں اوہ دلبر ایہ ویری
اوہ محبوب میرا نورانی ایہ ظالم ظلمانی
اوہ محبوب میرا جمعیت تے ایہ سرگردانی
طالع ظالم نال غریباں میتھوں پٹ گوایا
اگے کجھ امید تسلی ہن اوہ رہی نہ کائی
مجھی نوں ہتھ پاون لگی تاں سر تے ہتھ آگیا
طالع نال وسیدے وریاں صلح کراون آئی
مرہم دھری ولیدے زخمے ساڑ دتا موہ سارا
طالع وے ہتھ تیر پھڑایا دہری امید شکار دلی
اے طالع توں نال ساڈے کیا لڑائی لائی
میں رکھ بیٹھا تیڈی تشنہ ویرانی وچ بیاباں
میں جنگل وچ تن تنہائی ساتھی شیر بلا جیو
ماجبری گرگاں ڈروی آن وڑی وچ بیشیاں
تھکی مکھی شہد پیالے لین نوالے آئی
چڑھے شکاری گرگاں کھانے کر کر حال آوارہ
میں بچاں لگی چل راہوں وڑھی پلائیں گھاتی
شہر گوایا جنگل لبھدی دوروں شیر دس آیا
نازک پیر کھجور ہتھ محرم یار گوایا
ولے وریغ میری واہ قسمت کیوں نال نہ گیاں
کیا کراں ہن کیونکر جیواں چلی راہ او تلے
بھلا ہوندا میں غم وچ مردی ہو ہوکے دل بھرے
ایس سہاگوں خوب رنڈیپا مرگ بھلی الکھواری
واٹاں بھاگ برہو مرے پینڈ کچہری سلانگ چپڑے
دل زخمی تے جگر دو پارہ دوجا دیس پرایا

اوہ شعلہ ایہ دھواں جیہا اوہ چمبہ ایہ کھجورا
اوہ دوست ایہ دشمن میرا ظالم چور فسادی
اوہ گوہر ایہ سنگ غضب دا آن وچا وچ چھپائی
اوہ ہیت جنہیں تسلی ایہ غم دکھ بدخیری
اوہ تسکین آرام کریندا ایہ حیرت حیرانی
اوہ سامان خوشی دا میرا تے ایہ بے سامانی
نہ میں اگے پچھے ہوئی وکھیں درد سہوایا
جے اگے میں درد بھگیندے جان تمیں ہن آئی
توڑن لگی پھل گلابوں کنڈے زخم لگایا
تیر تفنگاں تیغاں والی ہن سپے گئی لڑائی
کراں علاج تلاش تتھاواں درد لگا سو بھارا
رس میری وچ چھاتی لایا مار گذاریا پار دل
ہن جیا سو خدائی ہو سیں روح تیرے در آئی
زہر پچھوں رس ہندی ویکھی آپ سمجھ گئیاں
ہن توشہ راہ طلب سوالوں سب آ سٹیئے پا جیو
تے ایہ درد نہ ہوون پورے عمراں زار کریہاں
پر جیوڑے ہے تے لتاں بانہاں زیست امید نہ کائی
تنہوں ٹھری میں ذوق تجلوں جھڑی شرن گرسارا
مجھوں شکل دے سٹی ہے گھوٹے جان چلی اسے جہانی
پکڑ کنوں جاں نظر گذاری کجھ سر پیر نہ آیا
ہمت لبھدی ڈھس دروں گیا بازو سایا
نازک زلفاں لبھدی تائیں غنچہ یاں گند لاں پیاں
آپے تیغ وگائی گل وچ ہن کجھ پیش نہ چلے
ہونا تانی کیوں جے تیندی وچ دکھانے گھیرے
نہ ٹیں نال گوہایاں رلدی نہ میں رہی کواری
سو حصہ دوجہ اگے تالوں پیٹے دکھاندے جھیڑے
تے غم خوار نہ واہر کائی حاکم ظالم آیا

کیہا کراں ہُن کدھر جاواں سُٹھا تُوں نہ رہیا تکیا ناں !
پُچھے کی نہ ڈٹھیوئی مینوں ساہوریاں گھر سیتے
واہ رُلائیں ہیویں جانی پانیاں نوں کہانی
ساہوریاں نے سُن جنیندے ویری ہو زاریدے
یا پیانڈے گھر تیہ تھکیئے کوڑی سال دن راتیں
ہیں گھاکل دل درداں والی پڑھے قصیاں والی
واہ مر جاواں دور آہیں ٹٹ گیاں آج آساں
آج امید نہ رہیا کائی گیا وات کجھیں نہ
ایس سہاگ خرابی اُتے ہُن کیہوں منہ چڑھ بولی !
تنہیں امیدیں دل پر چایائیں کلی دی جائی !
عشق اجاڑ چھڈی ہیں وسیوں ٹٹی پرے پریرے
واہ قسمت ہیں کی تجھ منگیا آخر کی کجھ پایا
فضل کرم تکیں برات منگدی چُپ چاپے تن کانے
تنے مینوں تیغاں وگیاں تنے کاری بھیاں !
تنے مینوں خواباں آئیاں تنے سختیاں پیاں
تنے ہیں تھکیں دل اچھل ہوئے تنے سخت سیاپے
تنے دُکھ پئے سر میرے تنے مشکل بھارے
تنے مینوں لیکاں لگیاں تنے گھٹ نہ کائی !
تنے ہیں سر تیرے ورہے تنے سخت سزائیں
تنے میرے جہاز تنی دے تنے پور نکھارے
تنے ساتھی ساتھ رلائے تنے روہڑ وگائے
تنے میرے وچھڑے ویری تنے ہنجو سیلے
تنے داغ لگائے حسرت تنے باہجھ رہائی !
تنے سل وجے دل میرے تنے وجے کاری
تنے حرف طمع دے آہے تنے اقطیوں خالی
تنے حرف ہوا ہوس دے تنے خالی سارے
صبر ول بھیجیا قرآنوں جت سر میں ول دھیری کالی

میرے وانگ نہیں جگ کائی جا جمیاں تُساں ناں
جُھلیا یار تے کہہ ٹھنڈ اَو کون بجھے کدھ سیلے !
تیشہ پہر لگا خوشی تھلیں زہر کئے بھر جہانی
ایس ویاہوں خوشیاں کرئے رہن سلامت تھوڑے
تے ہُن واسا ہوون لگے ہنجویاں وچہ آناتیں
آس وصل دہر نہیں آئی رہی مراد فل غالی !
لٹ لیوں سر بنھدی ایسو میں چرولیساندیاں واتاں
واہ حسرت میں عمریاں ہڑیں کس ساعت وچھی
وقت وداع کیہوں ظالم یار کیہ چڑھائیاں وونی
کیہڑیاں فوش سہاگاں اُتے تکوں نشی آئی
ٹکے رہندی تے سر بنھدی اوہ پار وچھیرے
خالی ہی مراداں روندی دکھ روناں ہتھ آیا
تنے ادھ کھلے تن میرے ظلم وکھے ذرا دوراتے
سیبے ورتی ہوئی آس نہ کوئی سیناں وچ چھڑکیاں
مدت روئی بیدی ہوئی ڈھوئی دل اینڈیاں
یار نہ ملیا ویری ملیا تے ویری نت ماپے
ہیں روندا قطرے کئے نہ سیناں وکے زخم فوارے
وسرت پرائی در وچھائی ظالم کرت کسائی !
ملیا عیب جگ ہسناں پوناں واتیں بلائیں
ماپے سارے سکے پیارے ہوئے تیہ رہاے
دل دکھیا انگر ویا نہ ہیں فراق جلائے
تن بالن ہن دل والا ہوئیں دلوں دکھیلے
گھر چھڈ آئی رہی جدائی ہنگی موت نہ پائی !
طمع نکاری آس ادھاری برہوں دردھ وہاری
ہوت خالی ہتھ میرا خالی خالی سفراں والی
انہاں تناں میں ملکوں چالا کوڑے لارے
رکھاں تو دل خوشیاں حضرت پڑیاں بالی خالی !

خالیاں نال پیالہ میرا بھی خالی ہووے
اہنہ میرا مقصود وی خالی تے ہن وادہ کائی
سر میرا دانا یوں خالی تے نہیں دردان والی
اہیو ہیں درد میریاں بیتاں اوہ بھی لفظوں خالی

دہر دا ہویا کرم اساڈا اس دا کھلا دربارا ؎ کھاوہ اگلا اوہ وک دا آپا لگا ہور وہ گاڑا
کھاوے سر دستر دسدا ہر دم درد کو ہاڑا ؎ ساڈا دلا گھر درد الم دا کڈھ کڈھ آوا ڈاہا
گھر گھر سوگ مصر دی دسدا ساڈا ملک ودیڑا ؎ گھڑا سوڑ ہلا وگ اوڑ ہر دکھ مصر ولی ڈاڈھا
طالع کوک ککا اکر وا ادر وا ادا ادر دا ؎ دور سراد ڈ ہکا ڈکھ ادہا اگا محرم گھر دا
اصل وِلا درد کو سالا اسٹر ہو کا کردا ؎ حال ملال لگا گل درد دکھ اگدا سکھ مردا
رکھ سنبھال دلا دکھ سارا کر کر درد سحر دا ؎ سہو ہر دم راہ دا اس الم گھر ہو ہو ہوم صبور دا
مر مر کر دکھ حملہ کردا کوہ الم سر مصر دا ؎ راحلہ گم سعد وم مراحل راہ اوکھا دِل ڈردا
کھوہ آرام اساڈا کھڑ دا حاصل راہ سیر گردا ؎ گرکر دور ہوس کر کھا دا صدمہ اس صرصر دا
سعد سعود معلم طالع مطلع مہر کرم دا ؎ کلک عطارد کار ودھر دا لکھدا حکم الم دا
رو کڑ مل اودہار وصل دا عہدہ عہد دو راڈا ؎ شو و سدا سو و ز د ر ما دم واہ وا سودا ساڈا
کھلا طالع والیں کارا واہ وا واہ دا واہ وا ؎ حرص ہوا ہوس دا کارہ واہ وا واہ وا واہ وا
سر دکھ کھڑا کھلا رکھلا راواہ وا واہ وا واہ وا ؎ اوسو سیر کھلا مرط سارا واہ وا واہ وا واہ وا
کرم اساڈا حال آوارہ واہ وا واہ وا واہ وا ؎ موڑ دِلا آرام ادہارا واہ وا واہ وا واہ وا
گھر گھر وہم سہاگ سہارا واہ وا واہ وا واہ وا ؎ دِل مرد احرم ہمارا واہ وا واہ وا واہ وا
طالع کردرگاہ کو کارا واہ وا واہ وا واہ وا ؎ آدِل موڑ لگام سوارا واہ وا واہ وا واہ وا!
موڑ مہار کراک دم رس رس دِل دل وارا! ؎ رکھ مسلم عہد اساڈا روہڑ گوا دکھ سارا
لکھ کروڑ طمع دا طعمہ دِل طماع ہمارا ؎ اِک سوال محال وصل دا کردا حال آوارا
رحم کماؤ لکھ دکھاؤ دم آرام دِلاؤ! ؎ والو وال لہو رس وسدا مرہم لا سکاؤ!
دِل دا گھاہ اساڈا وگدا لا دوا گوا ؤ! ؎ وہدا دا روگ دما دم ڈاہڈا دارو وصل لگاؤ
طالع مڑ اس گھر ول آوہر وسواس مٹاؤ ؎ گم سم راہ مرادا ساڈا اسدا طور وکھاؤ
اوکھا دکھ دوراڈا وعدہ آوہر کماؤ ؎ اوہ دِل وار دلا ور رسارس ہس صلح کراؤ
موڑ ملا کوار الاصا اوہ دِل وارہ دلارا ؎ دارالملک مصر دا مالک حاکم عالم آرا
علم عمل دا عامل عاطل داد عدل دا دارا ؎ محکم کار مکرم اکرم عہد اہدا اک لارا
دل کھڑا سہ سکدا آہا آس سوا دکھ ڈاہڈا ؎ آس گوا کد ہووگ اوڑک سو کہا حال اساڈا
دو دم وہم دوا ہو لگا دِل سکا کہاہ ول دا ؎ رو رو روا اس دکھ دا دارو وہم سوا کد دِل دا

پھر جے ہر ڈھول وچھڑا آیا اس وصال کو ساڑا
آسیں اگا سن ہیا سیں اودا سن رک ساس لٹرا جھمکا
اڈ چکا ورک ول اٹھن رہ آکھ ستا ہم ہمارا
دس حوال کمال لم ڈرا اس ہم سنگ [illegible] ڈرا
سفنے وچ آون والے جنگلے کھڑاے
پیارا ساتھیں سفنے اندر ول ہل بہت کماے
سفنے وچ کیا پال سے تیوں لپکاے
ناں ہو وچھوڑا کیا لاٹاں جا ہڑ ہوے
وصال [illegible] سانوں لٹ لیاے
گھر چھپے توں نال سہاں [illegible] ور تارا
دیکھے حال ہن کو ہیں کندیں نال سانوں کوئی
میں روناں توں ہسدی رہناں ایہ دکھ دلوں جاناں
میں تھک نہ سوں ہٹناں تے ایہ درد گھٹناں
آہ میری نت وگدی رہی وانگ ندی دی لہراں
میں روناں سر کے چھپے توں وس نکھٹ گئی لوں
میں مرنا پر وندی روندی تیں رونا ہے قبرے
اکھاں گل گل خاک میری تھیں عندیاں کٹھیاں لاوے
رگ انہاں ندے سب رت نے نقش انہاں ندے کالے
گل گل تے سر بلبل روندی ویکھے گا جگ سارا
تے اودا راز وفا توں چہ بہہ کر سی درد پکارا
ظرف ظرف تیں جاں لگ جندڑی رو رو حاصل بھرنا
بے مقصود چلی میں دائی توڑ مراد جہالوں !
خشت بناندیاں خاک میری تھیں پر رونا کر آہیں
جام خمیر میرے مینڈیاں ور گل کھن دل بھارے
لازم درد ہوے سعدی قسمت واہ اساندی
نہ میں اج او مغرب زادی نہ گل رخ شاہزادی
لے مائی ہیں روہڑ گوائی درد اندے دریاے

اوڑک سر کھلا [illegible] اصل وصال سو کہیا لاڑا
آکھیا آس [illegible] قطراں [illegible] سو ہم دم
کھید ہیوں [illegible] معلوم اوہلی [illegible]
کھنکر [illegible] عمر [illegible] آسن مدا
آکھن من لوں لالا [illegible] نیس پڑاے
ہوراں [illegible] لاے اپنے راز چھپاے
غیر [illegible] خود کھیں سمجھاے
خود [illegible] جھکے پاے
[illegible] ہوے
[illegible] شور مچاسا
[illegible] سوز جدائی
[illegible] سرا سر کہانیاں
[illegible] نال [illegible] گھٹناں کی [illegible] گھٹاں
دل میرے سر گندے جاسنے وچ فراق قہراں
سفنے وچ گل گھٹ گئی لوں [illegible] ست گئی نیں
قبر ول مہر و گاندے [illegible] میرے بے صبر
شہزادن گے داغ برہوں تھیں باغاندے گل لے
تے او زلف جندی وانگوں آہ برہوں دی جالے
ہر ہر بلبل دی ہر ہر آہوں راز کھلے گا سارا
سینے تھیں مجروح ڈلاندے وگسی خون فوارہ
میں مرنا دکھ اندر جرنا سہار برہوں سر دھرنا
مرجاندی وچ گور رلسیاں پی عشق سکالوں
جس گھر لوں [illegible] خشت لگیسی اوہ گھر وسنا ناہیں
گرد میری جس چشم پویسی وگن خون فوارے
ذات عفا [illegible] سم خطاؤں میں اج گذری جاندی
نہ شہ بانوں دیس مصر دی جین نہ ترک خطا دی
پیکر ہندی تے بت چینی جو توں نام دھراے

اوہ نہ ملیا میں جس کارن پایاں ایذا ایذایاں ! گھر چھپاتے صبر نکھٹا پیسنڈا گیا کدایاں !
نا امیداں دی سوا آہوں چڑھے سجا رہوائیں نقش اُٹھ تگے میرے غم دے رہندی وہنیاں آئیں
گرد غبار محبت وچہ چھپایا میریاں حال تالوں ! وچہ افلاک اٹھتا لی شکلاں رونیاں میرے حالوں
آخر حال میرے توں بھی بہہ روویں درد گھڑیاں لے مالی ہیں مان تڑپے شعلے وچہ سڑیاں
مال نہیں ہے حیف میرے پاسے قفیاں والی ایہ گل یوں جہڑی عشق کہاوے رہی جو اسوں خالی
بیہوشی وچہ غیبوں سنیاں ہوش سنبھال زلیخا ہے معلوم اندر درگاہ ہے تیرا حال زلیخا
ایسے نے گھر لی تینوں اوہ محبوب پیارا جیندی صورت داوس آیا مدہ خوابیں چمکارا
تے ایہ خانہ نام جو دھرا پیا نداس تھیں نظر کائی میلی نظر جو تیں ول تکے طاقت ایس کیائی !
جے ایہ چار دے وچہ کوکے خوش ہو نیوں ول آئے اس واشوق جو شہوت والا سبھ تھیں کڈھ جائے
ہوش مند تیں تھیں رہی شرموں چشم نواوے خدمت دے وچہ حاضر رہسی تینوں پھیر نہ لاوے
اوہ محبوب سہے گل اسدے تینوں کس وہاٹھے جس تھیں سفنیاں اندر تینوں وچہ نین دوگانے
جاں ایہ غیبوں نکی بشارت پہنچی سنطے کائی پر اوہ درد وچھوڑے والا دہمپتے نہ رائی !
بیٹھی اٹھ زلیخا اوتوں پر وچہ گریہ زاری حالا دیکھ تیں ول دائی مرلوے بیماری
اکھیں پونجھے وال سوارے کڈھ تیوں خاک اتارے اسنوں روتوں چپ کراوے تے خود آہیں ہالے
متھیں بھرے تے پایا جھلے سر لئے ہتھ پھیرے پھڑ لیا سے ناہک پرانے طالع تیرے میرے
نے زور آور قسمت تیری زور لیائی ! تینوں مینوں ول چل کرکے طرفوں گورلیائی
توں بھی روتے میں بھی رووں رونا پیا بہتیرا پھر درمن تیری سر آہوں ہٹ سہے سہریا
وچہ قفیاں ناواں دہیاں روندو نوں سرجلیئے آ ہن نج چھپی دیئے ماسئیے کرم لکھے بھرمایئے
سوہنی کر سیں نت چینی لائق شان صنم دے گر تیری جاں گھر ماسے نسیوں ہوئیوں لائق غم دے
لے ہن بیٹھ شفق وچہ رو رو خون اکھیں تھیں دم دم منصب عشق کچہے جے تینوں سہہ سٹے دکھ جم جم
پٹ لنبیا سے دھک سینوں کڈھ چھپڑیوں گھر بارون لے ہن کٹ اندھیریاں راتاں بہہ گریہ زاروں
دکھ بھریں نج چہدے دیسن نے درد کوشالے نال تیری پیر پاسے مصرے بھریاں تقطیعاں ٹوٹے

نج جلی جن جینی تیلی ہے بخت بہت جینی شب تیری بجلی تیری جیں تن نقش جبینی
نین تین تپ جین شفق تے تین نت تخت نشینی بخشے بہت تجھے تین جی تے زینت زیب یقینی !

دائی رو رو دیں کریندی نال دکھاندل چھپیاں بنیاں دکھ جنہاں نے سرتے اوڑک سہناں بنیاں
خفیہ حال زلیخا جر دی غم دیاں آہیں سینے عاجز حال نتانی ہوئی وچہ پردیس زمینے !
غم کھاوے دکھ پیوے ہردم روسے عجز نیازوں پر کجھ دلنوں پوے تسلے اس غیبی آوازوں

دکھ وچھوڑے دلبر والے دلوں نہ جانہہ کدا ہیں!
تینوں دیوچہ پڑیاں اندر رہی قضیئے کردی
روندی تے کرلاندی تائیں ہنوں رات وہائی
کشتی ڈوب سہیل یمانی غرق گیا ہو فانی
قات الکرسی کف خضیبوں ہتھ رنگے وچہ لالی
کلب یمانی شامی دونویں رنگ تے جڑ دوگے
وچہ زنجیر فنا مسلسل سلسلہ توڑ گوایا
بنہ صفوف کواکب دیریاں فوج جاں زینت بھریاں
چا ہے سنان خطوط شعاعی سب میدان وچہ مارے
اوہ ہرنگ حبشی دے ایہو دستہ یاں اکھیں والی
نوبت کوچ دی کھڑکی تدوں مصر یانے والے
تینوں پٹ لدائے شتریں کیتی فوج تیاری
مصری فوج سبھی رل وگی مصر میان وچہ ساری
ناقہ اُتے وچہ عماری طیموسے دی پیاری
ویکھو آئی ہیں درداں والی ظالم ہتھ لے چلے
تے ہن صبر قرار تسلی میرے ہتھ نہ چلے
اوٹھنی دے ہر قدم آہستہ رو لواں وچہ راہیں
آہیں کردیاں جل بل جاناں پئے عمر دے پھاہے
کر کر یاد دکھاں دا او یا مجبور دیاں مر جاناں!
ایہ جوانی چمکاں والی روندیاں گھل جانی!
چودھویں جیہڑی روشن چہرہ روندیاں اکھڑ جاسی
اکھڑ بول نہ سکاں ظاہر ہجر غماندیاں گلاں!
اکھیں دونویں روندیاں رہن سینہ جلدا بلدا
کالیاں راتاں گرد پتاسے لمیاں کوہاں ہزاراں
واس پیا ہیں نال پرایاں رہن جو درد دل غانی
جس محبوب پیارے دلوں تینوں نت اڈیکاں
انہوں بہتیرے کرکے ترلے دائی دا سر کھاندی

ایہ خاوند تیں ہویا نہ ہویا چاہے ات ادائیں
دائی باہجوں سکا پیارا پاس نہ کوئی دردی
صبح ہوئی ڈب گئے ستارے وچہ بحر روشنائی
دونویں ڈوب اونیں ڈوب سکھیوں باہجہ نورانی
طائر نسر عقاب فلک دا پیا فنا دی جالی
اوہ خرگوش ہویا وچہ جوالے تے ایہ سگی آگے
جاں طالع جبار مقابل تیغ لٹک دی پایا
کچیوں نیزہ باز فلک دے نیزیاں نوکاں دھریاں
بھر باہجوں صبح دی اکھیں زرد ہوئے رخسارے
کچھنا ندی سے مردی جاندی تے ملدی ہتھ خالی
زین کسائی اسپ سپاہیاں واگ پکڑی کھلے
تینوں وچہ لئی کڈھ زلیخا چاہڑی وچہ عماری!
اسپ کھڑکے چا چواتاں جنگل خاک اُچھاری
گل دائی مت باہاں دونویں کردی گریہ زاری
دل میرے نوں دلبر والا درد وچھوڑا سٹے
میریاں اج دوائیں ناہیں میرے روگ کولے
ساہوریاں گھر روواں اوکھا جگر جلے وچہ آہیں
وا دوا وسج بر ہوندا الٹا سول گیا سن لا ہے!
پیتیاں خون تے سونا کھیں زہر غماندا کھاناں!
اچھل وگے اکھیں تھکیں میری نیل ندی دا پانی!
درداں ہتھوں کداں خلاصی رہسی وچہ اداسی
ایہ وچھوڑا سخت قیامت کویں سہے پر جھلاں
جگر تڑاف دا شوق اچھل دا تن دامن بھلدا
گھر بیگانے دیس پرائے درد کویں گذاراں
کویں حیراں بہہ دلوچہ آہیں کدا یہ درد سکھالی
اسدے شوق طلب لایاں دردمنداں نیکال
تے دائی وچہ دلدے بجھدی پر کچھ پیش نہ جاندی

تے اوہ حال عزیزے والا کی آکھاں توجہ شادی
نل سیاہ جنہاں دے گھوڑے زینت نال جڑائے
مست سپاہی سوہنیاں شکلاں کرا نہتے تلواراں
گھوڑیاں تے چڑھ چابک مارن ہس بازیاں لاون
رہواراں خوش قدم سمنداں ترتر بہت تراوے
سم بجے وچ مخنت نہ بیٹے تازیاں خوش رفتاراں
گھوڑیاں دے دم موراں رنگے وال ابریشم تاراں
اسواراں دیاں شاناں بڑیاں مچھاں تاؤ چڑھایاں
سوہنے وچ چھیل سپاہی بانکیاں چھیلاں والے
قد میانے نہ اوہ چھوٹے نہ اوہ بہت چھوٹیرے
اسے چاندیاں نرم ہوائیں تازیاں ہانکیاں چالاں
اک پاسے ول تریاں والے نال وقاں تے تاشے
طبل طنبورا تے سارنگی ڈھول بلن جیوں گجے
بنسریاں وچ زباناں گاون وجھلیاں دے چوں وٹھے
نافیاں نول سبب بچتس بچے جھوکاں لین ہواروں
کلیس جیلاں ریشم گنڈیاں گھنگرواں دی مالا
جنگل وچ ہ ایش دیہاڑے خوشیاں دا ہڑ وگیا
سن سن جنگل باش بلائیں بھری زلا لوجہ شادی
تے جو خوشی عزیزے دل وچ اوہ وچ کہن نہ آوے
ایہ خوشیاں دے حالے سن سن کرے زلیخا زاری
ایہ روندی اوہ ہسدا پھردا ایہ پٹدی اوہ نچدا
اسنوں ویلا ہتھ نہ آوے وقت اہے ہتھ آیا
ایہ ماتم وچ وین کریندی اوہ خوشیاں وچ گاندا غزلاں
ایہ ماتم وچ لیراں لاہوے اوہ کڑتا چھلکاوے
اسدے نین دوویں رت بھنے کردی گریہ زاری
اسدیاں لباں فراق سوکایاں جان لباں تے آئی
درد غماں پھر زردی رنگے اسدے دو رخسارے

تے اوہ اسدیاں شوکت شاناں خوشنودی آزادی
زیناں تے یاقوت جنہاں دے جڑا استاواں لائے
پوشاکاں شاہانیاں سبھے زینت زیب ہزاراں
جنگل دیو اسپ کوداون شرطاں بنہ دوڑاون
باد صبا دی گردن اتے گردوں کھار گذارے
چھٹی تان نقاریاں وانگوں مستی چڑھی سواراں
جوگیاں جٹاں ایاں لٹکدے پونیاں زینت واراں
داہڑیاں چھیر لپیٹیاں کنیں لبھنیاں دا لٹکایاں
انگل کنٹھے ہتھ کنگن زریں نیور سوہردوا ے
اکو اک گھر پایاں جائے انہاں دے نین لوٹیرے
اوہ اسوار جنہاں تے آہے وچ خوشی دیاں حالاں
قطع جنہاں دی صنعت سازاں رکھی وانگ پتاشے
نرم آواز رباب ستاراں کک ول تو نبا وجے
مست آواز گویا سی عشقوں آپ روہٹی کھچ روندے
دو روول پپیہے وانگ دساون اوہ ٹھنیاں سنگاراں
ریشم سرخ نکیلاں پیاں گوش سنکے قد بالا
خضیاں گراں جہ جوش خوشی دا ہے دا لوجہ گیا
گوندلاں ہرناں گورخراں نوں بلی مبارک بادی
ویکھے شان تے کھل کھلیں ہسے گھوڑا ذوق کو آوے
تے اوہ آپ عزیز مصر دا شکر کرے لکھ واری
اس خوشیوں ہتھ نرم غذائیں اس طعام نہ چکھیا
اس نین دریاون جھڑیاں اس دا کھیت بچایا
ایہ قضیے سچے مخالف کیونکر ہوون سانویں
ایہ والاں نوں پٹ پٹ سٹے اوہ لاتیل سنوارے
اسدیاں اکھیں مست نشے تے عشقوں ہر سر دے گئی خماری
لگے جتھیں اوہ اسدے لب دی لالی زرون سوائی
تے اسدے رخسارے دوویں چمک اٹھے جڑ ماری

ایہہ ہر دم پیشانی تیوڑی اوہ مُچھیں وٹ چاڑھے
کھوہے ایہہ سوہاگ پٹی نوں اوہ داہڑی ہتھ پھیرے
سیہنویں الماس سُترہ کھٹیں ایہہ یاقوت پروے
ایہہ ہوندے پئے نوں جھورے جوڑ جڑے نوں سٹے
اسدیاں غم وچ لمیاں آہیں اندر وار جگر دے
ایسے حالے ایہہ سب لشکر نیل ندی پر آئے
رو رو وائی پاس زلیخا کیتے نین رنگیلے
نین میرے اج وین کریندے بیٹھے توڑ وسیلے
نہ وچ مصر لے جاؤ مینوں تھہر نہ کرو کہارو
کھڑو نہ میری مصر عماری سٹ وچ نیل وگاؤ
غرق کرو دریائے کھلے سن ناقہ میر پیا میں
روہڑ دیہو میں طالع روہڑی ڈوب دیہو وچ چاکے
ساڑ برہوں نے بالن کیتی جان میری بیچاری
نیل ندی دی ٹھاٹھ عقبندی کرو میری قربانی
رُہڑ وورو میرے بیدردو نال رُہڑے دکھڑوالی
اے افسوس کراں تدبیراں کائی پیش نہ جاون!
ایہہ بیچاریاں عاجز ندیاں طاقت دہریاں ناہیں
ست زمیناں سَت اسماناں ایہہ دم بھر دیاں ناہیں
ایہہ رو ندی دی گذر عماری ندیوں پار سدھاری!
جاں اسواری وڑی مصر وچ خیر وتدّن خیراتاں!
خوب محل عجیب رنگیلے خاص زلیخا والے
خوشبوئیں ہر جائے معطر جیوں صحرا تاتاری
کئی ہزار کنیزاں خادم باندیاں پیش رکھایاں
سب سامان خوشی دا حاضر رہے زلیخا اگے
وچ قبائل اہل عیالیں ایسے دی سرداری
بڑیاں شاناں قدر او چیرا مصریاں وچ لیسے دا
خاطرداری رکھے اسدی آپ عزیز بیچارا

ایہہ زلفاں دے وٹ ادھیڑے تے اوہ مچھاں تاڑے
اس دا ہر دم پیر پچھاڑی اسدا پیر اگیرے
اوہ دیاقوتی گردن بندوں چا گردن خوش ہووے
اوہ سجوگ سبھے نوں ویکھے ویکھ وکھولا ہووے
اسدیاں جنگل وچ دوہایاں خادم خوشیاں کردے
لنگھ چلے وچ مستیاں ذوقاں مصر محل ول ہوئے
وچ دریائے ماتم والے کرن پیراہن نیلے
یار نہ ملیا میں سر گذری کر تھکی لکھ حیلے
ڈوب چلو وچ نیل ندی دے جھب عماری زارو
دل میرا پر داغ جدائیوں اج سب داغ گواؤ
وچ وچھوڑے کٹ نہ سکاں تھکی جھل ایذائیں
جاں میں روہڑاں رہڑن دکھ میرے تے دلبر دے زارے
نین وگدے وچ کھٹ گذار و واگ بچھے اکواری
اکواری میں روہڑ دی ویکھاں دلدی سرگردانی
خود رہڑیاں جے دکھ رہڑ جاوے ایہہ تدبیر وکھانی
آپ رہڑاں دکھ روہڑن ویلے ندیاں بھی دکھ کھاون
بھار برہوں سر چر دیاں ناہیں تے ایہہ سہر دیاں ناہیں
بحر عمیق برہوں وچ ڈبیاں پھر سڑ تر دیاں ناہیں
تے اوہ زینت نال سنگاری مصر پاندی اسواری
جشن بہے وچ مصر دے خوشیوں دن گھتے کئی راتاں
صاف صحن خوش اندر باہر زریں چھال دوالے
زریں تخت زلیخا کارن فرش صفا زرکاری
شکل جہناندی ہوتی بھکھدے حسن بہاراں لایاں!
کئی ہزار غلام کنیزاں رہن حکم وچ وسدے!
آپ عزیز دنے تے راتیں کردا خدمت گاری
اس دا کہیا موڑ ہٹاوے ایہہ نا قدر کسے دا
تے اوہ کہیا ہاتف والا ہویا پورا سارا

جد وعزیز چور غضب کرکے آوے کدی کدائیں
پیش زلیخا عاجز ہوکے گل کرے سر نیچے میں
پر ایہہ شکر گذارے ہر دم رکھی رب سلامت
وچہ وہلاں تاں نال زناں دے دل نوں بہلن لٹے
باندیاں خدمت گاراں ہر دم رہندیاں گے کھڑیاں
مصری زناں جو بیٹیاں قدر والیاں تھیں ہن ہیٹھرے
ظاہر گلاں کردی دلوچہ کردی زاری !
یار جیہوں نوں سنے اندر رکھیاں لیکاں لایاں
تاہن ظاہر نظری آویں نہ سنگے دس آ دین !
تیری تانہنگ مصر وچہ آئی اوتھوں رہی جدائی
وچہ پردیس نہ محرم کوئی اک بے چاری دائی
مہر کماویں دید کراویں خوابے روپ دکھاویں
میں مسکین مسوں گذری اچے ہڈیں غم تیرے
تیری خاطر لے پیٹڑے چھوڑ وطن میں آئی !
دل میوں ٹھگ کے دلگیر کیتا ایں کیا کیا سر تے ورتی !
بے خبراں جگ بیتے میوں درداں نے سر چائے
میں جلدی وچہ اوٹ پہونچے چیٹک نفادی پانی
سیریاں خون بھریاں اکھیں تینوں نظر نہ آیاں
دل میوں توں ظاہر نہ رہو وچہ حجابے
تے سوگند ہزاراں واری تینوں ماہ حبیبا
حسن تیریاں شوخیاں ہسیاں تن من دیو وچہ میرے
ایہہ ورتارا رہیا ہمیشہ اندر گریہ زاری
جھمنیاں یاقوت پرودن الماساں جڑیاں نوکاں
وجھن سل جگر نوں تانے توں سپیکے دل سلن
ورہیاں رہی اوڈیکاں اندر روندی تے کرلاندی
نہ اوہ یار دس آیا ظاہر نہ آیا وچہ خوابے
کہے زلیخا دائی تائیں سن لے ماں پیاری

رہے دو راڈا قوت جاشے کردا شرم تدائیں
آپ زلیخا چوری چوری دل پاٹے غم سیویں
یار ملن دیاں آساں ہیویاں وے نظر علامت
تخت بہے تے ظاہر ہسے دلوچہ ہم ڈوباوے
تے ایہہ یار وڈیکے روندی بہرگئے پل گھڑیاں
ایہہ جیوں شاہ اوہ وانگ رعیت ایہہ نیا نو نہیڑے
رات پوے تے گلی سہیکے کرے وچھاپ بچاری
قول قرار کریں خود چکے کسدے ہتھ کھڑایاں
نہ ایہہ دل دی اگ بجھاویں نہ دیدار کراویں
عشق تیرے نے گھائل کرکے وچہ پردیس سٹائی
اوہ بھی عاجز ایس علاجوں اسدی واہ نہ کائی
توں کتھے کد ملسیں ظاہر سچ پتہ دس جاویں
جیوں جیویں روز وہاندے ہجروں گدے نیں وڈھیرے
اوہا سبے قضیہ اوتویں ہجر فراق جدائی !
کوئیں رلاں وچہ عمدے فرشیں وچہ پرائی دھرتی
ہیں دکھاں وچہ گھائل ہوئی ایہہ توں ہیں دکھ لائے
عشق تیرے دا بھار رکھلیر ایں ہور رہی نتانی
عمراں بیت گیاں وچہ درداں صبر مہاراں چائیاں
جے منظور نہیں ایہہ تینوں جھات دکھا وچہ خوابے
وچہ وچھوڑے ناز نہورے ساڑ نہ میرا سینہ
میں تھیں نہ سنبھالیاں گیاں تے میں ہوئی بیرے
غم دا وقت دراز ہویائی وچہ اندہ خواری
اوہ غرقاب رہی وچہ غمدے ٹین وچھوڑیوں جھوکاں
رات جگیندی دین کرہندی نین نہ نیند رجھلن
محرومی وچہ دلسوں جانے پر کجھ پیش نہ جاندی
تدبیراں کجھ چلن ناہیں جلدی جان عذابے
معلم تینوں حالا میرا غم دی گریہ زاری

کڈھ کمان عقل دی کوئی ماریں تیر اویہا
لبھو کتھے جے لبھے تینوں توں بھی کارے ہاری ہا
مر جاویں توں کر کجھ حیلہ نہ رہو چپ چپاتی ہا
میں جاناں توں عاقل وڈی بڑی فیر سیانی ای
ڈٹھی عقل اجیہی تیری جے اج کم نہ آوے
یار لبھے دکھ کٹیا جاوے خوشی دسے غم سکے
روندیاں میں گھائل ہوئی کویں قرار نہ آوے
تیریاں بھی تدبیراں ویکھاں کیہڑ رکھیں تاثیراں
میں بیدل دی کر کجھ کاری جیئوں بہت پیاری
جے میں اے فرزند پیاری کر سکدی کجھ کاری ہا
لیندی جھل سرے تے اپنے میں تیری بیماری
ایتھے واہ نہ چلے میری عقل رہی دیوانی!
میں قربان کیا وس میرے لگے واہ ملاواں
کہے زلیخا جان تیرے سنہوں کیا کراں کتھے ویکھاں!
آ بنے بڈھی میں مر جاندی کرے حیلہ کائی
جے اوہ ظاہر دل دا نائیں سفنے کویں نہ آوے
کرکے آہ زلیخا کہندی جیں دے روگ اولے
درد میرے کجھ ملکوں باہر کون کرے اِت چارہ
دن مجلس وچ بیندی گذرے رات دکھانوچہ زاری
کدے کداہیں گھر دے اندر جے دردیں دل اکے
کرے اجازت طلب عزیزوں سد عماریداراں
وچ اوجاڑاں تاقے اُتے رو رو نین ورہاوے
یار لبھے اوہ وچ اوجاڑاں دل دے نال اڑاوے
جاں جنگل وچ صبر نہ آوے نیل ندی ول جاوے
ایہہ قضیئے ایہو روناں ایہو حال اداسی ہا
عاجز حال رہی دل بریاں نین رہے دو وگدے
بلدی اگ نہ ٹھلے اِک دم کدے قرار نہ آیا

وچ وچہ مراد نشانے کھلے یار سو نیہا!
درد میریاں کرو دوائیں سخت میری بیماری
کیہ ڈک درد حیراں وچ سینے لائی برہوں کاتی ہا
تیں ہوندی میں دکھیں جاندی تے مقصود دلاں خالی
کویں جگاویں طالع ستے وصلوں جام پلائیے
ہٹھ مشک سر دواکھیں وچوں مہر کریں اج سکے
تے اوہ شعلہ درد فراقوں چمکے جان جلاوے
کر بقیار گیا پردیسیں عفو کرے تقصیراں ہا
سُن دائی سر نیواں کرکے روئی زارو زاری
سر تیرے کداوں دیندی ایڈ مصیبت بھاری
میرے وس کیا دس دسیا ہیں تیرے پرواری
جیں دا نام مکان نہ ظاہر لبھاں کیا نشانی!
چا ہیں جان ایہی نے حاضر عذر نہ مول لیاواں
یا اپنے تھانوں بنہ سٹاواں زلفاں دے وچ پیچاں
پڑھ منتر کجھ سفنے اندر دیوے یار وکھالی ہا
دائی کہندی میں وس ناہا ایہہ بھی پیش نہ جاوے
عقلمنداں ندیاں عقلاں سندی کائی پیش نہ چلے
ایویں روندی رہی زلیخا رہندی حال آوارہ
ایہا حال رہیا سو مدت وچ فراقت بھاری
ایہہ غم سوز وچھوڑے والا ہرگز جھل نہ سکے
سیر کرن ول جنگل جاوے باندیاں نال ہزاراں
زخم پرانیاں درداں والا ہر دم ودھدا جاوے
عشق سو کھالا نائیں ہرگز اسدے سخت تگاوے
کر کجھ سیر عماری بیٹھی مڑ دل گھراں سداوے
ورھیاں گئی زلیخا تائیں ملی نہ مول خلاصی
حال ملال رہوندے جھولے رہے جگر وچ لگدے
دائی کہے ملا جگ دیتی یاراں یار خدایا

دائی کرے دعائیں روو اللہ دے دربارے　　اُس بڈھی دی عجز دعاؤں اثر کھلا اک وارے
کرو غلام رسول دعائیں وید ملے بیماراں　　تے بیماریاں کٹ گواوے یار ملاوے یاراں
ہن تدبیراں تے تجویزاں وادا لا چکیاں سبھے　　فضل منگو جو فضل بغیروں دلبر مشکل لبھے
جاں عرفان کرم دا وگے روہڑ کھڑے دکھ سارے　　نا امیدیاں تے غم ہاوے بیڑیاں پور نکھارے

خرید کرنا عزیز مصر نے حضرت یوسفؑ کو اور پرورش کرنا زلیخا نے

جس نوں یار وکیندا لبھے قیمت ہووس پیلے　　اُٹھدے جیڈے نہ طالع والا اُس دے کرم سولے
ان ڈٹھیاں دل شوق جنہاں نوں آن ملیاندی یاری　　اُتھے دلدیاں دلنوں ضرباں وجدیاں ہوس کاری
جے محبوب خوشی وچہ وسے عاشق دا دل ہسے　　جے محبوب غماں نوں چہ دہسے عاشق دا دل کھسے
جاں دل جھک اُٹھ جائے پہنچے منزل مقصد پائے　　ایہ مقام دوراڈا جاں جاں خام اجے دل آوے
جنہیں دنیں وچہ کھوہے یوسف سٹ وگا یا بھایاں　　بیٹھی مصر زلیخا دل وچہ غم دیاں نوکاں لایاں
دلیل اقرار گیا اٹھ سارا عمر دی وگی اندھیری　　کجھ سبب اس نظر نہ آوے کر دی ڈھونڈ بہتیری
عمر ساری دیاں دکھاں نالوں دردیا سو سہارا　　دل بیصبر نہ بھاوے جیوں دل دا حال آوارہ
جگر تپے دل تڑفے رووے کویں قرار نہ پاوے　　اندر وڑے کداہیں باہر ہرت جھڑے عشق کہاوے
کہے ایہا ہیں پر ہول جالی مدت دی بیماری　　ایہ کیوں باجھ سبب ودھ چلے زخم ولیدے کاری
او واک زخم وچھوڑے والا میرے جوگ بہتیرا　　بیصبری دی ایہ کیا آفت پاوے گھمن گھیرا
بس دلا کیا اچھل وسیں سُہ غم رہیوں ناہیں　　اگلے دردیں ہیں مرگی روروا ٹھے ساہیں
مینوں جگ جلاندیاں رہیاں غم برہوندیاں آہیں　　جوا ج حال سرے پر آیا ویکھیا نہیں کداہیں
جیوں جیوں کرے ملامت دلنوں لالا سار یا واہیں　　اٹھدا قدم وکھاندی طرفے ودہدا گیا اگاہیں
نہ سہ سکی حکم کر یندی سد عماری داراں　　دائی نال کنیزاں لیکے دہائی دل گل زاراں
سیر چمن یقین دل نے پایاں رمزاں ہور وہیرے　　نرگس برگ ڈٹھے دل گندے او ہانیں لوٹیرے
سرو آزاد سندی آزادی ویکھ غشی وچہ آئی　　تے دلبر دی بے پرواہی لوں لوں وچہ سمائی
سرخ گلاں تے بلبل روندی کردی کھڑی سیلپے　　ایہ سرمار کہے ہتھ دونویں بخ جنیندے ماپے
لٹی مثال سجن دنداں ویکھ چنبے دیاں کلیاں　　ویکھ شقائق دے رخسارے دل وچہ لاٹاں بلیاں
جاں دلدار سنبل دی زلفوں مغز معطر ہویا　　ول ول دلوں وں ریلائیں زنجیراں ول ڈھویا
گل لالہ دی خونی صورت کھل پئی وچہ سینے　　سینیوں داغ رہوں گل سینے جہاڑے نقش نگینے
اوڑک دوڑ دگی گلزاروں دل کردی دردپکارے　　لق ودق جنگل دل وچہ رورو کتنے روز گذارے

عشق اوجاڑے گھت پواڑے وسدیاں رہن نہ دیوے
آبادی جا کرے اجاڑیں کوکے درد پہاڑیں
عشق وطن وچہ مجنوں تائیں رہن نہ دیندا ہے وسدا
گئی زلیخا وچہ اوجاڑاں تاں بھی صبر نہ آیا
اس تھیں بعد پیا غم کھاٹے یار پیا جاں را ہے
آوے کدے سدھاوے مڑ مڑ کر کر گریہ زاری
یوسف آن مصر وچہ وڑیا او تدھ وچہ اجاڑاں
تے اوہ دردوں لے واتیں دا پہتا آخر تائیں
لوک سبھے تھیاں مصر وچہ یوسف دے دیدار ولے
ایہ ویران آبادی مصرے ایہ روشن دی جگت سیدا
جان یوسف دی قیمت چکدی خلق خریدن آئی
وچہ عماری نال کنیزاں گذرے جواں گا ہے
خلق ڈٹھی سو باجھ شماروں سارے شہر پکارا
جاں پچھے اسٹھے کیا اچنبہ باندیاں راز دسا ہے
کہے زلیخا کیہڑا بندہ جس نے خلق لٹائی ہا
لے بی بی ایہ سوہنا بندہ اُسدا حسن دلارا !
آپ زلیخا بجھ ٹھاندے اگے ڈب دی جاندی
جے ایہ بندہ سندا سوہنا وکدا میں بھی سوہنے لٹی !
کرے وچار نظر کر ویکھاں ڈٹھس گھت نظارا !
جھڑی عشقوں محبوبا واری میں وگ گئی نظاریں
توں شہروں میں جنگل بھاں ستے دل دکھاویں
سورج چند اک وند تیریدا تکن وچہ گھاتاں نو
میں واری بازار وکیندا بال تو لیندیاں جاناں !
عشق دہیں میں وکدی آہی تیرے شوق دا جی
آپ کھٹے بہہ رہیوں پچھاڑی میں توں تورا گاڑی
پردیساں وچہ تیریوں دردوں چھوڑ حکومت آئی
شوق تیری میں کانگاں چایاں چا وچہ نیل رُڑھائی

وسوں اجاڑ نظر وچہ ڈٹھے عشق جنہاں دل لیوے
ایہ آبادی عاشق والی خوش ہووے اجاڑیں
وچہ پہاڑیں پربت غاریں کیوں اوہ جا جا وسدا
رُت دے نتاں تن راتاں تائیں درد قضیہ پایا
تاں بھی ہور زیاں تھیں اسنوں درد وچھوڑاں آہے
کیہا وڈا تدھ آفت جیہی گھل ڈبل جاک واری !
باجھ قرار دلوں فرقت یاروں روندی وچہ پہاڑاں
جتن تاخیر ہوندی پیاروں مردی جھورا ہیں
اوہدے خبر کچھ ہے وچہ جنگل مصر آبادی یاروں
بے مقصود پھرے ایہ بھوندی اجڑ دی گھر وسدا
تدوں زلیخا جنگل طرفوں ہر دن مصر سدا پائی !
مشتریاں جتھے جانا وکیاں مجلس وچہ چڑھا ہے
پڑھ چا تکاں وکویں یوسف عالم سارا !
یوسف نام سندا کنعانی وکدا ہے ات جا ہے
تہن کتیراں حسن جمالوں اُس دے جیڈ نہ کائی ہا
حد دوں ودھ ہو رسٹی جاں خوبی الٹ پیا جگ سارا
سوہنا بندہ خبر سنی سو وچہ دل دے کرلاندی ہا
خبر نہیں اتھوں لٹی جاسی کون کولی جھڑ ہٹی ہا
پئی نظر چھٹ گیاں آہیں لیا پچھان پیارا
کتھوں آیوں وکدا پھردا شہر اندے بازاریں
سائیں جان جہان جے قیمت ارزاں ہے جے وساویں
واریاں ساریاں تاں زلفیں تھیں تاریاں بھریاں تاں
میں وکنے تھیں اگے وکیاں لوک محجی سلطاناں
مصر سٹی بیماریاں لایاں جان رب بیوں علاجی ہا
توہیں جان تنی دی ساڑی توہیں گھروں جاڑی
عشق تیرے دے وانگاں چایاں گئی زمین جدائی !
ڈھڑ دی آئی وہن جدائی پکڑ لے اج لائی

میں قربان تیرے وچہ درداں روندیاں جگ ہائے
تیں سے جیہے ملیح دے ملوں تخت وکن سن تاجان
میں وک چکی پہلے دن دی جاں تینوں سر دھریا
لکھ لکھ شکر امانت تیری جاں میں دہرا اپڑائی!
میں وچہ آس تیری دے ہر دم نین دہر کے سر نیاں
کہے پکار ا بھائی دائی میریاں خواباں والا
ایہو اوہا میں جیہدے کارن پایاں ایڈا ایڈایاں!
ایہو اوہا جس سفنے اندر کیتے قول کمائے!
دینہ تے رات ڈہونڈیندیاں جیہدا جان کھوہے وچہ پائی
جیہدی وچہ اوڈیک اکھیں تے کسنڈیاں عرش وچھائے
ایہو اوہا گھر باپ میرے جیہدیاں دہماں پیاں
تے دکھ جیہدے دل میرے سیال کئی لنگ گیاں
ایہو اوہو میں جیہدے ہتھوں درد پیالے پیتے
تے میں جیہدیاں وچہ اڈیکاں کھڑی سیاپے کیتے
چوتھی وار ڈٹھا اج اوہا جیہدے نت مجبوریوں
ایہو اوہا توں جیہدے دردوں سنیاں میریاں جنجاں
ایہو اوہا توں نقشہ جس دا رہی نقش ٹھہرایا
ویکھ میرا محبوب نہ ڈکرا اچھوڑ دلوں لے رکھی
نے مائی ایہ دلبر میرا آئیں آون والا!
اجڑیاں نوں ساڑ جدا یوں جان جلاون والا
ورہیاں چھوڑ تڑفدی مینوں حال نہ پاون والا
لئو سہیلیو نظراں کھولو سوہنے دا رستہ تکو!
ویکھو نی اس نازک نوں ٹب چوا تیاں لایاں
ویکھو نی ایہ شیر شکاری وسدی نوں پٹ بیٹھا!
ویکھو نی ایہ رہزن میرا مال میرا لٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ لادن ہار الگیاں تے ٹٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ چھیلیا سجارا مل چھل کر گیا سجارے

لبھیوں اج دسٹر بھجے مڑ طالع گھر آئے
مشتری ہووے طالع میرا میں بھی یار وہا جاں
تے توں عشق امانت کر کے پھوک میرے دل دہریا
زمیں فلک پھٹ پرزے ہوون جے کجھ سہن نہ آئی
آخر تینوں معلوم ہوسی جو میرے سر بنیاں!
عشق جیہدی وچہ گودکھلیندیاں چنیا زہر پیالا
جس نے سو خیالاں تے وٹیایاں میریاں روہڑ وگایاں
تے میں جیہدے ملنے کارن گاہے دیس پرائے
وچہ فراق سمندر جس دے کھبڑ پور رڑھائی
تاریاں بھریاں راتاں دے وچہ روندیاں وقت وہائے
جیہدیاں ہاہیاں جیبھاں پالیاں میریاں نے ودھلیاں
تے انجھوڑے جھوڑ جیہدے نے سنی بشارت کیہاں
غم دکھڑے پیراہن جس نے ہیں کارن خود سیتے
جیہدیاں سوز فراقاں والے دل میرے سر بیتے
منت کردیاں ہتھ نہ آیا لبھ پیا ان اینویں
جس دا اکا ناز کرشمہ جگر سیتے دھر سیخاں
بے سر جاتے شر کھاتے تینوں ترس نہ آیا
کر انصاف جہاں میں رہی باتوں ہیں خود وہی!
دیکھو سکیں تے ویکھ پیاری لٹ لے جاون والا
سفنے دے وچہ نال اساڈے قول کماون والا
وچہ اجاڑاں تے وچہ ندیاں سیر کراون والا
اس کھیں دور نہیں جیل جاناں پھیر گتے تک سکو
ویکھو نی اس بے پرواہیاں پھیر نہ چھاتیاں پایاں
ویکھو نی ایہ مار اوڈاری بار نہ تھیل چھٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ دلبر میرا دل میرا گھٹ بیٹھا!
ویکھو نی ایہ باہوں پھڑ کے اوہوا ڈے سٹ بیٹھا
ویکھو نی ایہ کارے ہار لاکی کر گیا کارے

ویکھونی ایہ مینوں کہہ گیا توں میری ہیں تیرا
ویکھونی ہے میرا صاحب یا ہے سارے جگدا
ووڑیونی اس گھیر لیاؤ گھیر یو نکل نہ جاوے
پتیاؤنی ایہ رس نہ جاوے ہیں سر غیر نہ لاوے
دسیوؤنی ہیں تیرے باجھوں غیراں پاس نہ آئی
کدھے غیراں تھیں سانبھ بندیوں نہ کر چھڈ پرائی
وچہ برہوندی لاٹ زلیخا تڑف تڑف اوہ جلدی
تے اوہ رورو فکراں اندر کردی جوش بہتیرے
اندر وین رو سڑدی جاندی ہتھ ملدی پچھتاندی
کی جاناں ہیں بخت کوہی اج کسدے ہتھ آوے
جب عماری وار ومیوں چل سٹو دروازے
بیہوشی وچہ رہی زلیخا ایہا گھت پوکاراں
اندر وار گئی لے وائی ہوش کہے کر کائی
بیٹھی ہوش سنبھال زلیخا خالی صبر قراروں
مت کوئی ول ٹل لیجاوے پھر ہین حال کویہا
باندی گھل عزیز بلایا جیہدے رتس فرمائیا
گیا عزیز چکاوے قیمت دسیں بازرگاناں
کہے فرشتہ مالک تائیں سن تدبیر ہماری
عنبر تے کافور درم تے لعل زروں دیناروں
مالک کہے عزیزے تائیں توں دسہول سارا
خازن لوں فرمایا اونہیں تول دہو سب چیزاں
پلے وچہ ترازو والے یوسف چا بہایا
پیچ لکھا اُتے دینار چڑھے تے چھپا با اجے نہ ہلے
کل خزانے پر زر جیہڑے کر تدبیر چڑھائے
لعل درم در عنبر مشکوں ہر چھپا بے وچہ پایا
مال خزائن شاہ مصر دے تل نہ آئے پورے
حیرانی وچہ شاہ مصر دا کہندا مالک تائیں

ویکھونی ہن سارے جگ وچہ کیوں کر بیٹھا ڈیرا
ہیں اسدی ایہ میرا آخر ہوراں دا کی لگدا
پکڑیونی ایہ چاپا نہ جاوے مت مڑ پھیر نہ آوے
آکھیونی ہیں اوگنہاری ہیں پر رحم کر دے
تے تجے ہیں وچہ غیراں دے آئی توں خود ٹور لیائی
بخش میری تقصیر کرم تھیں ہن نہ تاب جدائی
ترکھ بھری جان آہیں بھردی لاٹ غماں وچہ بلدی
ہن دلبر وچہ دھیریاں بیٹھا کردا جل وڈھیرے
یار میرا بازار وکیندا قیمت خلق لیاندی
کسوں جاوے مار گواوے یا تے قول نبھاوے
مت کوہور وپاج لیجاوے ٹل گھلاں اندازے
پہنچا پار دروازے نالے جب عماری وراں
کھول اکھیں کجھ کرے کاری مت رہیں پچھتا کی
خبر کیا اج کون سوہاگن اسدے ونج پیاروں
وگ وک جان دلیو چہ سانگاں در در ہیا سوایہا
جاہ خرید بندہ کنعانی جو وک دا آیا
جو منگیں سونے یوسف دا حاضر مال خزانہ
لے یوسف دے تول برابر از فر مشک تاتاری
ہر ہوزن تولا دہر چھپا بے پاویں نفع بیاروں
تھوڑا منگیو بازرگاناں کہے عزیز بے چارا
یوسف دے ہوزن تولیندیاں سپلے مال عزیزاں
دوجے چھابے دھر اندازے زر ہوزن کرایا
حیرانی وچہ خازن کمروں بند گئے ہوڈھلے
یوسف تنہا سب تھیں بھارا ایہ ہوزن نہ آئے
یوسف والا چھابا دہر توں اوپرا ہاں نہ آیا
نور نبوت سب تھیں بھارا ایہا فضل غفور دے
یوسف دا مل ادا نہ ہووے میں تھیں کھول کداہیں

مالک خوش ہو یوسف تائیں ہتھ عزیز پھڑایا
نے یوسف ہن مال تساڈا میرا مال خزانے
کہے پکار عزیز نے میرے تل گئے جے سارے
مال خزائن شاہی سارے مالک لد سدھایا
پر کجھ وچہ خزانے شاہی نام نہ درم دیناروں
پر غمناک عزیز! نیاں ویلیاں مت فوجاں ہٹ جاون
برکت نال تھکانے یوسف اولوں بھرے خزانے
اولوں آن عزیزے تائیں خازن خبر سنائی
اسدی برکت کل خزانے مڑ پر ہوئے سارے
ویکھ عزیز رہیا متحیر یوسف شان کیہائی
یوسف کہندا جے نہ ہوندا میرا مال خزانے
اللہ نے خود قیمت میری کرکے فضل وڈیائی
تن قلوس ہویا دل راضی ہس ہس کے فرماوے
آہا جاں حسن یوسف ڈٹھا مشتریاں غم رہا نے
چھڈا سنگ اہے یوسف ولے جان رہی انہاں مرداں
جیہل ہزاراں انہاں نوں چہ درداں جان رہی دکھ لگے
حضرت پیر عزالی ایتھوں لکھیا ذکر سنائی!
یوسف ویچ دتا جاں مالک لے قیمت خوش ہویا
پہلے اسدیاں اکھیں ندی یوسف قدر نہ جاپے
یوسف دے ول گھت نظارہ ڈگیا ہوش گوائی!
جے جاناں ایہ صورت تیری ل نہ کراں کداہیں
ہن ہوس نہ زور کائی ہو بیاں ہلک عزیزے
شوق تیرے ہن رونداں ترٹاں ہیگیں صبر نہ آوے
کسنوں چھوڑ کدے دل رہیا ظالم نفس کمینہ
جس داسیں جھٹ اس تھیں کدھرے جائی قہر خواری
کسدی جا امانت سر تے گھر کس دے ایائی!
یوسف دے وچہ شوق محبت مالک روندا آہا

جو چھپاوے وچہ چھپایا شا پاسسان قبولوں آیا
کرے قبول مصر دا والی تے شا دالی وچہ خانے
رب اسانوں ہو رپچاوے فضل وڈے نے کھاتے
دولت دنیا رتبہ حشمت جو چاہیا سب پایا
شاہ عزیز مصر دا والی راضی ایس بپاروں!
نے مت سنکے دشمن کوئی کٹک کھتن جنگ پاون
خازن ویکھ رہیا متعجب کیتا فضل خدا نے
شا پا یوسف برکت والا اسدے جیہڈ نہ کائی!
دام درم کجھ گیا نہ تیرا اندر ایس بپار دے
گھر میرے تھیں گیا نہ کائی ہیں یہ دولت پائی
ہیں تیرے دل بھوال ہوندا اندر رتے شا نے
آپ وڈی احسان تساڈا ہیں پر رہیا نہ کائی
تینوں رب فضیلت دتی وچہ شمار نہ آوے
وہ ہزاراں جاناں گیاں مر مر رہے سکانے
ٹٹ امید کلیجے پھاٹے فرقت دیو چہ درداں
بیماری محرومی دیوچہ اٹھ گھراں نوں وگے!
اک زلیخا عشق نہ لٹی ہوراں حال کیہائی
پھر یوسف دا قدر رکھلا سوہڑ ڈٹھا تے رویا
ویچ دتو سو ظاہر ہویا پچھتایا پھر آپے
اول قدر تیرا ہیں یوسف مول نہ پایا کائی
زمین فلک جے قیمت اندر لے سیر تائیں
ہیں بھلا کیوں ڈٹھا ناہا تیں دل نال تمہیرے
کیوں ہیں زردا طالب ہویا عقل میری ڈب جاوے
کس تھیں وار گیوں اے ظالم سو گھڑے کر سینہ
صبح کھلی تیں معلم ہوسی کس تھیں رین گذاری
جان برائی آپ کمائی ہوسی عذر نہ کائی
یوسف ویچ وہا جیا پتھر ویچ دیاں کی لایا

چھپکڑ واسی کر کجھ گلاں کی لاں ایس شے کا ئی لو
عہد جوانی گھر وچہ ستے تینوں سفنہ آیا
جو تعبیر معبر کولوں پچھے گیوں کنعانے
رو بالک نے عرض گذاری سچ ایہا ئی حالا
جے میں خبر ہوندی توں ویاتیج نہ سکدا موے
ویکھ لتا ڈے معبر یا لوں رہے حیر دل پڑے
کر یوسف توں نیک دعائیں میں حق جاندی واری
سجھ او تھا جناب الہی یوسف عرض سنائی
رہیا مشکلوں کامل عقلوں ہر ہر نیک ستارا
نال عزیز گیا لے گھر نوں حضرت یوسف تائیں
لگے حال غماں وچہ واسا کر کے زلیخا زاری
دیکھ لواں اج کس دے خانے سورج چڑھے کردا
دیکھ لواں اج کون پیاری پوریاں کرے مراداں
خبر کیا اج کس دے گھر نوں ہووے گی روشنائی
خبر کیا اج کس دے گھر وچہ برکت پر ہو جاوے
خبر کیا اج کون پیاری بہے مقابل ہو کے
خبر کیا اج کون سہاگن عرضاں کرے کھلو کے
ویکھاں کون جہاں نوں گذرے وچہ وچھوڑے رو کے
کی جاناں اج کس دے طالع چڑھ جاون آسمانی
کی جاناں اج کون خریدے عشرت طالع مندی
کی جاناں اج کس نوں دیوے دولت بخت ہلائے
کی جاناں اج کنہیں مجلس روشنایاں پھر جاون
اج عزیز لیاوے اس نوں پاتے ہتھ نہ آئے
زخم میرے لوں اج دوائیں ملن ایہن یا ناہیں
ایہہ نہ ہندی دل صبر نہ آوے فکریں جان جلاوے
اندر دار ورول آ تد لوں یوسف قدم ٹکایا
سورج دی نورانی وانگوں چمک پیا گھر سارا

تا یوسف فرماوے ظاہر حسن اسے بالک بھائی
جیوں سورج آسماناں چہرے وچہ آستین سمایا
او باعید ایہی میں یارا جیہیں نال وہیا نے
میں بھلا دیس وچہ ہوس اسے اٹھے طالع والا
عقل دی کوتاہی تیوں وانگ غلام رسولے
آج ضلے میں کھائل ہویا وچہ وچھوڑے ورے
دیوے رب اولاد میرے گھر پاوے برخورداری
ارشد وعاواں گھر بالک دے بیٹے ہوئے بائی
یوسف ویہی نال دعاواں پائیس رتبہ بھارا
اس ہووے تھیں وچہ خوشی دے وگدا قدم اگاہیں
خبر نہیں اج کی سر لنگھ دے صحت یا بیماری
کی معلوم اج کیونکر ہوسی میرا داغ الم دا
تے اج ویکھاں کس دے خانے ہوئے نور آبادال
کی جاناں اج کس دیاں اکھیں پاون نور صفائی
خبر کیا اج کس نوں قسمت وصلوں جام پلاوے
خبر کیا اج کیہڑا ہووے قدم مبارک دھو کے
ویکھاں کون گلے وچہ پاوے خوشیوں ہار پرو کے
ویکھاں کس دیاں روون اکھیں حرص نیر دی نو کے
کی جاناں اج کس دے لیکھیں ہجروں سرگردانی
کی جاناں اج بخت ستارہ کس دا چڑھے بلندی
کی جاناں رجاندی کس دے سب مقصود ہوائے
کی جاناں اج کس دے گھر نوں لا نبو درد جلاون
ایہہ نا رب کرے جے ہووے جان میری جل جاوے
ایہہ میرے غم فرقت والے ویکھاں کھٹن کدا ہیں
اج میرا محبوب پیارا ویکھاں کس گھر جاوے
طاق منور وچہ محلاں نور صبح جھلکایا
او ہو صورت سفنے والی نور درہے چمکارا

ویکھ زلیخا ڈٹھی نور سحر دی کانگے
اوچھل شوق دلوں چڑھ وگدا اوڈی ہوش دماغوں
کر کر وڈا گرو کہندی ڈاڈے وچہ سجنے
ہو مقابل اکھیں ملیئے متاں نظر جل جاوے
ملیا یار مراداں پایاں پر اعتبار نہ آوے
وکدا یار ملے میں کتھوں عقل قبول نہ کردی
کتھوں میرے بھاگ اجیئے جاگدیاں شہ لبھے
ایڈک چیز وچ نیند ا کیہڑا قیمت کون اوتارے
جے ایہ خواب اجہائی ایہو یں یارب خواب نہ کھلے
پھیرے ہتھ دو اکھیں اتے ویکھے چار چوفیرے
گلاں کرے زبانوں ظاہر نال کنیزاں سیاں
تدنوں آکھن عزیز اکاڑی کہے زلیخا تائیں
مال خزانے تدہ حوالے سبھاں مکان جو سارے
خوب طعام لباس چنگیرے خدمت کرن تمامی
کرے قبول زلیخا سب کجھ یوسف کول بہایا
مڑ مڑ ویکھے یوسف تائیں سو سو شکر گذارے
قول قرار جو میں سنتیں ہو یا یاد ہووس یا ناہیں
ترس ایہی یا ناہیں اسنوں میریاں درداں ولوں
ویکھاں کویں اساتھیں ورتے ہن دلبر ونتارا
اک دیدار کرن نوں ترساں اج اکھیں وچ میرے
شاہ زلیخا وچہ دیدارے ہر دم شکر گذارے
کس معشوق غلام سدایا کس ایہ رتبہ پایا
اک پل کولوں جان نہ دیوے یوسف نوں کتوں لے
ڈھونڈ منگاوے رنگ برنگی کھانے لذت والے
اوہ کہاوے ایہ رجدی جاندے خوشی کرے لکھواری
عطر گلابوں غسل کراوے پوشاکاں پہناوے
جو بہنیں اس لائق ویکھے ملکاں تھیں منگواوے

ماراوچھال جھڑ سینہ بیخود وصل شباندی تا سنگے
سر پل کے اوہ خار شماندی گل ہو گئے چراغوں!
جوش خوشی دا اہن نہ دیندا عجز نیازاں سمے
دل وچہ خوشی او بھار او چھالے لذت گرداڈاوے
دل وچہ کہے ایہی میں سنتی ایہ خوابے وچ آوے
ایہ جو ملیوں نظری آوے سفنہ ہے سردردی
ایہ سامان دسے وچہ سفنے مگر نصیبوں سبھے
شاہ غلام کدا ہو آوے کدا یہ عقل چتارے
جے ایہ یار اگوں جھل جاناں مرگ اندھیری جھلے
دلوں یقین جو ہن وچہ سفنے رہڑ دے طالع میرے
کدے ہسے وچہ نیر کدا ہیں اکھیں ڈبڈب گیاں
اس فرزند پیارے تائیں عزت نال رکھائیں
اسنوں کتھاوں چنگے وچہ رکھیں حرمت نال پیارے
اس فرزنداں وانگوں رکھیں اندر عیش مدامی!
کجھ یقین ایہا بیداری وچہ دلے دے آیا
طالع میرے حال مراداں کتھوں لئی اودہارے
سے معلوم نہیں یا اوس نوں جو میں رنی آہیں
خبر ایہی یا ناہیں اسنوں درد میرے دے سلوں
جو مقصود میرا وچہ دنیا ہتھ گیا لگ سارا
گھر میرے اج آپے آیا میں لبھ کھڑی چوپھیرے
سب امیداں میں در آیا میرے طالع بھارے
کس نوں یار اجیہا ملیا جو میرے ہتھ آیا
ہر دم نظر اسی وچہ رکھے شوق اسی وچہ کھیلے
نعمت جو دنیا اندر حاضر کرے کھوالے
اعلیٰ قسم طعام جو میوے جمع رکھاوے ساری
زر گوہر پر لعل لباسیں زینت زیب بناوے
تے ہر روز نویں پوشاکوں حاضر پیش لیاوے

نویں صبح ہر نویں لباسوں ہتھیں قد سوارے
ہتھیں کمرے پٹکا پہنے خود جوڑا پہناوے
پاس بہے تے حرمت رکھے گلاں کرے پیارے
سُن سُن پئی مصیبت سر تے روٹھے نزار وزاری
جو حاجت تس دلوچہ جاپے حاضر کرے شتابی
ستے نوا تو دیکھا جھلّے خدمت وچہ بیداری
وچہ دیدار رہی ہو کملی نظر نہ رجدی جاوے
ایڈ جنیاں دماغے رچیا چلیا اثر نظر دا
دیواراں ہر جا سیاں اندر او معشوق دِس آوے
مطلق اک وجود مقدس خالی ہر اعتبار وں
یوسف دے ول ہر دم ویکھے ہرگز صبر نہ پاوے
یوسف رکھے نیویاں اکھیں ہر ویلے شرماوے
کہے زلیخا اپنے دلوچہ یوسف اجے ایانا
بھری جوانی نور چمکیا ودھیا حسن دا بارا
مگر پھرے نیت ہو دیوانی مطلب کرے اشارے
بے آرامی ویکھ نگاہوں یوسف ٹلدا جاوے
کدے دھیان نہ اسول کروا رہے گناہوں ڈردا
واہ دردا دل جس دا بردہ اوہ اک نظر نہ کردا
رو رو ردا یہ وید نہ ڈردا ویکھے دکھیا مردا
رہی زلیخا شوق طلب دی آتش اندر جلدی
رہے زلیخا اگے پچھے یوسف جان بچاوے
مرے زلیخا درد فراقوں یوسف ڈرے الاہوں
شوق زلیخا بوس کناروں یوسف کرے کنارا
عشق زلیخا کانگاں چاہڑے تے وچہ ڈبدی جاوے
درد بھرے بھر آہ زلیخا رہندی دل دکھ سناوے
بھر دم سرد زلیخا ہر دم ڈھک اگاڑی آوے
بے مقصود زلیخا رہندی کائی بھلا نہ بھاوے

اک جامہ مڑ دوجی واری کدی نہ پیش گذارے
پاپوشاک نگاہ گذارے شوقوں مردی جاوے
حال حقیقت پچھے رو رو اہل وطن گھر باروں
شکر کرے سُن خوشیاں اندر عمر گذاراں ساری
اس دی کارگذاری اندر حال رہے جیتا بی
وانگ کنیزاں حق گذاراں کردی خدمت گاری
جتول کرے نگاہ اوتے ول یوسف نظری آوے
چہرہ مبارک یوسف والا ہر جا جلوہ کردا
سورج چند ستاریاں شکلاں اوہو نظری آوے
لوں لوں نقش متجلی اس دی رمز نکھلی سداروں
ہس ہس کرے پیاریاں گلاں خوشیاں دقت وچھاوے
باہجہ ضرورت قدر کفایت حرف نہ ودھ الاوے
ایہا حال رہائی مدت تدوں ہویا سیانا
تداں زلیخا شوق وصل دے کیتا حال آوارہ
طرز ہزار کرے نت ظاہر لاکھاں شوق اجہالے
جاں اوہ چشم مقابل کردی ایہ خود چشم نواوے
رو رو ہر دم کہے زلیخا حال کیہ دلبر دا
دنیا دین میرے دا پردہ مالک میرے گھر دا
اک نظارہ تارن ہارا نہ اس کتیں اج سردا
یار جنگا پردروں خالی راز کہے ہتھ ملدی
مناں جناب الاہوں مینوں ایہ عاصی کر جاوے
طلب زلیخا وصل ایہائی یوسف خوف گناہوں
رہے زلیخا سل بل بہندی یوسف رہے نیارا
یوسف حال نہ ویکھے اسدا ہرگز نظر نہ آوے
یوسف سُن ان سنیاں جانے جان انجان سداوے
یوسف پیر وپیر بچھاڑی ہر دم ہٹدا جاوے
اکو یار پیارے والا عشق ہووے غم کھاوے

یوسف اگے وقت نوقتی کردی کارگذاری ہے
اسدی خدمت کرن کنیزاں ایہ یوسف دی باندی
زرندی رنگ سہایا تن لاغر وچہ غماں مدیاں آہیں
سارے فن فریب زلیخا دے مزاں نال چلائے
یوسف نوں من موہن کارن ساریاں واہاں لائیاں
تدبیراں دے تیر زلیخا ول ول نت ونگائے
پر تاثیر بخار دلیدے اس تھیں وگن دہکائے
بے اندازہ سوز زلیخا درد بڑے غم سہتے
پر ہولوں کر اکھیں دونویں جھاک زلیخا دے سکھے
طلب وصال زلیخا دور دوشم دے حال وہائے
حال زلیخا باہجہ وصالوں اگ لگے جیوں نمائے
قطر موثر نال زلیخا کیتے وصل اشارے
تک تک وار زلیخا ولول چال ولاندے پائے
اس نے ہیش گذاریاں آہیں نال نیاز آوازے
سجر گوہر جھلکائے اس نے زلفاں دے وچہ تارے
حسن ندیدیاں لہراں اتے اسدے رخ نے خزانے
اسدیاں دلدیاں ملکاں اتے دلبر تے وگ گیاں
دِن دِن بے مقصود زلیخا درد غماں وچہ ہاری
خون سکا وچہ حال اوداسی ہجر مصیبت بھاری
بھاویں دلبر گھر وچہ آیا درد فراق ستایا
واہ وا دلبر گھر وچہ وسدا رکھدا اجے جدائی
اوہ نیڑے تے ایہ وچہ دوری اجے فراق جلائی
ہجر مصیبت وچہ زلیخا درد جھلے سر بھارے
اک دِل تے دو نین روحاں تن تندیاں خلطاں چارے
بلبل ہتھ افسوس کریندی وگدے نین فوارے
وائی ویکھ زلیخا تائیں عرض کرے کرزاری
دِلدی آس پئی سب تیری پایاں کل مراداں
اپنا آپ گیا کھل سارا چاہڑی عشق خماری
بن یوسف دی خدمت گاری اسدی گھڑی نہ جاندی
بن دیدار نہ کائی لبھے ہور مراد کہاں ہیں
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حساب نہ آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے شمار نہ آیاں
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ گنتی آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ پیے ٹکانے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے مکان نہ پیتے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ آیاں لیکھے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ درجے آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ پیمانے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ ملے کنارے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ تھاویں آئے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ حسابے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ وچہ شمارے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے نہ نشان گمائے
یوسف دی اوہ وچہ جنابے کسے حساب نہ پیاں
وقت وہاندے جاندے اس دے اندر گریہ زاری
ہجر کرد کھلایاں ہڈیں فرقت دی بیماری
ملیا یار نہ ملیاں جیہا جان مقصود نہ پایا
سوہنے دے گھر وسدی واہ وا اجے پرائی
پاس ہوندا بے ہتھ نہ آوے ایڈک درد نہ کائی
کرے کباب پر ہوندے شعلے تے وچہ غم دی نارے
پنج حواس سنے شش روحاں ہفت طبیعی کارے
تھکے وال سپید گل رہندے زرد ہون رخسارے
ملیا یار مراداں پایاں ہن کیا حال خواری!
ہن ہوگیوں حال نتانے کھڑیاں وچہ فساداں

سیں تریائی لبھا تینوں دریا شربت والا
توں پیدل وچ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری
دواکھیاں تیں دردوں ملیاں ہن او دکھڑ آیاں
تیر کھباتیں وچ جگر دے طالع پھٹ کڈھایا
بحر عماں وچ باہیں تردی ہتھ کشتی تد آئی
توں بیمار رہوں دے زخمی ملیا وید سیاناں
توں بھکی وچ عشق اجاڑے ملیا طالش طعاموں
تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم بھتیں پوشاکاں
جلدی دہپ ہجر دی وچوں وڑیوں وچ محلاں
دل منزل مقصود دے ٹریوں تازی تیز سواری
توں وچ قید عماندے حجرے دتی بخت خلاصی
عشقے پندھا اگلی ہیوں ملیا ساتھ چنگیرا
اگ عماندی تیدی تیں دل نہر کھلی دریاؤں
اگ فراقوں ملی خلاصی وڑیوں منزل گاہے
کہے زلیخا سن لے بڈھی میری گریہ زاری
میں تریائی لبھا مینوں دریا شربت والا
میں پیدل وچ جنگل زخمی ناقہ ملی عماری
دواکھیں میں دردوں ملیاں ہن او دکھڑ آیاں
تیر کھباتیں وچ جگر دے طالع پھٹ کڈھایا
بحر عماں وچ باہیں تردی میں کشتی ہتھ آئی
میں بیمار رہوندی زخمی ملیا وید سیاناں
میں بھکی وچ عشق اجاڑے ملیا طالش طعاموں
تن ننگے نوں ملیاں مینوں ریشم بھتیں پوشاکاں
جلدی دہپ ہجر دی وچوں وڑیاں وچ محلاں
دل منزل مقصود دے ٹریاں تازی دی اسواری
میں وچ قید عماندے حجرے دتی بخت خلاصی
عشقے پندھا اگلی پیاں ملیا ساتھ چنگیرا

بیٹھ کنارے کریں کیوں زاری آکھ سنا کچھ حالا
ہن کیا خوف تسوراڈے نہیوں ایہ کیا گریہ زاری
لبھے ساوہ غم گیا دے نے کٹھیں کی ملیاں ایذایاں
ملیا زخم دوائی مدت دردوں ہن پایا
ہن کیوں غرق رہیوں وچ زاری ایہ کیہ حال کیائی
جیہدار و گھر بھے شفاؤں تد کیوں حال رنجاناں
ہن بے صبری ہو کیوں روویں ظاہر ہیں کلاموں
ہن کہہ کیوں نہ چھڈیں زاری وہن دہی نمناکا
ہن فریاد کریں کیوں زاری اندر کھڑیاں سلاں
بے دل ہو کریں کیوں زاری ظاہر دس پیاری
کر خوشیاں کیوں غم وچ ڈبی ایہ کیا حال اداسی
لبھے تسلی صبر نہ کردا دس کویں دل تیرا
آئیں گرم گیاں کیوں ناہیں ٹھنڈے آب ہواؤں
مشکل نے دا ویلا تیرا کویں چھپیں وچ آہے
جو مشکل سر میرے وردی آکھ سناواں ساری
لا واں واہ نہ پاواں قطرہ ایہی دردونشانا
نہ چڑھ سکاں بیٹھ نہ جاوے ایہا مشکل بھاری
پیہہ بے نور نہ دسے کائی آساں توڑ گوایاں!
ملیا زخم نکھی پر زہر دلاں ری وچ دکھ پایا
تھمن گھیر دکھاندے بھاکھی ہن واہ پیش نہ کائی
منت کراں دوا نہ دیوے کارکراں من بھاناں
لقمہ چا نہ کھاوان دیوے شارع حکم حراموں
جس وچ خار وتے پر کرکے استاداں چلاکاں
لاٹاں اگ برہوندیاں جیسے جھوک وکھاون جھلاں
نہیں لگام میرا پوچھتا بوتا زی تند طراری
بیڑیاں پیر او توں میں ہتھ کڑیاں واٹ لمی دم جاسی
دور گھروں سٹ واٹ دورا ڈا ایہا پیا لوٹیرا

اگ عشاں ول تپدی میں ول نہر کھلی دریاؤں
اگ فراقوں ملی خلاصی وڈیاں منزل گاہے
ایہا حال میرا اوچہ درداں یوسف تھیں ورتارا
میں ویکھاں جھک اُسدیاں اکھیں اوہ نہ نظر اولارے
میں ہو پاس کراں سو آہیں اوہ کنیں رون پاوے
لکھ لکھ وار کراں میں واری اوہ نہ کدے بلاوے
جے مگرے میں اندر جاواں اوہ وٹ باہر آوے
میں ہوئی ان ہوئی اسنوں فرق نہ جاپے کوئی
بے پرواہ محبوب تتی دا آتش وانگ تپاوے
سیج سیجیں تے اپنی ہتھیں پکڑ النسیہ لاوے
میں رہڑدی نوں ٹھاٹھ پر ہوندی کدے نہ نیڑے آوے
آپ سہے دکھ درداں غالی میری جان جلاوے
میں عاجز دا حال تتاواں ویکھ نہ ترس لیاوے
نہ میں اندر نظر سماندی کدے نہ میں ول ویکھے
سن دائی بھر اکھیں پانی پٹاں تے ہتھ مارے
میں قربان بچی توں کیہی عشق مصیبت پائی
وچہ قصیاں عمر گوائی چھوڑ ولایت آئی!
ول وسا میں کر کجھ حیلہ اجے جوانی ویلا
سن ایہ گل زلیخا رورو آہ بھرے فرماوے
دائی کہے جہاں جو تیرا پچھیاں سوہ ڈگاوے
کہے زلیخا اوہ کداہیں نظر نہ کرے اوتاہاں
نہ اوہ ویکھے سوہنیاں شکلاں نہ بد شکلاں تائیں
دائی کہے فریب بہتیرے عقلاں تھیں پرخانے
مرداں نوں پتیا اُن سو کہا مول نہ کرکوتاہی
کہے زلیخا کملی بڈھی نہ کر بات اگاہاں!
تے میں تیرے کہنے باہجوں زلفاں نوں گل پائے
نہ ہیرے ول زلفاں والے دل وچہ یار لیائے

بچی اگوں اس نہر رُڑھ پائی لہر و بہر واؤں
ہن دلبر دی بے پرواہی شیر ہیا وچہ راہے
میں قربان اُس خبر نہ کائی ہر دم رہے نیارا
میں ہر وقت طلب وچہ ہوندی اوہ بیخبر گذارے
میں بیٹھاں کر چشم مقابل اوہ اوتھوں اُٹھ جاوے
جے ہس کراں اشارت کبہی اُسنوں بھلی نہ بھاوے
آہیں گرم کڈھاں جے رورو کجھ نہ اثر دساوے
سو سو ول کراں سوال وصل دا ہرگز ملے نہ ڈھوئی
بلدیاں لاٹاں اکھیں ویکھے گھت نہ آب بجھاوے
جاں میں جلاں بلاں اوہ بیٹھیں اپنا آپ بچاوے
دھک گھتے وچہ وہنے آپ پچھاں ہٹ جاوے
ایسی اگ لگاوے جیہڑی نہ وہ بھول دس آوے!
اُسدی نظر اچی میں نیویں ذرا اُس ترس نہ آوے
اُس والے سب تھیں شان اوچیرا میں عاجز کس لیکھے
ہٹ ننگے کر دندوں خالی ہر یاڑہ دھاڑ پوکارے
اجے سرا دول خالی رہیوں دولت ڈوب گوائی
ملیا یار رہی وچہ گھر دے اوہ سا اجے جدائی
کنڈل زلف پیہا وچہ دل دے ناز اکھیں گھت سیلا
کنڈل نوں اوہ اگ نہ لاوے خاک اکھیں وچہ پاوے
اوہ جوان جوانی بھریا کیوں وچہ وس نہ آوے
اہل جہاناں تے بد شکلاں دسے نہ وچہ نگاہاں
باہجہ آواز پچھان نہ کردا میں تیں وچہ کدائیں
تیر سخن کجھ مارا جیہا وجے طلب نشانے!
ول ول کے وٹ چاہڑ دو زلفیں پا اُسدے گل پھاہی
اُسدا حال عقل تھیں باہر ہیں لا تھکی واہاں
تیر سخن دے سدھے کرکر اُس ول بہت وگائے
تے اوہ تیر سخن دے میرے توڑ ہوا وڈلائے

اسدیاں بے پرواہیاں مائی سُن وو ہیرے لئے
جاہ کو میں کر منت زاری دل تیرے وچہ آوے
میں رہبر دی نوں آکھ کویں اوہ پکڑ لگا وے بنے
وائی جوش غضب کر اُٹھی ہن ویکھاں نہ منے

اُس دی نظر جہانوں اُچی کد چھپیا یا جاوے
سیل میٹوں میں مرد دی جاندی کویں میرا دُکھ جاوے
جے ہن تیری عرض نہ منے ورد میرا دل بجھنے
سیل دیاں میں کارے ہاری مر مر جانا رنے

جانا دایہ کا حضرت یوسفؑ کے پاس وصال زلیخا کیلئے اور اُن کا انکار کرنا

نویں چوڑیل پرانی آفت تن ہلکا رگ سہاری
تن پیلا تے نیلیاں ناڑیں جھلسے تے چٹیائی
عمر بڑی تے آس چھوٹیری قدم نکے دم لمے
اُچے ہڈتے نیویاں گلاں تن منقوش جریدہ
ژرب صفاق مراق تیجھاں نے پٹ اگاڑی ہریا
جھمنیاں دا وال نہ کوئی بھواں بھوایاں ہویاں
جھلے زار دو نویں لب سکے گھسڑ وڑے وچہ ٹبا
گردن ٹوٹے اگے پچھے گرد وگائی ہوئی
ماس پُرانے کا غذ والی صورت پائی ہوئی!
پنجر چھاتی منجر کاتی مس گلے دا کھورا
دو پستان وڈیریاں مشکاں آب نچوڑے ہوئے
کن نبنودیاں چھلاں ورگے نک نمکا شُک کالا
داہڑاں واکجھ پتہ نشانی لبھدیاں ہتھ نہ آوے
سُن رخسار لباں منہ جاپے چھپیر سکا ہویا
انگلیاں گلدستاں اندر کلیاں سُکیاں ہویاں
گوڈے کنڈہاں گٹے منکے کھوچا ڈنگھ کہوالی
لمر موٹیری ساق چوٹیری موٹی دہون بہتیری
سر ہلے تے پیر وڈوے قدم نہ پوے ٹکانے
دو نویں وینیاں وچہ استیناں مچھیاں تلمیاں ہویاں
پیٹ دنلاں وچہ کالوں ڈورے ہتیاں بلیاں ہویاں
پُر پُر بلغم نال بدن وچہ ہڈیاں بلیاں ہویاں!

دو ہر اقد اکا ہر اچہرا موشک دسیہی ساری
بھری دھول خالی زوروں طاقت بدن نہ رائی
وال سدے تے ونگیاں ہڈیں بیویں جوڑ نکمے
پر ول وانگ تر کلے قامت پردہ چہ چلن کشیدہ
مکروں دنیانوں لٹ کھاداتے اجے بھرت نہ بھریا
داغ سیاہوں دو نویں اکھیں کھف چڑھایاں ہوئیں
پیری ضعف چڑھایاں فوجاں دند گئے وچہ لٹاں
جھل بڑھیپے نے وچہ چہرے گرداوڑائی ہوئی
لبلیاں وی دوویں طرفیں مسطرلائی ہوئی
ٹھوڈی بوڈی روڑی بھوڈی تے وچہ عذر نہ بھریا
اک رگ شکم ہٹھایاں دہیاتو نے توڑے ہوئے
تنگ سمامنہ حدوں کھلا جس وچہ جیبھ لوالا
جیبھ ہلے جیوں وچہ سوانخے چوہا پوچھ ہلاوے
یا عاصی نے وقت نزع دا گویا ڈھکا ہویا
کھٹہ لغلاں وچہ پتہ موتے باہاں چھلیاں ہویاں
کبا لک نکوڑا چوڑا علق رن شیطانی
سر دی پسیری زمی لوٹیری بکروں جمع اندھیری
جاں بولے سو ولاں چھلا تد اہڑولے پوے دسکانے
بیٹھی دے دوزانوں وسن گرجھاں چلیاں ہویاں
ناڑاں بدن دساون ظاہر رسیاں ولیاں ہویاں
چارے خلطاں سکے وانگوں ال کھلیاں ہویاں

روگ سبھ تھیں پانی رس رس اکھیاں گلیاں ہویاں
جوش جوانی والیاں چمکاں گھٹے رلیاں ہویاں
ایہ دنیا وی صورت پوری گھنڈ چڑھائی ہوئی اے
ظاہر ایہ تے اندر وار ورن پر مکراں دی تھیلی اے
ایہ دائی جس صفت ایہائی اٹھ ٹری سرہلدے
بیٹھ زلیخا راضی بازی یوسف آن ملاوان اے
ہیں بھی ہاں کجھ تینوں معلم ہیں اپرادن بھاری
یوسف پاس گئی جا بیٹھی ہیں واری فرزندا
طاقت عقل قیاسوں باہر تیرا حسن بنایا
جس تھیں قدر پچھانے رتبہ کار اندے اندائے
جوش جوانی تیں وچہ پھیر عیش اڈاون کاری
پھری فراست عالی ایں وچہ دلدیاں لگیاں پاویں
سننے نوں دکھ دردمنداندے توں شنوائی پائی
تے اس تیں پر لازم کیتا ہر شے تے شکرانہ
اوہ مشتاق زلیخا تیری جس سفنے دس آیوں
تیجی وار نشانیاں دیدے مصرے سد بولائی
قیمت تار خرید یا تینوں مقصد پاون کارن
رات دنے وچہ خدمت تیری آپ رہی ہو باندی
جاں اج حال ڈٹھا ہیں اسدا رحم میرے دل آیا
قدر پچھان احساناں سدیاں جو تیں حال وہائے
اج جوانی تیرے اتے اوہ بھی ہے شے کائی
وصل کریں توں فرحت پاویں اس دا جی پرچاویں
توں صاحب اوہ بندی تیری وچہ فرمانبرداری
ایہ احسان تیرا جاں جیوے کدے نہ مول بھلاوے
آخر خون چڑھے سر تیرے پھیر پچھوں پچھتاویں
نہ کر شرم کرم دا ویلا کرم کریں من بھاویں
سنے مصلاحت میری ایہا خوشی کردن کائی!

پستانا ندے سیر دیاں نوں کاں بھیڑاں لیاں ہویاں
سرہی گرمی چکھ زبانیوں رمزاں چھلیاں ہویاں
ابریشم دے نال لباساں شکل چھپائی ہوئی!
وچہ جہان او پائس بھاوے جو مجنوں نوں لیلی
یار بلاواں پوریاں پاواں زخم گواواں جان دے
سرکشیوں اج توبہ کرسی کر کے نرم وکھاواں
گھاگے ہاری کارے ہاری صحت ہاں بیماری
ہیں قربان بناون ہاریوں توں جس داہیں بندا
تے اس حسن موافق تیں وچہ عقلوں گوہر پایا
رحم دناؤں جس تھیں سمجھیں دردانداے آوانے
اکھیں روشن تیں وچہ جڑیاں رمزاں پاون کارن
تے اس تینوں طاقت بخشی دم وچہ دردگواویں
تے سن کے دکھ درد بھرن نوں ملی تینوں دانائی
ہر نعمت دی حق ادائی واجب کہے زمانہ
دوواری کر گھائل اوسنوں راتوں رات سدیاں
روندی نوں وچہ درد وچھوڑے دتی آن دکھائی
ول تھیں درد وچھوڑے والا داغ گواون کارن
وصل سوال نہ کردی ظاہر اوہ تیں تھیں شرماندی
توں بے خبر تیریاں نظراں اس نوں مار گوایا
تے کرم کر اسدے اتے ویکھ متاں مرجائے
تیرے باہجہ نہ ثانی اس دی کسے پری نے جائی
تے اوہ رہے کنیز مدامی توہیں راج کماویں!
کر ہن رحم رحم داویلا اس تے مشکل بھاری
جے اج کجھ انکار لیاویں آہ بھرے مرجاوے
تے ایہ ناز جو فرحت خوشیاں پھیر کتے کد پاویں
اوہ تیرے پرداری جاندی کہہ توں کیوں شرماویں
ایہ جوانی دوجی واری نہیں کسے تے آئی!

وقت ایہا کجھ کرے خوشیاں خوشیانڈے دن آئے
ہتھوں گئی جوانی یوسف نہیں کسے مڑ ملدی
اج جوانی ہتھ بضاعت کرلے سودا کائی
اس سودے وچہ نفع وڈیرا لیلے بھل نہ جائیں
اس حسنے ول ویکھ نہ بھلیں نظر نہ کریں وچیری
عمر جوانی نہر وگیندی حسن ندی دیاں لہراں
جاں ایہ بیت گیا سروبیلا مور ہتھوں چھٹ جائے
دن کائی جگ کوئل واسا وکھدیاں چل جاناں
جے اسوقت نہ کرم کمائے تے نہ ذوق ہنڈائے
زلفاں دیو چہ بنداں کرلے قید کوئی دل بچارا
واہ اکھیں دیاں رمزاں عمرے ایہی نے دن کائی
کرحساں ایہی ہن ویلا جاں جاں وقت جوانی
عمر جوانی نین گمانی ایہ دن چار زمانہ
تن بلوریں رخ نورانی تے انور پیشانی
الفت وادم بھرلے کائی جاں لگ ہے سمیاناں
اج سوالی تیرے درتے عرض کرے ہوگولی
عمر اپنی بڑی سیانی میں بھی ہاں سٹے کائی
شاہزادی دیاں آہیں سنکے کنب گیا دل میرا
مینوں بھلا نہ بھاوے یوسف دور رہیں اُس پاسوں
مت میری لگ تاہنہ نہ بھلیں خوف نہ رکھیں کائی
جے اج رہی مراد دلوں خالی حیف ایہا لکھ واری
ویکھا وہدا دکھ میریاں اکھیں روندیاں زار وزاری
ایہ گل سن کے بولیا یوسف چھوڑ بدی گل ساری
زحمت میری پوچہ گھٹ نہ اگل میں ہاں عاجز بندا
اس نے مینوں خوشیاں اندر کیتا ہے پروردا
دائی کہے جداں اوہ آپے ایہ سوال گذارے
یوسف کہے عزیزنے مینوں کر فرزند رکھایا

جداں بڈھیپا سر پر آیا تاں کجھ پیش نہ جاوے
کرلے خوشی منے داویلا حسرت رہے نہ دلدی
تے دل لئیں ویاج پیارے ستا کہے لوکائی
اج بندی کر چھڈ کسے نوں گھاٹا نہیں کداہیں
چھلیا حسن ڈٹھا میں اکھیں چھل مڑ کرے نہ پھیری
گذری ٹھاٹھ گئی مڑ آئی کدے نہ چھلیاں شہراں
مینوں قسم میرے فرزندا مڑ ایہ ہتھ نہ آوے
حسن جوانی نوں وچہ دنیا تھوڑے روز ٹکاناں
قسم کراں ایہ جھوٹ نہ جانی پھر ایہ داغ نہ جاوے
ایہ زلفاں مڑ ہتھ نہ آون الٹا پوے ستارا
بہ گوسے سوہنیاں گلاں رہے ذریغ نہ رائی
عیش اوڈاؤ من پرچاؤ خوشیاں تے زندگانی
ایہ قالب جاں گئی جوانی رہسی ماتم خانہ
جاں سر جھل پئی ویرانی رہسی ہتھ حیرانی
تے ہن حال سال پچھ ویکھیں غفلت جنہاں جواناں
میں مسکین نتانی عاجز جس دی وچہ وچولی
سروں موہوں دکھ جھل وگے تے پاس تیرے آ لی
حال اوہدے تے جاں دل تپیا تیں دل ہویا پھیرا
اُس بنداں پر رحم کماویں توڑ نہ سٹیں آسوں
اوہ زلیخا تیرے کارن چھوڑ ولایت آئی
کیوں کجھ خبر نہ لیوا سدی ایہ مر رہی بیچاری
دس آرادہ تیرا کیونکر فرزندا میں واری
ایہ گلاں بے وزن تمامی تے توں عقلوں عاری
سر میرے پر وڈا ایہا لطف زلیخا سندا
ایڈ دلیری کد کرسکاں اوہ صاحب میں بردہ
حکموں مڑن دلیری ایہا صاحب دے دربارے
گھر دے وچہ امین بنایا میرا قدر ودھایا

گھاں دوچہ کراں خیانت میرا کیہڑا ڈک پایا
دائی کہے عزیز نہ ویکھے توجس تھیں غم کھاویں
یوسف کہندا ظالم بڈھی تینوں خبر نہ کائی!
صاحب سچا عالم جس دا اسدی دنیا ساری
اوہ ناراض اجیہے عملوں تھیراوسے دا بھاری
وچہ دماغ زلیخا سندے ایہ کیا وہم سمایا
کہہ اس نوں اوہ ایس خیالوں دل اپنا سمجھائے
تے ایہ کم نہ ہون ہارا مینوں ہو نہ آوے
اینڈ غضب سر چا نہ سکاں ہیں عاجز درماندہ
باپ میرا یعقوب پیغمبر اسدیاں ہیں ول ہتاں
دادا پاک اسحاق پیغمبر ابن خلیل الٰہی
ہیں امیدر ہی دل محکم دور رہاں شیطانوں
ہیں ایہ کار نہ کرساں کوئی پو تو خیال نہ میرے
بد اصلاں دی بدکرداری کویں اصیلوں آوے
بس بڈھی ہن بول نہ کائی گل نہ کریں اگاہیں
ایہ گل سنکے دائی تائیں بھل گیاں تدبیراں!
اگے گل نہ آئی کاری روندی اُٹھ سدھائی
ایہ گل سنی زلیخا تائیں اگ بلی وچہ سینے
روندی آپ گئی ول یوسف رو رو عرض سنائی
زخم دلیں وچہ عشق تیرے دا کدے آرام نہ آوے
جان میری دی خبر نہ تینوں جان محبت تیری
سب کجھ عشق اہائی تیرا ہیں وچہ کجھ نہ میرا
تو ہیں میرے لوں لوں اندر کیتا آن وسیرا
نہ کر دور دوسے گھر تیرا ہیں اسے ڈیرا
عشق تیرے حضرت یوسف میں دل زخم پرانے
ایہ گل سنکے ہنیویں عجزوں یوسف رو یا زاری
ویکھ زلیخا آہیں بھریاں تے رو عرض گذاری

ایہ گل مینوں بھاوے ناہیں خوف میرے دل آیا
خلوت حاضر رہے زلیخا کیوں نہ کرم کماویں
صاحب کولوں بے فرمانی کرنی روا نہ آئی
نار عذاب مقدر کیتس زانیاں تے حق خواری
بے فرمانی اسدی کرساں کویں ملے چھٹکاری
کیا خیال نکارا جیہا دل اسدے وچہ آیا
لطف کرے اوہ کارا جیہا نہ مینوں فرماوے
عرض کراں اس کار بری تھیں مینوں رب بچاوے
راز انہاں دا میرے سینے میں فرزند جنہاں دا
قصد کراں خود لپٹے تائیں کویں جہنم گھتاں
چھوڑ انہاں ہیں ہوریں ہے لوان نہ وچہ تباہی
آس اجہی دل عصمت سندی نور ملے ایمانوں
دردواں ہیں جھل نہ سکدا اگے درد بہتیرے
پھیر بڈھی مڑ لون لگی یوسف جھڑک ہٹاوے
اُٹھ چلی جا میرے کولوں سنی میریاں آہیں
جو دلو چہ امیداں دھریاں گم گیاں تقصیراں
پاس زلیخا آن سنائی جو سننے وچہ آئی
من مراد نصیب نہ میرے آوے وچہ تقدیرے
میں یوسف وچہ تیریاں درداں بہت مصیبت پائی
آ آ بھر بجے ولدے دردوں جان میری جل جاوے
ایہا جان میری وچہ تن دے عقل اہائی میری
تیرے شوق محبت والے پایا گھمن گھیرا
تو ہیں اندر تو ہیں باہر دل میرا گھیرا
واہ حیرت ہیں ہندی تیری توں اجے دور بہتیرا
کون جنے ہیں کسنوں دساں جو سر درد ہاں نے
چپ زبانوں تے شرمندہ نین ہنجوں تھیں جاری
ہیں قربان میرے محبوبا جان تیرے پر واری

میں سے دکھ پئے توں روندی توں کیوں دلوں لگا
میں روواں توں رون یوسف تیریاں رونہہ بلائیں
رون نصیب جنہاں دے مندے خالی ہتھ مرادوں
میں قربان نہ کر توں زاری تے نہ روکدا ہیں
میں روواں جیں پئے قضیئے دہروں لکھے میں ونے
تیں بدلے میں آپے یوسف رولواں بہ راتیں
دکھ میرے میں دکھاؤالی ویکھ دکھاں دل رونا
بھار میرا سر میرے دھیرلوائے محبوب پیارے
شعلہ درد میرے دا ہوس دل تھیں ظاہر آیا
دل میرے دی آتش سندی ایہ خاصیت بھاری
تے وچ آب اکھیں دے تیری ایہی حکمت ڈاڈھی
ایہ اکھیں دا پانی تیرا میں دل لانبولا وے
یا حضرت ایہ تیرا رونا مینوں بھلا نہ بھاوے
اک اک قطرہ اشک تیری دا جگر پے چنگیاڑے
نہ روویں نہ بیدل ہوویں مینوں روہڑ نہ جائیں
تیریاں آیاں میں سر آون میریاں بھی سر میرے
فال وچار ڈٹھے دکھ خوشیاں سانجھے میں تیرولے
میں اس ونڈ عدالت ولوں راضی ہاں سو واری
میں روواں رو مر مر جاواں دل تے جان جلاواں
ویکھ تماشا بنے بیٹھا اے محبوب پیارے
سوہنیاں سوہنے نین رنگیلے تار نہ غمدے پانی
سجر غماندے رہڑنے ہاری کیوں نہ رہڑ جائیں
میں پر زور بہون یاں ندیاں تر تر کے ازمایاں!
میں آزمودہ کار دکھاندی وکھیں رووں ہاری
جے توں ویکھ میرا دکھ رووین محبوبا ہٹ جائیں
لمیاں شاخاں درد میریاں میں دل کیوں جھکیلیاں
تے جے : : وین اپنے درد دل دہراوکھی سر میرے

منصب میرا توں مل بیٹھا ایہہ کی ہوون لگا
جگ جگ جیویں روون والی روز قیامت تائیں
کر خوشیاں توں عالی قسمت کٹ ویلا دل شادی
اکھیں روندا ویکھ نہ سکاں ہرگز تیرے تائیں
روون عمر وہاندی میری ایہ دکھ گھٹ نہ ہونے
تیرا رون میں زخمی دا جگر کپائے کاتیں
توں نہ رو وچ میریاں دکھاں ایہ دکھ جھلن ہونا
نین تیر یوچہ میریاں درداں ہون نہ اشکوں بھارے
حیف ایہی جو چشم تیری نوں آبے غرق کرایا
جیوں دلڑیاں لاٹاں وگیاں آب دکھایا جاری
جیوں جیوں نین تیرے رووگدے جلدی جان اساڈی
ایہ پانی نہ اگ بجھاوے لاٹیں بالن پاوے
پوچھن اکھیں بت میرے وسنوں تیرا درد جلاوے
آتش بالے تن من جالے رکھے واس وجاٹے
سر متھے پر میرے یوسف تیریاں درد بلائیں
توں دکھاں تھیں خالی چنگا مینوں دکھ بہتیرے
آئے دکھ بندی دے حصے خوشیاں تدھ حوالے
کیوں ایہ ونڈ پسند نہ تینوں کرناہ گریہ زاری
اشک وگاواں عقل صبر نوں ڈوبنگے وہن روہڑ پاواں
مینوں تیرا نیر ڈباوے درداندے وچکارے
تڑفے نین تیرے اس پانی میں ہڑ دی رہڑ جانی
نین میرے جاں تاریاں لاون درداں دے دریائیں
وچ کوہسار سیاہ شباندے نیناں جھڑیاں لایاں
رووں دیہ توں میرے تائیں توں نہ رو میں واری
دکھ میرے جگ رہندے رہنے وسدی دنیا تائیں
رہڑ ویاں جاندیاں میریاں اکھیں درد تیرو چہ چلیاں
کرو نین بھنے دکھ میرے ناز بہو ہو توچہ میرے

سوہنیاں لگدیاں ہسدیاں سدیاں تیریاں اکھیں وی نویں
ہوئی ونڈ عدالت والی اجے نہ راضی ہووئیں
توں نہ روایہ تیرا رونا میری جان جلاوے
میں روواں دل ڈردا میرا سن تیریاں آہیں
جاں پھوپھی نے لطف محبت میں پرورہ کمایا
تے جان باپ پیار کیتا مینوں بھایاں نالوں
ہن کیا ویکھ لواں سر میرے تیرا عشق لیاوے
کہے زلیخا میں ناتانی ایتھے خوف نہ کائی ہے
میں مردی کر رحم میرے تے وصلوں رکھ نہ خالی
کرا کوار کرم دیاں نظراں ویکھ میرا دکھ بھارا
کھاون ہون چھٹا میرا تیریاں وچہ قضیاں
نیند حرام اکھیں وچہ میری دردفراقوں تیرے
میں بیحال کنیز بیچاری رحم میرے پہ کھاؤ
میں بیچاری کرماں ماری مینوں رو ہڑ سنجاؤ
میں بیچاری عشق اوجاڑی نہ وچہ فرق جلاؤ
میں بیچاری کردی زاری توڑ نہ دور ہٹاؤ!
سوہنیاں اکھیں نازک نظراں وہ سہہ گیاں دل میرا
بہنہ سٹی میں دو رخ دکھیں زلفاں دے زنجیر ول
میں مرچکی مار نہ مویوں موڑ نہ وصل براتوں
میں موئی وچہ درد وچھوڑے تیرے جے دل گھاتوں
میں یوسف وچہ غمدے تڑفاں رحم نہ کیوں دل تیرے
میں وچہ طاقت ہور نہ کائی جھلے دکھ بہتیرے
کرم نکھٹی برہوں لٹی میں پردیسیں آئی!
آہ بھلاں اٹھ وگن لاٹاں گھر نوں لانبولاواں
نار مجازی وچہ سڑ مرناں مینوں سہل دیں آوے
سڑ مرنے بھتیں جے دکھ جاندا خوش ہو میں سڑ مردی
اے محبوب نہ کر توں انتاں میں پہ ناز نہورا

میں کدوں نڈر دے دکھ تینوں کس درد وں توں رویں
ونڈ میری وچہ کریں تصرف نہ وچہ عدل کھلوویں
سن یوسف ایہ اسدیاں گلاں رورو کے فرماوے
میرے اوپر عشق کسے دا خیر گذارے ناہیں
وچہ کنعانے چوراں اندر میرا نام لکھایا
بھایاں چاو گایا کھوہے دیس چھٹا اس حالوں
جان میری تے ویکھاں کائی کیا مصیبت پاوے
توں صاحب میں بندی تیری کہہ خوف کیائی
عشق تیرا لوچہ جلدی رہیاں تے نہ سرت سمہالی
ہجر تیرے نے سل وگائے وگدے نین فوارہ
میں وانگوں کس ماواں ظالم نج جنیندیاں وہیاں
عشق تیرے بھتیں نیندر وسدی خار اکھیں وچہ میرے
میں بیچاری کرمیں ہاری میں پر رحم کماؤ
میں بیچاری وچہ بیماری میری مرض گواؤ
میں بیچاری درداں ساڑی تے ہن ہور نہ پاؤ
میں بیچاری رودن ہاری حال میرا کجھ پاؤ
اج قراروں میں چک چلی کیتا صبر بہتیرا
وائے دریغ نہ تیں دل گھلیا آہاں دی تاثیروں
مرگ بھلی سو وار فراقوں دردغماندی راتوں
ویلا نہ جے جو بخش کداہیں قطرہ آب حیاتوں
دیہ مراد کداہیں وصلوں نہ جاہ پرے پریرے
بحر عمیق غماں وچہ ڈبے واہ وا طالع میرے
لے مقصود فراقاں ماری تیرے ہجر ستائی
صبر کراں ہن ہوناں آوے کویں مچے جل جاواں
پر وچہ لاٹ برہوں دی بلدی مشکل نظری آوے
جیون مرن دوہ نویں دکھ کیتے دلبر دی بیدردی
مرگندی میں جل بجھ چلی طاقت رہی نہ بھورا

اُس جامع اضداد برہوں نے ڈبدی نوں اگ لائی
گذریا حال بیابیانوں سیرا جے کرم کر ویلا
میں بندی دی عرض کدائیں یوسف نہ کر اڑیاں
میں ہوئی گر گھائل ہوئی برہوں قفنیئے پھڑیاں
غارت گریں طالع ظالم جسدیاں فوجاں چڑھیاں
تیز نگاہاں تیغاں ہو کے جان جگر وچہ وڑیاں
سر چا ویکھ اکھیں دل میرے اے بیترس لٹیرے
مچھیاں وانگ دو نین تتی دے لہر سرشکیں تردے
بے پرواہاں دے سنگ یاری لادن مشکل بھاری
سُن کے اسدی گریہ زاری تا یوسف فرماوے
میں بردہ بہہ وہلا رہناں روا نہیں میں تائیں!
کہا نمک گھر وچہ عزیزے کراں خیانت ناہیں
رو زلیخا گل ایہ سنکے دردوں کرے پکاراں
جے اک کار پوے آمینوں کرنے ہار بہتیرے
میرے حق اکھیں دی دھیری توں محبوب پیارا!
یوسف کہے جو کار کنندے جیونکر ہور ہزاراں
خاص کرو اک کار میرے سر کرساں ادا غلامی
نین میرے دو پانی بھردے عشق تیرے دے دہرے
غم دکھ دو فراش بندی دے بستر سولاں دہرے
رخ دی زردی تے پر دردی خازن میرے زر دے
من پرچاون گیت سناون آہیں وقت سحر دے
وین میرے شاگرد سداون دل دے آہنگر دے
اُٹھ ٹھلیندیاں جیبھ میریاں دند جو مٹھیاں بھردے
دیگ دماغ پکاون میرے سوز فراق جلایاں
شب اندوہ میری نوں دیندا حسن تیرا روشنایاں
روندی نوں وچہ ماتم خانے ورجن ولیاں مایاں
مثل انہاندی باہجہ شمارے خدمتگار بہتیرے
علموں عین ہویا جان حاصل دوہی دو ہیر جدائی!
تن میریدی رگ رگ اندر برہوں لا یا میلا
نین میرے رت نگے دونویں سدّ ساون جھڑیاں
عشق تیرے نے بے پرواہا سینے میخاں جڑیاں
میرے ورگیاں وکھیں بھیریاں رخت لٹاون کھڑیاں
آتش شوق تیرے دے اندر تڑف تڑف میں سڑیاں
ٹھاٹھ سمندر دی وچہ تردے نین پیاسے میرے
سوزاں لاٹ فراقوں سڑدے اجے نہیں ڈب مردے
تے اج لاج اسے نوں ساری میں جیتے بلہاری
دس میں کار کراں کجھ جس وچہ میرا وقت وہاوے
کار غلاماں حکم کرومیں جیسے جان جدائیں
کرساں کار غلاماں والی جس وچہ جان جدا ہیں لا
میری کارگذاری اندر خدمت گار ہزاراں
اک اک کار اتے ہے دو سو کار کنندہ میرے
چھوڑ اسھاں میں کیونکر تینوں کار دساں کجھ بھارا
میں بھی اک انہاں تھیں آخر کیوں نہ کارگذاراں
کہے زلیخا ونڈ چکی میں گھر دے کار تمامی
کھڑے دونویں ہتھ پکھا جھلدے اندر وقت ہسترے
شوق طلب دو پہرے والے راکھے میرے گھر دے
میرے کل قوی طبیعی بریاں ساز جگر دے
درد میرا دل پاٹن سیون درزی میرے گھر دے
سینے دے صندوق میرے وچہ کھڑ تلواراں دہرے
تے پیراہن رنگیں میرا ایں لہو وچہ تردے
سینے دا تنور تپاون دل دیا تیز ہوایاں لا
نددیو ندی نہلاون مینوں تیریاں بے پرواہیاں
توڑن جوڑن آس دے دی وہی دوڑ کودایاں
ہر دم میری خدمت اندر بخشے ہوئے تیرے

توں ہیں ایہ خادم دتے ہر ہر خدمت والے
سوا ایہ منصب ہوراں تائیں خاص حرام مدامی
جے توں خدمت میری چاہیں ایہو خدمت میری
ایہ گل سن فرماوے یوسف جے میں بہت پیارا
ہیں راضی وچہ کار دوراڈی کرساں کارگذاری
گھر وچہ بیٹھن بھیں ہیں ہیں ناخوش کیوں نارغز ادییں
سن کے پھیر زلیخا تائیں ہور وسیل نہ آئی
چپ رہی ہن دلدے اندر دہائی سوچ وچاریں
آہا باغ زلیخا والا سیر کرے وچہ جس دے

ہن کو منصب رہیا نہ خالی ہرگز باہجہ وصالے
ایہو کارگذاری تیں حق کرے ادا غلامی ئے
جاں توں ایہو خدمت کریں رہساں باندی تیری
تاکیوں میرے کہے موافق نہ ورتیں ورتارا ئے
میں آکھیا من زلیخا جے تیں سچی یاری ئے
گھر ول کنارے رہاں ہیں راضی کیوں نہ رحم کماویں
تے یوسف دی مرضی باہجوں ہور علاج نہ کائی
ڈھونڈ وچار کرے وچہ دل دے لاواں کہڑیں کاریں
اُٹھ گھلاں کر مالی اسنوں ایہ گذاری دل سدے

روانہ کرنا حضرت یوسف کو گلشن میں زلیخا کا اور مقرر کرنا خواصوں کا برائے خدمت اور اسلام لانا اُن کا

باغ عجب واہ ثانی جس دا ہوگ نہ کیسے کوٹے
ریحاں عطر کھلار رہا یا پنکھیاں وچہ دماغے!
صبح ہوندی نوں نازک غنچے ہس ہس گلاں کردے
نرگس چشم اوگھاڑ نہ ویکھے فتنہ نظری آوے
سوسن سوسن بادبہاروں ڈنگ ہیا چپ کیتا
گلنارا ندیاں خونی شکلاں گل لالہ پڑدا غول!
کلغیدار بہنارت کلغہ لاٹ چھوڑیندا باغوں!
گل عباسی سب گل سوری کردے نار بہاراں
وچہ خوش رنگ گلاں کدلائق رکھے تاب نظارا
گل گچنار رکچا وچہ نگہت کھولے راز ہزاراں
میوہ دار درختاں باغے خوان دہرے لیغما ئی
نارنجوں سے رسا جوانی ٹھنڈ پوے وچہ سینے
کھاوندیاں سے جا نہہ دماں وچہ ضعف قوا ول سارے
گوچھے داکھ لٹکدے اپے جیوں کرپی پرونیاں
ماہ جبیناں دے دل تائیں قوت فرحت آئی!

ہرے بھرے وچہ جوش جوانی اسو چہ نازک بوٹے
تانے کھول اگھاڑ دکھائے چنبیلی وچہ باغے
لارے لاسٹاون بلبل شوق طلب سعد روے
شب ریاں خاک آلودہ اکھیں نظر پون شرماوے
زلف کھلار سنبل نے رسمس جام وصالوں پیتا ئے
سورج مکھی سیاہی راہیں لبھی نوچپراغوں
مرزنجوش بجوش مرغندا چھوڑے گئے دماغوں
بلمل بیجے کھول چناراں کرن مصافحہ یاراں
سو صد برگ ہزار ہزارہ نکھ لبلاب بے چارا!
رس رسدا تے رس رس وسدا انگ پریت گواراں
باد بہار رکھیڑاں سکھیا ایہ خوش خبر سنائی
چکھ انجیر رسے وچہ لب دے لذت چار سینے
ورم طحال ہزال الکیہ سینے دے دکھ بھارے
تے وچہ دماغ قرنفل بوٹے اٹھے ماہ جبیناں
وحشت تے وسواس اڈلے ذہن دماغ صفائی

شہتوتاں وچہ ٹلیر ہزاراں رکھے رجھن ملاتی
رنگ اشپاندا گوہلاں پکیاں رس بھر وگیں جاندا
پیوندی وچہ بیریاں نازک خاربہ نظریں آوے
جا وچہ سہرے پتاں بے معلم جیب چھپاتا کھاوے
نیل چھوہاراں دی یاری بعضے رتیں آوے
سدے تے کھجوراں گیاں وده ودھ کے اپہاں
پکیاں لعل کھجوراں رسیاں پرادا نظریں آوندیاں
نوکیاں حاجت انہاں نہ کوئی اپنے واہ نہ چوراں
زمن طوطے چنگ ٹردے تیں تھکے بیٹھے ماندے
انب کچن تے ظالم طوطے پھرتے ڈالی ڈالی
لٹکے ترنج کتھا ہیں نمبو سرد واسے سو کھالی
فندق نور ودیں وچہ چوزان پستے کشمش کھاندے
میوہ دار درخت ہزاراں کھلیاں گل گلزاراں
غنچلیاں وچہ گلشن زاداں خون جگر دا پیتا
گلشن دے نوزاد مراقب لب بستہ گلزار یں
دامن چاک رتو رت روندے گل خوشرنگ چمن دے
میوے روندے تے گل ہسدے وچہ اس باغ ہزاراں
گلزاراں وچہ بلبل بولے گل نوں بولیاں کردی
تے گل حال زبانوں کہندا واہ تیری نامردی
اوہ کہندی خوشرنگی تیری تے نکہت دم بھردی
ہر ہر برگ تیرا آئینہ صنعت صیقل گردی
اوہ کہندا نوں وصلوں روویں قید فراقوں ڈردی
وچہ گلاں دے بلبل رجھی تے سرواں وچہ قمری
وچہ عراقاں چکن کبوتر مور بھیران دیوارے
رلمل کانوں کرن فریاداں کوئل دعا کمایا
زیرک مرغ الکندا شاخوں حق حق سبھ گواہی
ققنس ناد برہوں دا ملیا دیندا خبر فراقوں

باں سیاہ سپیدی بیٹھے خوش آواز متالی
سچ کھلو بیندیاں شریں شربت بعد و بہر چوشاندا
بھر بکالے طوطا چوری پکڑ بچے اڑجاوے
کچھ کیوں دے کچھ کٹ گواوے تداں بخیل سداوے
چھوٹے کیچ جگ پیچے کیا اوسدے ج بج ونب طلاوے
سر جا دوروں ویکھیندیاں بجھدیاں کم نگاہاں
واوے چھوٹوں زین تے پیندیاں خالی جاوِن
طوطے تے چگ ڈباچیاں ہتھ نہ بچے سوہاں
ویہن وڈھا ئیں شکر گندالاں آون کدھ جاندے
سیب انار بہاں دیاں شاخاں وہم کمالوں خالی
ٹکھل لگے لٹکدی شاخیں پچھ گواون والی
خشک نہ باغاں نوں ہر شاخیں جھک جھک کرن سلامے
غنچیوں فیض کھلیاں دیاں بسطاں کھولن راز ہزاراں
باد صبا دے مرشد والے غنچے تھیں گل کیتا
نکہت پیا تجلے برتے گل ہو گئے بازاریں
رنگ مجازی زرد فنا تے قہقہ ویکھ سمن دے
زنگار رنگ حنا و رابیں وچہ سوداں اندیاں ڈاراں
میں رووان نوں کھل کھل ہسیں وہ تیری بیدردی
جیہیں صدبات فنا متعاقب شوق ابدا سر زردی
نوں منظور نظر دلبر دا دل جھدی میں پردی
جلوہ ویکھ سجن دا جس تھیں دل تاب نہ دھردی
ہو آزاد مقید نقشوں ٹٹے بند صوردی
شمشاداں پر کوئل کوکے نازو نال پر قمری
منگلے مینہ بہابولے ہدہد لین ہولارے
بیٹھ عدالت کیے چھو ناں عملاں دا پھل پایا
موسیقار اندر موسیقی پڑھدا حمد الہی
وقت نوائے حجاز رہا وے لشکر اصبر عشاقوں

بوسلیک صفاہاں کوچک ہور بزرگ عراقوں
ادھر ادھر مرغ سنہری پڑھدا صدق یقینوں
چھیاں چھوڑ گیاں گھر وسدے وڑ دیاں کال کمینوں
باخ وچہ آپ چپ فیر سخن حق کرے سویرے
لگی وچہ وظیفے رجھی لٹ کھادا گھر کاواں
تے شارک دے پیر بنگلے کرم نکھٹی ہوئی ہ
خوش آواز جناور کوکن وچہ گلستان زارے
واہ وا باغ جہدے وچہ وسدے کئی بہشت کنارے
تازہ ردیفاں وچہ بہشتاں ایہ گلشن وڈ بہندا
مرمر زنگوں حوض وروز بیا پر خوش لذت آبوں
دو نہہ حوضاں دے تخت وچہ پاسے کر زینت رکھوایا
اک سو ہور کنیزک زیبا خدمت گار پہنچائی
جے میں آپ حلال نہ غیر پر رہساں اندر دوری
اٹھ یوسف ول باغ سدایا جو نورال گھر شادی
کہے زلیخا پاس کنیزاں سو سو کرتا کیداں
زہر دیوے لے کھایو ہتھوں عذر نہ سول لیائو
یوسف جس نوں رغبت کرکے خلوت طرف بلاوے
میں اُسنوں آزاد کرسیاں خوشیوں عمر وہاوے
آپ گئی وچہ باغ زلیخا یوسف تخت بہایا
آپ مڑی ول گھر دے اولیں شادولے وچہ آئی
جس باندی نوں انہیں یوسف خلوت طرف بلائے
رات ہو آئی جاں وچہ باغے باندیاں شوق سوائے
اک ویکھا چلم ریاں زلفاں دو طرفیں رخسارے
اک بھرے وچہ اکھیں سرمہ نازوں کرے اشارا
اک کہے دیکھ جوانی میں پر آئی ہوئی ہ
اک کہے میں پری آہیں پر پریوں پرے پرے
اک کہے میں سب تھیں چنگی اپنے جوانی آئی!

رنگلیوں کرراست جو نغمہ پڑھے حسینی طاقوں
طی نوید قبول دعا دم اسنوں مرغ امینوں
بوم کلوخ انداز فسادی بھلا دنیا دینوں
نہراں وچہ مرغابی بولے کھیتیاں وچہ بٹیرے
باز عقاب دگے جھٹ جتول پت نہ سانبھے ماواں
تے گل گل دے رنگاں اتے بلبل بھی بہ روئی!
تے محرم اسرار دلا نہوں پل دے راز اشارے
تے وچہ وگدیاں جاریاں نہراں طرف محبوباں جارے
تے شاعر اس باغے وڑیا نکل نوں اڑ بہندا
دردو دھوں چٹا شہدوں مٹھا خوشبودار گلابوں
اُس گلشن دا مالی کرکے اوہ گل رخ پہنچایا
یوسف نوں اس جاندی وار ی گل ایہہ فرمائی
ایہ کنیزاں بخشیاں تینوں جاکر لذت پوری
تا نظراں وچہ آون لگی جنت دی آبادی ہ
یوسف دی وچہ تابع ہوکے بنیاں رہو مریداں
میں انعام دیاں زر زیور تسیں راز چھپاؤ
او ہاں ول میرے تائیں آن پتہ دس جاوے
ایس نصیحت میری اُتے جہیڑی عمل کماوے
باندیاں تائیں حاضر کرکے سر سجدے رکھوایا
ایہ فریب بنایا خفیہ آس وصال لگائی
دل چاہیا اندھیرے اندر تھاں اُسدی خود جاوے
ویکھ لواں اج کس نوں یوسف لطف کرے گل لائے
عرض کرے میں سب تھیں سوہنی کرے وصل پیارے
میں بھی وچہ خدمت حاضر عمر نوں لوے پوکارا
ذوق طلب نے مستی خوابوں شب جگائی ہوئی
تینوں کرن سلام ہزاراں پریاں اٹھ سویرے
سرو کسے اجے انگل کرکے میں دل نہ دکھائی

اک کہے میں نال کرشمے تارے توڑ لیاواں
اک کہے ویدا لاراں کھولاں زخم ہزاراں
اک کہے میں وندا گھاٹاں داغ پوے وچہ گلیاں
اک کہے میں نازاں والی میری چال نرالی
اک کہے میں گل رخ دلبر لطف نزاکت والی
اک کہے جے میں ول ویکھیں ہر دم رہیں سوالی
اک کہے میں سب تھیں غالب وچہ حسن دیاں شاناں
اک کہے میں اس تھیں وڈی عمر ایں کچھ چھوٹیری
اک کہے اس حسن میرے دل صبر گئے جل جاوے
اک کہے میں رنگ جوانیوں رہس رنگی ہوئی
اک کہے وگ میریاں نظراں لٹن رخت پرائے
اک کہے وچہ سارے عالم کون جہی میں ثانی
اک کہے آستین میری وچہ ماہی سیم نہانی
اک کہے وچہ میریاں رمزاں شہد رسے سوواری
اک کہے شمشاد قداں دی نام میرے سلطانی
اینویں ہر اک خوبی اپنی ظاہر آکھ سناوے
اک توحید خدا دا رستہ چاہے انہاں سکھاواں
یوسف نے فرمایا انہاں نکتہ رمز ایمانوں
توڑے بت ایمان لیایاں واحد رب پچھاتا
اوہ مقبول ہویاں درگاہے کردیاں لکھ دعائیں
شاموں لا صبح تک یوسف حال کہے اسرار دلاں
جاڈٹھا سو یوسف گرے پوے پکار شہادت
نور حکم عرفان انہاندیاں حرم سیاہیاں دھویاں
ایہ انگشتریاں دے حلقے لعل ہویاں وچہ دم دے
حال پچھے سو کس تھیں راتیں یوسف رات گذاری
روندی مٹی کراں لکھ حیلے اوہ وچہ پیچ نہ آوے
واہ وا باندیاں مقصد پائے مزے چکھے ایمانوں

نظر گذاراں نازاں اوڈاواں جھیک پھڑ وچہ پاواں نے
نظر گذاراں ناز کھلاراں جھڑ طن جناور ڈاراں نے
پریاں ہین میری وچہ مجلس رہن گھٹے جناورڈاراں
گل لا آکے گیا اسا تھیں منگ مرو لب دی لالی!
کردی وصل شمارے تیں ول رین زلف دی کالی
تے توں میں تھیں مقصد پاویں کدے نہ جاویں خالی
میں ول تکیں کدرہ سکیں لے خوش رنگ جوانی
خاطر تیرے دھیریں کدہو ریں پرلائق ہاں تیری
مثل میری آئینے باہجوں تے نہ نظری آوے
مینوں چھوڑ لبھیں لکھ لبھ پاویں مثل نہ کوئی
ابرو قوس دو پیکر جیہوں غمزیوں تیر چلائے
واہ وا میری شیر اندامی واہ سورج پیشانی
طالب مشتری ہوئے اک ماہی رمزوں سمجھ معانی
گفتاریں شیریں نیاں بھریاں رہے چشم گوں ساری
میں وانگوں وچہ دیس مصر دے کس تے بھری جوانی
پر یوسف ول انہاں کلاماں ذرا دھیان نہ پاوے
ایہ بت پوجن ترک کریہن سدہا راہ وکھاواں
اثر گیا کر وچہ دلاں دے رہیاں دنگ ایمانوں
راہ شرع دا روشن ہوراں صدق یقینوں جاتا
گم گیاں نوں راہ وکھایا دیوے رب جزائیں
اٹھ زلیخا وڈی فجری سیر کرے گل زار دلاں
اکی رات دھرے سر سبھناں ڈٹھے تاج سعادت
ہو متعجب کہے زلیخا کی کجھ تھیں کی ہویاں نے
شیخ کبیر فتوح دھرے اج ویکھ فصوص حکم دے
جیہوں جیہوں وعظ نصیحت ہوئی نئی حقیقت سندی
عقل ابدی کی کیہاں کو بہی دل معلوم کردے
عشق جنہاں ایمان پچھاتا اوہ محرم جیانوں

لے مشتری نام ستارہ عطارد است وخانہ عطارد دو پیکر است دوبالا حد و قوس ۱۲ سے خانہ آفتاب برخ اسد است و اسد شیر را گویند و شیریں ترکیب

کہہ زلیخا دائی اگے کیا گلاں دسّ سنائی
داہاں لایاں کم نہ آیاں ٹٹیاں سبھے پرواہیاں
میں بیدرد سجن تکیں لایاں جس نے روشن گوایاں
کجھ لطف کویں کر کاری جس سے میں جیواں
یار میرا او چھڑ دے رہندا لبے میرا دکھ او تویں
میرا رات دنے وچ تارا نال اُسے سے ساہا
میرا باہجہ اودے دیدار دیں ساعت نہیں گذارا
او ظاہر وچہ ہر منظر اس دا چمکارا
ہم خانہ ہم خواب ہدامی میرا یار پیارا
میں جس تکیں او تکیں نیڑے دوری ابے بہتیری
وسیلہ کدھا او جاڑیا ہمنوں جان سینے وچہ لایاں
اول آخر ظاہر باطن آپے سب کجھ جاتے
دل وچہ جان جگر وچہ جیا او ہوتے تن من وچہ سارے
ملے نائی او جے بندی تکیں وسدا بہت دوراڈا
خانہ عکس سجن دا نیاں دل تکیں آئینہ
باہجہ تیرے میں دردواں لٹی پاس کدہی سہولاں
نت محبوب رہے گھر میرے نہیں نصیب جناول
منت کراں سمجھ سزراں دل سے نہ نیا ٹھے
اک تک میں تکیں نسیا جاوے کدہی میرے ہتھ آوے
عیدی چن چڑھے ہاں بن بھاویں تا بھی دیکھے ناہیں
جے سرمہ ہوواں جس دل جانی نہ وچہ چشم سماواں
اوسے سپچے کیا ہی مشکل ہی قسمت سنے ماری!
دل میرے آفت پائی میری جان کھپائی
جے میں ڈردی جور دل پریوں خاکوں یار رلوائی
لاواں اگ جلاواں خانہ جلاں وچے جی چاہی
خاک لواں سر پاواں راتیں رواں وچہ جدائی
ایڈ دکھاں تکیں مرگ سوکھائی پرجے موت قبولاں

یوسف وصلوں نسیا جاندا رہیا علاج نہ کائی
میں جیہا سو کھنایاں داہاں جگ جگ جیون مایاں
توں بھی کر لے دوڑ کونایاں غایاں میریاں رہ بھیجایا
جے تیرے بھی وس نہ کائی رہیا لہیواں
ملیا ویدے وہندیاں دردواں دوویں اکھیاں نوں میں
ملیں بھی انہے او دکھی او ہو پیا او دا سجے نیارا!
اجے فراق جدائی او توں ویکھہ تعجب بھارا
اجے انھیر میری وچہ اکھیں ویکھہ رہوندا تارا
اجے میرا او چہ دردہ وچھوڑے دم دم حال آوارہ
دکھ سکیں تکیں میں گذر سد پارسی جاوے دکھ گھیری
میں جری قسمے جاں گھر وسیا او ہوا جے جدایاں
جاں سنے انجان اسا تکیں کار کرے من بھانے
وہمیر پاندے وچہ ترد اپچھوا دیندا اٹک ہولائے
تے بیدرد سجن کیوں تائیں بن سن دردا ساڈا
تے من کھلدی ہڈیں بھریا بیدرداں دا سینہ
دل تکیں تن میں تیرے اگے دردو دے دا کھلول
کیا کراں بیچاری ہویاں وچہ فراق وبالوں
اچی نظر نہ کرے کداہیں میں ول جھات نہ پائے
چڑھ آسمان ہوواں میں سورج دسچیل نظر ہٹاوے
وچہ کناں دہ انگل گھتے کجھاں برق جداہیں
بلک ہوواں بینائی بھاویں اکھیں خل نہ پاواں
یاری بھاری جالن ہاری یار کرے بیزاری نہ
تے دلبر نے وچہ جدائی میرے گرد اوڈائی!
جے میں شمع جمع وچہ بھکی سرتا پیر جلائی
پھر گز ایہہ داغ نہ جاوے بدی رہوندی بھاہی
عشق اساںوں کنڈیاں پایاں وانگ مچھی ترفائی!
قبر میری دی مٹی وچوں جمن غم دیاں سولاں

درد میرے تے بدل روندے ندیاں نیر وگائے
سنگتاں مصر دے وچوں ناں نے ظاہر آئے

خونی چشمے چشم میری دے شفق بھی رت روئی ہے
سینے آتش سن میریاں آہیں جنبل کولا ہوئی

پر اوہ بے پرواہ سجن نوں اثر نہ میرے درد دلاں
تاثیر میری آہ گرم نوں ترس نہیں آہ سرد دلاں

کیا کراں کجھ پیش نہ جاوے میں کر تھکی زاری ہے
قول عجم خزار پرانی میری واہ نہ کر کاری ہے

کر حیلہ اک واری یوسف میں ول کرے نظارا
میں کرے دل میریاں اکھیں شوق گئے چمکارا

سن دائی جد ٹھنڈیاں آہیں سوچ وچار جو آئی
ساعت لیدے پچھے سر کہندی اک مصلحت آئی

یار ملے ہن اس تدبیروں حکمت دے زنجیروں
وقت خبر ہے وچھوڑے والا خبر نہیں تقدیروں

زر چاہیئے پر کنجی خزانے دولت دے انباروں
ہو اک کال تیار عمارت زینت ودھ شماروں

یوسف دی تے تیری سبھا مورت وچہ لکھواواں
اندر ان خوشی دی حالت ظاہر اس وچہ نقش کراواں

تیرا اس دے نال خوشی تھیں وصل کرایا ہویا
وچہ گتا رپیاروں تینوں پکڑ دبایا ہویا

جیونکر طرفے خلوت وچہ بستر لایا ہویا
جیونکر ایام سنج وچہ سوہن چھند سمایا ہویا

اوس کوٹھے وچہ یوسف تائیں پھڑیا ہتھ لیجائیں
عشقی پرستاں دا بت خانہ اسنوں چا دکھلائیں

جے ہن تیں ول نظر نہ کردا ات دل کرے نگاہاں
دیکھ اپنے پیو لوں جوش انگیٹی وصل دے دل خواہاں

سن کے شاہ زلیخا ہوئی ایہ گل دل سعادری
واہ تدبیر پیاری تیری عمدہ پڑھی کارے باری

کہے زلیخاں جن مراداں دولت مال لٹاواں
دولت مال ہے کس کاری جان لگے وصل نہ پاواں

پکڑ میں پیر زلیخا اسدے کہندی شاباش دائی ہے
ایہ تدبیر جو سوہنی نکالی خوب ٹکانے لائی ہے

دل میرے امیداں پیاں وصل ملے اس حیلے
زر دولت میں خاک برابر بن محبوب رنگیلے

ملے ہن کرالے عمارت خانہ رو ہٹراں دولت ساری
جا اس جیہی تیہی کر ظاہر ہتھ تیرے مختاری

عمارت عجیب بنوا کر ساتھ یوسف کو زلیخا کا لیجانا اندر اور طلب وصال کرنا اور بھاگنا حضرت یوسف کا بصورت انکار پہنچنا عزیز مصر کا عین موقعہ پر اور گواہی دینا ایک طفل چہل روزہ نے عفت یوسف پر

آکھ زنا دا لگ برویاں وچوں پا وچہ دیس دوہایاں
ان سنیاں نوں جا سنا تو سوز فراق جدایاں

گھر تے سٹیں گنڈھ الٹ برہوں دی دیس اپنے لاواں
بے خبر انہوں خبر پہنچاؤ آؤ روگ ونڈاواں

مے رسوائی دا است شیشہ مجلس دے وچ چکاسے
دیہہ خوشخبر رقیباں تائیں آن رلن وچہ ڈارے

جاں ایہ مستی جوش کھلارے ورلے رہن کنارے
کہے زلیخا پاس عزیزے اک دن لطف پیاروں
کہے عزیز جوانے تیرے دولت مال خزانے
تے معمار عزیز پہنچائے فن جنہاں فرہادی
حکمے نال زلیخاں سندے وہریاں آن بنائیں
مرمر سنگ صفائی اندر وانگ صبح دس آیا
وانگ بہشت انہاں وچہ زینت چمکن وانگ ستارے
ہر خانہ زیبائش اندر سوہنا نظری آیا
زریں سرو رسونیوں کنڈا کشتیاں مسمع
ستواں کوٹھا سب تھئیں سوہنا بہت کشادہ بنایا
جالی وچہ ستون سنہری سوتیاں جڑت جڑائے
لعل تھئیں دم پر یاقوتوں قطع عجیب زیبائی
پور سیم سونہری شاخاں برگ زمردلائے
شاخاں اُتے مور بہائے لعلوں پیر بنائے
نہ او واڈن نہ او بولن بیٹھے رہن چپ کیتے
اس کوٹھے دی چھت سنہری لعل جڑے بلوریں
زریں تخت وچھایا اسوچہ گوہر جڑے چوفیرے
چھت کندھیں وچہ فرش نگایاں تصویراں پرکرکے
کتے خوشی تھئیں ستا ہویا زانوں تے سر دھر کے
باندیاں جنہاں ڈٹھا سو جھڑیاں خون ندی ترکے
دلوچہ آب قلم دے بہندا وانگ نمک کھر کھر کے
یوسف دی ہر صورت اُتے قامت جھکے قمر دا
اک ستھ گردن دوجا چھاتی ہس ہس خوشیاں کردا
کھولدیاں دل زخم نہانی ایہہ شکلاں بے پردہ
ایہ عجائب بہت عمارت ظاہر کر دکھلائی
جاں بن خانہ پورا ہویا حجت زلیخا پائی
سچا ہی مگر صیاد کھلارے باز پھسے اک واری

تے ایہ تیغی لہوں نہ جاوے ویت رہن جگسارے
اندر کریں بنواواں خانہ زینت وده شماروں
تھیں اندر ایہائی تینوں جیوں چاہیں کر خانے
مینا کار فلک دی طاقی نقش بہن استادی
بروں وده سفید رخاموں دیواراں ہر جائیں
کوٹھے ست اگے تے پچھے اک تھئیں اک سوایا
استاداں تھئیں وارے جاون اسدے ویکھن بارے
آبنوسوں در صندل بازوتے وچہ عاج جڑایا
دروازے وچہ لطف سوہاوے صنعت نال مقطع
چار ستون عقیق زمرد مرمر سنگ لگایا
زریں سپ شکم پُر نافہ گول ستون لگائے
ہور درخت صحن وچہ اس دے زینت حد نہ کائی
دُرّ ربانی گوچھے جڑ جڑ میویاں تھاؤں لگائے
بال زمرد اکھیں موتی چوچہ عقیق سوہائے
تے اوہ مست حسن دے نشیوں جام جمالوں پیتے
رنگیں فرش زبرجد والا بچھاوے نقش نگاریں
مینا کار مقاماں گوشے ہوون دور اندھیرے
نال زلیخا یوسف بیٹھا شوق کداوے بھر کے
ہو بکتے کی کہاں کویہا شعر کھلے ڈر ڈر کے
ہر صورت دی رمز اداوں سچیاں پر مر مر کے
جانہہ ستھوں دل چھڈے آخر آہ چھٹے جر جر کے
نال زلیخا وانگ دو پیکر الفت دا دم بھردا
میل وصل وچہ کتے بہائے کہاں جی ڈردا
تے نقاش قلم دی کاروں ٹھا غضب دی تردا
وچہ زلیخ نہ اس دے وانگوں جدا جنسہ کائی
ویکھدہ وہاں تصویراں وصلی طرف جھڑی غش آئی
باز پھسے یا پچھے نہ موئے خورے جس سرے شکاری

بندی اگ لگایاں بھوکاں تپ دِل کھڑے کیہڑا
ہووی نوں اُس مارن کارن تیغ فریب چلائیا
ہوری نوں اُس لُٹن کارن گردوں دھاڑ چڑھائی
دلبر دے اُس موہن کارن سوہنی شکل بنائی
تھوڑا سہت اگے دل قبضے صبر صبوری جیہڑا!
اُس کوٹھے وِل ویکھ زلیخا شوقوں ہوش کھلارے
جیہل جیہول کرے وصیاں زلیخا ہووے شوق سوایا
اُس کوٹھے وِچ وڑن نہ دیوے ہرگز ہو رلّاں تاکیدن
آپ زلیخا جس بُت تائیں سجدہ نِت گذارے
اوہ بھی ایسے کوٹھے اندر پوجن نوں رکھوایا
کرکے پار سنگار زلیخا اُس کوٹھے وِچ آئی
اج امید جیہا یُس یوسف میں ول کرے نظارا
اُس اندر وِچ میں تے یوسف نازکراں گے رلکے
بُت اگے جا سیس نوایا اج مدد دا ویلا
کر ایہ عرض چھپایا بُت نوں ویکھے متاں خواری
جل سامان تیاری ہوئی دائی سد بلائی!
انگلیاں پُر مندریاں تھیں پنجے رنگ حنائی
شوق وگے طوفان دلے تھیں میری جان رہڑائی
جو چاہیے سو سب کجھ حاضر اک محبوب جدائی
لبھ لیا جا دلبر میرا اج قسمت ازماواں
تے جے پچھے کم کیا ہے رکھیں راز چھپایا
آئی دائی لبھ لیائی آکن وڑی دربارے
منتظر دیاں اکھیں یوسف ویکھدیاں ول راہیں
آ اج دور کرو دکھ میرے توں صاحب ہیں بردی
تدوں دروں تھیں جلوہ نوری چمکیا یوسف سندا
میں سوگند کیا توں جنگاں وچ فرماں برداری
آ احسان تیرا دا بدلہ اک دم موڑ وکھاواں

الجہ کسے کجھ اثر نہ پہنچا علب رخت اسیدا
ہورس نوں کجھ اثر نہ پہنچا اس دی جند گوائی
ہوری وانگے گیا نہ کائی خود من ہار سدائی
دلبر نوں اجے خبر نہ کائی اس دا رہیا نہ کائی
ہجن ہیروں منہ موڑ کھلویا تے کجھ زور نہ چلدا
نظر مرادیں جاں ویکھے دل نوں بلن ہُلارے
رہی ایسے وِچ سر مرڑ ویکھے صبر قرار سدھایا
راکھیاں رہن کنیزاں دردے دن تے رات اٹھائیں
اس تھیں طلب مراداں کیدی اسوں اب پکارے
اُس تھیں نِت منگے رو مقصد تے کجھ لے پایا
آ رسیوں رُخ ویکھ پکارے کیا ہے حسن صفائی
ہوگ فرشتہ جے لکھ واری عاشق ہے بیچارا!
بدخواہاں سر خاک حسوداں سڑ مرن جلبل کے
نظر کرم دل میرے رکھیں یار کرے اج میلا
تے ایہ سنے نہ یوسف اگے میری گریہ زاری
ہن مائی اک یوسف باہجوں ہر شے آگے آئی
پوشاکاں تن زیور زیبا حُسن کھلی روشنائی
نقش منور وِچ محلاں چمک کٹڑ ہن زیبائی
تے اُس باہجوں سب جے کجھ ہیں حاضر جے نہ کائی!
کجھ ویکھاں میں اسدیاں چمکاں تے کجھ آپ وکھاواں
کہیں زلیخا باندی تیری تینوں سد بلایا
اگے دروچہ کھڑی زلیخا دل وِچ کرے اشارے
کریں نگاہیں ویکھیں آہیں ترس تیر چلانا ہیں
ہیں قربان کمان دھوانگی زخمی تیر نظر دی
پکڑ ہتھوں تس کہے زلیخا توں کیا نیک بندہ
لکھ احسان میرے سر کیتا خدمت خوب گذاری!
تیرے حق میرے سر بھارے عذر قصور سناواں

حق گذاری کراں اوہی رہے عگت وچ قصہ
کر دلدار کلام اوہی اندر و اتلیسا فی ٭
میں یوسف اوہ خواہیں لٹی پردیساں وچ ستی ٭
توہیں ابر بہار کرم داہیں ہاں خاک پیاسی
دہن نظر تہت دو ہڑ تپیندی ویکھ میرا دکھ اکھیں
سر نیچوں فرمائے یوسف وقت سنبھال زلیخا
ہتھوں پکڑ لیا ڈاڈھا اندر پاؤں نوں بدلاہیں ٭
یوسف ڈر پاؤں دے اندر ہول لگا کجھ کارا
یارب وقت میرے سر آیا فضل کریں بچاوال
یوسف خوف الٰہی ڈردا کیتے سبر نہ آوے
ہتھ او بدلا اس پکڑیا ہو یا گئی دوسے خانے
ٹل لیا میں تینوں یوسف پاؤں نوں امیداں
غم کھاواں دکھ پیواں یوسف تینوں ترس نہ آوے
یوسف کہے خدا تھیں ڈردا ہیں وہم بار نہ سکاں
لے جاوڑی تریجے خانے محکم قفل لگایا
عشق تیرے وچ آفت جھلی میریاں واہ مراداں
یوسف کہے خدا تھیں تینوں رحم اسیدا بھائی
ہو گئے تیجے داخل ہتھی قفل چڑھائے خود روے
ویکھ میرے حال سرہا شوقوں کیڈک چمک جلالی
یوسف کہے اکھیں حل جاون تیں ول کراں نظارہ
ہو ہنچوں وچ درد دے داخل او تھے قفل لگایا
آہیں نال گذارا میرا وچ دکھاندے وا سالہ
ویکھ کرم کر صاحب میرے ہیں باندی در باندی
میں طفلی تھیں ہن تک یوسف روون نال وہایا
خلوت حاضر ہو یوں ہور نہ ایتھے کوئی ٭
یوسف کہے بندے دے مالک دفتریاں جھلایا
تے اوہ آپ سبھاندے بنڑے اسنوں حال کراں دن

آخر تیک جہاں چتارے یلے لقاؤں حصہ
در پچھے ڈر جندڑا چھڈیا روروغرض سنائی
جیلے قہر قضیئے ہجر ہلا اجے نہ غم تھیں چھٹی ٭
قطرہ آب وساجب ویلا باد غبار اڈا سی ٭
ایہہ جہاں نہ ضائع کریو اک نہ جاوے تکھیں
دیہو دکھول سدا واں باہر نہ کر خوار زلیخا ٭
چھوڑ میرا ہتھ میں توں کھلے جنگل لگدیاں ہیں
عرض کرے ہیں عاجز بندہ دکھ نگار عذارا
شیطاں نفس عدو ویری ظالم کنداں برابر آواں
تے اوہ حال زلیخا والا شوقوں مر ہی جاوے
ہجر جھیڈرا او ہر سیس قدم تے کھولے درد ترانے
پاستے وچ زنداں ہجر دے جھلن لوں سر قیداں
اک بچیا نہ جاہ پیرے غم لنے دکھ جاوے
آگے نظر جہنم واسا نظر پئیاں سے جے تکاں !
میں یوسف وچ تیریاں دردیں روروقت ونجایا
کرکجھ رحم میرے سرشاہا حسن کے فریاداں !
جے اج قہر گناہ دی قیدوں مینوں ملی رہائی
تیرا اک نظارہ یوسف داغ پراناں دھووے
دکھ میرے غم درد ولیدے ہووں خواب خیالی
چھوڑ مینوں میں باہر جاواں نہ کر حال آوارہ
یوسف تیرے درد وچھوڑے مینوں مار گوایا
ساڈا ترٹاف مرن وچ آتش ایہ ولیڑا ہاسا
تیرے قہر قضیاں گھر تھیں ہینہ مصر وچ آندی
عشق تیرے نے کی آکھاں جوش نال کمایا
تے سوگند ہزاراں مینوں ہن نہ رکھ جدائی !
نال گواہاں جھوٹیاں تائیں حشر ملے سرمایہ
تیریاں میریاں سبھکایاں اسنوں نظری آون

چھیویں خانے نال لیائی ورد پڑھ جندرا لایا
یوسف وقت وہاندا جاندا میرا جوش جوانی
تو ہیں میرا دل دا مقصد اکھیں دی روشنائی
پکڑ کنارہ دلاسا دیویں رو رو تیرے آئی
یوسف کہے سنبھال زلیخا دل نوں رکھ ٹکانے
ویکھ جہاں وچ دنیا وافر خوشیاں عیش ہنڈھائے
چھوڑ مقصول میں باہر جاواں حال دوزخ بھاہے
آن وڑی وچ ستویں کوٹھے جسو چہ کارے بھاگے
بند کیتے دروازے ستے عرض کیتی روحالوں
آتش بھریاں آہیں کر کر اسیے عرض سنائی!
چھ خانے بے مقصد آئے ستے ایہ آخر ویلا
یوسف نوں اُس خانے اندر خوف پیا دل بھیڑا
ہے آزاد بندے ست گنبد ہیں منگ پناہ اللہ سوں
آہی اگے یوسف جانی دل وچہ نال آگاہی
پر اوہ باپ میرے دے بیٹے کھوہے جنہاں ستایا
ایہہ دکھلاؤ اللہ صاحب یوسف نوں دکھلایا
جاں یوسف وچ خانے وڑیا شیطاں حاضر آیا
تیز کرے اوہ دوہاں رغبت دیری نظر نہ آوے
تے اسوقت علیہاں مرداں شہوت یوسف پائی
تے شیطان وچہ دشمن بھارا سو وسواس اُٹھائے
باہجہ قراروں رہی زلیخا یوسف دا لڑ پھڑیا
کہے زلیخا یوسف تیری اوہ صورت نورانی
کہے زلیخا چہرہ تیرا سورج روشن جیوں کر
کہے زلیخا یوسف تیرے وال عجب ایہ کالے
کہے زلیخا تیریاں اکھیں ویکھدیاں دل جاوے
کہے زلیخا یوسف تیں تھیں روشن نور چمک دا
کہے زلیخا یوسف تیری صورت دل لے جاندی!

باں اننبا آہیں کر کے دل دا درد سنایا!
بے پرواہی ویکھ تساڈی ہیں اندر حیرانی!
پر اک تیر ظلم گھنیرا ساتھیں بے پرواہی
تیرے باہجہ نہ یوسف میرا مطلب مقصد کائی
اوکھے سوکھے روز عمر دے ویت سراں پر جانے
اوہ بھی وقت گذار سدہا سے اڈک پہر پچھتائے
قہر خدا دا جھل نہ سکاں دل ایہ درد نہ جاہے
دہر یا قدم جداں وچہ خانے محکم قفل گذارے
اکھیں تیں حضرت یوسف نہ کر دیر وصالوں
میں قربان لوکا نہ اکھیں حسن کر عذر نہ کائی
لے مراد بے جند جیواں ہجر غضب دا سیلا!
اج میرے سر وقت ایہائی مشکل ہے چھٹکارا
تھر تھر کنبیا دل دے اندر یوسف خوف گناہوں
میں عصمت وچہ رہیا ہمیشہ ایہ ہے فضل الٰہی
بے امید نبوت ولوں اوہناں گناہ کمایا
یاد کرے دم مارے ناہیں ہووس ذرہ رسوایا
اک ہتھ زلیخا اور پردیسیں دوجا اتوں چایا
یوسف پختہ خام زلیخا اسنوں مکر سکھاوے
نال پنجاہاں جیڈ زلیخا اسنوں صبر نہ رائی
ایسے ویلے باہجہ نبیاں کون کوئی بچ جائے!
تیرے حسن اساڈا یوسف صبر سبھی لٹ کھڑیا
یوسف کہے جیویں رب بھانی اک دن ہوسی فانی
یوسف کہے قیامت دیدن ویکھاں ہوسی کیہو نکر
یوسف کہے انہاں نوں اوڑک کھانا قبر دی لے
یوسف کہے انہاں نوں قبرے کرم کلہانج کھاوے
یوسف کہے بناون ہارا سر جنہاں فلک دا
یوسف کہے بنائی جسنے رہواسی دی باندی

کہے زلیخا شکل تیری نے عقل لٹی سب میری
کہے زلیخا رخ تیرے تھیں نور جھڑے لشکارے
کہے زلیخا دونویں تیرے گل نازک رخسارے
کہے زلیخا تیرے جیہا ہوگ نہیں جگ سارے
کہے زلیخا توں لاثانی قدر تیرے نے بھارے
کہے زلیخا نین تیرے دو لگدے بہت پیارے
کہے زلیخا نین تیرے تھیں نرگس برگ سوارے
کہے زلیخا دند تیرے نے ہار پروتے تارے
کہے زلیخا ابرو تیرے گندر وگے پرکارے
کہے زلیخا طاق تیرے دو سازے کس معمارے
کہے زلیخا فضل کرم تھیں ہیں ول گھت نظارے
کہے زلیخا میرے لئے رخ نے دو ہتھ بھیج پیارے
کہے زلیخا وصل میرے تھیں کوں تینوں کھلیارے
کہے زلیخا کر لے خوشیاں خوشیاں دے دن چارے
کہے زلیخا وصل کریں تے کی گھاٹا اس کارے
کہے زلیخا نفع اتھائیں اوتھے کیا خسارے
کہے زلیخا ویکھ تڑف دی ہیں تیرے دسائی
کہے زلیخا چمکاں والی تیری حسن صفائی
کہے زلیخا یوسف تیرا قد صنوبر پورا
کہے زلیخا زلفاں تیریاں گرد بدر جیوں ہالا !!
کہے زلیخا تیرے اوتے جوش جوانی آندا
کہے زلیخا یوسف تیری باجھ حد دل نہ بھائی
کہے زلیخا شان تیری تھیں ہور نہ شان سوائی !
کہے زلیخا میں ہاں بندہ توں سلطان ہمارا
کہے زلیخا تیریاں زلفاں ول ول کے دل پھاہیاں !
کہے زلیخا دو لب تیرے پُر لالیاں چڑھیاں !
کہے زلیخا تیرا یوسف تیں سب کجھ میں دل بھاوے

یوسف کہے ہوش نہ ادلویں عقل گوائی تیری
یوسف کہے اجیہے کتنے ویکھ فلک دے تارے
یوسف کہے اجیہے کتنے صاحب دے دربارے
یوسف کہے اجیہے کتنے تے ہیں توں کس شمارے
یوسف کہے اجیہے کتنے تے ہیں کس مقدارے
یوسف کہے اجیہے کتنے اوڑک گذر سدھارے
یوسف کہے اجیہے کتنے جھاڑے خزاں کھلارے
یوسف کہے انہاں لڑیاں انت رہن جلن چلارے
یوسف کہے قبر دا مرکز کھڑے سمیٹ دو بارے
یوسف کہے فلک دا خالق جس ایہ طاق سارے
یوسف کہے تکن جے انکھیں گندرو گن تلوارے
یوسف کہے ڈراں بیٹھ میرے جلن متا وچہ تارے
یوسف کہے خدا دی ہیبت جوش دلیو چہ مارے
یوسف کہے کہاں کی آخر اللہ دے دربارے
یوسف کہے وکے سرمایہ عملاں دے بازارے
یوسف کہے جگت وچہ سارے عملاں دے بنجارے
یوسف کہے کیا شئی میری جس نے تیں تڑفائی
یوسف کہے نہیں وس میرے اک دن ہے نکائی
یوسف کہے کداں تک ہی انت جھڑے ہو کھورا
یوسف کہے نہ زلفاں رہسن نہ ایہ زلفاں والا
یوسف کہے امید نہ اک دم وقت وہاندا جاندا
یوسف کہے طفیل امیدی سٹ گئے کھوہ بھائی
یوسف کہے جہدا میں بندہ اس دے جیڈ نہ کائی
یوسف کہے خدا دے بندے توں میں تے جگ سارا
یوسف کہے دلوں دل جاون جان قبر وچہ دبیاں
یوسف کہے انہاندی لالی رہے پلک یا گھڑیاں
یوسف کہے دسے تیں ظاہر باطن نظر نہ آوے

کہے زلیخا یوسف تیں بھتیں وگدی رمز کناری ۔
کہے زلیخا یوسف مینوں تیں بن صبر نہ آوے
کہے زلیخا وقت اساتھیں کویں گذاریا جاوے
کہے زلیخا جیوں کیوں ہیں بھتیں کراج وصل ہیلے
کہے زلیخا جے اج یوسف رحم کریں میں جیواں !
کہے زلیخا سن حسن آ میں اجے نہ ہونویں ہنواں
کہے زلیخا ہیں اج یوسف وصل کراں یا مرساں
کہے زلیخا لوں لوں مراداں جاں تلی پر دھرساں
کہے زلیخا نہ کراڑیاں جان میری لب آئی
کہے زلیخا کویں سنبھالاں میرے وس کیائی
کہے زلیخا تے محبوبا مینوں گھت کلاوے
کہے زلیخا لالے سینے اج میرا دکھ جاوے
کہے زلیخا سن وے یوسف میریاں درد دہایاں
کہے زلیخا حدوں گیاں تیریاں بے پرواہیاں
کہے زلیخا سب بھتیں مشکل عشق تیرے دیاں اوٹاں
کہے زلیخا سٹے مینوں عشق تیرے دا سیلا
کہے زلیخا ہیں سر بھارا درد فراق کوسالا
کہے زلیخا ایہ دم اوکھا دلدے زخم کھلن دا
محو جمال پر ہوندے جالی ترلے کرے زلیخا
اور پر تخت لیائی انہویں حضرت یوسف تائیں
ویکھ بہار جمال فروزاں عشق تنور تپایا
کرکے بڑا پکارا دردوں کہے کرم کر یارا
بھری جوانی والیا مرداہیں ول گھت نظارا
قسم تینوں ہن نہ کراڑیاں یوسف اوڑک ہوئی
ساری عمر تیر لوچہ دردواں ہیں یوسف بہ ردئی
ویکھ میرا اج ویلا یوسف کھول اکھیں اکواری
چک اکھیں کر نظر میرے ول ویکھ جمال قمردا !

یوسف کہے نہ تیں ول کھلے وگدی رمز نیاری
یوسف کہے گذار دو ساعت جیوں کیوں قت دہائے
یوسف کہے کرم دا والی جے تیں کرم کماوے
یوسف کہے خدا ہے حاضر خوف اسے دا آئے
یوسف کہے سنبھول چھڈ مینوں ہیں عاصی مت تھیواں
یوسف کہے کویں کہہ ہتھیں زہر پیالہ پیواں
یوسف کہے پناہ خدا دی ہیں ایہ کار نہ کرساں
یوسف کہے پناہ خدا دی ہیں بدعملوں ڈرساں
یوسف کہے سنبھال زلیخا ویلا ہے دم کائی !
یوسف کہے خدا تھیں مدد منگیں ملے رہائی
یوسف کہے ہے وچہ دوزخ جو ایہ حسن کماوے
یوسف کہے ہے اگ آخر جو ایہ دکھ گواوے
یوسف کہے سنے اوہ صاحب سب دیاں عرضاں عایاں
یوسف کہے حدوں تا جاواں جے کرساں بریایاں
یوسف کہے جو اس بھتیں مشکل عکس جہنم لاٹاں
یوسف کہے جو اس بھتیں ڈاڈھا جان کنن دا ویلا
یوسف کہے جو اس بھتیں بھارا ہول قیامت والا
یوسف کہے جو اس بھتیں اوکھا دن اعمال تلن دا
خود لوں دور ہٹاوے یوسف اور ومرے زلیخا
بیٹھی آپ بہایا اسنوں ہتھ وچہ ہتھ سنائیں !
لاٹاں چھوڑ گیا چڑھ بالا جھبر قرار جلایا
مدت دی ہیں منتاں کردی ایڈک ہوئیہ بھارا
اک نظاریوں ہیں بیدل دا کر جا یارا وتارا
کر لے شوق نہ جاہ پرے ایڈک سفر نہ کوئی !
وصل تیرا اک دارو میرا نہ لبدا اج سوئی !
ایہ ویلا مڑ ہتھ نہ آوے عمر لبھیں جے ساری
ایہ جوانی پھیر نہ ملسی جھور لبھیں جے مردا

درد پرانا میرے دل دا آکھڑا اج ایہا
یا مر سال یا مقصد پاواں اج غموں چھٹ جاواں
سیر یلاں دیہو مراداں یوسف ولدیاں نال رضائیں
کی ہویا اوہ سدّاں والی چونپ نہیں ہن تیرے
ایہ سے جوش جوانی تیرا کویں نہ اچھل وگے
کرے زلیخا زاری اینویں یوسف نظر ہیٹھا ہال ئے
پھیرے نظر گزارے لا نیجے حال ایہا دیوارے
کرے نگاہ او تاہاں یوسف چھیت نظر وچہ آئی ئے
فتنہ جہل زلیخا دے ول نظر پئی اک واری
ساری عمر کداہیں اگے نظر نصیب نہ ہوئی
کر زاری ہتھ تکڑا پالیس کر یوسف کجھ کاری!
تینوں خوف کہدا آکھو یوسف عرض سنے کیوں ناہیں
اک عزیز ولوں شرماواں تے اسدے احسانوں
وڈا خوف خدا دا مینوں جو ویکھے ہر ویلے
کہے زلیخا یوسف پیارے خوف عزیز نہ کائی
اسنوں وچہ طعام شتابی زہر دیاں تو چہ پردے
تے توں آکھیں اللہ میرا رحیم کریم اس بھارا
گھر میرے وچہ بہت خزانے باہجہ حساب شمارے
راضی ہو رب تیرا یوسف بخشے تیرے تائیں
یوسف کہے عزیز اساتھیں بہت احسان کمایا
ایڈا احسان میرے سر اسدا کیوں اسنوں مرواواں
جے اج ماریں پردے اندر حشر کھلن جاں نامے
تے میرا رب خالق خلقاں بے پرواہ قدیمی
بندے لوں وچہ فعل اعمالاں کر مختار اعتباری
بندہ تے اعمال بندے دے ایہ سب خلق الٰہی
عرض کراں میں پاک جناب نوں نور ہدایت منگاں
توں آکھیں میں بدل گناہاں دیواں نال خزانے
جاں مقصود لیا میں پا تے سر میرا اٹھ رہیا
اے یوسف میں اوہ زلیخا جو تیں ناز کراواں ئے
ایہ امید نہ توڑ گوائیں تے ناہ مار ازائیں ئے
ایڈک زرم تیرا دل یوسف کویں جھلے دکھ میرے
تے ایہ شعلہ درد میرے دا کویں نہ تیں ول لگے!
وچ تصویراں وچہ وصل دے پیاں فرش نگاہاں
چار چوپھیر رہیا سب اینویں نقش ڈٹھا ایہ سارے
اوہا حال وصل وچہ دوہویں بانہہ گلاں وچہ پائی
تاوچہ ذوق زلیخا تائیں عشقوں چڑھی خماری!
ہن ڈٹھا تے جانس وصلوں فرق نہ رہیا کوئی
میں مردی نوں نہ کر سختی میں دردا نوچہ ہاری
یوسف نے فرمایا اسنوں کر کر غم دیاں آہیں!
اسدا خوف میرے سر بھارا مت مارے سن جانوں
تس عذاب نہ میں وچہ طاقت جگروگا ناہ سیلے
نہ ڈرائیں تینیں اسدا چارہ میں پر فرض ہویائی
اسدی خبر نہ پاوے کوئی ماردباں وچہ گھروے
بندیاں خطا قصور گناہاں فضلوں بخشنہارا
تیرے اک گناہ دے بدلے کراں تصدق سارے
دیہ مراد نہ جاہ پرے من سوال کداہیں
کر نازیں پرورده مینوں جھنگے کتا نو بھایا
جے میں ایڈ کراں غداری کیڈک بُرا سداواں!
رازولاندے ہول ہویدا دوزخ ملن مقامے
سچ کہیں اوہ رحمت والا اسدی صفت رحیمی ئے
دے تمیز بدوں تے نیکوں بخشے عزت بھاری
غصہ غضب سب اسدے طرفوں نیکی تے گمراہی
اس دنیا دی لاٹ عضب دی مت جل مرن پتنگاں
دولت مال سبھی سئے اسدا ہر شئے وچہ زمانے

تے اوہ رشوت لوے نہ موسلے حاجت اس نہ کائی
قلب سلیم گیا لے جیہڑا اوہ اُس دے دربارے
منہ شرمندے حشر دہاڑے ہوسن بدیاں والے
زانی وچ جہنم رہسن کردے گریہ زاری!
اُس ویلے کس طاقت ہی ہی وراسدے دم مارے
پیغمبر داہاں میں بیٹا جنہاندی وڈیائی
چھوڑ مینوں میں باہر جاواں اپنا آپ بچاواں
دوزخ دیوچ سٹ نہ مینوں جیتوں بہت پیاری
نہ کر دور خدا اتھیں مینوں مان جہدا میں تائیں!
چھوڑ میرا ہتھ نہ کر زورا جے تدہ طلب ودھیری
کہے زلیخا صبر نہ مینوں زور تھکی لاچار ے
میں بے جان کرم کر یوسف آب حیات وصالوں
جاندا وقت وہاندا یوسف نہ کر عذر بہانے
نہ کر دیر وصل وچ یوسف مینوں صبر نہ آوے
یوسف کہندا انشاء اللہ سبھ مراداں پاویں
دل نوں موڑ صبر کر بی بی مطلب ملے تمامی
کہے زلیخا میں ترسائی جان لباں پر آئی
لب تیں لا کہیں بی ہلکے میں ایہ طاقت ناہیں!
آہی تیز کٹار زلیخا اٹھ رکھی سی اگے
کہے زلیخا ہور بہانے جے توں میش لیا ویں
یوسف کہندا ایہ بے صبری عقلمنداں کم ناہیں
ہتھ وگا چلائے گل وچ یوسف روک ہٹائی!
پکڑ زلیخا یوسف تائیں مچ کہے اے یارا
یوسف کرن خوشامد لگا متاں مرے ہو گھائل
آ شیطان دھگاناں کیتا دھر یا ہتھ آزارے
قصد زلیخا یوسف دے ول تن اسدے تن لاواں
اتھ ہدایت جے نہ ہوندی اللہ دے دربارول

حال دلاندا معلم اسنوں بڑیاں بھلیائی
اُس تے فضل کرم دیاں نظراں ملن مراتب بھارے
روز قیامت ہوسن بی بی زانیاں دے منہ کالے
میرے نام لکھائی جاسی انہاندی سرداری
مشکل وقت اوہا میں سر تے جاں حق ظلم نتارے
تے میں ہوواں سب تھیں نیواں کراں جلاں کمائی
توں آتش میں بلدی لاکے جاں کویں کہو پاواں
میں دل خوف جو زانیاں تائیں ہوسی سخت خواری
وچ پیراہن عصمت والے میرے داغ نہ لائیں
کر کجھ صبر مراداں پاویں نہ کر زیدہ دلیری
میرے وس نہیں ہن کائی عشق کتے وس سارے
ویکھ ایہی میں کیونکر جلدی غمدے حال ملاوں
میں زخمی توں بے پروا ہیوں دھریا تیر کمانے
میں پچھتا مراں وچ غمدے جے ویلا جہل جاوے
اسویلے پر جے توں چھوڑیں دلنوں موڑ ہٹاویں
ہن دی ساعت کٹ صبر تھیں نا کر بے آرامی
شربت وصل تیرے ہتھ یوسف ہن کہہ صبر کیائی
نہ کر عذر بہانے یوسف ملیاں چھوڑ صلاحیں
یوسف اگے مار مریساں جے اج واہ نہ لگے
مار کٹار رہوواں میں گھائل پھر تو پکڑیا جاویں!
سنکے پکڑ کٹار زلیخا لگی مرن اتھائیں!
پکڑ لئی وچ ادھے راہے دھرت کٹار رسائی
کر ہن وصل مرن دے یا تے میں پاواں چھٹکارا
عذراں وچ بہانیاں ٹالے دلوں ہووے مائل
وقت قہاری دو ہاں والاں تھیں آیا قصد ہو لارے
تے یوسف دا قصد ایہا ای جیوں کیوں روک ہٹایا
کیا کہاں ہو جاندا کائی قہر غضب دی کارول

جو برہان وکھائی اللہ یوسف نوں دس آئی ئے
حکم کرے رب جبرائیلا خالص بندہ میرا
حکم میرا ہے روک شتابی مت لغزش کھا جاوے
آجبرئیل ڈٹھی وچہ کوٹھے جو گل ظاہر آئی
سپے ورپے اک لکھی نصیحت جبرائیل وکھاوے
خود جبرئیل نہ نظری آیا تے کدرت وکھائی
یوسف اجے اوتھائیں اولوں پھیر تلی دس آئی
اجے تا اثر ظاہر ناہاں ڈٹھس رقم تداہاں
اوہا حال اجے پھر ڈٹھا لکھیا تلی اویہا
یوسف اجے نہ لیا ایتھوں پھیر لکھیا دس آیا
کیا کہاں اوہ وقت کویہا اجے نہ اثر وکھایا
بھی تا بتر لجے کجھ تھوڑی غیبوں ہیا پکارا
کرسیں جرا انبیاں وچوں نام کٹا یا جاسی!
یوسف کنب گیا سن ڈریا کیتس قدم پچھاہاں
بعضے کہن جبرئیل ہو صورت آیا مثل یعقوبوں
حسرت تھیں انگشت وندالو چہ ہو حیران پکارے
کر کجھ شرم میرے فرزندا اشرف نبوت بھاری
اے یوسف جو عمل ولیاں ننگ ہووَن بدحالی
بعض کہن اک یوسف تائیں نظر جبا در آیا
بعض کہن اس کہیا زلیخا انت تیرے ہتھ آوے
بعض کہن جبریل مقرب جو کوٹھے وچہ وڑیا
بعض کہن اک حور سی آئی حضرت یوسف تائیں
کون کوئی توں کس دی عورت ستے آیوں کس تھاؤں
تے اک ہور روایت غالب آکھ سناواں ساری
طلب زلیخا وصل شتابی یوسف طلب بہانے
یوسف پچھے دس زلیخا پردیوں پار کیہا ئی
پردیوں پار اسی رب میرا ایہو جان جس تائیں

ایسے جیب تھیں بچیا یوسف راویاں قول ایہائی
ویلا اج اوہدے تے آیا پایس آفت گھیرا
نور نبوت دی روشنائی مت تہمت بدی بجھاوے
یوسف اجے توقف اندر تے وچہ خوف الٰہی
تا یوسف واد وشرن اتے قصد دلی ودہ جاوے
رب ولاندیاں گلاں جانے اس پر رقم کیا ئی ئے
رتس تے لکھیا وچہ کوٹھے تیجا رب ایہائی
اے یوسف فرمان نبوت چھٹسی نال گناہاں
بھل نہ یوسف اللہ ویکھے حاضر ناظر ایہا
شاید اسیں گناہوں یوسف مت رہسی بچیا یا
توں پیغمبر زادہ یوسف پھر لکھیا دس آیا
اے صدیق پیارے میرے صدق چلے تھوسارا
تے کر یاد قیامت ویلا مشکل ملے خلاصی ئے
وقت سہار ولامت جائیں ہرگز طرف گناہاں
یوسف تائیں نظری آیا ہو صورت محبوبوں
تیسوں وچوں دوروں آیا میں اے یوسف بارے
ایہ کیا وقت تیرے سر آیا منگ پناہ لکھ واری
کر اوہ عمل نبیاں لائق شان جنہاں دی عالی
اے یوسف چھٹ چلی نبوت اس نے آکھ سنایا
پر کر صبر اجے دل کائی داغ مثال لگ جاوے
یوسف دے ہتھ پیتے لا لیس شہوت نطفہ جھڑیا
یوسف اس ول مائل ہویا پچھے حال تدائیں
حور کہے میں اسدی باندی جو اج نچے زناؤں
جان یوسف دی طرف زلیخا نظر پئی اک واری
ہت چھپایا نظری آیا اک گوشے وچہ خانے
کہے زلیخا گلبن باتیں توں کیوں دیر لگائی
پردہ پایا مت اوہ ویکھے میرا عمل تھائیں

آہ بھری سن رویا یوسف سنگوں سنگ تساہیں
ایہ گل آکھ نسیا پھر یوسف دروازے ول آیا
نسی اٹھ زلیخا مگرے جا تس کت ول جاوے
یوسف جاں در تھیں پہنچے قصد نسن ول پھڑیا
کھل پیا دروازہ آپے یوسف باہر آیا
ہر دروازے کرے اشارت ایہو ہیں ملی غلامی
آن ملی دروازے ستویں کڑتا پکڑ لیا سو
پاٹ پلا پیراہن نالوں ہتھ اُس دے وچہ رہیا
ملیا یار اکلا گوشے دتی ہار رقیباں
ہیں ہیچی کڈھ سنگھوں لقمہ کر بے حال ہٹائی
ہیں کر خرچ خزانے سارے دہریاں شوق بنائیں
تے اوہ ایڈ دلیر بہادر پل وچہ رہا گیا ای
ملیا یار وچھوڑ وکھایا قسمت دے ہیوندیاں
مدت تھکی ساز کریندی توڑ گیا وچہ دم دے
ایہ پچھتاوا دل نوں کھاوے تے آرام نہ آوے
ہیں تدبیراں کر کر تھکی کائی پیش نہ گیاں
جے جاناں ایہ ہتھ نہ آوے کیوں کردی ایہ حیلے
تے جس دائی کارے کیتے کامل نال وسیلے
جھٹ زلیخا تھیں جاں یوسف دروازے ول آیا
مڈاں عزیز دوہاں نوں ملیا ڈٹھی سرگردانی
کیا سزا عزیزا اس دی تیں گھر جو بد چاہے
سمجھ عزیز غضب وچہ آیا یوسف نوں فرمایا
میں دتی مختاری تینوں دولت مال خزانے
چنگا حق پلے توں پایا خوف وفا دکھلایا
قدر بلند تیرا وچہ گھر دے جی جی خدمت کردے
تے توں ایہ کی عمل کمایا حق احسان بھلایا
بہہ ہن جان ولوں ہتھ دھو کے توں ایہ قہر کمایا

دانا بینا تھیں میں غافل شرم میرے پوچھ ناہیں
دروازے پر کنڈا محکم آہا قفل لگایا
قفل جڑے در اتنک کھلوسی پھیر میرے ہتھ آوے
کرے اشارے انگل سیتی قفل کنڈا لہہ جھڑیا
مگرے گئی زلیخا نسی صحتوں یار گوایا
حیرانی دل مگر زلیخا اندر حال اوداسی
پکڑ پلا ول اندر کھچے یوسف دوڑ گیا سو
جھڑ پئی تڑاک زمین پر روندی میلا حال کو یہا
اے طالع کی ایہ لڑایاں نال بیزار عزیزاں
وقت کو یہے ظالم مائی کس قبضے توں جائی
ایڈک عشق محل اوسارے ہور نہ کتے کداہیں
اگ لگی جل بھجھن تمامی ہن بس طلب نہ کائی
سنبھ لئی اج کر لڑی کر کے غم دیاں وچہ کمنداں
بھجیا وا ایہا ہیں جاں تے جی گھاہ فراق الم دے
تے ایہ داغ نہ دل تھیں جاوے خاک لوے سر پاوے
روہڑے خزانے سارے خانے دونیاں سختیاں سہیاں
ہن میرے کس کارے آون نقش محل رنگیلے
اوہ بھی کیتیاں نوں ہن رووے نہ کائے ہتھ پئے
در وچہ پئی زلیخا روندی حسرت جگر تپایا
وچہ غضب دے جوش زلیخا کردی شور زبانی
باہجوں قیدیا مار عذابوں نہ کجھ بھلا صلاحے
ایہ کی یوسف توں احساناں بدلہ کر وکھلایا
کر سردار رکھایا تینوں وچہ حکومت خانے
تیں پر میں احسان کمایا تینوں خوف نہ آیا
نال مرداں سیہ میں تھیں ڈردے رہے تیرے ہور بردے
جے میں تینوں اچا کیتا تو میرے سر آیا
گڈھ غضب دا جوش عزیز ول یوسف نے فرمایا

آپ زلیخا میرے اُتے کردی زور دھنگاناں
آئے پچھے پھیریاں پاوے پیراہن پٹیاوے
سُن کے نام محبت والا زار زلیخا روئی
کہے زلیخا جاں اس نیں تے ظلموں ہتھ چلایا
یوسف کہے دھگانے کرکے دتا چیر پیراہن
کڈھو عیب گواہ پکارے کس نے ظلم کمایا
ایتھے کون گواہی دیوے خفیہ نا معلوموں
یوسف بول عزیز پکارے توہیں ڈھو گواہاں
اِک عورت ایتھے خویش زلیخا کھڑی قرابت والی
یوسف کرے اشارت اس تھیں پچھو آپ گواہی
سُن رہیا عزیز تعجب کی یوسف فرمایا
ویکھ لواں ازماواں تیری ایڈ کرامت بھاری
اجا جیت پوکاریا لڑکے ناہیں چنجلی کردا
پرچل وساں ویکھ وچاروں ظلم کہدا فِل لوٹا
کڈ تیوں پکڑیا ہوگ زلیخا جاں اس سختی چالی
جے پیراہن پچھوں پھٹیا جھوٹی ہوگ زلیخا
یوسف نس گیا جے ہوسی اس تھیں پکڑ کنارا
ڈھونڈ کیتی پیراہن ڈٹھس پچھوں پھٹیا ہویا
ایہ ہے تیرا مکر زلیخا مکر تساڈے بھارے
پر کجھ ایڈ سزا نہ کیتی لائق قدر گناہے
یوسف تائیں کہیا عزیزے لے فرزند پیارے
کہے زلیخا نوں کر توبہ توں ایہ بدی کمائی
شرم زدہ ہو رہی زلیخا عاجز حال نتانی
واہ دردا میں یاروں ٹٹی رو سہناں کرٹی ہ
وچ افسوس زلیخا تائیں رووں وقت وہاوے
یوسف تھیں شرماندی ہر دم جس تھیں دغا کمایا
عشق ایہائی کارا ایویں زخم سلے یا مرہم

وچہ محبت میری ہر دم کار کرے سن بھاناں
تے ایہ آپ گناہ کماوے عیب میرے سر لاوے
ویکھ عزیزے یوسف اُتے وڈہ قہاری ہوئی
ایں پیراہن پھاڑیا اس دا ویکھ نشاں لگایا
جُھلا قہر عزیزے ولوں لال ہویا تپ آہن
کہے زلیخا ظالم بابھوں ایتھے ہور نہ آیا
اس جا گہہ نہ تیجا کوئی بن ظالم مظلوموں
یا وچہ آپے تیغ دھواواں دفتر بھرے گناہاں
گہوارے اِک بال ایاناں عمر جہندی سن چالی
ایہا لڑکا بیچ شمارے ہووس حکم الٰہی
ایہ طفلک کی بھرے شہادت بولن ول نہ آیا
لے لڑکے کہہ حال حقیقت جو تیں معلم ساری
مشرک چنجل نہ بخشے جاون میں چنجلی تھیں ڈردا
جے پیراہن اگوں پھٹیا تا ہے یوسف جھوٹا
سچی ہوگ زلیخا جس نے پکڑ نشانی لائی
یوسف سچا تے ایہ فتنہ بھارا روگ زلیخا
کہری پکڑ پچھوں جامہ کیتا ہووس پارہ
ویکھ عزیز زلیخا دے ول کرکے قہر کھلویا
کار بہار یاندے اپر ادھوں مشکل ہن چھٹکارے
اُٹھ دی ایس خوشامد وڈی ہمت ایدا نہ چاہے
جاندیہو اس بدی چھپاؤ عیب ڈھکو اس سارے
اپنا آپ نگاہ رکھ اگے نہ ہووے رسوائی
حسرت وچہ ولے غمناکی چشم وساوے پانی
میری عقل بری رووں دوہاں دلاں تھیں ٹٹی
ہر ویلے رو دل نوں تاوے شر ملے چشم لواوے
پراوہ عشق نہ جاوے دل تھیں ہووے نت سوایا
قدم اگیرے دہرے ہر ویلے جوش اٹھاوے ہر دم

یوسف دی وچہ خدمتگاری دن تے رات گذارے
دل فکریں تے راتیں رو ناں نت اسدے ورتارے
نگر رہی پر ہتھ نہ آیا نی سر اوہ نہ کائی
توں فرزند پیاری میری وانگے دُکھ دنداں
جھل مصیبت سر تے آئی اوڑک مقصد پاویں
پکڑ صبر نہ توڑ امیداں ناہیں عشق سو کہا لا
رہی زلیخا مدت ایہو یا غم دیاں وچہ عذاباں

پر اوہ وصل دور اڈے وسے نہ ٹُردی دم مارے
عشق اوہدا مشہور ہویاسی ٹیک گیا جگ سارا
جاں ایہ روے رو رہوں حقیں کرے تسلی دائی
بھارا بھارا وکھیڑیاں واٹاں عشق چکایاں پنڈاں
جو گزرے تیں زرد تھکے مقصود نہ جاویں
مرن بھلا سو واری اس تھیں تے پر زہر نوالا
عشق دے نوں ایڈ بلا یا کیتس وانگ کبا باں

طعنہ دینا عورتوں مصر کا عشق یوسفؑ میں زلیخا کو اور بلانا ان کا زلیخا نے دعوت پر اور مشاہدہ دیدار یوسفؑ سے بے ہوش ہو کر ہاتھ کا اُنہوں نے اپنے

ساقی بھر دو جام وصالوں بخش غلام رسولے
چھری رگے تن پر زخماں ہووے مستی چڑھی سولے
جان کسندن وچہ آخر دم دسے دلوے یار کہائی
ہن جیہن حال نہ محرم کائی دہردی عیب لوکائی
ڈونگھے راز نہ کھلن والے جس دم ہون ہویدا
پردہ چاک اوگھاڑ پلک بھر چشم کرشمیاں والی
جاں اوہ حال زلیخا والا راز کھلا وچہ لوکاں
کہن زلیخا عقل حیاؤں لاون عشق نہ جانے
شرم نہ کردی نال غلاماں کریندی بازی
وچہ گھر اہی حال تباہی ڈب نہیں کیوں مردی
ننگ ناموسوں لُن کھلوتی ٹھوسے دی بیاری
بردے نوں چا سر پر وہر و رجدیاں تھیں لڑدی
سنیاں اساں رہے نت گھرے اندر پیلے وڑدی
کدے اگے آ منت کردی سو سو عرض گزارے
ہتھیں پاپوشاکاں اوس نوں اکھیں وچہ بہالے

جاوے جاں مقابل اٹھیں خبر نہ پاواں ہوے
خون آلود رہے تن گھائل جاپے حال نہ رائی
تا اوہ نزع نہ جاپے دل تیں شوق لقاؤں کائی
بخش امید کھڑا اوہ جلوہ پاواں ذوق صفائی
لوئیاں رمزاں تانے غمزے دیکھے دل شیدا
پر پڑلالی بے سوالی نین زلف نے کالی
کرن زناں گھر بیٹھیاں نِتّی لا طعنے دیاں لوکاں
عشق غلام چھیڑی کر گھائل ہوش نہ رہی ٹکانے
خدمتگاراں نوں گل لاوے کرکے عجز نیازی
قدر غلاماں نت گیائی اوہ پر شرم نہ کردی ہے
نال غلاماں بازی کردی شرم گوائی ساری
تے اشدامن موہن کارن بکر زنجیراں گھڑدی
جے اوہ ساعت نظر نہ آوے کدے قرار نہ پھڑدی
کدے پچھے ہو دامن پکڑے جان فدا تن وارے
پکھا جھلے گرمی ہووے شوقوں مردی جاوے

آپ کھلاوے آپ پلاوے اپنے پاس سلاوے
نیہے ہتھ گزارے عرصاں وچ سنگے اک واری

تے اوسنوں وچ نازاں رکھدی وانگوں جان پیارا
کوٹھڑیاں وچ لے اُسنوں قفل دروازے چہڑدی
تے ایہ بہت تعجب سچا اکرے غلام کسے نہ
نہ غلاوے جہات نہ پاوے خاطر تلے نہ لیا تینہ
جاں اوہ چشم اولاوے ناہیں اکھیں ہنوں نیہوں تکے
خبر نہیں ہے اوہ اس نوں تکے تہدی منہ لاوے
ایہ ہوئے سو ہزاں سکھو نے تے اوہ دل ہٹ ہوئے
اسدیاں آہیں سچ صبا حیں تے اوہ سنداناہیں
ایہ جلدی رواہے سابیں پہونچے وچ صبا ہیں
اپن باندی روحال سنادی عشق نہیں کیوں جاندی
دیکھوں ایتھے جیہی جنہاں نے نتھاندی لاج گواندی
ہرے پھرے ہر ہر سے غلاماں پاوے نت پواسے
ویکھو نی اوس ہور نہ سو ہنا کدھرے نظری آیا
ذرہ حیا نہ کرے زلیخا ویکھ مزاج اوچیری
بھاوے سوہنی حوروں پرپوں نہ پرے نوں بھاوے
اسیں نہ حسن جہانوں بھاویں مثل زلیخا کائی
سبھے شہراں دا نام نہ لیناں شرم زلیخا ہاری
ایہ خبراں وچ کن زلیخا جاں پیاں دل جلیا
سن سن نت دلوں تا سے رڑکن طعنیاں نوکاں
جھل نہ سکے دل اچھلیا غالب جوش اُٹھایا
عشق بہتر آتش بھاری جان جلاون کارن
اک یوسف دے عشق ستائی اسدی بے پرواہی
طعنے مارن والیو ظالم ویکھ دیو رُخ نوری
تے ایہ وچ دلاں تساڈیاں وڈیائی مغروری
ویکھ لیندی ہیں گنڈیو کیونکر اندر صبر صبوری

تن اسدے ہر چھڑی پھیراہن اک لاہے اک پاوے
مردی جاوے صبر نہ آوے گل تے وہری کٹاری
تہدی بدا زنجیر اوسیدے ساعت نہیں گذارا
دل دل کے سل خدمت کردی روروداس بھیڑدی
ہر حق کیے ایہ گرزاری اوہ چپ ہسے نہچارہ
جھڑک ہٹاوے نندا جا لے اسدے ہتھ نہ آوے
بھاویں پن پن جیہے زلیخا اسدے کسے نہ لیکھے
ہن ایہ حال اجیہے حالوں پھیر کیا بن جاوے
واہ زلیخا عجب زادی جھاڑ بھاون گوے
کرے کراہیں نال نگاہیں اسدی چلے نہ راہیں
تے اوہ سن سن اسدیاں آہیں جاندا دوڑ کناہیں
رکھ داپردا داد نہ پھردا اجے نہیں شرماندی
تیبے نی ایہ جنہاں سہیڑی جگ نتھاں وکھاندی
تے اوہ وانگ غلام دلاور قدماں ہیٹھ لتاڑے
کر قیر نہ غلام وہاچیا اوہ یار بنایا
اس دا نام نہ لیو پیارے ایہ گمراہی گھیری
نا اوہ خاطر تلے لیاوے نہ دی لگی ہٹ جاوے
قدر اساں وہ پچھے کا وے ویکھ ویکھ ہے سودائی
یاریاں لاون نوں اوہ روندی لا نہ جانے یاری
صبر رہی کر اندر ہر دی ہاٹ جھٹی دل بلیا
پر اوہ عشق رہی ہو بے خود وچ برہوندیاں جھوکاں
برہوں جالی میں بے حالی ویریاں کیوں دل تایا
طعنے ہور ودے ایہ غم دا بالن پاون کارن
جان رہی کجھ ہو گیاں آتے رہندی زناں جلائی
کھلا راز ہوندی اس کارن اس عشقوں معذوری
ویکھ دیکھ جاندی تظر دل گھٹ تساں تھیں دوری
جندکوں لے جاندیو ثابت اس میدانوں پوری

تے اوہ ساقی نین بندی دے کر جیہڑے مخموری
خود نا محرم جو اس حالوں طعنے کراں کویہے
اوہ کی جانن سار وکھاندی جنہاں ڈٹھے دُکھ ناہیں
کی معلوم بیدرداں تائیں دردمنداں دیاں آہیں
گذرن حال زبانی سوکھا پر جے وارد ہووے
ویکھ لواں اوہ کون دنا ور بڑیاں شرمانوانی!
شرم چلی بے شرماں تاؤں قدم چلے وددھ چالی
شرم چلے تے جیر مگئے تے چلے چال نرالی
کون جمی اوہ ایڈ بہادر وڈیاں صبراں والی
کون کوئی صبر کرے نظارہ رکھے سُرت سنبھالی
نال میرے رل بھر بھر آہیں رین کٹے بہہ کالی
جو اک وار مقابل ویکھے ابرو قوس ہلائی
تیز رہول کتیں ہو دو پیکر مژگاں بھرے لائی
نظر پوے اکواری یوسف ہر دم رہتن سوالی
یار میرا اوہ دولت میری میرا نور خزانہ
دکھلاواں اکبارا نہاں نوں ویکھ لواں ازماواں
تڑف مرن میں وانگو ہجر ولی گوروں جا پیرے
نیندن نین جیہڑے پاؤن سولی دردوں تاڈوں میرے
کھاون تیغ رہوندی جیہڑے چاؤن قدم اگیرے
بیڑیاں ڈوب مرن وچہ ڈونگھے پے وچہ جین گھیرے
چھاتی نوک نظر دیاں رڑکاں پاؤن گھاہ گھنیرے
میں سُن تھکی ظالم ناداں کردیاں طعن بہتیرے
تے اوہ کیڈ تاثر والے نین جنہاں ول گھیرے
اوہ جمال جلال سجن دا جاں نظراں وچہ آوے
ہستی سوز رہوندا شعلہ سینیوں چمکاں مارے
جاں سوہنے دیاں شاناں ڈِٹھے ویکھدیاں ہی ولا
جنہاں شان جمال سجن دے ناہ سکنے وچہ ڈٹھے

ویکھ دیاں وکھ کیڈ رہوندا تے فرقت مجبوری نہ
کدے نہ ڈٹھے عمراں اندر قصے جنہاں اویہے
تے وچہ سینے زخم نہ کھاوے رہوندی چنگا ہیں
منزل عشق دوراڈے جانن جان تڑف پیاہیں
ویکھ لواں اوہ نائی جائی جو سرجہل کھلووے
جو محبوب میرے نوں ویکھے رہے نہ شرموں خالی
شرم رہے یا درد رہے یا حال کہے بے حالی
شرموں بن کر رکھے شوق کھٹے گل جالی
جو یوسف ول ویکھ رہووے غم عشقوں متوالی
اک دیدار پیارے والا نین بھرے رت لالی
تے محبوب میرے عشقوں ہردم رہنے سیالی
عمر گذارے وچہ قضیاں رورو مرے رزالی
تا اوہ جانے خوش اقبالی میری بدافعالی
پھیر نظر وچہ اوہ پاوے ہر پتر ہر ڈالی
جسدی شمع رخوں جل جاوے خلق جیویں پروانہ
عشقو رہن تڑفدیاں ظالم پھیر نہ دید کراواں
میں جلدی اوہ بلدیاں رہن تن پرزے دل بیرے
رین کٹن وچہ جین فراقاں بہہ بہہ روون سویرے
لبھدیاں پھرن قرار دل خالی ہار تروڑ انھیرے
رخت لٹے محبوب اساڈا جس دے نین لٹیرے
جیوں جیوں کرن دوائیں دردوں ہوون زخم ودھیرے
خبر نہ جانن چیز کیائی جس دا شور چوفیرے
میں کواری سناں نہانے خود تکیں شور بتیرے
جلوہ گاہ نظر دا جل بل خاک سیاہ ہو جاوے
آپ جلے گھر اپنا ڈھاوے وچہ اس بلدی ناتے
اپنا آپ تے سکے پیارے عشق سہیڑن ہارے
میں ول کاہنوں طعنیاں والے ٹور وگاوے چھیٹے

لو پیاریاں کہا نیوں فی ہن روو بیٹھ نصیباں
جو بجلی سر میرے وریہدی رات دنے لکھ واری
ایہ گل سوچ کنیزاں گھلے طرف گھراں امراواں
سبھناں نوں پیغام گھلے میں عجزوں عرض سناواں
زناں مصریاں سن ضیافت سبھے حاضر آیاں
خبر خیریت سبھ پچھی تے ظاہر خوش ہوئے
بڈھی والی کارے ہاری کہے زلیخا تائیں
توں کیوں سد بلایاں ایتھے خدمت کریں کویں
جھڑک پرے ایہ جاہن گھر انہوں ٹر واسر کھاون
جاں مڑ کے گھر اپنے جاون طعنے کرن ہزاراں
کہے زلیخا چپ کر بڈھی توں ایہ بھید نہ پایا
جے ایہ دشمن ہین دوست سچ پچھیں جے مائی
ساڑا انہاں میں بالن کیتی طعنیاں نال جدائی
سٹر بل کے میں دل اپنے دی چاہاں لاٹ بجھائی
یار میرا اج نور اکھیں دا لگا دین وکھائی
تے اج مصرے ماتم خانے ہون لگے دن کائی
تے اج طعنیاں وال ظالم ہو چلیاں سودائی
جے میں ویکھ جمال فرزاں جان دکھاں وچ پائی
آیاں زناں مصریاں سبھے حرمت نال بٹھایاں
شربت بھرے ہتھاں وچ کوزے پھرن انہاں وچ کارے
سینے موج چھڈن وچ خوشیاں وچ دکھن اشارے
ویکھوں ایہ حور پری تھیں ویکھن نوں اوجالی
ویکھوں ایہ حسن رنگیلا مرغ عقل دی جالی
ویکھوں ایہ سوہنی صورت دانش تھیں متوالی
ویکھوں ایہ مغرب زادی بانکیاں نیناں والی
ویکھوں ایہ لاٹاں چھڈے لب گل رخ دی لالی
اینویں اندر صفاں زناں دے شکویوں گے اشارا

ویکھ تجلے برق حسن دا میریاں ہنوں قتیاں
ہنویں کرو سراں نوں الدم ضرب جھلوا کواری
ساریاں ہیویاں سد بلایاں نوں ہاں ہیاں سن گھال
اج ضیافت میں گھر آئیوں میں بلہاری جاواں
ملیاں آن زلیخا تائیں آ وندیاں گل لایاں
تے باطن وچ سبھناں کولوں ہتھ محبت دہوئے
ایہ دشمن تیں دہین اولاسبھے جھلی نہ کہن کدائیں
ایہ دشمن توں دوست بن بن جھک جھک ہیں وہی
تے ساعت گھر تیرے بیٹھن عیب تیر لے جاون
بس دہیا ایہ تیریاں دشمن بریاراں مرداراں
جو اج راز میرے وچ دل دے تیری سمجھ نہ آیا
دشمنیاں دے بدلے لینے ہور نہیں گل کائی
میں دل بلدی لاٹ برہوندی پا بالن چمکائی
وار چلائی انہاں میں پر تیں ہن واری آئی!
اج کجھ کارا ہوون لگا کرسی یاد لوکائی
تے اج دیس سوڑ ہاون لگی دلبر دی روشنائی
میں وانگوں وچ ہر ہر خانے لگی بھرن صفائی
ایہ اج وچ جلال حسن دے جل بل رہن نہ کائی
باندیاں خدمت کار زلیخا خدمت وچ چھوکایاں
تے ایہ بیٹھیاں بہ قطاراں پکھے لین ہلارے
کرا نگل ول کہن زلیخا ڈب موئی دم ہارے
ملیا حسن اجہیا اس نوں پر ایہ قدروں خالی
بے قدری ہو خاک رلایا واہ اس دی ایہ حالی
کس قفیے وچ پھس مرگذری تے نہ سرت سنبھالی
بردے تھیں اس دہریاں اکھیں رہندی نت سوالی
پر ایہ لالی خوبیوں خالی طالع دی فالی
تے سامان ضیا والا حاضر کیتس سارا

پیئے طعام تیار ہزاراں باہجھ حساب شماراں
خوشبوئیاں پر مغز زنانہ دے جیوں وچہ باد بہاراں
چائے طاس کنیزاں اکدہر بنھے کمر قطاراں
کھڑی زلیخا اول وچہ اپنے ہس ہس کرے وچاراں
دھو بیٹھی نی ہتھ آراموں رخصت کرو قراراں
کونجاں وانگ کڈھن سر وکھن ایہ ڈاراں دیاں ڈاراں
چوری چوری اک دوجی نوں گجھیاں رمزاں مارے
کتھے ہے ہیسپ کھڑی دے دل دا موہن ہارا
کھلے در چھڈ وہ پھر نکلے چار چوپھیر نظارا
آیا یوسف اندر بیٹھا کردا ذکر الٰہی
رمزاں سمجھ زلیخا اوہنوں یوسف دیول آئی
یوسف عرض میری در تیرے عذر نہ میریں گیرے
یوسف کہے خداوے حکموں جے اوہ پھیرنا ہیں
کہے زلیخا سدیاں ہوئیں توں ساماں ادایاں
خدمت کارن جداں بلاواں اونویں نکل شتابی
نے میں تیرے لایق سمجھیں خدمت لواں ضروری
یوسف کہندے میں ہاں بندہ اس وچہ کی بُریائی
ہو دل شاد زلیخا آکھی زناں طعام کھلائے
زناں طعاموں فارغ ہویاں خوشی کرن لکھواری
لکھاون کٹ اجازت دتی بھی اک عرض سنائی
طعن میرے سر جیہدے عشقوں جے آکھو وکھلاواں
جس دیاں رمزاں میں دل ٹھگیاں مل لیا میں لکھیں
اک زبان پوکارن سبھے لے خاتوں پیاری
ایہ ترنج ہتھاں وچہ ساڈے لے حرام تمامی
جاں اوہ نظر پوے اساں نوں کرداں تدوں کھائیے
کہی زلیخا کرے پوکارا یوسف دے دربارے
پھیر اٹھت قدم چا باہر نیل نپیڑ تلاں دے

خوشبوناک ختن صحرایوں صحن چمن گل زاراں
اجے نہ کہاوا کھاویاں وی نشے چڑھے میخواراں
چھر مچیاں دہر ہتھ نہ ہولائے اول خدمتگاراں
دھو وونی ہتھ زندگیاں تھیں کرنی مرگ پوکاراں
سج تیج بیٹھو ہو میں جیہاں بے صبراں ناداراں
جے اوہ شاہی بازوس آوے جیدیاں مصرے واراں
وکھیونی کے حیات کھیتونی گوشیا ندیوں سائے
اسنوں لٹ گئے تک بیٹھا اس دا زہراں بھالا
ویکھ لے اوہ کیہا کو سوہنا اس دا یار پیارا
طاعن تے مطعون دوہاں تھیں رکھدا بے پرواہی
تن جلے بھر زیور نہ بیا ہتھ ہتھ عرض سنائی
من سوال میرا اک یوسف ویا ہے سر میرے
من سوال لواں میں تیرا عذر نہ کراں کداہیں
اج اشراف زناں گھر میرے مہمانی پہ آیاں!
برقعہ لاہ ننگے کر ظاہر نشیوں تیں شرابی
او گنہاری دے واہ طالع جے کریں منظوری
جا دل بلاویں باہر آواں میرا عذر نہ کائی
ایہ بھی شاد دلوں وچہ سبھے من سے طعاموں پائے
ہر ہتھ دھرے ترنج زلیخا تے اک تیز کٹاری
حکم ہووے کنعانی بندہ دیوے آن وکھائی
ماہ کنعانی دلبر شامی پردیوں کڈ لیا واں
جے چاہو اوہ جلوہ نوری ویکھ لیو خود اکھیں!
پکھیں سچ اجابت دعوت طلب اساں ایہ ساری
جاں لگ کر اک جہات نہ ویکھیا تیرا دلبر شامی
یا لقاء محبوب تیرے دا کٹ ترنجاں کھائیے
اے محبوب پیارے میرے کھول رخوں چمکارے
لاہ برقعہ وگ مجلس وچدی جاوں روگ دلاندے

چھیڑ چھیڑا کر روشن خانہ ہوون ویراں شہرے
جاہن بجھار پرانیاں سرخاں نوں بن ٹکن وکھ بہارے
حصہ ونڈا ساتھیں نگن پکڑ ترنجاں کرداں
ہیں او وکھن دل تنتھے کھول دیہو دل سارے
حسن یوسف کرنیویاں اکھیں اٹھویں اٹھ کھلویا
زناں مصر دیاں نظری آیا جلوہ یوسف سندا
بجلیاں جھاڑ اکھیں وچ پایاں بہشت وچ آیاں
بچھو دیاں وچ کرن پچھاڑے جاں جنہاں کجھ پاتی
پاک اللہ حسن بیہ آیا یاں نوں نقصوں پاکی
حیض چلے وچ شہر بلت کھیں رتو رت وس آئی
وچ حیرانی تے بے ہوشی یاد ترنجاں آیاں
ہتھوں فرق ترنج نہ جاپے دردو نہ معلم کائی
خونوں حیض رکھے رب پردے ہتھاں خون وس آیا
کرے زلیخا گم گیا ندے سر تے کھڑی پوکارا
ویکھ لیو حیرانی چھنڈ وکرو نگاہ اک واری
دیہو جواب گیو ہو فانی ویکھ لیا یا ناہیں
کون وڈی صبر لوالی بولے سخن الاوے
ایہ محبوب میر دیاں جھکاں جھل لیاں کس یولو
صبر تڑے تساں ویکھاں کیونکر بولد یوکیوں ناہیں
کون تساں وچ پڑی علاور صبر سنبھالن والی
اٹھ بیٹھو نی ٹھنے کردیو بہہ بہہ کردو نتارا
سوڑ یوتی اٹھ لنیا جاند اصبر دلاں دا سارا
عقلاں والیو صاحب شرموں شرم کرو کجھ عقلاں
ویکھو عقل بکھیر وہوکے صبر شرم نے چلی!
رہن دیہو تسیں دلبر دے دردھیوں سرشی پھیردی
ویکھونی ہیں دردلتاڑی دردوالے سر پھیردی
ستاؤں میرے سپے ذبح نہ ہو یو طاقت تساں جردی

وچ اڈیکیاں راہی تکن شوق جنہاں نوں تیرے
ہے نال برابر کر یو قول ترازو سارے
ونڈ ونڈا کر ترنج پورے تک عدل ہر بوجہ ردل
لے محبوب کریں حب پھیرا گھر وچ کرن اشارے
جاں باہر جا قدم ٹکایا صحن منور ہویا
مجلس دے وچ پیا پوکارا ایہ کنعانی بندا
ویکھ گیاں وچ غشدے غوطے ہو ہوش لٹایاں
قسم اساں ایہ خاکی ناہیں ملک کریم افلاکی
مصری زناں ڈٹھا جد یوسف عقل وسر گئی وچ طاکی
ہوش اوڈائی عقل گوائی تے انہاں سرت نہ کائی
انگلیاں تے تلیاں ندر چھریاں جا وگایاں
وڈھ ہتھاں رہ ٹنڈیاں ہویا تے اجے ہوش نہ آئی
حیض ہوں خون اہی یا ہتھوں عیاں فرق نہ پایا
حسن دے تساں الاہے ہیں سراپا وپا چمکارا
ایہ کنعانی عبد حقانی جس دی دید کٹاری
مائی جائی کون ایہائی اج وچ قوم تساہیں
یار میرا ایہ جاضر ویکھو کویں نظر جل جاوے
کھو کیہائی پردہ میرا عقلوں تیرہ ڈونو
ترٹ ف ہویاں یا بچو دہویاں یا جلیا تو چھپا ہیں
سیں ٹھا فے صبر وکھائے رکھے سرت سنبھالی
صبر نہ تاکیوں لس وگیا ویکھ اکو چمکارا
شراں جاندیاں نوں اٹھ گھیرو ویکھو کھول نظارا
کیونکر وسدیاں وچ دلاندے محبوباندیاں شکلاں
پکڑ وفی اٹھ جالیاں تانوں ہیں رہ مراں اکلی
تسیں پرایاں نوں یاں آیاں تے ہیں بردی کھردی
تے اجے ذبح بندی نوں کردی دلبر دی بیدردی
کون کوئی اج کھول وکھاے رن وچ تاب نظردی

ویکھو سوہنے دا چمکارا تیغ قضا قدردی
سوہنی وانگر ویکھن والی خون ندی وچ تردی
اس صورت وچ سبھی چمکن لوڑن خند صورت دی
ویکھن بہانے غلام حضرت تک صورت دلبر دی
ہیول ویکھن چلاون دانہ ویلا ہے تکھ دیکھو
ایہ او ہو جس دے دردوں من ایہ ان گئے
شرم لیوا ہتھ ہجھو ساعت لبھن جیہڑے
کر دنگا وا جے سے جا عشق میرا دلبر شانی
عمر گزاری درد وسار ی وچ فراق مدامی
سر جاکے لشاں تکیں کوئی میں کیا قسمت پایا
ہے شتابی وا ہے بندہ تو لو بے سہارو
جے معد وتشیں میں اصول تا وچ والاں دیا رو
ملاندے لساں بڑے پاسے یا کجھ رہ گیا باقی
اٹھوں کجھ ہوش سنبھالو لو سخن نہ بالوں
باہجھ حواس بیاں او وسہجے ہجو وچ جان جہانوں
وے چمکارا اندر وڑیا یوسف پاک پیارا
چار تشیاں سنگیاں جالوں غا کول اٹھ نہ سکیاں
دیوانی نہن ہوئی تن تتو جامے کیتے لیراں
کجھ جنگل وچ واسا کر کے عمراں گیاں کر پوری
بے کجھ ہوش اندر مڑ آیاں دا اگے زلیخا جیہاں
یوسف دیکھ چہ عشق مدامی رہیاں کردیاں زاری
انگلیاں اساں ہتھ نہ باقی ہن دانش ہوشیاری
کہے زلیخا ہیں وچ عمرے ہتھیں کر دنہ چائی
ورج نہ لیندا جے اسو ہے یوسف میرے تائیں
آیا حضرت یوسف تائیں جے کر نظر کریندا
تاہیں یوسف برقے اندر رکھ دا جیہ مبارک
کہے زلیخا پاس زنانے میں کر تھکی زاری

اکھی شرم حیا دی وچہ قدماں ڈگ کے رومڑی
صبر قرار دلوں نسی جاندی شرم حیا نوں ڈردی
زلفاں دلو چہ کنڈلاں ہیں بھجن پیچیں ڈوبگئیے عنبری
لبی ہی لالی وچ ہنگا ہوئی گل لوسے سرخ زردی
بیدو بیداری سخن واسطے وچہ سیرا ہتھ ویکھو
محبوبت وسے کجھ ٹیکوں زہر پیالے پیتے
صبر لیو حجاب دے وچہ جاناں ہتھ سے قربانی
ویکھو لیو سے ہیں دے عشقوں سرچہ بدنامی
میرے وقت نہ شتے جیں روئی وچہ غلامی
میرا یار جہد وتیں مدیاں کیا کجھ نظر ہی آیا
جے ہیں نہ سے تاں عمر ہمراہ تیں سر وانگو
میں معذور نہ کیوں اپنے ہمدرد دا بیمار ہو
مدہر کی تساں دے تیں تکھیں جیہا کی چالاکی
اگ بجھائے دلوں زلیخا چھوٹے تیر کمانوں
تے اوہ کافی خبر نہ رکھن دنیا دین ایمانوں
سنبھالی ہوش نہیں مڑ اوڑک دل غم پہچانوں
جان گئی قربان انہاں دی ایہ عشقے وچ پکیاں
گھر دی خبر نہ پاو ہیاں نے پھر دیاں حال فقیراں
کجھ گھمیا نوں چہ سبھ ندیاں پھر دیاں نی صبر صبوری
جان رہی تن جان لگا انہاں عشقوں صبر نہ ہیا
کہن زلیخا نوں تو ساتھیں غالب ہیں رہیا اندی
تے توں ثابت ہیں تک جیویں اوڑک عمر گذاری
اک واری ایہ حالت گذری یوسف روک ہٹائی
مارے گلے مرجاندی اوتویں حسرت وچ ازائیں
جے ہتھیار ہوندا ہتھ اسدے ہجو مار مریندا
نااہلاں دی صحبت کولوں رہے ہمیشہ تارک
نکر رہی میں مقصد منگدی دکھیں عمر گذاری

اول ول تھکی ہیں دل اُس دا پر ایہہ سمجھ نہ آیا
خدمت سیتی ایہہ اچا ہویا نیواں کرد کھلاواں
جنہاں زناں نے نال زلیخا دے طعنے بولیاں لایاں
کہن سبھے تیں سختی جھلی مشکل عمر گذاری
کرن گلاں ایہہ نال زلیخا پر خود عشق لٹایاں
کرن محبت نال زلیخا پر یوسف ول آون
شہر مصر وچہ ڈاہراں پیاں گھر اجڑے سرداراں
اگے اک پربال توڑائے ہن ڈار انہیاں ڈاراں
اگے اک جلے وچہ غم دے ہن لگی اک جھلیس ہا
اگے اک گھر بے آرامی شہر رنڈا ہن سارا
اکناں گھر ویران سمولوں جنداں گیاں ہو فانی
اکناں ننگ ناموس نہ باقی جنہاں زناں بار انہیں
اکناں وس گھڑی پل ساعت پر اعتبار نہ کائی
اجڑ یا ہن مصر وس آئے وس دی کوئی کوئی
چنگے بد لے زلیخا وسدیاں پٹ گوایاں
گھر آباد زلیخا والا جتھے سب سمایاں
تے جو وچہ ضیافت آیاں تنہاں سزایاں پایاں
پاس زلیخا آون جاون کرن خوشامد بھاری
رل مل کہن زلیخا تائیں یوسف نوں سمجھائیے
کرے اجازت انہاں زلیخا کہو کویں جو منے
یوسف پاس گیاں کر عادت جھل گیاں دیداروں
ایہہ آکھن یا حضرت یوسف اسیں سوالی آیاں
اسیں سفارش کرنے آیاں موڑ نہ ویکھ پچھاہاں
سرکشیاں لنگھ حدوں گیاں نیویاں کر ونگاہاں
توں یوسف کیوں دلوں وساری راہ کھتو گمراہاں
ہتھ نیواں جھک ویکھ کداہیں تے کر ہین اوقاہاں
تکھن گھیر کھیسی اج اسدی کشتی باہجھ ملاحاں

جے ہن میر آکھیا نہ منے چاہاں قید کرایا
دیوے وصل ہے یا قیدی کھپ کھپ مر جاواں
انہیں زبانی اسدیاں بہہ بہہ پاس کرن وڈیایاں
تینوں نہ کرے کداہیں تیں پر ایہہ بے رحمی بھاری
آون جاون پھیریاں پاون پھر دیاں پچھوتایاں
راتیں رون کرن دن ترلے روندیاں مر جاون
اگے اک زلیخا عاشق ہن دو تین ہزاراں
اگے اک گھر گریہ زاری ہن وچہ مصر پکاراں
اگے اک ویرانی لوکاں ہن سو شور مچیلیں ہا
یوسف لٹ لیاں گھر گیاں ہر جا پوے پکارا
اکناں دے دل حسرت رہی جنہاں زناں بیابانی
صبر ترٹیاں عقل وگیتاں غرق گیاں وچہ زاریں
ہن گیاں یا گھڑی پلک نوں جانے ویکھ لوکائی
عشرت زادی قہر گذارے گھر گھر شہرت ہوئی
شہر اوجاڑ وکھایا یا وچہ ملیاں وس نہ ہایاں
یا آیا وا انہاں دے فانے جو نہ سد بلایاں
اتھوں سدیاں گھر وچہ وسدیاں پچھے نفری آیاں
تا ہر اسدی وچہ غمخواریں ہیں وچہ رہن نیاری
تینوں کیوں تیری آس پوچائیے کرکے رحم ملائیے
ہیں رو ہر دی وچہ ہجر جدائی پکڑ لگاؤ بنے
تے یوسف بیزار انہاں تھیں سچ انہاندی کاروں
باندیاں ہاں سب خدمتگاراں اشرافاندیاں جایاں
وچہ فراق زلیخا مردی آئی نظر اساں ہا
فتنے جھیڑن وماں تھیں سبے توں رخ سکھایاں ہا
تار گدیاں نال نگاہاں دور نہیں ایہہ شاہاں
لف تھوڑا استعمال تھیں تائیں نہ چڑھ جاہ اپاہاں
سن سوال تیری اوہ باندی ساڈیاں نیک صلاحاں

اوہ احسان بھلاوے ناہیں گھٹ ملیں گل باہاں
مڑ دی ویکھ پتے دِل ساڈے تے اسیں بُرا نہ چاہاں
عشق تیرے وچ چلی زلیخا شوق بلیندیاں بھاہاں
اسدی کرن سفارش آئیاں تیری طرف تداہاں
تدھ زلیخاں بھاوے ناہیں تے اسیں حاضر سبھے
ساریاں اسیں نہ جان بریاں کر خوشیاں سکھ لاویں
دتی اساں اجازت تینوں جیوں چاہیں کر یارا
ساتھیں سکھ نہ موڑ کداہیں بھانویں سکے زلیخا
ساتوں رکھ کنیزاں کر کے تے دکھ سہے زلیخا
اوہ بڈھی ڈھل گئی جوانی تے ہن نظر نہ پوری
سرکشیاں وچ ودھیا جاندوں دم دم قدم اگاہاں
پرجے ویکھ اساں کو وچھڑے مڑ ملنے نوں جھورے
ایہ نت کردیاں رہیاں اینویں سخن بیہودہ سارے
تنگ ہویا دِل یوسف سندا ویکھ انہاں دیاں گلاں
یوسف وے اگروے ہویاں اک دن ایہ مرداں
تے یوسف سرہنویں بیٹھا کرے مول نظارا
اک کہے اس تائیں ہرگز مرزیوں خبر نہ کائی
ایہ بے خبر کیہا اس علم مزہ نصیبے ناہیں
اک کہے میں علم کیتا ایہ فریبی بھارا
چاہے دلوں نہ جاواں ایتھوں تا ایہ بولے ناہیں
اک کہے اج دس زلیخا سے اساڈا کہیا
سن یوسف نے عرض گزاری اللہ تے دربارے
جے نہ پھیریں مکر انہاندا ہیں تھیں پاک الٰہا
اللہ صاحب عرض قبولی دور فریب کرے
تا اوہ زناں زلیخا اگے توڑا امیداں آیاں
لوہا نرم کیتیں لکھ واری اثر نہ ظاہر آوے
جے اسطرح ہزاراں وردیاں اسنوں ناز کراویں
کدائندہ نظر نرم کر ویکھیں کھڑی تکے وچ راہاں
عشق تیرے اوہ لٹی یوسف چڑھیاں ہجر سپاہاں
مارگھتی اوہ تیریاں دردآں رہوندے چنگا ہاں
تے اسیں آپ وصل یاں چاہاں جے سچ طلب نشاناں
خوشی کرو نہ ڈرو پیارے مڑ پچھمر نہ لبھنے
آپ ترو کجھ ساڈی تاروں مڑ سے زلیخا بھاویں
مرے زلیخا جیوے بھاویں نہ کر مول نظارا
آپ ہوو کجھ اساں ہساؤ روندی رہے زلیخا
جاں توں نال اساں دی بیٹھیں ٹکڑوں سہے زلیخا
سبھے اسیں اوائل عمراں دے رخ بے عیب قصوری
ویکھ کدے دکھ بھریاں آہاں جان کسف وہاں ہاں
تے جیہا وکن اساڈیاں نظراں دل گھٹ جان تھوڑے
سن یوسف چپ غم وچ رہندا کدے نہ نظر الارے
اک تھیں ہور ہزاراں ہوئیاں زہر بھرن وچ سلاں
حیلیاں بلیاں آن تریڑیاں طعنے کرن ہزاراں
وارو وار زناں تھیں پوندار تاک برنگ پوکارا
ایہ زناندی لذت اس نے کدے نہ ہوسی پائی
ہووے ذوق اساں نوں ویکھے صبر نہ کر سکدا ہیں
کن دہرے سن گلاں سبھے مزہ ایہی اس بھارا
اسنوں ذوق جو ہر دم ہی تھیں کرن گلاں بھر آہیں
ناسے نے قید پواوے چارہ اس دا ایہا نہ
قید چنگی اس کار ولوں جتھول کر دیاں زناں پوکارے
دل میرا جھک اول جاسی جیہل سٹتے گل پھاہاں
سنے ہاردا اندامحرم طلب نہ ہور رہسائے
کہن علاج نہ اسدا کائی باجھوں قید ایذایاں
گرم کریں تے نرم بنے اوہ سٹ سے جیف جاوے
سرکش ہووے نت وڈیرا کدے نہ مقصد پاوے

پیریاں نازاں کر کر اکیتس عادت نہیں ٹکانے
سختی جھلے نعمت سندا تائیں قدر پچھانے

ہن خوشیاں دا قدر نہ جانے بن مصیبت ناہیں
وچ مصیبت نعمت جاپے ہووے نرم تداہیں

جاں پیر اوہ چہ بیڑیاں پیاں وچ ہتھاں ہتھکڑیاں
تاں ایہ تیرا تابع ہوسی توڑ گواسی اڑیاں

ایہ تدبیر زلیخا تائیں دل لگی سن ساری
یوسف دی ہن کرنے لگی زنداں طرف تیاری

روانہ کرنا زلیخا نے یوسف کو زنداں میں

چل وچ قید ولا کٹ ویکھاں چھٹن مکر حیاناں
تے امید ولیو چہ ہر دم وصلوں بند ہوا ناں نہ

کثرت چھوڑ قدم وچ وحدت اپنا آپ نہ جاپے
تے اوہ وصل دے وا مقصد ملے وے تواں آپے

وچ ریاضت بندی خانے قید نہ ہوں جیلا ہیں
ایہ قدورت دل تھیں تیرے ہرگز جاوے ناہیں

ساعت دکھ عمریاں خوشیاں طلب کریں ہتھ آوے
ایہ سوالی حاضر آیا خالی کدی نہ جاوے

ملے مراد اٹھن دکھ سارے ہوے تسلی پوری
دوری دور حضوری ہیڑے عرض کھلی منظوری

تازی واگ الا پیارے چل مطلب گھر نیڑے
یاد نہ رہسن بھلن وچ دے دکھ درواندے جھیڑے

مڑ چل یار دورا ڈا ویکھوں بھید نہ سمجھے جاون
محبوباں نوں بندی خانے یار اتھیں چا پاون

بے امید ہوئی جاں وصلوں یوسف تھیں شہزادی
زناں سکھائی مار بھلائی سر پائی بربادی

یوسف تائیں قید کرن دا دل وچ متا پکایا
با ہجہ ایذا یوں نرم نہ ہوسی دل اسدے وچ آیا

کہے زلیخا پاس عزیزے اک دیہہ کر کر زاری
اس عبرانی بندے ولوں میں سر سخت خواری

بدنامی سر میرے آئی طعنے کرن نسائیں
کنعانی دے عشقوں روندی کہندیاں میرا تائیں

خواری پائی شرم گوائی عشقوں باز نہ آئی
مردی جاندی طعنے کھاندی ننگ ناموس گوائی

نام گواوے شرم نہ آوے مڑ مڑ لیک لاوے
یوسف دے اوہ اگے پچھے ہر دم پھیریاں پاوے

اوہ ہٹاوے ایہ نہ جاوے رو رو عرض سناوے
جاں اوہ اس نوں جھاڑ بہاوے ایہ نہ برا مناوے

جاں اوہ اس تھیں چشم نواوے ایہ روے پچھتاوے
جان پردے تھیں ننگ لہاوے شرم ہووے مر جاوے

ہو بردے دی بردی مردی خبر نہ رکھے گھر دی
سب لوکائی طعنے کردی ایہ جر دی دم بھر دی

نشر ہوئی لاہ بیٹھی لوئی عشق لٹی بہہ روئی
ہن اس ول منہ کرے نہ کوئی کدھرے ملے نہ ڈھوئی

پردہ بھی ہٹ گیا پچھا ہاں دیکھ بلیندیاں کھا ہاں
تے اجے اس پیرا گا ہاں پر درد ول دم آ گا ہاں

ایہ روندی ہتھ بنھ کھلوندی پردہ نظر نہ کردا
ایہ طعنے ہیں تینے عزیزا وگیا خون جگر دا

ایڈا الاہمے کیونکر جھلاں خطا ہوئی اک واری
ہیں بیچاری طعنیاں ماری جھل نہ سکاں خواری

باہجوں قید علاج نہ دسے حکموں قیدی کر یار
جرم گناہ جو میں تھیں ہویا چا اسدے سر دہراں

تا ایہہ تہمت سر تھیں جاوے لوکاں شک سدہا وے
کہے عزیزے میرے ول ایہویں گذری کتنی واری
ہیں ہن حکم ترا ہتھ تیرے جیوں چاہیں کر پیاری
گیا عزیز زلیخا خوش ہو یوسف پاس سدہائی
لے یوسف توں قیدی ہونا ہیں تیرے دکھ رونان
میریاں دکھاں نے ہن تینوں درد دکھا نوں ڈہوناں
میرے نین تیرے وچ دکھاں ویکھ سیاپے کرے
جے فرمان میرے وچ یوسف باقی عمر گذاریں
وصل سنگاں تے عذر نہ کریں خوش ورتیں ورتارا
قید بری اوہ مرگوں مندی یوسف جھل نہ سکیں
حکم میرے وچ تابع ہو کے رہ توں خوشیاں کردا
پا وچ قید جیویں جی چاہیں کراں نہیں برُیائی
گذر چلن دم دنیا والے غم خوشیاں دے حالے
غم خوشیاں سب گذر نہاسے انت کھلن وچ چالے
قید چنگی لکھ واری مینوں تے ایہہ درد مندیرا
جے زنداں وچ درد بہتیرا تا بھی بہت چنگیرا
کہے زلیخا کل نہ یوسف قید ہو دیں پچھتاویں
درد جھلن دی چھوڑ دلیری من تمنا میری
وقت سمہال ہنے ہے ویلا رہے متاں دل ہاوا
اس دردوں میں قید چنگیری یوسف نے فرمایا
تیں سجھے رل گرے ہویاں ہیں بھارا دکھ پایا
سن تب ہوئی لال زلیخا ہیں دکھ سہیا بہتیرا
یوسف دے حق صادر ہویا حکموں بندی خانہ
نال منادی کرے ڈھنڈورا ویکھو بندے تائیں
خلقت ویکھ رہی متعجب جھوٹھ نہ بول منادی لے
ایہہ صورت ہر عیبوں خالی اس وچ نہ برُیائی
سن سن شور پیا وچ گلیاں مصری کرن پکاراں

ایہہ گھر رہندا اساں نہ بھاوے ساتوں ننگ لگاوے
پر میں اُس نوں قید نہ کیتا تیری خاطرداری
مُہر لگا لکھ دلش کاغذ یوسف دی مختاری
ایہہ اس توں تحریر کہائی تے رو کر عرض سنائی
مِیں تیتھوں میں تھیں کھیا دوہاں ہنجوں رخ دہوناں
میرے تے وانگ دکھاں وچ توں بھی پکڑ قرار کھلوناں لے
چھوڑ خلاف صلح کرن بھی رہوا دوئیں وچ گھر دے
تے احسان میریوں وچھیں دل تھیں نہ وساریں
تا تینوں میں قید نہ کرساں من ملے چھٹکارا
اوتھے نام خوشی دا ناہیں زہر پیویں گر چکھیں
یوسف کہندا خوشیاں کولوں ہن میرا دل ڈردا ہے
ایہہ دنیا دن کائی بی بی جاندی نظری آئی
اس دنیا دن کائی بدلے پواں نہ وچ وبالے
تے جو کھوٹ دے وانی بی اس دا داغ نہ جائے
کر میرا وچ زنداں ڈیرا مڑ کراں نہ پھیرا
ہن تیرے گھر ظاہر دن دا میرا نہیں بسیرا
جو دکھ تیں وچ خواب نہ ڈٹھے سوز نداں وچ پاویں
قید رہن دی ورد سہن دی ناہیں طاقت تیری
پھیر پچھوں کت کارے آوے حسرت تے پچھتاوا
جھگڑیاں وچ تساڈیاں آخر ہن میں عاجز آیا
کڈھ دکھوں کر قیدی مینوں صاف جواب سنایا
ہن یوسف وچ بندی خانے کر دکھلاں ڈیرا
کر اسوار مصر دیاں گلیاں اندر کرن روانہ
صاحب تھیں بے ادبی کیتی لگیاں ہن سزائیں
بریائیوں ایہہ پاک فرشتہ نہ ایہہ چور فسادی ہے
ایہہ کیسے ظالم ظلم کمایا ظلموں تہمت لائی ہے
بس منادی بول نہ ظالم جھوٹھیاں کرو نہ واراں

دیکھ کسے دل ہتھوں چھٹا تے مڑ ہتھ نہ آیا
آپ گوایا نہ مڑ پایا چا اس دے سر لایا

نیویاں اکھیں چھپ چھپاتا یوسف دلبر شامی
تیں دل آیا بندے ہیں سنیاں کھسوٹی بدنامی

جے تیرے دروازے ڈگیاں بُرا بُرا جگ بولے
رکھ سنبھال بندیہوں شاہا قدموں مول نہ ڈولے

صاحب زنداں سونپیا یوسف پایا بندیخانے
قیدیاں دے دل خوشیاں ہویا صبر کھلے پروانے

جے ایہ صورت قید دے لائق قیدا یہا آزادی
جے آیا وچ زنداں اس نوں رہی آزادی برбادی

قید پیاں جے ملے پیارا واہ وا بندی خانہ
بندی واناں کتھیں چا واہ وا جے بے قید زمانہ

بندی خانے وڑیا یوسف شہر وٹی ویرانی
انہاں دے دل گئے سچیاری نال رہے زندانی

بندی واناں صورت ڈٹھی گیاں دور بلائیں
اج خلاصی اساں اوہ دا سی بند پسندا سائیں!

بندوں ملے خلاصی یا رب کرن دعائیں
ایہ دیدار نہ اکھیں کولوں دور پسند کدا ہیں نہ

بیڑیاں وچہ اساڈیاں پیراں ہوگیاں پازیباں
طالع توڑ فلک تھیں آندا سورج نال فریباں

بندیوان رہے ہو بردے حضرت یوسف اگے
تے شہری آکرن زیارت رہن زنداں ول وگے

یوسف تائیں اللہ صاحب علم دتا تعبیروں نہ
مشکل حل کرے سن خواباں توڑے عمر نفر بروں

حضرت یوسف قیدیاں تائیں کہندا اسنو بہاؤ
ہن دے سال ڈٹھا جیں سفنہ مینوں آکھ سناؤ

کھول کہاں تعبیر تسانوں مشکل رہے نہ کائی
مالک میرے میرے تائیں ایہ تاویل سکھائی

بندیواناں خواباں سفنے کر کر عرض سنائے
تعبیراں سب ظاہر کرکے یوسف حال وسائے

تے ایہ خبر مصر وچہ سارے سنی تمام لوکائی نہ
خواباندی تعبیراں کہن خلق زنداں وچہ آئی

سن تعبیراں جاوے خلقت سچ ہووے آشکارا
جھکیا شہر زنداں دل سارا علم ڈٹھا ایہہ بھارا

یوسف دی وچہ بندیخانے خدمت کرے لوکائی!
آن محبت دلیں سمائی بھاوے نہ جدائی

طائش طعام لباس ہزاراں شہروں لوک لیاون
یوسف اگے سیس نواون عجز کرن دے جاون

ایہ طعام پوشاں یوسف دیوے قیدیاں تائیں
ہن قیدی سرداراں نوں انگوں خوشیاں کرن اتھائیں

قیدیاں دے وچہ سردار رہندا یوسف پاک نیارا
شفقت کرے دلاسا دیوے ہر ول کرے نظارا

ترہایاں نوں پانی دیوے تے بھکیاں نوں کھانا
ننگیاں نوں پوشاکاں بخشے رخت دیوے من بھانا

بیماراں دیاں کرے دوائیں حال تکھے سو واری
سبھناں اوپر کرم کماوے کر کر شفقت بھاری

جیکو سفنہ آکھ سناوے کھول کہے تعبیراں
راتاں تے دن خوشیاں اندر گذریندا ہاں اسیراں

صاحب زنداں عرض کریندا اک دن یوسف اگے
یا حضرت دل میرا ہرگز تیں بن سکے نہ لگے

دل میرے وچہ بہت محبت تیری آن سمائی
دل میرے نوں مول نہ بھاوے تیری پاک جدائی

رب پناہ دیوے ہیں تائیں یوسف نے فرمایا
تیری ایس محبت کولوں خوف میرے دل آیا

اوہ سن عرض کرے یا حضرت تیں دل کیوں بیزاری   دور رہٹیں کیوں میرے کولوں میں وچ کیا خواری
یوسف کہندا عشق کسیدا اساں سوکھاندا نا ہیں نے   خیر گذارن ہاری یاری ملی نہ اساں کدا ہیں نے
ہیر بہرے میں عشقوں بارا جھلے دکھ بہتیرے   میں ڈریا ہن عشق اوہائی آن لگا دل تیرے
قتل رہی اک باقی میں سر گئی وکھاندی داری   کی جاناں ہن تیرے عشقوں اوہ بھی آون ہاری
اینویں بندی خانے اندر یوسف وقت گذارے   شہری قیدی حاکم زنداں کرن محبت سارے
آکھ سنا کجھ حال پچھے دا عاشق جاں ملوے نے   یار سواں گذارن ایہا آن غلام رسوے
اثر سفارش ظاہر ہویا جوش چھڈے دل دردناں   قلم جھکی سر رودن لگی شوق وگایاں کرداں

ندامت اٹھانا زلیخا کا اپنے کئے پر اور تاحبس یوسف علیہ السلام زندان میں جاتے رہنا زلیخا کا رات کو

دیہ ساقی اک دکھاندا گھٹ بھراں ہنج گم جاواں   بے خود ہو رہاں دم کائی آخر مقصد پاواں
بندی خانے یار زلیخا ہتھیں ٹور وگایا نے   عش کہا جھیڑی زمین تے جان اوہ ہن گھر نظر نہ آیا
خالی صحن نہ اندر برکت خانیاں وچ اندھیرا   کرسیاں تخت پئے سب خالی ملکس دردبہتیرا
یار نہ دسے صبر نہ آوے گھر بھر پا سو دردوں   رخ زردوں پر خون دو چشماں لاٹ بلے دم سردوں
مدت عیش ملی دیداروں ہن سختی سر آئی   دشمن جانیہہ جہانوں روندیاں میں جنہاں ماں کھلائی
جے اک وصل نہ ملدا مینوں خوش ہندی دیداروں   ہن دیدار نہ نظری آوے گذریاں صبر قراروں
یار ہتھوں چھڈ آپ وگئی میں ناشکری بھلی نے   بے عقلی دی قہر اندھیری سر میرے پر جھلی نے
کیا کراں ہن وس نہ رہیا بے درداں ہتھ آیا   زخم اتے ایہہ دوجا کاری طالع زخم لگایا
قسمت ڈبی عقل ڈبائی بھلا نہ کیتا کائی نے   رنڈیاں ظلم کمایا ہیں پر ایہہ جنہاں عقل سمجھائی
گھر خالی لالا نہو پھوکاں لاواں اگ محلیں نے   کس نوں طعن ایہا ئی آپے راہیں پئی کولیں نے
بعد وصال فراق نہ معلم کیڈک آفت بھاری   مینوں اگے جے دکھ جھلے ایڈ نہ ہو ردشواری
یوسف باجھ نہ بھاسے مینوں گھر دی زینت داری   اوہا زینت سواج ہتھوں کھیل جوئے وچ پاری
میں بےعقل مراں کس تھاؤں نہ تھاؤں نہ جھلے کائی   اس دنیا وچہ میں بیچاری غم کھاون نوں آئی
جاں تے جمی میں دنیا وچہ سکھ نہ ڈٹھیاں گھڑیاں   دردو دکھاں پر چڑھ ہڑے آئے غماں وسایاں جھڑیاں
کراں علاج پوے بیماری اک تھیں دو ہو جاون نے   دونہ تھیں چار چہاں تھیں دو سو پھیر نہ گنتی آون
شربت دردگواون والا جاں میرے ہتھ آوے   گھٹ بھراں ہو زہر ہلاہل مینوں مار گواوے

گذرے حال چتار زلیخا رو رو کے پچھتاوے
کھا غصہ گل رسا گھتے چاہے جان گواواں
پر امید وصال اچانک پکڑ لوے ہتھ موڑے
رو رو کے ہور ہی نتانی غمدی بٹھا ٹھ رڑ ہاوے
پیراہن پوشاکاں اسدیاں کڈھ اکھیں وہر روے
ہیں بے وصل فراق پیائی جھلی بے آرامی ہے
پیراہن کھیں تے تنیاں چھے ایہ سینے پر آیاں
تاج مرصع سر تے رکھے پھر لاہے فرماوے
کمر بندوں کر عرضاں پچھے سچ کہہ حلقہ دارا
نین تپن وچہ دیں دکھاندے کرے زلیخا زاری
طرفے حاکم زنداں والے کر پیغام پہنچائے
فرش گھلے ابریشم جائے ہیٹھ وچھاون کارن
طاش طعام گھلے پر کرکے اس دے کرن حوالے
کہہ گھلیا اس تھاں تو علیحدہ صاف کریں خوش رکھیں
مشک گھلے تے عنبر خوشبو فرش گھلا وچھاویں
تے خود گھر وچہ ہر دم روندی صبر گیا اُٹھ سارا
دائی نے چا ست سکھائی نہ کر ایڈ کوشالے
عاشق نوں سو درد زلیخا گذرے نال صبوری
بے صبراں نوں وصل نہ حاصل صبروں مقصد حاصل
جوش نہ گھلے آہ نہ چھٹے اکھڑ قدم نہ جائے
ڈول نہیں رکھ قدم ٹکانے جھل زلیخا پیاری
صبر بنا دکھ جاوے ناہیں صبر دکھاندا اروے
سن کر صبر زلیخا بیٹھی پر کجھ ساعت اوہی
عشق جتھے اوتھے صبر کویہا چھوٹ گئی کہہ دائی
جو سر آپ نہیں جھل گذری اسنوں خبر نہ کائی
عاشق دے دل صبر اویہا جیوں پانی وچہ جالی
عشق صبر وچہ ویر پورانا ڈھول لغض لڑائی!

تے ایہ دل کتھیں داغ نہ جاوے روون صبر نہ آوے
کدے محلاں اچیاں انوں چاہے ڈگ مر جاواں
آخر ملے مراد دلیدی لعد فراق وچھوڑے
یوسف دیو چہ تھا واں جاوے رو رو سیس نواوے
ہے پیراہن تیں ہیں وانگوں دکھیا ہور نہ ہووے
وصلوں چھوڑ گیا لی تینوں انور دلبر شامی
نعلیناں چا سر تے رکھے ایہ اس پیریں پایاں
میں جو لایق اسدے ناہیں ایہ یوسف نوں بھاوے
چھڈ کویں کڈھ باہر آیوں میرا یار پیارا
سے وریہاں دے درد فراقوں اک گھڑی گذاری
میرا بندیوان پیارا مت کوئی دہشت کھاوے
نرم سرہانے نال پوچائے تکیہ لاون کارن
نال گلاب رلا پوچائے شیشے شربت والے
سخت زبانوں کدے نہ بولیں پیر دہرے جے اکھیں
تے ایہ بہت پیارا میرا اس دی خبر رکھاویں
عشق پوے تے ہوش کدا ہیں دم دم حال آوارہ
عشق پوے سر سختی جھلے چاہیئے صبر سنبھالے
صبر کرے سو مطلب پاوے آس رہے دل پوری
میں سنیاں کر صبر ہزاراں عاشق ہووے واصل
عاشق نے اندھیری جھلے ذرہ نہ جنبش کھائے
ایہی ویکھ نہ رہی آخر دکھ نہ درد خواری
صبر بنا وچہ مشکل ویلے ہور نہ کوئی واہر
عاشق صبر ولے وچہ ایہا پینڈ ہواوں بدھی
سچ کہیا پر اس دے سر تے ایہ سختی کد آئی
اوہ دل جانے جیں پر گذرے اندر عشق جدائی
پا بہتیرا ڈھل وا جاسی نظر پویسی خالی
عشق جتھے اوتھے صبر بے چارا دخل نہ رکھدا کائی

عشق ستمگر تیغ فولادی صبر سمن دی ڈالی
دائی گئی نصیحت کرکے اٹھ گیا اٹھ سارا
رات پٹی غم دوناں ہویا زخم جگر رس وگے
پڑھ بی بی وچہ درس برہوندے ایہا سبق پڑھاون
زخم جگر دے نقطے اسدے آنسوں زیراں زبراں
راتیں ویکھ چمکدے تارے ولدے حال وسلے
اوہ دلبر دیاں زلفاں وانگوں کالی رات بداؤل
گھر مینوں اج تیرے باجھوں وس دا ماتم خانہ
رات جدوں اک پہر وہائی طاقت رہی نکائی
اے مائی میں عقل وگتی کی کر بیٹھی کارا
ویکھ محلاں سنجیاں اندر وگدیاں میریاں آہیں
میں بے قید مقید دلبر ایہ کی الٹیاں ہیاں
دائی کہندی جس دینہ گھر وچہ توں اوہ سد بولایا
کڈھ انہاں نوں گھر تھیں باہر مت بن بہن رقیباں
پر توں میرے کہے نہ لگی اوہ تیرے گھر وڑیاں
سٹ ویل گز جبانول گیاں رہندیاں ویری ہویاں
جے توں بدلے انہاں تھیں اوہ بھی خام نہ پیاں
ویریاں دی توں سن نصیحت پیر کو مصاڈا لایا
توں بھی طعنے کر کر مائی کاہنوں ساڑن لگی
حبیب دکھلا پیارا یوسف جل ول بندیخانے
اے افسوس رہاں میں وچھڑی ویکھن لوک پرائے
ایہ گل بول غشی وچہ آئی پاس رنی یہ دائی
بیٹھی اٹھ قراروں خالی کیتی حبیب تیاری
پر کر کر تھال نذرول دے دائی اس دیتاں سدھائی
زر دتا تے کرتا کیداں کہیا راز چھپایو
جدوں رقیباں جانیاں ظاہر ایہ شاہ بانو آئی
تے یوسف دا تھاں ویکھایا دونویں اندر آئیاں

انت کراں تک انہاں لڑائی تھیں تقصیاں والی
اونویں رہی زلیخا کردی دردوں شور پکارا
دفتر غم دے لکھ تقصیاں آن دہرے سرا گے
ایہ لفظاں وچہ نازک مینے مشکل سمجھے جاون
آہاں مداں لغرے شداں وقف بنن وچہ قبراں
اینویں گھاہ دے وچہ میرے درد فراقت پائے
اے محبوب ہوئی میں گھائل تیری بے پرواہیوں
شمع رخوں اج روشن ہوئے طالع بندیواناں
اونویں دائی سد بلائی رو رو عرض سنائی
چوہڑ جیہڑا گھر زہڑیا جاندا بندیوان پیارا
اندر باہر لانبو بلدے وس دے ہن یا ناہیں
نال میرے کیوں دہرو کر گیاں میں بہدلدیاں سیاں
تے غمخوار پرانی تیری میں دے رہی دوہایاں
آخر تیریاں دشمناں ہوسن تیرا ویانگ تقصیاں
ویکھ برہوندی لاٹ اجہا تک کجھ بجھیاں کجھ سڑیاں
اٹھ بیاں آپ روٹھ بایا تینوں نال تیرے بہہ ویاں
تیں تھیں بدلہ لیا انہاں نے تینوں بھی پٹ گیاں
کہے زلیخا درد وچھوڑے مینوں مار گوایا
گذرے حال چتار دلیدے زخم اگھاٹن لگی
میں اس تھیں اج دور تڑفدی دید کرن بیگانے
دردردا ایہ دردا جیہا جیہا سہیا نہ جائے
دائی نے جاں گھڑی وہائی تاںیاں جھب جگائی
بدھی کمر تیاری کردی دائی بھی جھڑ ماری
زنداں دے دروازے اتے پاس رقیباں آئی
اوہ محبوب تتی دے دل دا بندیوان ویکھایو
سنتھ بنھ کر آداب سبھاں نے گردن نوائی
یوسف تائیں ویکھ زلیخا بلدیاں چا بھڑکایاں

بلی شمع اوہ وچہ نمازے کردا شکر گذاری
کدے کھڑا کدے لیٹدا جاندا خاک کدی سر وہردا
دردوں بیٹھ زلیخا ویکھے نیڑے مول نہ آوے
برا کیتا میں گھر دی برکت حق بند یوا ناں لے
کرکر زاری رات گذاری ویکھدیاں بہہ او ہلے
اٹھ گھر منہ سنے آئی دل وچ سوز جدائی
آن وڑی گھر روندی روندی گھر وچ درد ودھیرا
دل نوں درد سوائے ہونے صبر گڈائے گرداں
کھیلن ہار نہ واقف سے دل چھلیا ناں کھلا رو
گھر وے وچ زلیخا تائیں صبر قرار نہ آوے
اک محل اوچیرا اسدا ماڑیاں وچ بلنداں
ویکھے بیٹھ زلیخا ایتھوں تے اوہ وین الاوے
ایہ اوہ کندھاں یوسف سندے پون جنہاں چمکارے
یوسف اوتھے پھردا ہوسی خبر کیا کت حالے
پکھا کون جھلیندا ہوسی تے کس فرش وچھایا
کس نے وال سوارے ہوسن کس پیراہن پائے
کون نصیباں والیاں تھیں آج گنتی وچ آیاں
ساعت بعد محلوں لہندی پھردی طالش طعاماں
دے طعام جو یوسف تائیں سڑ باندی گھر آوے
قدم مبارک ایہ ول یوسف گئے زیارت پائی
پھیر پچھے کہہ کیونکر ڈٹھو حال کویں دس آیا
اکھیں نال ڈٹھا یا ناہیں اس نے تیرے تائیں
تے پچھیا یا ناہیں تینوں کس گلیوں اے باندی
ایہ طعام جو لے گئیوں خود کھادس یا ناہیں
کجھ پچھیا یا ناہیں تیں تھیں میرے حال احوالوں
راضی ہے یا ناہیں زلیخا فرمایا یا ناہیں
تے اوہ سقا تو موافق آیا یا ناہیں اس تائیں

وچ رکوع سجود قیامے کرے عبادت ساری
پٹیاں تے ہتھ رکھدا ہیں بیٹھ شہادت بھروا
سٹ موں کھیدی کیتیوں تپدی رو رو نیر وہاوے
قسمت گئی تکھٹ نقاؤں بدلیا ہور زمانہ
صبح ہوندی پر پھیندے مرغاں باغیں بلبل بولے
تکرے وائی ڈگدی ڈھیندی ہو بیتاب سدائی
بے آرام دلوں بے طاقت غم دا تھمن گھیرا
ایہ شطرنج بر ہوندا الٹیاں اسدیاں نرداں
ہاردے ہن بازی جاندی بخت بنایاں ہارو
کویں گھڑی بھرجے دل پرچے سو تدبیر بناوے
نظر کریندیاں دس اس تھیں قید خانے دیاں کندھاں
یوسف دا گھر ویکھاں وڈروں جے اوہ نظری آئے
در دیوار او ہا جتھ کیتا ڈیرا یار پیارے
کتوں ہون کھلے او تھے نین دو نازاں والے
خبر نہیں اج اسدی اکھیں کس نے سرمہ پایا
کیسدے نین نظر کراسوں ہوسن خوشی وچ آئے
وچ حسن دی لہر جنہاں نے رج رج تاریاں لائیاں
تے باندی دل زنداں کھلدی تے پیغام سلاموں
اسدے پیر چھے سواری رو رو کے فرماوے
چشماں چم سے جو انہاں ہوسی نظر وگائی
قول کی ہتھ سبھ عرض گذاری اس نے کی فرمایا
تے کس حال ڈٹھا اوتوں اسنوں بیٹھا کھڑا کتھائیں
وادر دا ایہ کھلن والی جدوں تسی مر جاندی
تے کجھ مہر ہوئی یا ناہیں سن سن حال اساہیں
نین بھرے یا ناہیں اوس نے میرے بخت زوالوں
مڑ کیہا یا نہیں اساں بن کیوں کراسدیاں آہیں
تے او سدا دل راضی او تھے یا ہے وچ ایذائیں!

تے اوہ چہرہ انور اُس دا ہے یا نہ اُس تابے
زلف اندی شب ہے یا ناہیں اونویں کالی کالی
مشکیں جعد معنبر کاکل کیونکر حال پریشاں نہ
اوہ دو اکھیں روشن تینوں کیونکر نظری آیاں نہ
تے اوہ گوجھی رمز وگیندی کتوں نظری آئی
مژگاں تیر کماناں نال ابرو کس تھیں کرن لڑائی
اوہ سوہے رخسار سوہاندے سرخ اجے یا پہلے
کالے ہاری تیغ دو دھاری رسدی چشم خماری
اوہ محبوب میرا ازلانی تے میری زندگانی
اینویں رہی قفنئے کردی تڑف فراقوں مردی
دن سارا نت اینویں گذرے درد الوچہ وہاوے
جاں لگ یوسف قیدی رہیا اُسدا حال یہائی
طفلی تھیں لا اب جوانی اندر غماں وہائی
تے او لاٹ برہوندی سوزاں ہوندی گئی سوائی
دل مشتاق اجیہا ہویا درداں عشق پکائی
جاں اوہ کرے تلاش دلے نوں دردا وند ہتھ آوے
دن دن پیر ضعیفی اندر قدم دلاسے گے نہ
عشق اجیہا غالب ہویا توڑ گے پیونداں!
اپنا حال زلیخا تائیں بھل گیا سو سارا
جداں عزیز زلیخا طرفے ویکھے زرد وس آوے
پر اوہ نال علاج کداہیں کافی نفع نہ پاوے
جاں نشتر فصاد وگائے قطرہ خون جو آوے
یوسف تھیں پرائڈک ہوئی اوہو اوہ وساوے
جیکو اُس بلایا چاہیئے سو سو سد الاوے
پکڑ بلاہے کجھ کوئی تا اُس گل سناوے
اکھیں دیوچہ یوسف باہجوں کجھ نہ نظری آوے
جتناں لہو جو باہر آوے اوہا شان وکھاوے

تے اوہ حسن وچہ خوشیاں رہندیا ہے وچہ عذابے
تازہ ہے یا ناہیں اونویں اوہ لب لالی والی نہ
کاسن زخم لیا یا ناہیں لبوں نمک دل ریشاں نہ
روندیاں ہین یا ہسدیاں رسدیاں کتوں ٹوہ لگایاں
پیشانی دیاں نوری لہراں کیڈک ٹھاٹھ چڑھائی نہ
کس تھیں لباں تبسم بھریاں رکھدیاں صبح صفائی
کر محراب رکھے کس زاہد ابرو طاق رنگیلے نہ
کتوں وگدی کس دل لگدی جھلدی کون کواری
دس بیماری ہیں بلہاری اُس دی کجھ نشانی نہ
بصر نہ گھڑی اگ ہجر دی ہے جگر وچہ جردی نہ
اینویں راتیں بندیخانے قصد کرے نت جاوے
گئی جوانی پیری آئی شوق نہ گھٹیا رائی
تے اجے عشق چھوڑیندا ناہا دم دم مرض سوائی
عہد پراناں زخم بر ہوندا پکڑ گیا پکیائی!
ہو خود دور سمایا وردیں پھیر نہ رہی جدائی
اوہا درد اوہدا دل بنیاں تے ایہ فرق نہ پاوے
جیوں جیوں قوت تن تھیں جاندی اگ ودھیری لگے
بر ہوں سخت عذاب گھنیرا دو رچے وچہ ہنڈاں
رگاں پیاں وچہ تن دے رچیا یوسف یار پیارا
اُس بیماری دل وچہ جاپے نت علاج کراوے
ہور علاجوں توڑ امیداں آخر فصد کھلاوے
پوے زمین تے یوسف یوسف ہر جا لکھیا جاوے
تے عرقاب خیال اُسی وچہ دن تے رات وہاوے
تے ایہ غرق خیالیں رہندی کجھ نہ سنیاں جاوے
باہجہ بلایاں سنے نہ اوسنوں جے لکھوار بلاوے
اوہو اندر اوہو باہر سٹے اوہو پاوے
ہر شریاں ورید نکاوے یوسف ظاہر آوے

کل حواس اندر اوہ دھسیا ہر جا رخ چمکاوے
پلک نظر کبھی اوہ جاپے خود دیکھے وکھلائے
سورج چند فلک دے تارے راتیں دین ہلارے
تے سب باندیاں خدمت گاراں یوسف نظری آیاں
یوسف نال ہوئی پر لوں لوں خود دیاں گئی تمامی
جاں دلوں ہن خبر نہ کائی تن ول نظر نہ پائی
نیندا سپہائی تے ایہہ جاگن حال ایہا تس سارا
آ ہیرے تے بلدیاں لاٹاں سوہناں باہر آون
ایہ دل پرت کیہا گئی اے دل درد مندا ندیاں واہاں
مر ظالم ایہ عشق نہ نانددے تے فانی دی یاری
جاں جاں ایہ مقام نہ پہنچے طلبوں صبر نہ آوے
جلوہ یار کرے ہر ویلے واٹ ہووے جاں پوری
اکھیں میٹ رکھے یا کھولے دسے یار مدامی
پہلا سیر تمام ہویا ئی جس وچ سختیاں چایاں
ہن ایہ طالب رجے ناہیں نہ منزل سر آئے
مڑ ولگ لبے قلم کجھ رہندا وِدھ وِدھ چاہ کھولے

خود ول ویکھے اوہو دسے ویکھ نظر شرماوے
آپے صبر قرار تسلی آپے غم دکھاوے
آتش آب طہور رہیا یم یوسف دسن سارے
کیتا وصل دے تونیں برہوں کھلے نور صفایاں
ہن آرام نہ جاپے اس نوں اندر بے آرامی
کھاون بھولن آون جاون اس نوں خبر نہ کائی
یار دسے ہر جائیں دسے جتوں دے گے نظارا
جاں روے تے سر دا پائی اکھیں نہر وگایاں
حیف ایہی دل غیراں جاون وکدیاں سجے نگاہاں
جاں صورت وچ ایڈک جلوے معنیاں کیڈ خماری
تے انہ جو کجھ حال گذرے ایہ نہ لکھیا جاوے
ہن وچ وصل دسے دکھ جاندے دور رہے دوری
تے خواہش بت خانے وچوں نکل گئے تمامی
تے ایہ منزل مقصد والی گئیاں دور جدائیاں
چھوڑ کنارا زماں مکاناں ویکھے جو دس آوے
دعوے ایڈ پلے دم کھوٹے کد صراف قبولے

تعبیر خواب بتانا حضرت یوسف کا زنداں میں مقربان شاہ کو اور آنا جبرئیل کا زنداں میں اور خبر دینا حال یعقوب سے یوسف کو

یوسف بند بندی خانے اندر شکر کرے سو واری
راتیں دنے عبادت اندر فارغ وقت وہائے
قیدیاں تائیں لطف پیار دل رکھے وچ احساناں
یوسف نال جوان دو قیدی خاص مقرب شاہی
دشمن شاہ مصر دے انہاں سی پیغام پہنچایا
تینیں کھلاندے تینیں پلاندے کار تینیں سنکھیں سڑ
یا ساقی وچ گھت پیالے دے پیوے مر جائے

بلکہ زناں تھیں لی خلاصی فضل ہویا غفاری
بندیوانال تے ہر ویلے شفقت لطف کمائے
یوسف تے اوہ عاشق سارے ویکھ مراتب شاناں
اک خباز آہا اک ساقی پچھے عضب دی پچھا ہی
دیہوں زہر عزیزے مارو بخشاں عالی پایا
باہجھ تساں نہ محرم کوئی واقف خاصہ گھروالا
یا خباز رلاوے کھانے کھاوے شاہ سدھائے

اتنا کار کرے جو میرا پاوے فرحت بھاری ہُو
ساقی کر انکار رکھلو یا میں ایہ کار نہ کرساں ہُو
میں انعام دیاں کرد تیاں دشمن نے تحریراں
خبر کہی کسے پاس عزیزے ساقی تے خبازوں
پکڑ لیا سلطان دوہاں اندر قید ستائے
پورا بھید نہ اسے سمجھیا تا تلاش کرا وے
ایہ دونویں وچہ بندی خانے اندر رنج خواری
اک دن یوسف وقت صبح دے ویکھے حال اسیراں
اک جا بیٹھے نظری آئے ایہ دونویں بیچارے
یوسف پچھے کیہو جیہا تُوں حال ملال کیائی
اک کہے میں سفنہ ڈٹھا انگوروں ہتھ خوشہ
دوجا کہندا میں ایہ ڈٹھا روٹیاں سر تے چایاں
جھپٹے مار سروں لے جاون گردے شور مچایا
کہیو یوسف تعبیر اساں نوں عمدے بند چھڑا دیں
بیماراں غم خواری کردوں دیویں گھول دوائیں
سنکے عرض انہاندی یوسف دل وچہ سوچ گذارے
اول انہاں سکھا واں بھیر کہساں تعبیروں نُوں
اول انہاں تسلی کارن یوسف نے فرمایا
ایہ مینوں رب علم سکھایا خاص شرف درگاہوں
چھوڑ دتا میں مذہب غیراں رب نہ جنہاں پچھاتا
تے میں مذہب سچا پکا حق کر جاتا سارا
اسیں شریک نہ کردے موسے نال خدا کائی
ایہ ہے فضل اساں پر اسدا سچا دین سکھایا!
پر نا شکرے لوک بہتیرے شکر گذارن ناہیں!
اے دو یار اسیر پیارے ویکھو سچ کیائی
گھڑ بت پتھر لکڑ وٹوں خالق کہن انہاں نوں
جے تے وٹے دیہن مراداں کاہنوں خاک لیندے

بہت خزانہ دولت حشمت دیواں گا سرداری
تے خبار ہویا اقراری کرساں عذر نہ دھرساں
جے ایہ کار سرے تدھ تھیں ملک دیاں جاگیراں
زہر دیوا اون لگا دشمن خبر ہوئی جب رازوں
سخت سزائیں انہاں دوہانوں نافذ حکم چلائے
انہاں دوہاں تھیں کہیڑا ہیں ایہ جیا ہے وار چلائے
سخت عذاباں وچہ قضیاں کردے گریہ زاری
شفقت کرے تسلی سبھناں خواب کہے تعبیراں
حال اوداس نرالے روون مند بدن پر سارے
حال یوسف تھیں شفقت ڈٹھی انہاں عرض سنائی
آب نچوڑ پلاوے شاہے خمر خوشی دا توشہ
وچہوں چک جناور کھاندے چیلاں کانواں بلایاں
اساں دوہانوں سفنے اندر ایہ کجھ نظری آیا!
تو محسن احسان کنندہ ساںوں نظری آویں
بھکھیاں خورش پیاسیاں پانی جاوے تنگیاں تلیں
رب تھیں غافل حق نہ جانن ایہ قیدی بیچارے
مطلب کارن سن نصیحت حق سخن تقریروں
کہاں بیان طعاموں اگے جو تساں سفنہ آیا!
سر میرے احسان وڈیرا پاک جناب الاہوں
آخر تھیں اوہ منکر ہوئے حق نہ جنہاں سنجھاتا
ایہا دین خلیل اسحاقی اسرائیل پیارا
واحد خالق پاک شریکوں اس دی بیچ خدائی
احساناں وِل خلق اساں نوں دے پیغام پوچایا!
اللہ نوں کر واحد خالق حق چتارن ناہیں ہُو
بت چنگے رب پاتے اکو جیسدی بیچ خدائی
جتھیں کرن تیار جنہاں نوں خالق کہن تنہانوں
ایہ جان انہاں تھیں ناقص جو انہاں رب کہندے

کرو پرستش تسیں جنہاں دی ایہ نہیں شے کائی
تسیں تساڈیاں بڑیاں ہویں اسدی سند نہ پائی
حکم خدا دا سب تے جاری اس بن حاکم ناہیں
بھاویں کیڈ بڑا کو قدروں جن ملک انساں نوں!
دانا بینا واحد خالق سندا عرض سنائی
نام دھرے معبود جنہاں دے تساں سنے پیو دادے
پاک خدا نے سند نہ گھلی ناہ کجھ حکم پہنچایا
ہر شے تے متصرف اللہ سب کجھ کرنے ہارا
پر بے خبرے لوک نہ جانن مالک نوں اک کر کے
ایہ جن ساقی کلمہ پڑھیا ساریاں ہور اسیراں
پر جنباز ایمان نہ آندا غرق رہیا گمراہی
تے ہن یوسف نے فرمایا دوہاں جوان اسیراں
جس سفنے وچ نظری آیا خمر دتی سلطانے
جا صاحب نوں خمر پلاوے امراواں وچ رلکے
سر او سدے توں کھان جناور جھپٹے مارے جاون
سن جنباز کریندا زاری کر کر شور پکارا
یوسف نے فرمایا ہن اوہ حکم گیا ہو جاری
ساقی نوں فرماوے یوسف جیں حق ظن رہائی
جان توں خمر پلاون لگیں پیش عزیز کداہیں
اک جوان غریب نتاناں قیدی باہجھ گناہوں
کرو نظر بے جرم رکھو قیدا ساں وچ غم دے
ایہ تعبیر جویں سی یوسف دوہاں نوں فرمائی
ملی خلاصی ساقی تائیں اس نے مقصد پائے
ایہ شیطان غریب لگایا رب دا نام بھلایا
آئے یوسف قیدیاں تائیں رحم کرے فرماوے
ہن تسیں سب ایمان لیائے لگو اساں پیارے
جاو وچ گھراں عبادت کریو نال فراغت سارے

ہے ایہ نام جو دھرے تساں یا بڑیاں رسم ٹھہرائی
جس مذہب تے عمل تساڈا کی اس دی پکیائی
سو فرمایش ممن بن ہوراں پوجو نہیں کداہیں
معبودیت والا رتبہ اعلیٰ اسدی سول نہ شانوں
اسدے باہجھ مدد کر کیہڑا بخشے غموں رہائی!
تسیں بھلے تے بڑے تساڈے جو دھر گئے نکانے
دسو غیر پرستش لائق حکم کتھاؤں آیا!
ایہا دین سچا تے پکا اس بن باطل سارا
ظلم کماون اپنے سر تے جانہے جہنم مرکے
بنی بھچا تا یوسف تائیں سن سن کے تقریراں
ہور تمام ایمان لیائے پایا فضل الٰہی
لے دو یار و بندیوا نوں خواب سنو تعبیراں
پرسوں روز خلاصی پاوے تے خوشیوں پروانے
تے جنباز چڑھیسی سولی دن چڑھدے نوں بھلکے
چیلاں کاں تو جناور بھکھے تن اس دے نوں کھاون
بیں ایہ خواب سنائی جھوٹی سچ نہیں اے یارا
جس تھیں حال بچھاون کاسن میں تھیں عرض گذاری
اک پیغام میرا اے ساقی یاد رکھیں توں بھائی!
ذکر کریں اس پاس اساڈا تے ایہ عرض سنائیں
برساں پنج گیاں وچ زنداں روندیاں حال تباہوں
دیہو خلاصی ہٹے اوداسی جاون داغ الم دے
ساقی تے جنباز اوتے حالت سچ وہائی
بھل گیا سو یوسف دل تھیں کتنے سال وہائے
پاس عزیز ساقی تائیں یوسف یاد نہ آیا!
کہو بھراؤ قید جیگی یا تساں خلاصی بھاوے
کراں دعا جناب الٰہی ملن تساں چھٹکارے
دین ایماں نوں بھریونائیں ناجل سو وچ نادے

کہیا اُنہاں اساں بیڑیاں پیریں کیہڑا توڑ آمارے
جے بالفرض ایتھاؤں چھٹے پکڑن رلکھے زنداں
یوسف کہندا جس بلاؤں اللہ آپ چھوڑاوے
چار رسیاں رو عرض گزاری جے توں بند خانے
ساڈے حق دعا نہ کرنی اساں نہ طلب رہائی!
اک ہزار گذارن عرضاں اہل عیالاں والے
سبھ اُٹھا جناب الٰہی یوسف عرض گذارے
رنگ سفید سیاہ ہویائی سرخ رنگوں سب پیلے
زنداں والیاں خبر نہ پائی حال نہ جاتا کائی
آہے یوسف نوں اندر بندی ورھیاں ست وہایاں
اک دن یوسف پاس جنابوں جبرائیل جو آیا
کہہ یوسف کس بل دی اگوں ابراہیم بچایا
اللہ باہجھ چھوڑاوے کہڑا یوسف عرض سنائی
میں ہوندے توں کیوں دل ہوراں لدی آس لگائی
میرے باہجھ چھوڑاوے تینوں عاجز کون لوکائی
ویکھ ہیٹھاں یوسف پیارے یوسف چشم نوائی
ستویں دہر توں ہیٹھاں آیا نظری پتھر بھارا
کیڑا سُرخ نکل اک سنگوں باہر ظاہر آیا
رب کہے وچہ پتھر کیڑا مینوں بھُلا ناہیں
تے تینوں وچہ بندی خانے کیونکر دس بھلیندا
مینوں بھل گیوں کہہ یوسف میں کہہ کیوں بھلا واں
توں جس کولوں مدد چاہی اوہ محتاج بیچارا
شاہ عزیز نکارا بندہ تینوں کویں چھوڑاوے
ایہ طعنہ سُن یوسف رویا صبر قراروں خالی
میں بندہ توں مالک میرا توں ہیں بخشنہارا
مینوں ہور نہیں دروازہ باہجھ تیرے دربارے
ستر برساں قید رہاں یا عمر بندی وچہ ساری

ہتھاں وچہ ہتھکڑیاں پیاں گل وچہ سنگل بھارے
یمن سزایاں دون سوایاں پکڑ گھتن وچہ بنداں
کوئی کون جو پکڑ اٹھائیں دوجی وار لیاوے
قید بھلی اساں رنج خلاصی رہساں ایت مکانے
قدم تیرے وچہ پہنے باہجوں ساانوں شوق نہ کائی!
قیدوں چھٹ عبادت کریئے جا وچہ گھراں سوکھالے
ٹٹ زنجیر ہزاراں تن تھیں دہشت جھڑے یکبارے
شکلاں بدل گیاں سو نکلے سب قیدوں تہ جیلے
اوہ قیدی آکرن وطن وچہ یوسف دی وڈیائی
قید رہیا وچہ درد غماندے گنے نہ جان پایاں
بعد سلاموں یوسف تائیں ایہ پیغام سُنایا
تینوں زندہ کٹھہ کھوہے تھیں کس نے مصر پوچایا
رب کہے پھر کیوں توں غیروں کیتی طلب رہائی
تے توں جس تھیں مدد چاہی اُس دا زور کیا ئی
وچہ زمین آسماناں میں بن کس دی حکم روائی
فرش زمیناں ستاں سندا ڈٹھا پاٹ گیائی
مار پرول جبرائیل فرشتہ سنگ کرے دوپارا
ہر یہ منہ اندر اس دے یوسف نوں دس آیا
روزی تازہ نت پوچاواں خطا نہ کراں کداہیں
میرے باہجہ کیائی جیہڑا تیری بند چھوڑ یندا
رحم کراں میں خالق تیرا تیری قید چھوڑاواں
میں بن اوہ خود اپنے دکھوں کد پاوے چھٹکارا
میں قادر جو چاہاں کرساں ہوراں پیش نہ جاوے
میں بھلا توں بخش الٰہی توں عالی توں والی
فضلوں بخش نہ پکڑیں عدلے یا خالق غفارا
کتوں جاواں تھاں نہ کائی بخش ربا چھٹکارے
اُس دا دکھ نہیں میں کائی عضبوں خوف قہاری

پتر اتھے جھلن دی یارب ہیں وچہ طاقت ناہیں لا
روندے روندے یوسف تائیں صبر گیا اٹھ سارا
جبرائیل کہے اے یوسف دل سی فضل اسیراں
تھوڑی دیر رہیں وچہ قیدے ملسی جھب خلاصی
ختم الرسل نبی فرمایا قید ہوندی پنج سالی
جاں جبریلوں سنیاں یوسف عفو کرم واحالا
یوسف پچھے جبرائیلا باپ احوال کیائی لا
اک ساعت اوہ میرے باہجوں صبر نہ کردا کائی
ہن دنیا وچہ ہے یا ناہیں میرا باپ پیارا
جبرائیل کہے اے یوسف پیغمبر کنعانی لا
وچہ وچھوڑے تیرے یوسف اسدیاں کھیں گیاں
طاقت گئی بدن تھیں ساری رات دنے غم تیرا
سن یوسف احوال پدر دا رویا زار و زاری
واہ دردا ہیں ہوندا ناہیں باپ نہ کردا زاری
ہیں پردیسی باپ وچھناں اوہ فرزند وچھناں
جبرائیل گیا ہو رخصت اس معصوم اسیروں
اس تھیں پچھے جاں لگ یوسف رہیا قید اتھائیں
استغفار کرے نت رو رو اللہ دے دربارے
دل میرے امید کرم دی توں مالک میں بندہ

ہور رافضی رکھ بندی خانے ہور نہ طلب اسائیں لا
بے خود ہر دم پیا پوکارے فضل کریں غفارا
اللہ رحم بخشنہارا بخشیں تقصیراں لا
رحمت دے دروازے کھلن سب مشکل کٹ جاسی
جے نہ ہوندا ساقی کولوں یوسف پاک سوالی لا
حال ہویا سو دل تے غالب رحم الٰہی والا
کہہ کیا سر اتے گزری میری وچ جدائی
وچھڑیاں ہن سال وہاے کیڈک سختی پائی
جے ہیگا کہہ حال سنائیں ہیں بن کویں گذارا
زندہ ہے پر تیرے باہجوں مزہ نہیں زندگانی
نور نہ رہیا چشماں اندر تیریاں وچہ قضیاں لا
یاد توہیں تے تیریاں درداں پاس گھمن گھیرا لا
پیغمبر وچہ سیریاں درداں بہت جھلی دشواری
نا اج اسدا دردمیرے دل دہر دا تیز کٹاری
ہیں روندا اوچہ اسدے درداں اوہ میر دکھ رناں
دو نہہ درداں وچہ یوسف روندا بھلیاں تے تقصیریں
اوہ تقصیر کلیجے رڑکے نہ آرام کدا ہیں لا
ہیں بھلا توں بخش خدایا فضل تیرے نے بھارے
تقصیروں تے دفتر دھووے قطرہ رحمت سندا

ملاقی ہونا سپردل نام شتر سوار کا یوسف سے اور بعد دریافت حال پدر خود پیغام دیکر واپس بھیجنا کنعان میں

اک دن یوسف بند بچاۓ غماں ستایا بیٹھا
کرواناں دا ٹیرا اُتے ول شام دیاروں آیا
ویکھ وطن دیاں لوکاں تائیں نین رونے وچہ پڑیے
نام سپردل وچہ انہاندے اک بندہ کنعانوں

باہر نظر جھرو کے بیٹھا برقعہ پایا ہویا
وطنی لوک نظر وچہ آئے یوسف دل اچھلایا
تڑف تڑف دل گھائل ہویا وچہ فراق پدر دے
اسدے پاس آئی اک ڈاچی تیز قدم پرشانوں

ڈاچی نے جاں یوسف ڈٹھا وڑ زنداں ول آئی
کر آداب زمین تے بیٹھی رو رو عرض سنائی ٹا
میں یعقوب نبی دا یوسف کی کجھ حال سناواں
اسدا حال تیرے وچہ درداں حدوں گذر گیا ئی
تکھاں ہویا لیف ہجروں تکس تیر جدائی!
رات دنے وچہ تیریاں درداں خون جگر دا جاری
مرگ ٹہکی در بارنا ہدیتے کھڑی اوڈیکے واری
وچہ فراق تیرے دے یوسف حال کہے دشواری
ول اسدے تھیں گذر سدہاری دنیا گذرن ہاری
اج مصیبت اسدی ساری زمیں فلک تھیں بھاری
سن یوسف نے غم پدر دا کیتی گریہ زاری ٹا
ناقہ روندی دہندیاں اکھیں رو رو حال سناوے
ویکھ سپرد ل ڈاچی تائیں چاہے مار او ٹھایا
ایہ ناقہ نوں مار اوٹھاوے تے اوہ اٹھے ناہیں
ترلیوں تھک گیا نہیں دہرتی حیرت ویچ آیا
کر نوں یہ اس لاٹھی ستی دہرتوں باہر آیا
یوسف پچھے دس جواناں کس دہرتی تھیں آیوں ٹا
نام سپردل کام تجارت کیہں گھر کنعانے
سبے ڈٹھا تے دس سپردل یوسف نے فرمایا
جیہڑا ڈونگھی تے ہریا بھریا بہت بلند اوچالا
نازک شاخ نرم اک تازہ لوڑ کھڑی اس جہونے
سن ایہ گل سپردل تائیں جھٹ گیاں سو آئیں
وچ کنعان اوہدا پھل شیریں تے سایہ جگسا ئے
نازک شاخ گئی جھڑ اس تھیں جھاڑ سٹائی جہوٹے
رات دنے کملایا رہندا ہریا نظر نہ آوے
اک دن ہو پیا نال حظر سی وچہ غماں لتھ واسا
کیتو قصد سپردل وڈا پھر یوسف فرماوے

یوسف اگے حاضر ہو کے گردن آن نوائی
میں یوسف کنعانوں آئی پچھ سینہا کائی ٹا
اسدا غم میں آکھ نہ سکدی آہ چھٹے مرجاواں
پتھر ویکھ ہووے گھل پانی رب دی بے پرواہی
گوشت خون گیا سک تن تھیں کھیں تھیں بینائی
وچھڑ یوں جس دن دا یوسف باپ مصیبت بھاری
اوہ تاں سرور محبوب الہی دم دم وچہ تیاری
اسنوں خبر نہ کتوں دس دی دنیا خلقت ساری
توں نہ ملیوں مڑ اکواری آس رہی جاں ہاری
اسدے غموں سمندر ندیاں جوش چھٹن سوواری
روندے روندے ویچ اکھیں خون رہیا سو جاری
نے یوسف وچہ پرتے روندا نیں پین پچھتائے
تیوں ناقہ اٹھ بیٹھی آہی اس نے راز نہ پایا
لے لاٹھی تس ماسن لگا کر کے جوش تدا ہیں
یوسف دیوں نیڑے ہو کے اوہنوں سیس نوایا!
اسنوں سوں نہ مار پیارے یوسف نے فرمایا
کام کیا تے نام کیا ئی کتھوں پیش سدھایوں
قصد مصر نگر تھیں ٹریا آیا ایت مکانے
وچہ کنعان بڑا رکھ بھارا پر میوہ پرسایہ
شاخاں لمیاں ستے وگ جھلا جھولا سختی والا
ہن اوہ رکھ بیاں اس شاخوں کھڑا رہے یا ڈوے
ایہ رکھ باہجہ نبی یعقوبے وچہ کنعانے ناہیں
ابراہیم خلیل اللہ دے ایہ رکھ وچہ گل زارے
سک گیا رکھ جڑ ہوں نڈوے میوہ برگ نہ کھولے
وچہ وچھوڑے شاخ پیاری دن دن لفدا جاوے
آپ ملے جے کرم الٰہی تاکیوں رہے نرا سا
اتی واٹ تجارت آئیوں نفع کیا ہتھ آوے

کہے سپر دل اکتے واروں آس ہزار دینا روں
آہا لعل کنگن زر بازو یوسف دے ات حالے
ایہ لے ودہ تیرے ہتھ آیا نفع تجارت نالوں
جا لگے یعقوب پیغمبر میرا کہیں سنیہا!
شہر مصر وچہ بندی خانے معبریاں دا پردہ
وچہ وچھوڑے تیرے حضرت کردا گریہ زاری
وچہ فراق تیرے دے دکھیں جاندی عمر سدہاری
چشم دوویں دو خونی چشمے رخساں گل زاری
تے اُس نے سو دردکٹاری وجدی جگر سہاری
دل پُر درد تیرے ذکراں جوش کرے سو واری
عرض سلام غلاماں والا بندی واناں والا
عرض سلام دکھاندا بھریا جیون خادم بھیں سریا
ایہ پیغام سپر دل یارا کہہ پیغمبر تائیں
کیتی عرض سپر دل مڑکے نام کہاں کی تیرا
اوہ کہندا جے برقعہ لاہیں ویکھاں تیرے تائیں
ایہا کہیں سنیہا اتنا جو میں آکھ سنایا
وچھڑیاں نوں میل خدایا روندیاں جگ وہائے
یا وچھڑے نین جہناں دے کرو گریہ زاری
میل اللہ توں میلن ہارا ہوئے زخم پرانے
دل نے اج اداسیاں چایاں وگن جگر بھتیں ہیں
شوق وطن دیاں تاہنگاں دلنوں بیدیاں جوش ہولائے
یا اللہ توں ارحم اکرم توڑ زنجیر غماں دے
بدخواہاں دا چھوڑ نہ قیدی چا بخشیں چھٹکارا
میں پردیس وکاندا دردرتے اج ہنگا خاکوں
وچہ کنعان سپر دل وڑیا لے پیغام فراقوں
یا نبی اللہ کرے پکارا آن سپر دل در تے
نال کسے کجھ نبی خدا دا نہ رکھ داور تارا
فرق مصر کنعانے اندر اک ڈک نفع بپاروں
کیتا لاوہ سپر دل تائیں چا اس وقت حوالے
مڑ کنعان گھنا جاہ یارا میرے حال ملالوں
تینوں رب بہشت پہنچاوے عرض کریں سے ایہا
شوق تیرے دا زخم جگر تے تڑف ہجر وچہ مردا
تیری خاک قدم دا خواہاں آس دلے وچہ بھاری
لے دیدار تیرے دے شوقوں نین دوویں نت جاری
دید پتے دل کھیپے فراقیں ملے نہ تیز اوڈاری
توں بھی جیوں وچہ دلے سہاری تیغ دکھاندی دہاری
بدھے ہتھ سلام پچائیں عجزوں عرض گذاری
دید وچھنیاں جاناں والا بے ساماناں والا!
قلم فراقوں دل دے پرزے لکھ قاصد ہتھ دہریا
بندیوان دلے دا حالا کر کر عرض سنائیں
یوسف کہندا نام نہ حاجت ایہ پیغام بہتیرا
یوسف کہندا مرحبا بھائی ہور نہ گل چلائیں
سن ایہ گل سپر دل مڑیا ول کنعان سدھایا
دور گیا ندے وچہ گم نا مے سکھ سنیہے آئے
مدت گذری وچہ وچھوڑے بہت کٹی دشواری
ایہ دو نین لہو بھر وہندے تے ہورسے نتانے
دل دے محرم جنہاں وچھنے اوہ رووں کیوں ناہیں
مہجوراں دیاں جگراں اتے درد وہرے انگھیائے
در تیرے بن تکیہ ناہیں اسیں بے بندر ہاندے
بندیوان غماں دا حالا ویکھیں گھت نظارا
چا خرید کرم دے دیں کڈھ فتوہ ہلاکوں
تے اوہ درداں بھرے سنیہے مہجور دل مشتاقوں
خبر سنی وچہ غمدیاں آہیں سرتے سختی ورتے
جاں تے اس نوں چھوڑ گیا ای یوسف بہت پیارا

اوہ کہندا میں قاصد آیا ہاں اسیراں ولوں
نبیا پیغام ہجر دے آندے تیرے رہوندے سنوں

وچھڑیاں دا پیغام پچاوے غم دے راز چھپائے
راز کھلے جاں جھلن نہ سکے رو رو کے مر جائے

بندیواں مصر دا کوئی مغربیاں دا چیرا
شوق تیرے دے نال فرقاں سینے درد گھنیرا

آہیں سوز پکاراں کیتیں گھلے درد سو سینے
نیں وچہ نالاں نڈھے ہوراں غم دے زخم دیہے

سن یعقوب اٹھے پھڑ عاصا رو دل کرے پکاراں
یوسف کل پیغام کتھاں جھلے درد ہزاراں

کیا کہیں کہہ کتھوں آیوں کس کر ایک پہچایوں نہ
بن گھلیوں کہہ کسدی طرفے کی پیغام لیایوں

کیتی عرض سپیر دل رو رو سن حضرت امیداں
مغربیاں دا بردا کوئی وچہ مصریاں قیداں

سینے زخم تساڈے شوقوں بے آرام فراقوں
یار گھلے بہت سلام پچاویں جہور دلوں مشتاقوں

رات دنے وچہ ہجر تساڈے اکھیں سا ولن جھڑیاں
یا رب میں پکاراں کردا ہر پلک دم گھڑیاں

سن یعقوب جگر وچہ صبر نہ رہندا قرار ہی نہ
دل من توں خود اکھیں ڈٹھا یا وچہ پردہ داری

کہے سپیر دل پڑے اندر دل دے درد سنائے
مینوں تیں وگیندے تو نوں ظاہر نظری آئے

پھر یعقوب نبی فرمایا کہہ کی نام دسیایا
کہے سپیر دل میں پچھ تھکا پر کجھ پتا نہ پایا

پردے اندر رہندیں رہیں تیرے حال چھپائے
شعلے چھاڑ جگر پر دردوں ایہہ پیغام سنائے

نال تہ نال بچھڑا ماں ہویاں جاں نہیں خبر نہ کائی
رو رو کہے سپیر دل سانوں حالت جیہی وہائی

اس نے وچہ غم دیاں آہیں مینوں نظری آیا نہ
دے پیغام جگر ترٹایا اپنا راز چھپایا

غم دا نام سنیہا دہریا مینوں موڑ سمجھایا
اپنا درد جہر وکے وچہ دی چھاڑ میرے سر پایا

کی جاناں اوہ کون پیارا کیڈک سختیاں چایاں
مصروں میریاں تیں درتائیں کہیں وگدیاں آئیاں

نبی کہے بوالفت والی دو پیغام سمائی
ایہہ محبوب پیارے والا ہوگ سنیہا کائی

محبوباں دیاں گھیاں رمزاں ظاہر نظر نہ آون
زخم دلیوچہ رسیاں جاون گھائل کر دکھلاون

منگ سپیر دل دنیا دولت دیواں تیرے تائیں
اوہ کہندا پیغاماں والے بہت دتا سائیں نہ

دولت دنیا دی ہن مینوں حاجت رہی نہ کائی
جنت دی حق میرے اسنے بھی اک عرض الائی نہ

نبی کہے رب تیرے اتے نزع آسان گذارے
واہ واہ قاصد دردمنداں دے جاہن دو عالم تارے

سن پیغام نبی دے دل نوں ہویا درد سوایا
کر کے وداع سپیر دل تائیں مڑ حجرے وچہ آیا

رجوع بہ قصہ زنداں

موڑ دلا ہن واگ پچھاڑی جس ول بندیو ناں
پھیری بہار خزاں رت بدلی ہن خوش دے زمانہ

ست گئے جاں یوسف تائیں سال بندیوچہ سارے
رحمت دا دریا جناب لگا دین ہولارے نہ

تا جبریل فلک تھیں پہتا حکمے نال خدا دے
تے یوسف تقصیروں روندا اگے نظری آیا
بہہ گئے پاس جبریل کہیا مجھ جاتو یا ناہیں
میں جبرائیل کہیا سو ظاہر تے یوسف سن رویا
میں تقصیری عاجز بندہ کویں ہویا ای پھیرا
جبرائیل کہے میں تیں ول لے خوشخبری آیا
اوہ تقصیر جو ہوئی تیں تھیں بخشی کر غفاری
کوئی روز رہیا دیکھ تیرا اج کل لے خلاصی
یوسف کہندا جبرائیلا باپ میرے دا حالا
کیونکر وچہ جدائی میری حال ہویا وچہ غم دے
جبرائیل کہے یوسف تیرے وچہ وچھوڑے
وچہ جدائی تیری یوسف کھا گیا غم سینے
رو رو کے فریادے یوسف میری خبر پہنچاؤ
باپ میرے نوں جبرائیلا میرا حال سناؤ
جبرائیل کہے ایہ ناہیں ہرگز حکم الٰہی
وچہ تیرے غم اسنوں سہیڑیا تے تینوں وچہ بندی
مڑ جبرئیل گیا ہور خصمت یوسف صبر گذارے

یوسف پاس گیا وچہ بندی جیونکر وچہ ارادے
پیا پکارے غرض گذارے کر توں فضل خدایا
یوسف کہے پچھان نہ آیوں یار اموں سائیں
خاص مقرب لوں درگاہوں کیونکر آون ہویا
میں جہیاں تھیں جبرائیلا کم کیا ای تیرا
اللہ نے اج نام تساڈا چا پاکاں وچہ لایا
ہور سلام پچھایا تینوں لطف تیرے پر بھائی
سر تیرے تھیں درد مصیبت سب سختی اٹھ جاسی
آکھ سنا کت حال گذارے تاج نبوت والا
کیونکر ہجروں سینے اندر چمکن داغ الم دے
چشم اوہدی وگ نہراں وانگوں بدلوں خون نچوڑے
روندیاں وچہ فراق تیرے دے ہوئے نین نابینے
غم دردوں چا دیہو خلاصی دل دے زخم گواؤ
یوسف تیرا زندہ حضرت نہ رو رو دکھ پاؤ
اجے پہچاون خبر تساڈی نہ ارادہ آہی
صبروں ملے دوہاں لوں رتبہ پا سو قدر بلندی
وچہ فراق پدر دے روندا اوں نہ مول وسارے

خواب دیکھنا سلطان مصر کا اور عاجز ہونا دانایاں بارگاہ کا تعبیر خواب سے اور بیان کرنا تمام حال خواب حضرت یوسف علیہ السلام نے اور بٹھانا تخت مصر پر شاہ مصر نے اسکو

شاہ مصر اک راتیں ستا نیند رہوش کھلارے
پھاٹ ندی دو طرف کھلوتی کندھاں جو بن ٹکایاں
جاں ایہ نکل بنے آیاں ہور پچھل دس آیاں
لاغر گایاں سنے ست فربہ ثابت نگل لنگھایاں
کر دیاں شور اٹھا ندیاں سے لہندی طرف سدھایاں

سفنے دے وچہ ڈٹھس خود نوں بیٹھا ندیں کنارے
گایاں ست جنے تھیں بھریاں وچوں ظاہر آیاں
گایاں ست جسے تھیں لاغر مگر انہاں اٹھ دھایاں
تے اوہ اجے رہیاں ست لاغر تازہ نظر نہ آیاں
چا کو داڑا اوڑایاں گرداں پایاں مصر دہایاں

گھر گھر شور پکاراں پیاں وڑیاں جوہیں بلایاں
دوڑ دیاں وچ گلیاں بھیریاں گھر گھر آن اڑایاں
تن گئیاں پس مغرب طرفے مشرق تن سدھایاں
ہور ڈٹھے ست خوشے تازے وانہاں تھیں پر سارے
ایہ سکے مل ہرباں پچھے اوہ بھی اونہاں سو کارے
بعد انہاں اک مرد ڈٹھا سو صورت نوری سایہ
شاہ عزیز ڈٹھا ایہ سفنہ رہیا قرار دل خالی
تن کیتے آرام نہ ملنوں غالب ہیبت دہانی
سد معبر کاہن سارے ہور امیر وزیراں
خواب سنی سب بیٹھے وچاریں سمجھ نہ آئی کائی
وہم خیال دلے دا کائی ہے تعبیر دل خالی
انہاں کہیا ایہ خواب پریشاں کیا کہاں تعبیر ول
خاصے ستر مرد عزیزے پکڑے قتل کرائے
مشکل ویلے کاری کر سو دل امید ایہا ئی
دولت میری ورت گوائی تے تساں عقل نہ کائی
باقی دے سب قتل کریساں جے نہ کر سو کاری
عقلمنداں نوں پکڑ عزیزے دیتیاں سخت سزائیں
چپ چپاتے عذر نہ کردے چھٹا ہیوں کہاوں
داتا دال دانائی بھلی گم گئیاں تدبیراں
تاں اس ویلے ساقی تائیں یوسف یاد پیا سو
دل وچ شرم کریندا ساقی میں بھلا پیغام موں
عقل نہ مشکل برابر اس دی تقوے حد نہ کائی
وڈی شان کمال وڈیرا کہاں میں شا
حال جناں تے اپنا سارا پاس عزیز سنایا
تے پیغام جو دتا تائیں دل میں نوں یاد نہ آیا
حکم کرو تے یوسف تائیں جا ایہ خواب سناواں
حکم ہویا جا حال سناؤ جے مشکل کھل جاوے

ہیبت ناک ونہاں ندیاں شکلاں ظالم نظری آیاں
شہروں ول باہر وتیاں نہ قرار لیا یاں
اک گئی مڑ آ سمانے کردی شور دھایاں
بعد اونہاں ست سکے خوشے نظر پئے یک بارے
تازہ خشک نے ہن سارے سکے نظری آئے
بیٹھا تخت مصر دے اتے بھی اس پاس جٹھا یا
خوابوں اٹھ کھلویا کہندا عقل رہی متوالی
دم وڈے ولیو چہ دہشت چشم وسائے پانی
شاہ سنائی خواب تمامی طلب کرے تعبیراں
کہیا ہویا چار انہاں نے وہی خواب ایہا ئی
سنکے شاہ غضب تھیں کہندا ایہ نہ بات حنیا ئی
اس دا علم نہ ساڈے تائیں کیا کراں تقریر دل
وڈ خزانے مل تساں تے میں سب عمر گوائے
اگا مشکل سر تے آئی تساں نہ کھول دکھائی
عقل تساڈی مشکل ویلے میرے کم نہ آئی
ظالم تساں گوائی نعمت بیکاری وچ ساری
جان چلی دل ایہ امیداں کل امیراں تائیں
تے وچ قہر عزیزے تائیں لانبو لگدے جاوں
عقل پئی لٹ قہر عزیزے کون کہے تعبیراں
اوہ پیغام زنداں وچ اوس دا اس نوں بھل گیا سو!
پاس عزیز کہے وچ بندی ہے اک یوسف ناموں
صفت کراں جے لکھ لکھ واری کھول کہ نہ کائی
تعبیراں دا علم تمامی اوس نوں معلوم آیا
ہور خصائل یوسف اندر وڈا سخن چڑھایا
ہاں شرمندہ اس دے کولوں میں شیطان بھلایا
جو کجھ اوہ تعبیر سناوے پوری خبر لیا واں
ساقی گیا زنداں ول پر اس یوسف تھیں شرماوے

منہ پر پلا پالو کا یا تاں یوسف ول آیا نہ
لے ساقی تقدیر الٰہی تیرے وس نہ کائی
ساقی نے لاہ پردہ بھولی پیرہن سیس جھکایا
لاغر گاواں ست تو یاں کھا گیاں کر تدورا
کہہ صدیق بیان انہاں دا ہور نہ مطلب میرا
کال نشانی لاغر گایاں یوسف نے فرمایا
ہرے سٹے تعبیر بیاقی سالاں دی ارزانی
آون گے ست سال اجیہے اول حکم الٰہوں
جو کجھ جمع انہاں وچہ برساں رکھے روک لوکائی
اول ست ورہے ارزانی کثرت پیداواری
پچھلے ست ورہے نہ بارش ہووسی تہ کجھ اگاوسے
اس تھیں بعد ورہے مینہ برسیا ہوگ زراعت سارے
سن ہو شاد گیا مڑ ساقی پاس عزیزے آیا
سنیاں شاہ بیان صداقیں جاتس سچ یقینوں
یوسف دے وچہ شوق محبت دل تھیں شوق کہلائے
اک مرد شرف دا پورا نہ وچہ عالم سارے
فہم بلند بڑی دانائی ہوش کمال صفائی لا
کہے امیر وزیراں تائیں یوسف نوں لے آؤ
کہے امیر کرن تعظیماں ہر اک عیش لیاوے
بندیخانے وچوں جاں تک قیدی سب نہ جاون
شاہ کہے سن سبھناں تائیں بخشی اساں رہائی
قاصد تھیں سن ایہ گل یوسف کہندا دوجی واری
جنہاں زناں ہتھ ویکھ وڈھائے پچھ انہاں تھیں جائے
پچھو کس خیانت کیتی کس تھیں ہے بدیائی
سد منگایاں شاہ مصر نے زناں مصر تھیں سبھے
شاہ کہے اے زنوں سناؤ حال جو نظری آیا
انہاں کہیا وچہ یوسف کوئی مول نہیں بدیائی

ساقی نوں کر لطف محبت یوسف نے فرمایا
لاہ پردہ میں سچ نہ تیں تھیں شرم نہ کر کجھ بھائی
عذر قصور کہے تے خوابوں سارا حال سنایا
تازگیوں ست ہرے سٹے تھیں خشکوں رہیا نہ پھیرا
لوکاں پاس کہاں جا ظاہر قدر پچھاتن تیرا
فربہ تھیں تعبیر ارزانی عدد ول سال بتایا
ست انہاں تھیں بعد جو ہیوں خشکوں قحط نشانی
ڈنگر فربہ ہری زراعت کثرت غلہ کھا ہوں
کال زمانے سب کھا جاسن ناجہ قرار نہ کائی
کجھ کھاون کجھ ان سٹے سن دھرن جمعیت بنا کے
ارزانی دا سب ذخیرہ اس وچہ کھادا جاوے
تیل تلوں انگوروں شیرہ رس کماداں تارے
جو کجھ سنیاں یوسف کولوں ظاہر آکہہ سنایا
ایہہ کلام ہو شہرتی یوسف پاک اسینوں
یوسف نوں پا بندیخانے میں سر قہر گذارے
قید ستم دے لایق ناہا قدر اجہے نے بھارے
شاہ عزیز مصر دے دل اج دلے وچہ آئی
بندوں کڈھ لیاؤ جلدے میرے پاس پہچاؤ
عرض کرن اٹھ چلو حضرت سن یوسف فرماوے
جا کہو عزیزے تائیں مشکل میرا آون
تے خود یوسف باہر آوے دیر نہ لاوے کائی
شرہا طرف صاحب اپنے آکھ حقیقت ساری
معلم پاک خداوں سارے مکر نساواں والے
جس تھیں میں وچہ بندیخانے ایڈ مصیبت پائی
تا یوسف دا عمل کویہا حال حقیقت لبھے
کوئی ڈٹھا تاں یوسف تائیں خود ول جدوں بلایا
کل صفائی نظری آئی تے سب نیک کمائی

سن اس ویلے کہے زلیخا سچ ہویدا آیا
اوہ سچا میں جھوٹی آہا تہ میرے شریدی
اسدے حسن میرا دل کھڑیا تے میں صبر دل ہاری
میریاں دردیں ہوندیاں گلاں ایہ سب خاک بہاری
قاصد بیا پیغام لیایا حضرت یوسف تائیں
تائیں ظاہر حق کرایا یوسف نے فرمایا
نظروں دور خیانت اس دی میں کجھ کیتی نائیں
جے میں کجھ خیانت کردا اج ہوندی رسوائی
جبرائیلے یوسف تائیں صورت آن وکھائی
حسن یوسف کر خوف پکارے خود حق کہانی پائی
پرہیز سنے رب رحم کرے اوہ بدیاں نج جاوے
سن کے حال امیراں تائیں کہے مصر وسائیں
آیا سی دربار مصر تھیں پنجہ زنداں کوہ باراں
فوج سنگار چلو ٹل زنداں جاون سب سپاہی
دیبا فرش کھلارے راہیں تے سنگار بنائے
ہور ہزار غلام لوچائے زریں کمراں والے
زیور خلعت یوسف تائیں زنداں وچ پہنچائے
وسکنے ویلے جو کجھ زینت اوہا اس دن ساری
جس دم بندی خانے وچوں یوسف باہر آیا
میں اندھیرا خانہ یوسف توں سیں نور ہمارا
یوسف کہے براتوں خانہ رہن تیرا پچھ پائی ہے
جاندیوار گیا لکھ یوسف پنج گلاں دیوارے
جیوندیاں دی قبر ایہا ای جس تھیں تنگ زمانہ
جنہاں بھرے دم یاری سچے انہاں دا ورتارا
خدمت گار زلیخا کھلے دے نافے تے عنبر
شاہ عزیز امیر وزیراں سبھناں جشن منائے
تن زناں وچ پینڈا سارا قطع کیتا وچ شادی

ایہ وچ رہیا امانت پورا تھیں اس جد دل بلایا
اوہ خود پاک فرشتہ نوری اس وچ عیب نہ کائی
سلطاناں میں اوہ گنہاری اسدی عصمت بھاری
مدت باجھ گناہ وچہ قیدی اس نے عمر گذاری ہے
حق ہویا اج ظاہر یوسف چل ایں خوف نہ کہائیں
جانے شک وچ اس دے گھر وچ میں نہ بجھ کمایا
مکر مکاراں نوں رب صاحب کرے نہ قبول کدیر
بھولی ہویا جو میرے کولوں نہ ہوندی جدایا خدا
یوسف تصدیق دا اپنا کہیا اج تحقیق ہے بائی
نفس ہر سنگھو دے بدیاں سرکشیاں بے باکی
جے میرا رب بخشنہارا اوہ فضل کماوے
یوسف نوں لے آؤ سیتی پاس سکھاں نوں نائیں
شوق عزیز زیارت یوسف حکم کرے اسواراں
استقبال چلے دل یوسف خاصے شاہنشاہی
دربار دلوں زنداں تائیں لشکر کھڑے کرائے
یوسف دی سب خدمتگاری کیتی انہاں بھولے
کر تعظیم تجمل شوکت سب اس نوں پہنائے
کل لباس مرصع زیبا جامے زریں کاری
اک آوازہ زنداں وچوں اس نے ظاہر پایا
جا نجاست وحشت سال میں تیں تھیں شہر اسدا
تیں وچ تھا تو اسی دا آخر جس دا تھا تو نہ کائی
ایہ زنداں بلائیں خانہ دکھ جدے وچ جالے
دشمن دلاں خوشی دا جاگاہ یاراں دا غم خانہ
بندی خانہ دنیا اندر دوزخ دا دکھلاوا
قدماں ہیٹھ کھلا ر ولا میں یوسف جیہا پیغمبر ہے
شادیانے در نوبت خانے سرداراں بجوائے
اک دوجے نوں لوگ خوشی تھیں کہن مبارکبادی

یوسف دی تعظیم گذارن جاں دربارے آیا
تخت اتے لے یوسف تائیں اپنے نال بہایا
شاہ عزیز زباناں ستر بولے یاد تمامی
ملے جواب جو یوسف ولوں ہر ہر وچہ زبانی
ستر لغت کلاماں کر کے یوسف نوں ازمایا
وچہ بولی عبرانی یوسف کجھ کلام سنائی
عرض کرے ایہ کی فرمایا یوسف راز دسایا
یوسف دی دانائی ڈٹھی شاہ عزیز پکارے
کرنیوں وچہ زمین خلیفہ یوسف نے فرمایا
یوسف دے دل طلب ایہائی رہسا وچہ مشغولے
شاہ خلیفہ کیتس خلقیں ہوش ڈٹھی آگاہی
توں فرزندا میرے تائیں لائق نظری آئیا
میں اللہ دی وچہ عبادت باقی عمر گذاراں
ہتھیں تاج دہرے سر یوسف اور تخت بہایا
یوسف تائیں ملک مصر دا جاں قبضے وچہ آیا
کہہ چھیڈ دسب باہجہ کفایت کرو زراعت سارے
ملک مصر وچہ انگل جاگہہ ویلی نظر نہ آئی
پنجواں حصہ گھر وچہ لوکاں رکھن حکم کرایا
وچہ خوشے ہر غلہ اوہنوں دے قیمت منگوایا
غلے تھیں ست شہر بھرائے کیتے خرچ خزانے
غلہ گھاہ جو ڈٹھا لوکاں کردے ویکھ پکاراں
برساں ست رہی ارزانی بہت زراعت ہوئی
گیاں گذر خوشی دیاں برساں کوک پئی جگ کالوں
روک لیا مینہ دہرتی اتوں بدل گئے چھپائے
نعمت کھادی شکر نہ کیتا دنیا دے وچہ لوکاں
جبرائیل پکارا کیتا ادہی رات آسماناں
بھکھ لشتاں پر غالب کیتی کہا سور جو ناہیں

لہہ تختوں شاہ سر ننگے چھاتی نال لگایا
یوسف نال کرے کجھ گلاں دانائیوں ازمائیا
ہر ہر وچہ زبانے پونہدا یوسف نال کلامی
ڈنگ رہے ہین شاہ مصر دا اندر صاف بیانی
ہر بولی وچہ پکا ڈٹھس کامل عالم پایا
شاہ رہیا ہین اندر حیرت اسدی سمجھ نہ آئی
بہت پسند پیارا یوسف دل اسدے نوں آیا
اج مکین امین اساڈا توں لے یوسف پیارے
خلق نگاہ رکھاں جو ہینوں علم لغاتوں آیا
یاد رہے رب ہر دم دل تے خدمت تداں قبولے
سال پچھے تس شاہ بنایا چھوڑ گیا خود شاہی
کرہن راج رعیت رکھیں تینوں تخت بہایا
میرا وقت قریب ہویا ئی کردی مرگ پکاراں
سرداراں امراء وزیراں ہنوں سیس جھکایا
ہیں دتے ہل گھر تھیں لوکاں جاری حکم کرایا
جنگل کوہ گھرانو وچہ خلقت غلہ تخم کھلارے
باہجہ زراعت کھیتی ہرگز خالی کتھا نہ کائی
حصے چار لئے خود یوسف ہر جاگل پوچایا
گھاہ جو پایاں قیمت دیدے ہیجو ڈھیر لگایا
مصرے گرد بنائے ہرجا بہت ضیافت خانے
جے اسنوں جگ کھاون لگے کھاون لوک ہزاراں
جو یوسف دے قبضے غلہ انت شمار نہ کوئی
جبرائیلے پکارا کیتا دتی خبر زوالوں
ست ورہیاں چڑھ ٹکی سورج بھکھے جگر تپائے
رب کہے کر جبرائیلا مہر میرے تھیں ہو کائی
قحط بلائتاں پر پائی جھلو قہر جہاں نوں
کوک پئی وچہ مصر تمامی لوگ اٹھے کر آہیں

بھکھو بھکھ سبھے کُرلاندے صبر آرام نہ آوے
سُن آواز کلیجے دہانی بھکھوں برچھی کاری
خادم جھب طعام لیائے جتنے لوڑ سنوکھاوے
جھب جھبدے سدو یوسف تائیں رو رو سیاہو کالے
وانگ ریاں سب لوکاں حالا دلوں قرار سدھاکو
شاہ کہے فرزندا میریا جھب کرو کجھ چارہ
پڑھ بسم اللہ حضرت یوسف چھاتی تے ہتھ دھریا
کال رہیا ست برساں اینویں پئے دراز کو شالے
مکا غلہ سارے ملکوں دانہ نظر نہ آوے
تے یوسف کدے سَچ نہ کھادا برساں ست گذاریں
کہیا امیراں یوسف تائیں مال غلہ سب تیرا
فرمایا جے سج کھوسیاں بھکھے یاد نہ آون
یوسف حکم کرے وچ ملکاں کرو زراعت ناہیں
سٹ غلہ وچ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
ایڈک قحط پیا اوہ بھارا کیا بیان کرائیں
تڑفے خلق بھکھی کر لغرے پیش نہ جاوے کائی
آیاں تائیں حضرت یوسف مول نہ موڑے خالی
مسکیناں لوڑ مفت کھوائے دیوے کُل غنیاں
جاری رہن خانے کار گذار ہزاراں
جو نقدی ہتھ پلے لوکاں لے یوسف کھیں آون
وچ خزانے یوسف آئی نقدی ملکوں ساری
یوسف اگے حاضر ہو کے زیور کُل لیائے
گھر وچ کسے نہ زیور رہیا نہ کجھ درم دیناروں
گھوڑے اٹھ مویشی سارے یوسف دے ہتھ آئے
یوسف ہتھ غلام کنیزاں چوتھے سال وکائے
گھراں زمین گئیاں وک ملکاں پنجویں سال تمامی
چھیویں سال وکائے لوکاں ویہیاں ہتھ پیارے

ڈنگر وچھا کُل چوپایہ مگے بھکھ اڑاوے
اٹھ ریاں بھکھ بھکھ پکارے طلب طعام گذاری
اک ریاں کھا گیا اکلا اجے قرار نہ آوے
بھکھوں اک بلی اٹھ مینوں جان چلی کھلیا رے
شاہی خادم یوسف تائیں اونویں سدنیاوے
بھگی ہی تے صبر نہ آوے میرا حال آوارہ
بھکھ گئی شاہ راضی ہویا شکم قرار بھریا
لوکاں خورش گھراندی کھادی سالے اول والے
یوسف والیاں باہجھ انباروں کتے نہ رزق دسن آوے
قدر کفایت تھوڑا کھاوے جان بچاون تائیں
سج نہیں کیوں کھاندا یوسف جیہنیں درد گھنیرا
کیا جواب کہاں دربرب دے جسدن پکڑے جاون
ورہیاں ست زلیخوں کائی جیہے نہیں کدائیں
ست ورہے سینہ مول نہ ورہیا جیوں یوسف فرمایا
سنیاں کنے نہ ڈٹھا ہرگز اول آخر تائیں
سب نقدی لے یوسف اگے آئی سب لوکائی
لوک رہن ہر شام صباحیں در تے کھڑے سوالی
ساری خلق مصر ول ڈھکی اندر قحط قضیاں دے
کھا کھا جان غنی تے بے زر باہجھ حساب شماراں
پہلے سال درم دیناروں کُل غلہ لے کھاون
دوجے سال زیادہ ایدوں جھلی قہر قہاری
لعل جواہر تے یاقوت خلق غلہ لے کھائے
تیجے سال جو ڈنگر وچھا کھائے ویچ بیاروں
توڑی گھاہ جمع جو آیا یوسف انہاں کھوائے
آپ غلہ لے لوکاں کھادا یوسف انہاں کھلائے
وسدے رہن دیوے پر یوسف کر کر لطف مدامی
یوسف دے وچ نعمت خانے رج کھوندے سارے

تے خود غلہ قیمت لوکاں دے اک سال لنگھ پایا　　ستواں سال غضب دا پڑھیا لوکاں صبر نہ آیا
تے ہن چیز نہ کائی پلے واہ نہ چلدی کوئی　　یوسف باجھ طعام نہ لبھے کتے نہ ملدی ڈھوئی
ہو لاچار گئے دربارے مٹھوں لوک بچارے　　دیسیں غلام اساں بن سارے زور و خلق پکارے
دیہہ طعام خرید اساں نوں عمر اساں گے بردے　　رکھ غلاماں نوں جیوں چاہیں زور و منت کردے
کیتا رحم سبھاں پر یوسف مصرے خلق اتاری　　خاص ضیافت خانے اندر رکھی سبے خلقت ساری
عورت مرد نکے تے وڈے ستے ذلیل عزیزاں　　یوسف دے وچ قبضے آئے بنے غلام کنیزاں
یوسف دی ایہہ خوبی کردے وصف انے وڈیائی　　جیہڑک صاحب قبالی ساڈا ایڈک ہوگ نہ کائی
یوسف دے ایہہ سر تیئیں اللہ بولی سب اتاری　　یوسف بندہ مصرے سندا کہندی خلقت ساری
ہن سارے اقراری ہوئے یوسف دا سیں بردے　　عمراں شکراں احساناں حق ادا کد کردے
کال گیا مینہ جھڑیاں آیاں جاں ست سال وہائے　　سب آزاد کیتے ہیں بردے یوسف حکم سنائے
مال اسباب مویشی ملکاں موڑ دتے سب تائیں　　کرو زراعت آکھ سنایا وسو گھریں خود جائیں
میں بھی بندہ خالق سندا جیسندی خلقت ساری　　عبدیت دی خدمت سبھے سر تیئیں سال تاری
جاؤ خوشی کرو گھر بار میں رب دی کرو عبادت　　اس آزادی بدلے مینوں دیوے رب سعادت
شاد ہوئی گھر بار میں آئی سن کے خلقت ساری　　یوسف دے حق کرن دعائیں کرن شکر گزاری
آپو اپنے شغلاں اندر ہو مشغول لوکائی　　یوسف دے وچ عالی سائے کردی شکر خدائی
آکھ زلا وچ کال زمانے کی کی حال وہائے　　کوں زلیخا دردا مٹھا کوئی کے مطلب پائے
اسرائیل نبی دے بیٹے کول مصر وچ آئے　　یوسف کیوں کر کرم کمائے کیونکر عیش کرائے
کویں قبائل سد منگائے ڈیرے مصر لگائے　　تے یعقوب نبی نے کیونکر دل دے مقصد پائے

بیان ضعف حال زلیخا مصائب فراق حضرت یوسف علیہ السلام میں اور بعد انقضائے مدت پہنچنا ناتوانی سے توانائی پر اور عقد ہونا حضرت یوسف سے اور پانا عشق حقیقی کا

چھوڑ غلام رسول پلک بھر جوش قلم دیاں لہریاں　　ویکھ کویں مطلوب ڈھونڈیندے تیں چھڈن رت لائیاں
ٹور تعلق چھوڑ تملق روہ تکلف سارے　　ہُت کر گرد ملیندے ڈھوئی دلبر دے دربارے
گیا عزیز جہانوں جس دن یوسف تئیں چھڈ شاہی　　سب مقصود ملیسر ہوئے جو ہیں ارادت آہی

عدل انصاف طریق تمامی خلقت وسی آبادی
شان کمال اجیہا ہو یا حضرت یوسف سندا
حق رسالت یوسف سندی لوک بجا لیائے
قحط زمانے شاہ عزیزے مرگوں عمر نکھٹی
نال خزانے دولت زر دی اُسنوں کمی نہ کائی
لوکاں تھیں یہ خبراں پچھے یوسف تے کجھ جائے
سال گئے پنجو شخہ عمر وِل زلفوں گئی سیاہی
ماس بدن سب ہڈوں چھٹا لفیا قد کمانوں
طاقت تنوں گئی چپک زورا قدموں تیز ادائی
بیٹھا یوسف تخت جدا ہیں ایہہ نت خبر پچھاوے
کوٹھی کو بیٹھا کی کجھ کرڈا کیا کجھ عدل کماوے
مظلوماں دیاں سُن سُن آہیں تکدا ہے یا ناہیں!
تے اوہ جدوں عدالت بہندا کی ورتے ورتارا
او گنہاریاں میرے جہیاں جاں اُسدے در آون
لے لوکو سچ آکھ سناؤ یوسف عالی سایہ
یوسف یار پیارے والی جو اک گل سناوے
مسکیناں دیاں زناں مصر تھیں راتیں دنے ہزاراں
جھوٹھیاں سچیاں گلاں کر کے لٹ کھڑیا زر لوکاں
اینویں رخت لٹائے سارے قبضے رہیا نہ کائی!
دن دن رہندا گیا ہڈاں وچہ نشہ برہوں دا کاری
رہیا لباس پرانی کمبل جامہ ہور نہ کائی
جس بت نوں ایہ سجدہ کردی ہور عبادت ساری
ایہ بھی وصل سوال کرنوں یوسف تھیں اکو اری
پیہے سجدے وچہ ہر دم بت تھیں کردی عرض دعائیں
کر مقصود دلیئے میرے سٹے ذرا بہتیرے
میں روندی نوں وریاں گذرے غم دکھ ہووے دو ڈھیرے
وٹا ظالم سنے نہ کائی ایہہ نت کرے دوہائی

شہر وسائے کرم کمائے گھر گھر فرحت شادی
ہرن کش شاہ ہر ہر ملکوں آن ہویا تس بندہ
باجہ شمار رعیاں نوں یوسف خلقیں کرم کمائے
بے سر ہی زلیخا عاجز درد وچھوڑے لٹی نہ
یوسف وا دیدار نہ لبھے جاوے سوز جدائی
جو یوسف دی خبر سناوے کردی مال حوالے
نور اکھیں تھیں قوت بدنوں حال جمال شبابی
دند گئے منہ عیبوں خالی تے بیزار زبانوں
جہناں شعلیں پرمان ہنر لال ہن اوہ پاس نہ کائی
کس نے ڈٹھا یوسف تائیں ماں لوے دن جاوے
داد میری کیوں دیندا ناہیں تے کیوں ترس نہ آوے
بھر وماں وِل وکھ کدے ہیں کرے نگاہ یا ناہیں
کن دھرے یا ہتھے پرے جاں دردوں سنے پکار
کر فریادوں دکھ کے روندیاں یا مڑ جاون
کوئی نیکی اُس نے عدل کمایا کیا کجھ حکمت وسایا
گھر میرے وچہ بھرے خزانے جو منگے سو پاوے
آ یوسف دیاں دس خبراں تے ہویاں زر داراں
ہتھوں خالی رہی زلیخا وچہ برہوندیاں جھوکاں
تے اوہ آتش برہوں والی ہووے نت سوائی
ہُن اوہ خوبیوں وگی پرے عقلوں گند رسد ہاری
رسن کمر ایہہ پٹکا غم دا محکم بند جدائی
او ہا اک رہیا تھا اسدے اُسدی بہت پیاری
جینوں یار رلاوے ایہو آس تلے وچہ بھاری
سیل میرا محبوب کداہیں صبر پوے میں تائیں
یوسف نال ملا اک واری جگر ہویا تپ بیرے
نجے کدے محبوب نہ ملیا سیل تو ہیں وس تیرے
عرضاں کردی عمر گوائی کدے مراد نہ پائی

اجے یقین نہ اس تھیں جاوے عرض کرے کرلاوے
نہ تن زور نہ اکھیں دِسے انت زلیخا ہاری نہ
کٹھ گھروں سٹ باہر چھڈی عشق سچے دیاں سلاں
چھوڑ گئی گھر چھیکڑ واری عشقوں چڑھی خماری
گئی اُجاڑ گھراں نوں روندی خود اُجڑی گھر باروں
واہ عشقا کر پردہ رکھیں جیں دل نظر اولاریں نہ
جا لبے دکھ سکھاں تھیں افضل صحت تھیں بیماری
گھر تھیں گئی زلیخا باہر روندی زار و زاری
وادردا ایں عشق اُجاڑی گلیوں گلی رلائی!
محرومی وچہ مار گئی ہیں جسدی بے پرواہی
خبر کرو محبوب میرے نوں ویکھ لوے دکھ میرا
تے جے لایق رحم نہیں ہیں کیتا او گنہاری
مینوں چھوڑ گئی توں وردیں میں اودردسناؤ
جے ناراض میرے اوہ ظلموں میں کیتی بے پائی
کیتیاں دا ایں بدلہ پایا سوز فراق جدائی
بے پرواہ شاہنشاہا توں ملکاں دا والی نہ
جے ہے عشق میرا بھلیائی جنت ہے گل تھوڑا
سندیو دخل رکھیندیو اُس در آن بہیڑو ستھ میرا
گھر تھیں باہر نکل زلیخا روندی پھرے نتانی
اوہ اگے ایہ پچھے پچھے رورو کردی زاری
درد تیرے پُرزور زلیخا مینوں کھچ لیائے
توں دردا ندے فرش بنائے ہر دم نویں ہنڈائے
چڑ آستین وکھاں تھیں کرکے ہن مینوں کھل آکئی نہ
ماہیاں ٹور دتی ساں دھیاں نال تیرے کرہندی
تے ہن رو ہیں نال روسیاں غمدے دیں کرسیاں
دائی ویکھ روے دکھ اُس دا اُسنوں خبر نہ کائی
تے اوہ حال زلیخا والا لکھن وچہ نہ آوے

جانے ایہ معبود نکارا ایسنوں یار رلاوے
نکل گھروں لیا بت بغلے باہر گئی بےچاری
الوداع گئی کر روندی وچہ بلند محلاں نہ
پردیوں قدم نہ چایا عمرے ہن سر سختی بھاری
زر مکا ہن گھر وچہ اسنوں خبر نہ ملدی یاروں
گلزاروں کرداویں توبہ آتش فرش سواریں
تیں وچہ ایہہ خاصیت بھاری جیں وچہ خوبی ساری
رُخ پر مار دو لوئیں ہتھ دردوں پٹدی وار و واری
درد جہدے نے خاک رولائی اسدی اج دوہائی
دراسدے اج ہو سودائی میں فریاد ن آئی
لایق رحم ہو واں جے عدلوں کرے کرم دا پھیرا
تاں بھی اسدے فضل کرم دی آس میرے دل بھاری
جے اوہ یار گیا رس میں تھیں میں دل سوڑ لیاؤ
سبے میں رو رو دامن پھڑیا اُس نے نہ منہ لائی
ایدوں پرے رہیں جے کائی واہ واہ بے پرواہی
در تیرے سب جگت سوالی تے میں سب تھیں خالی
جے ہے بُرا نہ حاجت دوزخ کانی اجر وچھوڑا
دراسدے لے چلو مینوں میں دکھ سہیا بہتیرا
مکرے نکل ٹری اُٹھ دائی اوہ غمخوار پرانی
میں واری فرزند پیاری تیں سر مشکل بھاری
ایہہ لباس تیرے دکھ سیتے چا میرے گل پائے
توں اوہ طمطراق چھوڑ رکھائے جے میں پاڑ گوائے
چل ہن جتوں جلیں چلساں جتھے قسمت لے جائی
واہ واہ میرے طالع منداں تے اوہ جیر تمندی
بھر آہیں توں دردوں بھریاں میں روداد بھریاں
دائی پُر تاثیر وکھاں تھیں رورو کرے دوہائی
نہ دیوانی نہ اوہ عاقل عقلوں دور رہسدا ہووے

جان جہانوں خبر نہ کائی یوسف دلوں نہ جاوے
میں غم خوار پرانی تیری مینوں چھوڑ نہ جائیں
میں گھر باہروں اجڑی آئی تیرے عشق اجاڑی
بھریا نور چمک دا چہرہ آن ویکھا اک واری
وہندی اٹھا بٹھ حسن دی ویکھاں رخسارے نورانی
کالی رین وچھوڑیاں والی گیسو دے زندانی
لٹکدیاں دو زلفاں ویکھاں تے او خط ریحانی
اے دلبر تینے ٹریا جاندا مل جاویں اک واری
دن کائی نوں میں گھر سٹوں تے میں تینوں ملیاں
او دلبر وس دور نہ میں تھیں سے نہ پرے پریرے
جے وچہ درد تیرے دے میریاں اکھیں جلیاں بلیاں
ہن اکوار ملن دیاں تاہنگاں دل وچ کینڈیاں میرے
ایہ دل ویدندی وچہ تڑدا پے گیا گھمن گھیرے
جے توں چھوڑ گیوں واہ درد والا زخم اساںنوں
اے سلطان مصر دے والی واگ اولار کدا ہیں نہ
کوک کراں فریاداں تیں در دادھ بھرین سلطاناں
توں اوہ مل وہاجیا ہویا ویچیوں بازرگاناں
توں او ہو جیں کر پرورد میں خوشیاں کروایاں
وے میں واری توں اوہ سوہنا ہر سوہنے تھیں سوہنا
جس دل تے تجلے ہوکے چاہیں درد پڑ ہوناں
ایویں روندی شہروں باہر کردی زار چورا ہے
کانیاندی اس گلی بدھی یوسف دیوچہ راہے
راہ سجن دے عشق ستمگر بیٹھا مار نقارہ
لاغر صید برہوں دا ہدیہ بیٹھا گھت پواڑہ
آہی بعد مہینے ہوندی یوسف دی اسواری
لاکھاں چار سوار تمامی سیر چڑہن ہمراہی
یوسف دا اک گھوڑا کوتل اٹھدی صفت نیاری

مینوں چھوڑ گیا کت یوسف رو رو کے فرماوے
احساناں دے بدلے ویلا حق نہ کجھ پائیں
روہڑی ہجر چھٹی وکھ تیرے برہوں لبنے ساڑی
مل تینوں میں خادم تیری کریساں خدمتگاری
شیریں لباں تبسم بھریاں تے نور پیشانی
زلفاں دے زنجیراں دے وچہ قید بئی حیرانی
اوہ رخ بدر منور ویکھاں تے ہوواں قربانی
رحم کما کجھ حال میرے تے ویکھ میری ناداری
توں اج حکم رواجگ سارے میں رلدی وچہ گلیاں
میں مرساں دل آس چھوڑ کے لگ قدماں نوچہ تیرے
درد تیرے نے ملیاں دلیاں میں تھیں بھلیاں بھلیاں
مینوں نیا تھیں چھوڑ بندی نوں دل دردیں کر بیرے
جان تے توڑ وچھوڑ بندی نوں گھر سٹ گیوں ہنیرے
جھل نہ جھل ڈگاں در تیرے چلاں نہ چھوڑ تساںنوں
بھل بھلاوے پھیر عراقی آ دیدار کرائیں
توں اوہ بردہ میرے گھر دا تے اج شاہ زماناں
تے اج دیس مصر وچہ تیریاں سب تھیں عالی شاناں
تے اج ملدیاں نام تیریاں سارے دیس دہایاں
لاہ برقعہ وہ مجلس وکیوں دیس گیا ہے روناں
اس دل نوں سر سہناں بنیا ہونے تھیں ہوناں
سچے عشق سکھایاں متیں حیرت دیوچہ کا ہے
کدے ہووے جو یار اساں نوں ویکھے نال نگاہے
کدے ہووے جو یار پیار افضلوں کرے نظارہ
کدے ہووے صیاد میرے دا نظر ملے دوگاڑہ
لکھ لکھ گرد سوار چوطرفے رکھو از زینت بھاری
کئی ہزار نقیب اگاڑی زینت حد نہ آہی
جاں یوسف چڑھ سیر سدھاوے اٹھتے کرے سواری

باون زین جدا ہیں اس تے کرے آواز اچیری
نال رعیت دا جا کھیں ویکھے یوسف سارا
تے جیہے وچہ راہ زلیخا کیتا آن اوتارا
جھگی بنھ زلیخا بیٹھی راہ یوسف دا پھڑ کے
ایڈ زلیخا دے وچہ دل دے برہوں شور مچایا
جاں جاں دوروں فوج آوائی دائی نوں فرمائے
جیوں جیوں فوج آ نیڑے ڈھکے ہوندا شوق سوایا
عالی پایہ جس دا سایہ دیس مصر وچہ چھایا
اوہ بازار وکیندا آیا خواب لٹیندا آیا
میں جسدے وچہ دکھاں سٹی اسدیاں فوجاں آیاں
اوہ آیا میں جسدیاں لایاں سر تے توڑ نبھایاں
خاک رلیندیاں بے پرواہیوں وچہ فراق جلایاں
روہڑ وگا ندی وچہ جھگی بے لاٹاں بلدیاں آیاں
سفینا ندے وچہ بھر دا پھر دا شہر مصر آ وڑیا
شاموں آیا مصرے وڑیا اس دے لشکر آئے
میں جسدے دکھ گھر وال جاڑی اسدی چڑھی سواری
جاں لشکر آ جاوے نیڑے بنجو دا ٹھ کھلوندی
لشکر دے ول دوڑی جاندی یوسف نام پکارے
شور کرے ملجائیں یوسف ملیاں جگ ہائے
ویکھ نہ سکدیاں میریاں اکھیں جے ظاہر رخ تیرا
تے اکواری بول پیارے تیرا بول پچھاناں
سن جائیں فریاد بندی دی دور دراڈا ناہیں
میں سنیاں ناداراندی توں کردا ہیں غمخواری
دیہہ دیدار ربے دم میرا دیس مصر دیا شاہا
اوہ دن یاد نہیں جے تینوں آ بیٹھوں سن جائیں
میں پہنچی کر قصد اجتھائیں لبھدی تیرے تائیں
کر پرزے ایہہ تن دکھیارا چا وچہ خاک لائیں

فوجیں سنے آوازہ اسدا سب سن کرن تیاری
نادارا ں مظلوماں اتے رحم کرے اوہ بھارا
ایہو راہ جتھوں دی گذرے یوسف پاک پیارا
جاں یوسف اس راہوں گذرے زخم اہدے دا اٹھڑ کے
جاں یوسف دی چڑھے اسواری جانے یوسف آیا
اتوں منہ کر وجب میرا ہو یوسف دی آوے
کرے جوش بلند پکارے دلبر شامی آیا
جوش رتوں بھر تن اچھلا یا مہ کنعانی آیا
دیسوں مار اجاڑن والا مصر سٹیندا آیا
مالک دا اوہ بندہ آیا پایاں مصر دوہایاں
اوہو آیا میرے ورگیاں جس نے خاک رلایاں
جلدیاں بلدیاں کبھی وچہ فرقت رہڑیاں روہڑ گوایاں
آون دیو نہ وجھیو لوکو سا ٹھن دیہو جدایاں
لشکر چاہڑ بر ہوندے خانے مصروں کتوں چڑھیا
ویکھدے مشتاق کھڑی نوں کہیں سنیہا دے آئے
تے جس ہری جگر وچہ میرے تیز کھنڈی دی دھاری
تے یوسف دی طرف سواری لنگدی روندی وندی
جا بہندی کر گریہ زاری اہنے دے وچکارے
ہوڑ لگام چلاک سوارا ویکھ بندی رہڑ جائے
میں ول آ ویں دلوں نہ اٹھی لوان پچھان لٹیرا
اے سلطاناں عالی شاناں کریں نہ زور دھگاناں
والیا ملک مصر دیا حضرت سن جا میریاں آہیں
آ رل ویکھ میری ناداری ہو منصب میں واری
اکدن ساں میں سرور تیری تے توں بردہ آہا
ہو نیڑے میں درد سناواں تے نہ مار ازائیں
چا ہڑ میرے سر ظالم کو تل تن کر گرد اڈائیں
درد تیریدیاں لاٹاں دل تھیں ہوون سرد تداہیں

انت دکھالو چہ ہیں کھپ مرناتے دردالو چہ روکے
لے یوسف توں کتول جاندوں ویکھ میرا دکھ جائیں
عالی قدر سلوانا شاہا ویکھ نتانیاں تائیں
ناداراں دی ویکھ ناداری پاویں لکھ جزائیں
نین ڈھنگھاں لشکے دیاں ندیاں عمر الٹی دیاں سیہاں
دہیریاں نے سر ضربال سہیاں غرق ندیو چہ گیاں
جاں توں نور اکھیں دا میرا اکھیں وچہ نہ آیا
اج احوال میرے پرشاہا ویرانے دل گلدے
واہ تعجب ہے اج تینوں ہیں پر ترس نہ آئے
حال جدہے پرویری روون تے غم کھان کرائے
آج ویکھ میری ویرانی حیرت تے حیرانی
میں فانی گھر میرا فانی واہ واسر گردانی
میریاں اوہ سرکشیاں یوسف ویکھ کدہر اٹھ گیاں
نہ اج میریاں سیاں رہیاں نہ اج خویش قبیلے
نہ اوہ رہے سوہاون ہارے مست دوہنیں رسیلے
کٹک چڑھا کدہے سپرچڑہ ہیوں جاندیا سوہنیا رسیا
بہن کفن ہیں کھڑی اڈیکاں قافلدے وچہ راہاں
اینویں وچہ لشکر بیٹھی رو رو حال پوکارے
گھوڑے فوج لنگہن وچہ رہندے اسنوں کوئی نہ جانے
اندر شور آواز نہ سندے لنگھدا لشکر سارا
اینویں مڑ جاں یوسف آوے کرے نویں سرداری
دورو دور نقیب پکاران ایہہ سن کرے دوہائی
دور ہوئی ہیں جیوں کولوں جل مویاں وچہ دوری
ہیں دل ہیں تھکیں تیڑے سوہنا چمکیا نور و نوری
شوق جمال جمیل سجن دا قبل دل پاس کریندا
گرد اڈے سم اسپ سپاہوں توں جھجکو دہیرے
فوجاں دیوچہ راہاں ڈگدی وچہ آہیں دل ساڑے

ڈ ہو تازی ہیں سو چہ راضی کر جا چھوڑ کھلوکے
ہیں دیدار تیرے دی جوا ہاں آ دیدار کرائیں
بے قدراں دیاں حالاں اتے کرو نہ نگاہ کدائیں
تے دیدار وچھنیاں اکھیں گیاں دور بلائیں
صاعق برق وندانیاں چمکاں ہیر یا سنے سرہیلیں
تے ہیں ڈوب خوشی دیاں دہیوں درد تیرے وچہ پیالیں
ہوئے نور اکھیں تھیں ہیں ہن سکھ چھٹے یاد کہیا یا
آہ میری تھیں بیتھر ڈلہدے پنکھیا تر پر جلدے
ایڈ رحیم کریم تیرا دل کویں کہاں جلیجاوے
تیں جہیا خود سر دا وال پھیر کیوں رحم نہ کھاوے
ہیں وچہ درد تیرے دیوانی سچھوں گئی جوانی
انفس تے آفاق تمامی سب تم تھیں نورانی
رنگ محل گئے چھٹ ہیں تھیں گلیاں پھریاں سیاں
نہ اوہ میریاں تندادائیں نہ اوہ مکر نہ حیلے
نہ اوہ وچہ محل حسن دے ابرو طاق رنگیلے
ہیں دل آ پھڑ خونی تیغاں میریا سوخ سپاہیا
ہیں میدان تیرے وچہ حاضر ہن نہ اٹھیں پچھاہاں
ویکھ سوار نشانی تائیں مست ہو جان کنارے
تے ایہہ کرے ودہیری زاری درد پئے دکھ چھانے
ہر گلی وچہ داخل ہوندی روندی حال آوارہ
وچہ اڈیکاں تیریاں یوسف ہیں ایہہ عمر گذاری
دور رہی ہیں عمر تمامی ایہ دل دور کیائی
نیڑے ہون دیہوا کواری ویکھ لواں رخ نوری
دور ہوو تیں دور کریندیو کہو نہ دوری دوری
آپ نقیب جلال او ہدیدا ہک دہک دو ڑیندا
فوج تیری دیاں گرد ا یوسف ٹھنڈ گھتن دل میرے
بھلا ہووے جے گھوڑا اسدا اسنیاں ہیٹھ لتاڑے

جے اوہ آپ نہ نیڑے آوے رلاں سُنا نوجیوجیں
چھاتی تے جا اسپ چڑھاؤ کیہے سپاہیاں تائیں
جاں اوہ گھوڑا یوسف والا دھرتی سنب وجاوے
ایہہ جانے جھٹ یوسف جاندا توں دوڑی جاوے
اک نہ یدار کرن نوں ترسے اکھیں نظر نہ آوے
الفوں اگ برہوندی چمکی بے بریاں کرسٹی
حے حرام ہوئے سکھ مینوں نے خواری پائی
رروندی تے زاری کردی سیں سکیندی تپدی
ضاد وِل ضرب لگی مل برہوں طوے طاقت تھیں ہاری
عین عماں نے گھروں اجاڑی تے فرقت نے لٹی
لام لٹی میں میم مروڑی نوں آن نکھاری یارا
لام لگایاں غم دیاں تیغاں الفوں آس تر ٹی
اینویں کردی گریہ زاری برہوں لانبولاوے
جاں یوسف دا لشکر لنگھے آس ترٹی جاوے
اے معبود رہی میں تینوں ساری عمر پوجیندی
دیہہ مقصود میرے معبودا یار ملے اک واری
یار ملے دکھ جاوے میرا پوریاں ہون مراداں
اے معبود ہوئی میں گھائل میریاں سن فریاداں
ایہا حال رہیا جگ بیتے پہتا عشق ٹکانے
بالمحبوب بقا وچہ آئی تے اوہ خودیوں فانی ہے
سیرالی المحبوب تداں توں ختم گیا ہو سارا
سیرعن المحبوب پوکارے جاں کھلی ول آوے
دل دھڑکے جاں دلبر آوے سنب جے وچہ سینے
جدوں سواری یوسف سندی اس راہوں آ وے
ہور لنگھن جے لکھ ہزاراں اسنوں خبر نہ کائی
لوک کہن تدھ کیونکر جاپے یوسف دی اسواری
تینوں اکھیں نظر نہ آوے یوسف کیویں پچھانے

ایہہ مراتب عشق سچے دا قدم دھرے جا اوجیں
یوسف دی وچہ فرقت موئی کہن لوک کداہیں
چھاتی وچہ زلیخا اپنی سٹ وجیندی پاوے
وچہ سواراں راہ نہ پلدا اڈگ کدے اُٹھدا ہاوے
الفوں بے تک غم دے جھیڑے کر کر زار سناوے
تے ترطفاں تے ثابت ناہیں جیم جلاں غم لٹی
دال دکھاں نے توڑ گوائی ذالوں فتح کرائی ہے
شین شکار ہوئی میں تیری صاد صبر وچہ کھیدی
ظوے ظہور غماندا ہو یا عینوں عقل وساری
قاف قرار گیائی میں تھیں کافوں کرم نکھٹی ہے
واؤ وساری دل تھیں یوسف ہے ہاریجاں سارا
یے یاروں میں وچہ جدائی ہجر جہنم سٹی ہے
تیہے کجھ پیش نہ جاوے نہ ہٹ یار ملاوے
ہٹ اگے جا سیس نواوے رو رو عرض الاوے
تدہ ڈٹھی میں وچہ وچھوڑے رہیاں زار کرندی
میں مفلس اوہ شاہ زمانہ قدر جدائی بھاری
بے اکواری طالع مینوں کیہے مبارک باداں
برہوں لٹ پئی گھر باروں گھٹ ندی آزاداں
خاص مقام فنا دا ہویا ایہہ زلیخا بھانے
حُسن غیراں خود عشق جلائی لاٹاں بھکن نہانی
فی المحبوب سیار ہویائی ہن دل دا ورتارا
بالمحبوب جے بھی اونویں خود نوں کدے نہ پاوے
زخم ہیے وچہ دل دے جس تھیں خبر نیک جھینے ؟
دل مُسدا خود کرے پکاراں اکھیں نہ دس آوے
ایہہ اپنے وچہ درد قضیاں کردی ہے دوہائی
ہوراں ول دھیان نہ تیرا توں رغبت بھاری
کہے زلیخا یوسف تائیں خود میرا اصل جانے

وچہ دماغ رہے ہو اسدی کردی بات خیالاں نوں
دل دھڑکے تن پھڑکے میرا جگر تپے وچہ چالاں

یوسف دے اس گھوڑے والا سنب جے وچہ چھاتی
تن میرا کجھ رہیا نمونہ اس دا عشق حیاتی

ایویں جاری رہی زلیخا رہندے وچہ سوزاں
تے ہن فرق نہ جاپے اسنوں راتاں تے وچہ روزاں

وو وہ سفید گیاں ہو زلفاں شیروں تے کافوروں
ایہہ پوری وچہ عشق مراتب شوق نہلائی نوروں

نور رو نور ہوئی اوہ تن من حل دے نور ظہوروں
دلبر دا رخ جلوہ کردا نزدیکوں تے دوروں

خود تھیں دور والا تک دلبر ہیل نہیں اس راہوں
عامل شرطاں لم تکن نوں ملے جزا نزاہوں

چشماں سک گیاں ہو پڑدے دور گئی بینائی
اس منزل وچہ انہاں اکھیں دی حاجت رہے نہ کائی

دنداں تھیں منہ خالی ہویا موتی جھڑے صدف تھیں
اس منزل جیں کھاون بھاوے اوہ دور شرف تھیں

ماس ہڈوں چھٹ لٹکن لگا وانگوں پت پرانے
کئی بہار رخساراں رت آخر رت سکے جھڑ جانے

اس دنیا دی گردش اندر ایویں پرانے ہوئے
وند گئے ہن بیٹے دو طرفے رخساراں وچہ ٹوئے

جھکیا قد گئی ہو ایویں عشق نوا وچھائی نوں
چھٹ پیا دل ہتھوں دھرتی ایہہ بھیدی اٹھ آئی

بند وبند گئے ہیو نداوں جل بل کے وچہ درداں
عشق رہیا یا غمندی زاری گرم آہاں یا سرداں

اکدن رو رو زاری کردی یار ملن دیاں تانگھاں
اشک اکھیں دے کانے روون لگن لگی وچہ کانگاں

لے تبت نوں رکھ اگے روئی یار دوں جدوں دائی
لے معبود چکی مریں ہن کر مقصود روائی نوں

دیہ مراد لگے واہ تیری ہن میں وکھیں صاری
تے میں وچہ عبادت تیری ساری عمر گذاری

کر کر عرض مراداں منگیاں میں رو رو در تیرے
پر میں کدے مراد نہ پائی پائے درد و دہیرے

بدلہ کجھ عبادت سندا دیہہ میں نوں اج ویلا
دکھ میرا سب معلم تینوں عشق جگر وچہ سیلا

جے اوہ یار پیارا میرا وصلوں ہٹے پرے
کر مدد دو کرے کلاماں آن مقابل میرے

دکھ میرے نوں اوہ سن روے رحم کرے اک واری
تے میں اپنا حال سناواں کر کر گریہ زاری نوں

میں رو واں وچہ اسدیاں راہاں وہ روئے دکھ میرے
کر میرا مقصود ملیں جے اتنا وس تیرے

ایہہ زاری کر تبت دے اگے باہر وار سدھائی
تد نوں حضرت یوسف والی پاس سواری آئی

اگے وانگ زلیخا اویں کردی رہی دوہائی
دھکے کھاری ڈگ رہے ملی مراد نہ کائی نوں

تے اوہ اس دی گریہ زاری کجھ نہ اثر لیائی
کون اجیہی تو کی کجھ کری کنے نہ آن پچھائی

فو جاندیوچہ ڈگ ڈگ روئی کدھرے ملی نہ ڈھوئی نوں
ہن اس رہیا آس نہ کوئی دردوں بیدل ہوئی

مڑ گئی ول روندی آئی دل وچہ غصہ آگیا
لے تبت ظالم تیرے کولوں میں کجھ نفع نہ پایا

توں وٹا جڑہ پٹا ظالم بےگھڑیا بدکاراں
کس پیہا پہاڑوں چک لیاندوں تبت ساز ملکاراں

عمل میرے داوٹا ہیلوں میرے عمل کو لے
آن بیوں گل میرے ظالم ڈوب گیوں لے تھلے

پتھر پیڑیاں ڈوبن والا توں میرے ہتھ آیوں
ہیں بھلی کیوں پوجیا تینوں عمر گئی سڑ سڑ کے
توں وٹا وچہ چھاتی لگیوں زخم تیرا دل رڑکے
ننگ نہیں وچہ تیرے کائی توں ہیں سنگ نکارا
میں کیوں متھا رگڑ گوایا دہر دہر تیرے اگے
ملیا یار وچھوڑن والا رہیں جہنم سڑیا
توں دوزخ دا بالن لگا سڑن تیرے پوجارے
تے مقصود جو منگن تیں تھیں رووَن سدا چڑھ نارے
بے مقصود رہیوں تا تھاواں تیرے وس نہ کائی
مقصود ولوں آپے خالی سب تھیں آپ نکارا
آپ وٹا توں جندوں خالی ڈگیا اٹھ نہ سکیں
تیرے اگے کر فریاداں میں سب عمر گوائی
جواج حال تیرا میں جاتا اگے سمجھ نہ آئی
تیشے نال چھیلے تدھ پائے ستھے نک بنایا
کیہہ سواہ چنگیری تیں تھیں جس وچہ کائی نرمی
تیرے جیہا مار تیرے وچہ تینوں توڑ گوانواں
سجدہ کرے جو تیرے تائیں پائے توڑ گواوے
ویکھن سنن کلام جیا توں توں محروم بیچارا
نے جاں تیں وچہ صفت نہ کائی لے دشمن مردارا
تینوں رب رہی میں کہندی عقل قیاسوں ہاری
میں تینوں کیوں رب بنایا میں شیطان بھلائی
حرص ہوا ہوس دے بت دی کیتی عمر غلامی
یوسف دا رب قدرت والا سچ یقینوں پایا
یوسف دا رب سب تھیں چنگا خلق اوپاون ہارا
یوسف دا رب ولدیاں جانے جان چھپاو نہارا
یوسف دا رب حاضر ناظر اس پوجاون ہارا
یوسف دا رب سب دا مالک رحم کماون ہارا

میں ناتانی دے سر غلبیوں کر آفت چالا یول
توں سڑدی نوں نالی رب ہو توں چھاڑیا خود پھیڑ پھیڑ کے
تیں سینے وچہ اگ البنہ سو میرے دل بھڑکے
ہوندا کم گواون ہارا یا رنہ وڈا وں صارا
خاک اڈدی توں جن بجھ جاویں اگ جیہی لگے نہ
بیڑا نال ہے گل تیرے جس ظالم توں گھڑیا
تیں ول جیکدے رہن ہمیشہ دوزخ دے وچ جائے
چور چیٹ جلن ہتھ خالی جھاڑ پلے سب چارے
ہو راندی کر سکیں کیو نکر توں مقصود روائی
ڈب مرے جو تینوں جانے مقصود دیون ہارا
طالع میرے جاں گھر آون فتح کے جانے ہلیں
توں نہ سنیاں داد نہ دتی نفع نہ بلیا رائی
بے حیا تا توں سندا ناہیں کردی شور نہ کائی
کناں دیو چہ سنے کاران کیوں نہ چھیک رکھایا
توں بے زر ناتا ناں عاجز سخت تیری بے شرمی
کن مرو ڈسٹاں وچہ دہرتی ہینی خاک رلاواں نہ
غصہ خوشی نہ تیں وچہ آوے فرق نہ تدھ وس آوے
قدرت علم نہ تیں وچہ کائی توں ناپاک نکارا
کداں عبادت لائق ہوسیں کیا بناون ہارا
میں وچہ جان نے تیں وچہ ناہیں یہ نہ سمجھے پاری
بھار تیرا میں چکی پھردی میں وچہ عقل نہ کائی!
کھلا راز دے وچہ جاتا ایہہ دکھ درد تمامی
جس رب نوں تخت بہایا سر تے تاج رکھایا
توں میرا رب سب تھیں سندا کم گواون ہارا
توں میرا رب کجھ نہ جانے صفت ستاون ہارا
توں میرا رب جگے باہجوں کتے نہ جاون ہارا
توں میرا رب تن اپنے دی خبر نہ پاون ہارا

یوسف وارب سُن فریاداں دردا اُٹھاون ہارا
یوسف وارب پاک شریکوں اِک سداون ہارا
یوسف وارب دردمنداں دے درد ہٹاون ہارا
یوسف وارب سچا خالق خلق بناون ہارا
یوسف وارب توبہ کردیاں پار لنگھاون ہارا
یوسف وارب رُڑھدے بیڑے بنے لاونہارا
یوسف وارب باہجھ دوائیں گھاہ ملاون ہارا
یوسف وارب بندیواناں بند چھوڑاون ہارا
یوسف وارب بردیاں دے سر تاج رکھاون ہارا
یوسف وارب جو کجھ چاہے کر دکھلاون ہارا
یوسف وارب زمین فلک دے نقش لگاون ہارا
یوسف وارب عالی والی روگ گواون ہارا
یوسف وارب وچھڑیاں نوں موڑ ملاون ہارا
یوسف وارب رب سبھاں دا اس بن رب نہ کائی
یوسف وارب رب اساڈا اسدی خلقت ساری
تیرا نام نہیں رب موُلے اِکّا رب او ہائی کہ
یوسف جیہے بندے جس دے واہ اسدی وڈیائی
اے پتھر خود بندے جس دے تیں تھیں بہت چنگیرے
انسانیت دا ہیں گوہر توڑیا رل سنگ تیرے
اِکّا رب سبھاں دا مالک خالق تیرا میرا
اُسدے ہور مقابل ناہیں او ہا سب دا والی
توں پتھر وچ راہے اڑیوں میرے کم گواے
میں تیری کل پوجا کیتی ملکوں اُجڑ آئی
قدر نہ مول رہیا زر کائی چنگی خاک اوڈائی
تے توں کم نہ آون والا کیا کراں میں تینوں
مرچاں لُون نہ ہیں لایق تیرے بند کو لے
جے ظالم دہ سیرا ہوندوں ہوندوں گھٹ بہتیرا

توں میرا رب گونگا بولا معز کھپاون ہارا
توں میرا رب وچہ پہاڑاں سل بل جاون ہارا
توں میرا رب دوہن سہارا مرض ودھاون ہارا
توں میرا رب باہجھ بنائے کم نہ آون ہارا
توں میرا رب پوجا کردیاں دوزخ پاون ہارا
توں میرا رب تردیاں تائیں غرق کراون ہارا
توں میرا رب زخماں اُتے لُون لگاون ہارا
توں میرا رب سکھیں وسدیاں دُکھیں پاون ہارا
توں میرا رب تاجوراں نوں خاک رُلاون ہارا
توں میرا رب آپ نشاناں دے دھکے کھاون ہارا
توں میرا رب ترکھاناں دے گھڑیں وکاون ہارا
توں میرا رب آپے روگی لیکاں لاون ہارا
توں میرا رب رل رل بہندیاں جدا کراون ہارا
توں میرا رب رب نہیں میں رب کہیا پچھتائی
توں میرا رب ہرگز ناہیں قسم کراں سو واری
یوسف جسدی پوجا کردا اُسدے جیڈ نہ کائی
جس یوسف دی شکل بنائی اس بن ہور کیا لئی
میں اُس چھوڑ تیرے ول جھکیاں واہ واہ طالع میرے
میں بدقسمت نوں جاں مائی جن سٹ گئی اندھیرے
میں سب اُسدیاں صفتاں منیاں توڑ علاقہ تیرا
اوہ اک رب سبھی جگ بندہ اُسدیاں صفتاں عالی
جے میں سچا رب پوجیندی کیوں رُہڑدی دریائے
پھیر رہی میں سجدے کردی لیک متھے نوں لائی
ہن گلی وچہ کراں دوہائی تینوں خبر نہ کائی
کراں سرپا ناسر وچہ رڑکیں بھلا نہ بھاویں مینوں
سیر نو سیری یا دہ سیرا گھڑیاں پوے نہ پلے
مشتریاں دے دل نوں کھاندا ہرجا گھاٹا تیرا

توں لن دیوچہ کسا ہوندوں گھاٹے دیوچہ پورا
گلی روک چھڈی کیوں میری اگے تنگ بہتیری
کھا غصہ کڈھ گلی وچوں باہر سٹ دگا یا
تے اک پتھر اوسے جتنا سر اسدے وچہ لایا
کس نوں طعن تنوڑے کیتے اوہ نہیں سنے کائی
وڈ گلی وچہ اللہ اگے رو رو سیس نوایا
تیرا ہور شریک نہ کائی تیری سچ خدائی
توہیں سورج چن بنائے جن تے رات اوپائے
رنگا رنگ بنائی دنیا مدت عمر ٹھہرائی
توہیں جمال میرے دلبر دا سرجیا نور قمردا
تے توہیں دل دلبر دے نوں میں ول نہ جھکایا
توہیں مقصد دیون ہارا حکم تیرا سب جاری!
اک پتہ بن تیرے حکموں ہرگز ہلے ناہیں
ہر جا ویکھیں سنیں دعائیں حکم تیرا سب جائیں
گم گئی میں راہوں یارب خطا کمائی بھاری
توں قادر توں حاضر ناظر ارحم اکرم والی
بھل گئی میں ہن راہ لبھا راز کھلائیں سارا
کر اقرار گناہ زلیخا توبہ دے در آئی
پاک الا ہا شاہنشاہ فضل تیرے نے سجائے
کر منظور بندی دیاں عرضاں بخش غموں چھٹکارے
عرض قبول پئی درگاہے ورہیاں رحمت باراں
جاں یوسف مڑ سیر ولوں آیا اٹھ زلیخا روئی
نعرہ مار پکاریا جاں اس ڈھٹھی عظمت شاہی
سلطاناں نوں تختوں سٹے پاوے سرگردانی
موتیاں بھرے خزانیاں والے رد گوادن جاناں
دیس جنہاندے حکمے اندر رلن پئے وچہ راہاں
واہ وا تیری بے پرواہی واہ وا پاک الٰہی

تے توں پورا کدے نہ ہوندوں بے زورا معذورا
کانے بھن گوائے کاہنوں توں کھاندی قسمیری
جاہ ظالم رل پیراں ہیٹھاں توں کہیا مغز کھپایا
توڑ گوایا خاک رلایا صبر دلے نوں آئیا
ایہہ سبب قہر قضیئے دل دے رو رو اگ بجھائی
اے اللہ توں واحد خالق توہیں جگت اوپایا
جو چاہیں سو توہیں کرداتیں بن ہور نہ کائی
سب ستارے بن آسماناں وچہ فرمان دوڑائے
قائم قائم توں اک والی تیں مڈھ انت نہ کائی
توں میرا دل غم پرورد کیتا اس دا پردا
جاں میں آپ جھکی ول غیراں تائیں میں دکھ پایا
وانگ ولاندی تیرے قبضے تیری خلقت ساری
اول آخر خبراں تینوں غفلت نہ کدا ہیں
ہر نقصوں توں پاک ہمیشہ ہر خوبی تیں تائیں
چھوڑ تینوں رب بت بنایا ہویاں اوگنہاری
چھوڑ تینوں بے راہے چلی رہی مرادوں خالی
بخش ربا میں اوگنہاری توہیں بخشنہارا
استغفار کرے سو واری رو رو عرض سنائی
تیں تھیں دور رہی میں عمراں ہن ڈھکی در تیرے
یارب میل ملا اک واری جان میری دکھ سائے
چھوڑ صنم در دوڑے ڈگیوں خوشیاں ہزار اللہ
اگے وانگ جھلی تھیں نکل رستہ ال کھلوئی
سبحان اللہ پاک خدا دی واہ وا بے پرواہی
بردیاں دے سر تاج رکھاوے تخت دیوے سلطانی
تاج ملے تے دولت حشمت رتبہ بندیواناں
پردیسی وچہ دیس پرائے حکم کرن دل خواہاں
واہ وا قدرت تے او رحمت واہ وا شاہنشاہی

سے پیغام ہوا سدہاوے حکم کرے رب والی
جاں یوسف دے ایہہ آوازہ گوش پیا اکواری
حاضر کرو پوکاراں والی یوسف نے فرمایا
ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف گل میری چاہ سنگے
میر بال سن فریاداں جائیں ہیں ول نظر اوڈاریں
اٹک کھڑا ہو چلا نہ جائیں میں فریادی آئی
یوسف جداں بڈھی ول ڈٹھا وچ پچھان نہ آئی
یوسف جاتا ایہ ناتانی حاجت مند بیچاری
جبرائیل خداوے حکموں آسماناں تھیں آ گیا
ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف اللہ نے فرمایا
سن یوسف لہہ گھوڑیوں آیا ڈردا خوف الٰہوں
کون کوئی توں کتھوں آئی حاجت تدھ کیا ئی
گل سنی بے ہوشی آئی تداں زلیخا تائیں
نیناں والیا دکھیں پالیا میریا بے پرواہا
اج پچھان نہ سکدوں مینوں ہوئی نظری اوپری
توں بے خبرا خبر نہ کائی میں سر کیا وہائی
درد تیرے نے پرزے کر کر میری خاک اڈائی
میں وچ میں اس شوق تیرے نے رہن نہ دتی لائی
کون ہو واں میں کون سداواں کون نہیں ہیں کائی
کی آکھاں میں کتھوں آئی آئی تے کرلائی
کون کوئی توں تجھیں مینوں میں بلہاری جاواں
کون کوئی میں دساں تینوں سن میری بیچالی
ستیں پکھا جھلن والی ناز کراون والی
شربت شہد عقیق پیالے گھول پلاون والی
ہار پروگلے وچ تازہ نت پواون والی
خواباں دے وچ طفلی اندر عقل گواون والی
چھوڑ وطن وچ تیریاں تاہنگاں مصرے آون والی

یوسف دیو چہ کن پہنچاوے کوک زلیخا والی
کیڈک کہاں تاثر ہویا گذری حالت بھاری
آن زلیخا نیڑے ڈھکی کر کر سوز سوایا
دیہہ انصاف نتاریں دردوں خالص پانی چھکے
جاندی تیز سواری دالیا واگ ذرا کھنیا رہیں
راہ تیرا میں مل کھڑی دی ڈکھیں عمر وہائی
تے او گھوڑا چھڑے لگا سوں دور وکرے دوہائی
ڈر چلیا کہہ خادم تائیں اسدی کریو کاری
اللہ وچوں یوسف تائیں آن سلام سنایا
فریادی واپنی کیہیں بن بے جو دکھ پائیا
طرف زلیخا ہو ستوجہ سخن پچھے بھر آہوں
کہہ بڈھی کی دکھ تیرے سر توں کیا سختی چائی
ہوش پئی بھر آہ پکارے یوسف بھل نہ جائیں
اکھیں کھول نظر کریں مل دیس مصر دیا شاہا
ہائے دریغ رہیوں بے خبرا جان گئی کھپ میری
عشق تیرے تے حضرت یوسف میری جان جلائی
شوق تیرے وچ عمر وہائی تے توں خبر نہ پائی
میں دردیں رہ عمر گوائی اسے پچھان نہ آئی
میں خود کون نہیں کی دساں خود تھیں اج پرائی
آپ مقام جمع تھیں توں ہیں ول تفریق وگائی
کون کوئی میں ہو کے تینوں اپنا حال سناواں
نویں لباس تیرے تن یوسف میں نت پاونوالی
موتیاں جڑیا گل پیراہن تدھ پہناون والی
کنگھی واہ تیرے وچ زلفاں لعل جڑاون والی
میں او باندی حضرت یوسف زیور پاون والی
سفنے دے او قول تساڈے پار نبھاون والی
بازاروں میں وکدے تائیں مل لیاون والی

کرنا زیں پروردہ تینوں عرض سناون والی
میں اوہ خدمت گار پرانی جان جلاون والی ہاں
وچہ مرصع زریں خانے نقش لکھا ونوالی
جاں رونندی توں چھوڑ سدہایوں لگر سدہا ونوالی
مصری زناں ضیافت کرکے سد منگاون والی
سخنی تیغ عشق تیرے دی سر تے چاون والی ہاں
ست ورہیاں وچہ ہنڈ یجانے راتیں آون والی
طفلی تھیں لا پیری تائیں صدق نبھاون والی
مال خزانے نام تیرے تھیں چالوٹاون والی ہاں
فوج تیری دیاں قدماں ہیٹھاں جان رلاونوالی
اج او ہا میں حضرت یوسف حال سناون والی
تن من دی میں گرد اڈائی شوق تیریدی راہیں
ہو تیری میں جو دکھیں گذری رو رو اکھے ساہیں
کمروں کھول ستمگر تیغا یہ یوسف ہتھ میرے
ویکھ پچھان لویں توں شاید دل درداں وچہ جلیا ہاں
اے بریاں کر دل میریدے جے ویکھیں دل میرا
ایہ تن کویں پچھانیاں جائے گذردیاں جس سیہاں
الدن سی ایہ تن میرے نے رنگ عقیق یمن دا
سن یوسف بھر اکھیں رویا ایہ اوہ مغرب زادی
ایہ اوہ بیوی مصر سندی جیدیاں عالیشاناں
ایہ او ہا جیں اگے نیویں کر آداب زمانہ
ایہ اوہ زریں تختاں والی جس دا سایہ عالی
یوسف روے زاروزاری ویکھ غماں دا حالا
اج کیائی حال زلیخا یوسف نے فرمایا
یوسف پچھے کویں زلیخا تیرا وقت وہایا
یوسف پچھے دس زلیخا کدھر گئی جوانی
یوسف پچھے دس زلیخا حسن کتھے اج تیرا

تے تاں بھی دروازے تیرے دخل پاون والی
تے ہتھیں وچہ تیریاں اکھیں سرمہ پاون والی
پکڑ باہوں تیں ستویں کوٹھے نال لیجاونوالی
ہیں اوہ تیریا وچہ قضیاں طعنے کھاون والی
وسدیاں ندے گھر گھٹ او جاڑ اتھر کماون والی
کیا کہاں منہ زیب نہ دیندا قیداون والی ہاں
جسدن یوسف قیدوں چھٹوں جشن کراون والی
قول قرار بر ہوندے تیرے پال وکھاون والی
وچہ جدائی تیری یوسف رہڑوی جاون والی
ہوا نکھی وچہ راہ تیریدے کلی پاون والی
وائے در لیغا دل تیرے تھیں جلدی جاون والی
کیتا سینہ ساڑ سواہیں درد تیرے دیاں آہیں
ہائے افسوس میرے محبوبا لجے پچھانونا ہیں
سینہ چیر کڈھاں دل باہر دہراں اگاڑی تیرے
درد میں جلیا دکھیں پلیا تیل فراقیں تلیا
تداں پچھان تیری وچہ گذرے شبہ وبجے اٹھ تیرا
سے رنگین تن رنگ رنگائے ولدیاں وہو رہیاں
حسرت دے وچہ رہڑیا جاندا گل خوشرنگ چمن دا
جیں جہیا وچہ مصر نہ کائی اندر قدر آبادی
سلطاناں پر حکم چلاندی جیہی گھر سلطاناں ہاں
تے عالم وچہ جیدا سبہ تھیں عالی دولتخانہ
بڑی بلند عمارت والی جیں گھر ملک سوالی
رحم پیا دل رو رو پچھے حال درداں والا
کہے زلیخا جو کجھ تینوں ظاہر نظری آیا
کہے زلیخا جیوں جیوں یوسف تینوں آکھ سنایا
کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کرچھڈی قربانی
کہے زلیخا ہجر رڑھایا ہتھ نہ پہتا میرا

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے چمک جمالوں
یوسف پچھے دس زلیخا زلفاں کدھر گیاں
یوسف پچھے دس زلیخا دنداں سلک کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے لب دی لالی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کالی دھیری
یوسف پچھے دس زلیخا اکھیاں کدھر گیاں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے اوہ وڈیائیاں
یوسف پچھے دس زلیخا لفیا قد کیائی
یوسف پچھے دس زلیخا کھواں بیاں کت جھوکیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز نظارہ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے گئی بینائی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں چالاں
یوسف پچھے دس زلیخا اوہ کتھے رُخ نوری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے طعن تنوڑا
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں شاناں
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے اوہ شاہی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے قدر بلندی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے حشمت بھاری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز ادائیں
یوسف پچھے دس زلیخا شوخیاں اج کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا ہوش وگی کت جائیں
یوسف پچھے دس زلیخا عقل کتھے اوہ تیری
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ہلدا سر تیرا
یوسف پچھے دس زلیخا قدم تیرا کیوں ڈولے
یوسف پچھے دس زلیخا نور متھے کیوں ناہیں
یوسف پچھے دس زلیخا نین تیرے کیوں روندے
یوسف پچھے دس زلیخا نیر نہ کیویں کھلوندے

کہے زلیخا غماں بجھائی تیریوں درد وصالوں
کہے زلیخا تیرے دردیں کھس زمیں پر جھڑیاں
کہے زلیخا کھس کھس ٹٹی کردیاں وصل دعائیں
کہے زلیخا جاں سدہائی لاٹ فراقاں والی
کہے زلیخا منگ سیاہی طالع لئی فقیری
کہے زلیخا ہجر تیرے نے واہ چھریاں کڈھ لیاں
کہے زلیخا وچھڑیوں توں مینوں یاد نہ آئیاں
کہے زلیخا ٹٹن لگی پینگھ ہولارے چائی
کہے زلیخا پرزے ہویاں چڑھ تیرے دی نوکیں
کہے زلیخا درد تیرے نے کیتا پارہ پارہ
کہے زلیخا دوہری ہو ہو لبھدی پھراں گوائی
کہے زلیخا گم گیاں اوہ تیریاں وچ خیالاں
کہے زلیخا صبر صبوری جان گئی وچ زوری
کہے زلیخا گیا نکماں جاں تے پیا وچھوڑا
کہے زلیخا اوہ دن گذرے بدلیا ہور زمانہ
کہے زلیخا تیں ہتھ آئی رب دی بے پرواہی
کہے زلیخا نام اوسے دا ہے اج حیرت مندی
کہے زلیخا چار دہاڑے اوہ بھی گذر سدہاری
کہے زلیخا ہجروں ہاری گیاں دور ایذائیں
کہے زلیخا تیرے پچھوں ڈٹھیاں نہیں کدائیں
کہے زلیخا اُسدے سر تے پیاں آن بلائیں
کہے زلیخا عشق تیرے نے کوٹ عضب وچ گھیری
کہے زلیخا جنبش دیندا تیرا عشق لُوٹیرا
کہے زلیخا میں ناتانی وگن فراقوں جھولے
کہے زلیخا چند نہ چمکے اندر زلف صباحیں
کہے زلیخا میرے سرخ تھئیں گرد کھاندی دھوندے
کہے زلیخا موتی غم دے تارو تار پروندے

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے مال خزانے
یوسف پچھے دس زلیخا رنگ محل کتھائیں ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھ عمارت عالی ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کاخ اُجالی
یوسف پچھے دس زلیخا دولت کتول ڈالی
یوسف پچھے دس زلیخا صحن کتھے دالاناں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے محل منارے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے فرش حریری ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے نرم سرہانے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے زیور تیرے
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے پازیباں
یوسف پچھے دس زلیخا گئے لباس کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھ متاع چنگیرے
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں تق زیب سدہائی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے زیور سارے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تخت سنہری
یوسف پچھے دس زلیخا کدھر گئی عماری ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا باغ کتھے گلزاراں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے خدمت گاراں
یوسف پچھے دس زلیخا گئے غلام کتھائیں ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں سیاں
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے اوہ دائی
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے سرداری
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ایہ سختیاں چایاں
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ایہ درد اٹھائے
یوسف پچھے دس زلیخا ایہ کیا گریہ زاری ہُ
یوسف پچھے دس زلیخا کی مشکل سر آئی ہُ

کہے زلیخا نام تیرا لے کھادے لٹ جہانے
کہے زلیخا قدم نہ پایو اُجڑ گئے تدا ہیں ہُ
کہے زلیخا خاک رولیندی اج عمارت والی
کہے زلیخا اج نتھاویں سئے ملکاں دی والی
کہے زلیخا بید ولت دے ویکھ دلوں ہتھ خالی
کہے زلیخا اُلّو بولن میریاں وچ مکاناں
کہے زلیخا ڈِگدے جاندے کھا کھا درد ہولائے
کہے زلیخا پلنگ وچھوڑا فرش میری دلگیری
کہے زلیخا ہجر تیرے نے لٹی زور دھگانے
کہے زلیخا نام اہناں دا پاس نہ آکھیں میرے
کہے زلیخا بندیوں ناں لیاں نال فریباں!
کہے زلیخا جہل ہاوڈائے غم تیریدیاں واہیں
کہے زلیخا اوہ بھی گذرے سر صدقے وچ تیرے
کہے زلیخا عشق تیرے بھتیں کمبل ملی پرانی ہُ
کہے زلیخا نام تیرے تے وار و واری وارے
کہے زلیخا تیرے ناموں لٹ گئے سے شہری
کہے زلیخا عشق تیرے نے ساڑ سجھائی ساری
کہے زلیخا خزاں فراقت جھاڑ گئی گل خاراں
کہے زلیخا چھوڑ سدہایاں اندر درد ہزاراں
کہے زلیخا نظر نہ آئے جاندے میرے تائیں
کہے زلیخا جان غم لٹی چھوڑ گھراں نوں گیاں
کہے زلیخا درد میرے بھتیں کردی پھرے دہائی
کہے زلیخا درد تیرے نے لٹ کھڑی اوہ ساری
کہے زلیخا تیں بھتیں کیتیاں پیش میرے ہن آیاں
کہے زلیخا ظلم کمائے انت میرے سر آئے
کہے زلیخا عشق تیریدی ایہ خاصیت بھاری
کہے زلیخا عشق تیرے نے چا آتش وچ پائی

یوسف پچھے دس زلیخا کویں تیرے دم بیتے
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں کر حال گذائے
یوسف پچھے دس زلیخا کویں سکھیں دم بیتے!
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں کر عمر وہائی
فرمایا دس کار تیری دی کس نے ذمہ واری
فرمایا دس کون کریندا اج تیری غم خواری
فرمایا دس کون پیاری تیرا درد ونڈاوے
فرمایا دس گلاں کر کر کون تینوں پرچاوے
فرمایا دس تکیہ تیرا کی کجھ ہے ہر ویلے
فرمایا دس قسمت تینوں کیا طعام کھلاوے
فرمایا دس شربت شیریں تینوں کون پلاوے
فرمایا دس دردی ہوکے کون سنے دکھ تیرا
فرمایا دس وقت مصیبت کون سنے فریاداں
فرمایا دس اج زلیخا کتول دل دی ڈھوئی
فرمایا دس اج زلیخا کس نوں کریں ندائیں
فرمایا دس اج زلیخا کس تھیں ہے دل کھٹا
فرمایا دس درد تیرے دا کون طبیب سدائے
فرمایا دس دن تے راتیں تیرا فرش کیہائی
فرمایا دس کون زلیخا تیرا فرش وچھاوے
فرمایا دس تیرے تائیں کیڈک ہے بیماری
فرمایا دس اج زلیخا نال کدہے دلدارا
فرمایا دس سون ویلے تیرا کیا سرہانا
فرمایا دس دھووے تیریاں کون کوئی پوشاکاں
فرمایا دس کیوں کر گذرن تیریاں دن تے راتاں
فرمایا دس کیویں زلیخا تیرا وقت وہاوے
فرمایا دس اج زلیخا نال کدہے ہیوندی
فرمایا دس دکھ تیرے دا اج علاج کیہائی

کہے زلیخا دم دم یوسف زہر پیالے پیتے
کہے زلیخا وچہ وچھوڑے دوزخ دے وچ جالے
کہے زلیخا دکھ تیرے تھیں سکھ تصدق کیتے
کہے زلیخا رون باہجوں گھڑی نہ گذری کائی
عرض کرے سب عشق تیرے نے میری کارگزاری
عرض کرے غم درد وچھوڑا تے ہور گریہ زاری
عرض کرے دکھ ونڈن والا کوئی نظر نہ آوے
عرض کرے پچھتاوا بھارا ہور مجبوریوں ہارے
عرض کرے وچہ فرقت تیری آہ غماندے سیلے
عرض کرے اگ برہوں والی جیندا مزہ نہ آوے
عرض کرے دل جگر غماں تھیں خونی جام پلاوے
عرض کرے دکھ سندا میرا تیرا عشق لٹیرا
عرض کرے محض ہجر پکارے تیریاں دور مراداں
عرض کرے در تیرے باہجوں ہور نہیں در کوئی
عرض کرے دربار خدا دے میریاں سوز دعائیں
عرض کرے بت بیوس کولوں جو عملاں دا وٹا
عرض کرے اوہ وصل تیرا اک جو میں ہتھ نہ آوے
عرض کرے پر گھنڈے سولاں جیندا نام جدائی!
عرض کرے اوہ وہم پرانا جو اج عشق سدائے
عرض کرے بیماری میری دو عالم تھیں بھاری
عرض کرے دلدارا میرا شوق تیرے تھیں سارا
عرض کرے میں سوواں ناہیں جاگدیاں مر جاناں
عرض کرے بے غمدے تین دو اکھیاں نمناکاں
عرض کرے جل بلدی رہنا کر دردا ندیاں باتاں
عرض کرے غم آوے تاوے پانی ہنجو بڑہاوے
عرض کرے دکھ لگے مینوں میں وکھاندی ہندی
عرض کرے اوہ معلم تینوں میں تھیں پچھ نہ کائی

یین یوسف بیماریاں والی میریاں کریں دوائیں
باہوں پکڑ دلاسا دیویں جھڑک نہ دور ہٹائیں
جے اج میریاں زاریاں سنیاں حضرت رحم کمائیں
مان ٹٹی دیاں سن لے کوکاں درد بھری دیاں چیکاں
تازی نوں کھلیار کھلوتیا سندیاں میریاں آہیں لے
تے متعجب ہوویں ناہیں ویکھ میرے دکھ بھارے
جے میں جل بل گئی جہانوں تے ہن رہی نہ کائی
وگدی گئی دلوں کاتی تیغ برہوں دی خونی لے
بلدے گئے دمادم لاہنو دلدیاں صبراں تائیں لے
رچدے گئے ہڈاں وچ میرے درد قفیئے تیرے
دمدم آتش برہوں والی گئی ہڈاں نوں کھاندی
زور و نور شہود تیریاں میں ول چمکاں پیاں
جھکدیاں آیاں تیریاں تاہنگاں پیر و پیر اگاہاں
خونوں خون ہویاں رت بھنیاں اکھیں دکھ سٹریاں
نور و نور ہویا دل میرا درداں صقل چڑھائی
اڈدے گئے سبھے رنگ میرے وانگوں تند ہوئی
ٹٹدے گئے تعلق میرے خود تھیں ہئی پرانی لے
ہے رنگاں دیاں ندیاں وگیاں نور سیاہ نہلائی
چھٹدے گئے لوازم میرے دم دم وچ جدائی لے
عالم سوز تیرے چمکاریوں میں یک رنگی پائی
توہیں اندر توہیں باہر جیکیوں عالم سارے
مست الست جنہاں ندیاں اکھیں عہد نہ جنہاں بھلائے
میں یوسف اوہ ملکاں والی مغرب دی شاہزادی
سن یوسف بھر ہنجوں اکھیں رو رو کے فرماوے
کہے زلیخا عرض کراں میں جے ہووے منظوری
چپ رہاں جے کریں نہ کاری دکھ جھلاں مجبوری
جے توں عرض قبولیں ناہیں کراں نہ عرض ضروری

ویکھ میرے دکھ اُچے ٹلے روندی چھوڑ نہ جائیں
بحر کرم وا جاری تیرا جام وصال پلائیں
مردی ویکھ نہ چھوڑ سدھائیں واد میری ٹرجائیں
یوسف ویکھ کرم دی اکھیں عشق لگایاں لیکاں
عمر گئی وچ تیرے راہیں تے ہن طاقت ناہیں
تے دکھ ویکھ نہ عیب لگائیں روندی بڈھے وارے
او ہا عشق قدیمی تیرا اجے نہ گھٹیا رائی
جیوں جیوں گئی اساڈے کولوں قامت دی موزونی
جیوں جیوں گیاں میرے تن تھیں شوخیاں تیز ادائیں
جیوں جیوں زور تواں بدن دے گئے ہتھوں چھٹ میرے
جیوں جیوں تیرے وچ وچھوڑے مدت گئی ونہاندی
جیوں جیوں تھیں صفتاں میریاں خانی ہوندیاں گیاں
جیوں جیوں میں اس میں کہنے تھیں ہٹدی گئی پچھاہاں
جیوں جیوں حسن عقیق تیریدیاں میں ول الالیاں ہٹ ہیاں
جیوں جیوں میں متلون ہو ہو وچ تلوین سمائی
جیوں جیوں میں وچ بحر تلوّن تیں ول رہڑ وی آئی
جیوں جیوں تیریاں وچ فراقاں میرا رہیا نہ کائی
جیوں جیوں پھردی گئی بندیاں زلفاں تے چٹیائی
جیوں جیوں ڈھک تیرے ول آئی تیوں تیوں شوق جلائی
جیوں جیوں وچ آئینے دلدے بہہ بہہ نظر وکائی!
جیوں جیوں ٹٹ اضافت تیتھیں رہڑ گئے سب پارے
جے اکوار تکن وکھ میرا رہن سرشک نہلائے
ویکھ اکھیں اج عشق تیرے نے کیڈ گھتی بربادی
منگ زلیخا جو اج حاجت اللہ کرم کماوے
جے توں پکا قول نہ کریں لکھا صبر صبوری
عمر گئی جیوں تھیں روندی باقی کرساں پوری
دور ہوئی میں وچ مہجوری سٹر مرسل وچ دوری

یوسف نے فرمایا ور وچھوڑ اندیشے سارے
جو منگیں سو دیون ہارا پوریاں کریں آساں نوں
عرض کرے دو اکھیں اول ملن ہیئوں تیں ویکھاں
سن یوسف دربار الٰہی عجزوں عرض گذاری
عرض ہوئی مقبول جنابے اکھیں اگھڑ آیاں
یوسف تائیں اکھیں ڈٹھس جاں کھلی بینائی نوں
پائی ہوش اٹھی پھر کہندا یوسف دوجی واری
عرض کرے اوہ جوانی جو تیں منظوری آیا
ایہہ بھی یوسف عرض گذاری پئی قبول شتابی
لعل بدخشاں وانگوں دسے سر انگشت عنابی
زلفاں ولوں نغدے گرمے جھل پیاں دو نرائیں
حور یمانی دند چنبیلی یا تارے آسمانی
موزونی وچ لباں سوایاں جاں لالی وچ آیاں
لہر حسن دی ٹھاٹھاں مارے پیشانی پر سارے
مژگاں نوک کرشمیوں قاتل قوس بھواں تھئیں اڈیاں
چوداں برس عمر دی بالی ظاہر نظری آئی
شعلہ حسن جوانی والا لاٹ بلی دس آوے
متاں دسے توں صورت اسدی کشش کرے لیجاوے
تیجی واری کہے زلیخا عرض رہی اک بھاری
کرلے عقد نکاح اساں تھیں ہن نہ تاب جدائی
تدوں جبرائیل جنابوں آن سلام سنائے
او پدرش تیرا تے اس دا عقد کیتا میں یارا
رہی ملاوٹ تل ایہہ منگدی تے کجھ ہتھ نہ آیا
اس دروازے جو کوئی آوے خالی ہتھ نہ جاوے
اٹھ زلیخا دے تن ملیا پر جسم ملک فرشتے
جاں یوسف نے صورت ڈٹھی جوش محبت چایا
وچ محلاں داخل کیتس زینت تے زیبا یوں

کمی خزانیاں رحمت ناہیں اللہ دے دربارے
تدوں زلیخا دل وچ جاتا لگیاں ملن خلاصاں نوں
منگ خدا تھیں لے دے یوسف جے میرا نوچہ پکھیل
یارب بخش زلیخا تائیں پھیر اکھیں اک واری
کھل پیا سو نور رجابوں چمک پیاں روشنائیاں
رخ پر نور نظر وچ آیا بے ہوشی وچ آئی
ہو مراد کمائی دل دی آکھ سنا کہانی ساری
آکھیا ہن اوہو حسن جوانی بخش جمیل خدایا
ویکھدیاں قد سدھا ہویا چڑھیا رنگ گلابی
چہرہ چندروں دون سوایا جیوں روشن مہتابی
گیسو تار کناریوں لٹکے ناگ سمن وچ گھاتیں
سیب زنخ وچ غبغب ڈونگھا ٹھمن گھمیانی
سورج وانگوں دو رخسارے جھڑیاں نور لگیاں
کالی رین ستارے وارے زلف سیاہ دے تارے
وچ دو چشم وچارے جن دے کالیاں راتیں جڑیاں
زہرہ وانگ فلک دے سر تے دیوے حسن وکھائی
یوسف ویکھ جمال جوانی مڑ دو چشم لوکاوے
شکل زلیخا پریوں سوہنی نہ دل تاب لیاوے
منہ لکانہیں ہن یوسف اوہ بھی سن لے ساری
یوسف چپ پیغام اوڈیکے کہے جواب نہ کائی
ہن جو میں کہے زلیخا پاک اللہ فرماوے
دردوں غموں زلیخا تائیں بخش دتا چھٹکارا
اج سوال اساں تھیں کیتا جو منگیا سبھ پایا
ارحم اکرم میں رب صاحب جو منگے سو پاوے
حسن اگے تھیں دونا ہویا وانگوں حور سرشتے
حکمے نال خدا دے اوتویں اس تھیں عقد کرایا
جو کجھ لائق حاضر کیتس شان شرف ودیا یوں نہ

یوسف نے وچہ خدمت اُسدی باندیاں بہت کھڑایاں
یوسف اتے جویں زلیخا سی احسان کمائے
زریں تخت جواہر جڑیا بیٹھن نوں استائیں
وصلوں مقصد حاصل کیتے دلدی مرض گوائی
صحی سلامت پائیں یوسف رانہ پچھے دس آیا
تے فرمایا ویکھ زلیخا جو تدہ طلب حراموں
کہے زلیخا نہ تجھ یوسف میرے وس نہ کائی
آیا یوسف جاں گھر اُسدے اول وقت جوانی
جاں ہن ویکھن حاصل ہویا ویکھے سوسو وادھی
دم دم شوق محبت اُسدا دل تے غالب ہویا
صبر گھڑی بھر مشکل دسے ہن اُسدے دیداروں
صدق کماویں تے کجھ پاویں ایدل سمجھ کداہیں
آہے جدوں زلیخا وصلوں دلدے مقصد پائے
دل ول عہد الست ازلدے قوی نبھایا لوڑے
وحدت دریوچہ آن سمائی چشم دلے تھیں کھلی
شوق وصال گیا اک راتیں اس تھیں یوسف پیارا
یوسف پکڑی اوہ اُٹھ دوڑی یوسف مگر پیاسو
لبے زلیخا نسی جاوے تے یوسف فرماوے
کہے زلیخا تیں تھیں چنگا لبھ گیا ہیں تائیں
تے مست کہیں وفاؤں خالی اوہو ہاں میں بردی
تدنوں حضرت یوسف تائیں اللہ دے درباروں
آسانی تھیں سختی ہووے سختی تھیں آسانی
آیا اک دامن تیرا اس نے پاڑ وکھایا
تسیں برابر اج وچہ عشقے پر کجھ فرق ایہا ای
کر رخصت جبریلے تائیں یوسف شکر گذارے
شکرانے وچہ عمر گذاری دوہاں شکر گذاراں
ایہہ یاراں پیغمبر ہوئے اپنے وچہ زمانے

جو اُسدے گھر خوشیاں پایاں اس تھیں ودکریاں
یوسف نے دو چنداں اس تھیں خوشیاں عیش کرائے
رنگ برنگ محل سنہری خاص معلے جائیں
بعد زلیخا دوجی عورت ہور نہ کیتی کائی
کامل عشق زلیخا والا تاں یوسف نے پایا
اوہ چنگا یا ہن ایہہ چنگا ظاہر دس کلاموں
راہیوں دوریئی سال سہیلی عشق خواری چائی
اکھیں کدہی نہ ڈٹھی اُسدی ایہہ صورت نورانی
تے ایہہ صورت ڈھہندی جاوے جان جگر وچہ پیاسی
اُسدے وانگ برہوندی منزل آخر آن کھلویا
بدل زمانہ ظاہر ہویاں دلبریاں دلداراں
میدانوں جے لنگ کھلوویں تھاں نہیں تدہ تائیں
صورت چھوڑ جھکی دل معنے راز عجب دس آئے
علموں عین اکو حق پایا غیر تعلق توڑے
عشق حقانی غلبہ کیتس ہور محبت بھلی
یوسف طلب وصال کرے تے اوہ پھر کرے کنارہ
پکڑ پلو تس کھچن لگا جامہ پاٹ گیا سو
اوہ تیرا ہن عشق زلیخا میتوں نظر نہ آوے
اُسدے اٹھ حضور دل یوسف جاواں وس کتھائیں
پر وچہ صبح شعاع شمع دی ایڈ ظہور نہ کردی
جبرائیل سلام لیایا تے پیغام اسراروں
عشق زلیخا تیں دل آیا حکم الٰہی رحمانی
اوہا حال ایہی اج تیرا جو ہن نظری آیا
توں ول حق تے ایہ اُس ویلے سی طرفے تریائی
واہ وا جنت زلیخا سندے ملے مراتب بھارے
تے فرزند زلیخا جائے چھ حملاں تھیں یاراں
واہ وا عشقا گیوں نہ خالی پہتوں انت مکانے

ملیا رب کفایت ہوئی مقصد دوہاں جہاناں ۔ پکڑ دلا راہ جاوہ نہ بھلا کائی روز زمانہ

سُننا اہل کنعان نے احسانات حضرت یوسف کو بصورت قحط سالی اور آنا برادران یوسف کا مصر میں واسطے خرید غلے کے اور شفقت حضرت یوسف اُن پر اور بعد دریافت حال طلب کرنا بنیامین اپنے برادر کو اور رہودا کا مصر میں رہنا

اے دل کھول پرانے دفتر بھرے فراقاں والے ۔ درد منداں دے دل دیاں آہیں پڑھ پڑھ غم دیا چالے

جاں یوسف دے بندیخانے وردیں حال وہاون ۔ جبرائیل سنیہا دتّس ویر تیرے ہتھ آون

توں ہوویں سلطان مصر دا خلق جھکے در تیرے ۔ غلہ ہوگ تیرے وچ قبضے پوسی قحط چوفیرے

آون گے وچ حال نتانے ویر تیرے متیرے ۔ سٹ گئے من اک دن تینوں اندر کھوہ اندھیرے

جاں ہن شاہ مصر دا ہویا یوسف اوت زمانے ۔ غالب قحط پیا جگ سارے اٹھیا صبر جہانے

خود غلہ ورتاوے یوسف ہتھیں نال اندازے ۔ مسکیناں نوں خورش کھلاوے کر کر آپ آوانے

دن تے رات ضیافت خانے کھلے رہن ملغا ۔ پردیسی تے مفلس بھکھے کھاون لوک تمامی

پیا آوازہ ملکاں اندر یوسف دے احساناں ۔ آن ڈھکی ول مصرے خلقت ہر ہر ملک مکانوں

ہن بھائیاں نوں ہنت اوڈیکے یوسف نبی پیارا ۔ تے بھائیاں دے ملنے خاطر قصد اٹھائیس بھارا

چوکیاں گرد مصر بہائیاں اک اک دی سرداری ۔ ہر اسوار رکھائے پنج سے وچہ فرمانبرداری

حکم کیتا سو گردے گردے خبر رکھن ہر حالے ۔ وچہ مصر بے خبر نہ آون لوک قوافل والے

اُنہاں پاس ضیافت خانے رکھنوں ہور خزانے ۔ پردیسی کرواناں تائیں روکن ایس مکانے

دیہن طعام ضیافت اُنہاں کر کر خدمت گاری ۔ ملک پچھن تے مسکن ناموں حال حقیقت ساری

کون اہیں ایہہ کیہڑے تھاؤں کیوں اس طرفے آئیا ۔ کس اولاد کیائی مذہب چلے کیا اسباب لدایا

ایہہ حالا لکھ چوکی والا اول عرض پہنچاوے ۔ حکم ہووے کرواں مسافر تداں مصر وچہ آوے

ایہہ بھائیاں دے ملنے کارن یوسف عقل دوڑائی ۔ مت اوہ آن مصر تھیں جاون بے خبرے مڑ بھائی

جو قیمت کو حاضر آنے خالی مول نہ جاوے ۔ تے یوسف سرمایہ تھوڑی موڑ نہ مول ہٹاوے

جو کرواں چلے پردیسوں لے اول مہمانی ۔ آن مصر وچہ داخل ہووے بعد حکم سلطانی

شتر ہووے اک پُر کر غلہ جو کوئی مُل لیاوے ۔ دھڑیاں ست اناج زیادہ باجھوں مُل دیواوے

خاطر خدمت کرے اوہی جو کوئی روندا آوے ہسدا جاوے صفت سناوے جاں وچہ دیس سدھاوے
اکا نرخ سیانہ کیتیس اول آخر تائیں آون کھاون لوک ہزاراں ہر دم کرن دعائیں
ملکاں وچہ پھیرے گیاں یوسف جیہیں وڈیایاں کہن عزیز مصر دے والی خلقاں تار وکھایاں
تخت مصر دے والی تائیں کہے عزیز لوکائی یوسف نام عزیز سداوے خلق کرے وڈیائی
اڈک کال جگت وچہ دھاناں ہتھ نہ آوے دانہ طبق زمین وچہ جیہے ناہیں باہجوں مصر ٹکاناں
سبھکی خلق سنیندی واراں کرن پکاراں سارے غلہ جمع تراز وقایم اج وچہ مصر دیارے
خلقاں الٹ پیاں ول مصرے آون لین مراداں کرن دعائیں راضی جاون خوشی کرن دل شاداں
شامی لوک جو آون جاون پاون فرحت بھاری شام ولایت شاہ عزیزوں جا جا صفت کھلاری
کرواناں جیہڑے گھیرے لہندے آن اندر کنعانے سی یعقوب نبی دا حجرہ تنہا ایس مکانے
پاس نبیدے مصروں آیاں صفت کہی سوداں وانگ عزیز مصر دے والی ہوگ نہ وچہ جہاناں
نوری شکل بہشتی صورت شیریں بات پیاری مسکیناں پر رحمت کردا بیماراں غمخواری
خیر کرے خیراتاں جیہیں آپ طعام کھلاوے شور جہان رہے لس گردے ستھے وٹ نہ پاوے
دوروں گیاں ضیافت خانے کتنے روز لنگھائے تھوڑی بہت بضاعت والیاں مول نہ موڑ ہٹائے
ہوراں نوں آپ کھلاوے کھاندا نظر نہ آوے کرے عدالت دن تے راتیں نیند نہ اسنوں آوے
سکھیں ملک وسایا سارا ظلموں رسم ہٹائی اساں نہ سنیاں دیس مصر دے ظلم کنندہ کائی
رہزن چور نہ ٹھگ مکاری ملک امن وچہ سارا دیس سبھی مہمان اسی دا صدقوں کرن گذارا
چھوٹے بڑے عبادت اندر ساوں نظری آئے الحمد للہ ورد زبانی لوک سبھی دس آئے
تقوے وچہ امانت پورا ہر ہر نظری آیا شاہ عزیز کیائی چنگا جیہدا عالی سایہ
خلقاں وچہ سیاست اسدی تے الفت وچہ جاناں اُس وچہ نقص نہ ڈٹھا کوئی کہے پوکار زمانہ
نیویاں اکھیں خوف الٰہی دلبر رحم کرم دے جیہیں جیکوئی کرے زیارت اسدی چھٹے درد الم تھیں
خلق حلیم کریم طبع دا عقل فراست بھاری جے مسکین پوے لس نظری پچھے حالت ساری
ایسا سرد عمر وچہ سانوں ہرگز نظر نہ آیا جویں عزیز مصر دے والی پایۂ عالی پایا
سن سن کے یعقوب پیغمبر دنگ رہے تعریفوں شاہ عزیز ملی ایہ نعمت کس دے قرب شریفوں
ایہ خصائل باہجہ پیغمبر مشکل نظری آون والی مصر پیغمبر ہوسی صفتاں ایہہ فرماون
کی جاناں ایہہ کسدا بیٹا جیہدی شان ایہائی اُس نوں کون اجیہا ملیا جو کر پار گیائی
وائے دریغ ہوندا تن زوراہیں وچہ مصر سجاندا کر کے آپ زیارت اسدی دلدے درد گواندا
یوسف میرا سب جیہیں سوہنا اوہ بھی سوہنا سنیاں کر دیدار تسلی ہوندی جگر وچھوڑے پنیاں

اوہ مسکیناں حال پچھینداں میں پچھداں تائیں
اوہ بھکھیاں نوں روٹی دیندا کر کر لطف سوایا
بے وطناں پر شفقت کردا میں لیندا اس ساراں
اوہ ننگیاں پوشاکاں بخشے کرے کرم تنہیں سایہ
میرے یوسف ننگے تائیں ہووس کجھ پہنایا
پیغمبر ایہ حال چتارے یوسف دے دکھ سارے
تے یعقوب نبی نوں اوّل ڈلوں محبت دھانی
جاکر ولن آتا را کردے حجرے پاس مدامی لے
حسن حسن کے وڈیائی اسدی رہے محبت بھاری
قحط پیا کنعان ولایت بھکھی مرے لوکائی
گوسفنداں مر گیاں سبھے ہوئے حال نتانے
ہو کے جمع پدر دے اگے حاضر آن کھلوئے
چالی سال ہوئے تیں حجرے یوسف دی وچھڑواں
ساتھیں گل نہ کریں کداہیں سال گئے ہو چالی
مال غلہ سب گیا اساتھیں کھانا ہتھ نہ آوے
کرو دعائیں عرض گذارو اللہ دے دربارے
سن پیغمبر نے فرمایا فرزنداں دے تائیں
تے میں اسدیاں صفتاں سنیاں لوکاں حال سنایا
مسکیناں تے رحم کریندا بھکھیاں دی دلداری
ہتھوں سخی زباں نوں مٹھا پورا وچ احساناں
ٹر جاو فرزند وچھیدے ناقیاں دی اسواری
فرزنداں نے عرض گذاری اساں بضاعت ناہیں
شرم اساں جا اسدے اگے کھوٹا مال لیجاناں
نبی کہے کم قدر بضاعت اوہ موڑ ہیندا ناہیں
دوجی واری عرض گذاری فرزنداں رل اگے
نبی کہے اوہ خود مسکیناں بہت پیار کریندا
پھر فرزنداں عرض گذاری تے سجے اوہ ہٹاوے

اک مسکین میرا پت یوسف ڈٹھا دس کداہیں
میں پچھدا جے یوسف میرا بھکھا نظری آیا
وطن وچھنا یوسف ڈٹھس سب جے کتے وچ ہزاراں
میں پچھدا کدی یوسف میرا جے اس دے در آیا
صورت سوہنی ویکھ کداہیں ہووس رحم کمایا
مصر عزیز عزیز مصر دا مڑ مڑ نام پکارے
کرواناں تیں صفت عزیزوں سندا رہے کہانی
نبی خدا دا شاہ مصر دی سندا صفت تمامی
شاہ مصر پیغمبر ہوسی اس وچ خوبی بھاری
پیغمبر دے پتاں قبضے اینڑ رہیا نہ کائی
نے کجھ ہتھ نہ پلے رہیا دردلاں وچ دھانے
یا حضرت اج سن لے عرضاں نین انجھوں بھر روئے
نکل ویکھ احوال اساڈا کال آوڈایاں کرداں لے
حالت ساڈی ویکھیں ناہیں درد مصیبت والی
اہل عیال دسن ترڑفیندے تے کجھ پیش نہ جاوے
رزق ملے دکھ جان اساڈے تے دلدے غمسارے
سنیاں بہت اناج رکھیندا ملک مصر دا سائیں
طبق زمیں پر ہورا جیہا سفنے وچ نہ آئیا
دوروں گیاں دیوے مل غلہ کردا دور خواری
اہل اللہ دا بہت پیارا حال دسے کرواناں
میرا جا سلام پوچاوو آکھ ایہا میں بھاری
سوچ داں نے درہم کھوٹے ساڈے پاس سائیں
رد کرے دھک لڈھے سانوں پھر دس کتھے ٹکانا
اس تھیں خالی مڑ کوئی آیا سنیاں نہیں کدائیں
بلن اساڈے نہ پوشاکاں ننگ اساں نوں لگے
مفلس نوں اوہ دھکے نہ لڈھے قدر لباسوں منہ
پھیر علاج کیائی حضرت مقصد حاصل آوے

فرمایا کہہ نسب سنایو پہلاں اولاد خلیلوں
مڑ کہندے جے نسب نہ منّے پھیر کیہا ای چارا
کریو عرض وطن تھیں آئے پونچی قصر لیائے
آیاں تے کر رحم عزیزا دیسی رب جزائیں
سن ہو شاد کہیا فرزنداں ہوئے صبح روانہ
انہاں کہیا اساں خبر نہ کائی کدے نہ حال وہائے
اول جاں تک اذن نہ ہووے وچ حضور نہ جایو
وچ دربار کھڑے ہوا دیوں چپ رہیو ہوشیارے
لا نیچے تکے دھیان نہ کریو رہے نظر ول شاہے
جداں اجازت ملے وطن دی پھیر نہ عرض لائیو
بے ادباں مقصود نہ حاصل ستے درگاہ نہ ڈھوئی
سن فرزند تیاری کردے ناقیاں دی اسواری
ایہہ سارے وس وچ شتابے جو ول مصر سدھائے
جاں تے یوسف باپ وچھناں تے کنعان زمینوں
ایہہ جھُرے وچ نال پدر دے اندر خدمت کاری
جیوں یعقوب فراقوں روندا یوسف دے وچ غم دے
بنیامین پیارے تائیں باپ نہ کدے وسارے
اسنوں باپ وچھوڑے ناہیں ساعت گھڑی گذارے
کٹ بنی اسرائیل مسافت مصر نواحی آئے
ہتھ مہاراں ناقیاں اُتے چند ولی روشن شکلاں
اوجیہے جوان بہادر عمرے نظر نہ آوئے
لوں لوں ذکر الٰہی بولے تسبیحاں تکبیراں نے
ایہہ کوئی ولی خدا دے ہوون جانا چوکیداراں
حاکم چوکیداراں والا ویکھ انہاں ول آیا
صاحب زادیو کتھوں آئے کت جا دولت خانے
انہاں کہیا کیوں پچھیں یارا کم کیہا ای تیرا
وچ ضیافت خانے شاہی اول ہوگ اُتارا

اسرائیل نبی دے بیٹے صدق صفا دلیلوں
فرمایا پھر عجز سنایو تے جیوں حال آوارہ نے
دھک نصیباں ایت پہنچائے آئے نال قضائے
سنیاں صفتاں کٹ مسافت یہتے تیرے تائیں
نہی کیتے آداب کیائی کہو اگے سلطاناں
دس حضرت آداب کیائی تا یعقوب سنائے
اذن ملے تے حاضر ہویو پچھے نہ الائیو نے
آکھیں اندر گل نہ کریو جاں ہو سو دربارے
تھکدی گل سنایو تھوڑی جاں او پرسش چاہے
ول سلطان نہ پشتاں کریو پچھلی پیریں آئیو نے
تے منزل مقصود نہ ہتا باجھ ادب ہتھیں کائی
کر کے گئے سلام پدر نوں سارے چاندی واری
بنیامین رہیا اک ہیو ہتھیں خدمت نت گذارے
الصلح ہتھیں ہیو کردے تسلی حضرت بنیامینوں
ویر وچھناں وانگ پدر دے کردا گریہ زاری
اینویں بنیامین دلے وچ کھاندا زخم الم دے
سبھت صحبت کردا اس تے جھدا ناں پیارے
ٹوردا تا ول مصر نبی نے دس فرزنداں تائیں
حاکم چوکیداراں تائیں ایہہ دوروں دس آئے
صاحب شان جوان بہادر ویکھ گیاں اڈ عقلاں نے
ایہہ جوانی رخ نورانی چند مدہم کر جائے
پر پوشاکاں تن پیوندی جیوں کر حال فقیراں
نور انہاں پیشانی چمکے وردیاں رحمت باراں
شوکت شان انہاں دا ڈٹھا نیہوں سیس نوایا
کی مذہب تے نام کیائی چلے کس مکانے
اس کہیا ایہہ حکم عزیزوں کم ایہا ای میرا
لے جداں ول مصرے جا سو حال کہو جاں سارا

کہن اسیں کنعانوں آئے ہاں فرزند نبی دے
ہاں اولاد خلیل اللہ دی پیو یعقوب پیغمبر
اس کہیا کی کم لتا ہیں مطلب انہاں سنایا ہا
ایہہ گل سن سر نیویں کر کے سبھناں نیر وہائے
حاکم کرے تسلی انہاں ویکھ انہاں ندیاں آئیں
وچہ دلاں کجھ فکر نہ رکھو ہو ضیافت خانے
تے تسیں سچے نظری آؤ پیغمبر دے پیارے
حاکم سن سب چوکیداراں کردا خدمت گاری
تے بنی اسرائیل تمامی شکر کرن لکھ واری
پھر حاکم لکھ عرضی گھلی یوسف دے دربارے
وچہ کنعان وطن فرماون ایہہ پیغمبر زادے
سچ زبانی سچی بولی حلم کلام صفائی نہ
قصد حضور ہوئے آحاضر پڑیاں شاناں والے
سوہنیاں شکلاں کامل عقلاں بھولاں کماناں والے
حدوں ودھ انہاں زیبایاں خوبیاں نوچہ سوہاندے
حکم ہووے دربار پہنچاواں یا بیٹھے کھلیاں رالی
لے یوسف ہتھ عرضی تائیں حرف پڑھے دو چارے
معلم کیتا بھائی آئے نعرہ چھٹ گیا سو نہ
تڑفے پیا زمیں تے یوسف لاٹ بلے وچہ سینے
چالی برساں بعد بھراواں ہیں دل پھیرا پائیا
چھوڑ گیا ندا چھپیا ہویا آئے پت پدر دے
ویکھ امیر وزیر کچہری یوسف دے احوالوں نہ
قاصد کی پیغام لیایا جھورا دردا الم دا نہ
کی کجھ حرف دکھاندا بھریا لکھیا لکھنے والے
ہوش پئی جاں یوسف تائیں حکم کرے دربارے
سنیاں حکم گئی سب خلقت باجھ وزیر تمامی نہ
عرضی پکڑ پڑھے چا ہتھیں رووے زار وزاری

دادا پاک اسحاق اساڈا ساڈے پاک عقیدے
باپ بھجائے مصرے آئے طرف عزیز تو نگر
پھیر نیچے کی قیمت غلے ہتھ لساں سرمایا
ایس ہتھاں تھیں خالی آئے پونجی فقر لیائے
سے پیغمبر زادیو حضرت صبر گزر رو ونا ہیں نہ
اس درگاہے خالی آیا کھڑدا مال خزانے
چہر مبارک وچہ شاڈے رحمت جلوہ پارے
رکھے وچہ ضیافت خانے خدمت خوب گذارئی
او عزیز مصر دا والی جیہدی بخشش بھاری
اک کروان آئے اج شاموں دس گنتی وچہ ہلے
وانگ فرشتیاں نوری شکلاں تے سب ولی خدادے
عقل بڑی تے ادب گھنیرا ذکر فکر دانائی نہ
نیویاں اکھیں شرماں والے تے ایماناں والے
پیغمبر دے پت پیارے صاف زباناں والے
تے ایہہ تین غلہ ہن آئے گھیر قضائے آندے
عرضی پیش گذارے قاصد کر کے ادب ہزاراں نہ
اوہ شامی کنعانوں آئے پیغمبر دے پیارے
پئی عشق جھڑ تخنوں یوسف دھرتی آن پیا سو نہ
بیٹیوں بت او ڈیک جنہاندی آئے ایس زمینے نہ
نقش پدر دا اکھیں اگے غم دے جوش لیایا
عمراں پچھے ملنے آئے وچھڑیاندے گھر دے
حیرانی وچہ ہتھ ملیندے روندے حال ملالوں نہ
ایہہ کی حرف تیرے وچہ نامے بجلی بان قلم دا نہ
شعلے وند دکھاویں قاصد کیتے آن حوالے نہ
مرد کچہری والیو جاؤ اٹھ گھراں نوں سارے
تے یوسف پر جگر عماں تھیں دل نوں بے آرامی
پیغمبر دے بیٹے آئے ناقیاں دی اسواری

سنے اوہ بڑیاں شاناں والے سوہناں شکلاں والے
پھر قاصد نوں پاس بلایا پچھے حال زبانی
کیا لضاعت پاس لیائے تے انہاں حال کہانی
قاصد کہندا پر سوں آئے پیغمبر دے پیارے
تن پوشاکاں پرزے پرزے تہ بر تہ پیونداں
یوسف سنکے ودھیرا رویا نین وگن پرنالے
کردا عرض وزیر ادب تھیں یا حضرت فرماؤ
کرواناں دے ڈیرے آون دن تے رات ہزاراں
ایڈک اگے نظر نہ آئے دردمندی دے چالے
یوسف نے فرمایا رو رو ویر میرے اج آئے
چونکیاں گرد جنہاں دی خاطر کر سامان بٹھایاں
اج فرزند پدر دے آئے یعقوبی تصویراں
خانہ زاد نبوت سندے حق پرستی والے
عالی نسب پیغمبر زادے میرے ویر پیارے
میں رو واں دو گلاں دلوں اک افلاس ستائے
جے پکڑے رب روز قیامت پلے عذر نہ کائی
کہے وزیر تساں نوں انہاں دتا دیس نکالا
فرمایا جیوں نال بھراواں بھایا نہ دورتا را
رہیا وزیر تعجب سن کے صفت کہے سو واری
حاجب نوں لکھ گھلیا یوسف مہر لگا پروانہ
پیغمبر دے بیٹے ہرگز پاون نہ تکلیفاں
شیریں آب پلاؤ شربت چنگی خورش کھلاؤ
خوب لباس نہاں پہناؤ کھلے فرش وچھاؤ
تن دن رات انہاندی خدمت خوب کرو مہمانی
حاجب نوں پروانہ پہنچا حکم بجا لیا ئیا
آپ سنے اسواراں پنج سے کردا خدمت گاری
اس دن تھیں حضرت یوسف چونکیاں سبھ اٹھایاں

پڑھ پڑھ عرضی روندا یوسف یاد کرے مڑ چالے
دس پیارے کداں کہ آئے کنعانی کروانیں
پوکاں تن حال کو یہا دس حقیقت بھائی
کیا کہاں میں حال نبیاں وانگ فرشتیاں سارے
شاید حال لپندا ایہائی نیکاں دے فرزنداں
باپ میرے دے بیٹے آئے پھٹیاں جامیاں والے
کون آئے ایہہ حال کیائی اس دا راز سناؤ
اینویں عرضاں نت پہنچایاں لکھ لکھ جو کیداراں
ایہہ کروان کتھوں اج آئے دلدیاں رمزاں والے
نت جنہاں دیاں وچہ اڈیکاں میرے وقت وہائے
اج قدم دل میرے آندا دوروں میرے بھائیاں
ابراہیمی نقشیاں والے اسحاقی تحریراں
شیر شکار بہادر شاہی چابک دستی والے
میں تھیں وڈے بھائی میرے ماہ منور سارے
دو چار حرم گناہوں کھاواں میں پر ظلم کمائے
تے ایہہ مینوں بھلی نہ بھاوے بھایاں دی رسوائی
آپ پچھے اج ہتھ تساڈے کیا کرسو حالا
ورتاں نال انہاندے اونویں ادب رکھیں سارا
واہ گردہ ایہہ کیڈ صفائی فضل الہی غفاری
جھک ادبوں سب خدمت کرلو کنعانی کرواناں
رہن نہیں دل تنگ کدا ہیں وانگ غریب ضعیفاں
بادشاہاں دی لائق کھانے حاضر پیش رکھاؤ
چنگی تھاں اتارا کرلو خوشیاں عیش کراؤ
ایہہ فرزند نبی دے پیارے انہاں ہور نہ ثانی
قیمت دار لباس بدن تے سبھناں نوں پہنایا
شاد ہوئے پیغمبر زادے حمد پڑھن لکھ والی
ویر ملے اوہ جنہاں کارن سے تدبیراں چایاں

سنے حاجب تن چوتھے آیا سے یوسف دے بھایاں
ناقیاں سے جیوں چند چمک دے پیدا ہوندے
وس مرونڈی نوجواناں نالوں وسدی شان سوائی
سوہنے قد عجائب شکلاں لاٹ چہرن رشنائی
اج وچہ مصر فرشتے آئے مصری گلاں کردے
خبر کیاں اج شاہ مصر دا کی ورتے ورتارا
یوسف وچہ جھروکے بیٹھا لے برقعہ منہ پردا
انہیں ڈٹھے ویکھ پچھاتے او ہو یار پیارے
یوسف ویکھ انہاں ول روئے انہاں خبر نہ کائی
جہڑیاں حال اداسی وٹنے وانگ غریباں سائے
پردہ نور رخاں پر چمکن یوسف نظر وگاوے
قبطیاں دے وچہ مصری بولی نہ سمجھن کنعانی
کرن گلاں ایہہ آپس اندر ہوراں سمجھ نہ آوے
یوسف انہاں پچھاتے پرہن یاد نکھیڑ نہ کائی
آجبرائیل خدا دے حکموں انگلی نال وکھائے
تنہاں پچھان رکھی سب یوسف ویکھے حال تماماں
سیریاں خاص محلاں اندر کریو انہاں اوتارا
حکم کرے باورچی تائیں کرو طعام تیاری
فراشاں نوں حکم کریندا اندریں اطلس جامے
دیواریں لٹکایو اطلس چاننیاں چھت تانوں
عنبر عطر کھلارو نافہ خوشبو کرو مکاناں نوں
اک خادم نے عرض گذاری حضرت یوسف اگے
سوتی لعل بضاعت والے مال نفیس جنہاندے
فرمایا تدھ طلب کیائی پچھن حاجت ہوئی
تاں جبرئیل سی فرمایا یوسف کیتی خدمتگاری
خوب کباب عجائب حلوے چاول نال مٹھایاں
آن وڑے ایہہ خانے اندر ویکھن اعلیٰ جائیں

شتر سوار وڑے وچہ مصرے خلقاں ویکھن آیاں
اوٹھنیاں خوش قدم قدا اوڑدوں سوار نہ کہائے
شہر وڑے سے پیغمبر زادے زمین جنبش وچہ آئی
نور چمک پیشانیوں دسکے نین ویکھن انگیارے
سنے ایہہ حال غریبی اندیشے ڈہندے دل ڈردے
بے وطناں ناداراں تائیں کتوں سکے اوتارا
ناقیوں ونے ظاہر ہوئے نظر انہاں ول کردا
نال جنہاندے طفلی ویلے وچہ کنعان گذارے
ایہہ پردیسی حال تساں نے یاں ترٹے بھائی ہو
عاجز حالی دسن ناتلے ڈاواں ڈول بیچارے
نیڑے ڈھکے یوسف تائیں رو دوں صبر نہ ہووے
تے لوکاں نوں سمجھ نہ آوے ایہہ بولی عبرانی
تے ہوراں دی گل انہاں تھیں مول نہ سمجھی جاوے
کون رہیں سیہو دا کہڑے پر جانے سب بھائی
سب یوسف ایہہ ویر فلانے ساریاں انہاں سناوے
سے جاؤ کنعانیاں تائیں کریندا حکم غلاماں نوں
خدمت دیوچہ حاضر ہوکے ادب گذار یو سارا
لائق قدر جنہیں سلطاناں ہر ہر قسم نیاری
تدہاں ہیٹھ وچھایو انہاں کرو زیب تماشے
شان انہاندے سب تحقیقوں ڈٹھے تجھیں قدر پچھانو
عود جلاؤ کرو تجمل تے شوکت شاہانہ
نت کرواں ہزاراں ملکوں رہن اتہائیں وگے نوں
اساں نہ ڈٹھی ایڈک حرمت تے ایہہ قدر تہاندے
کارگذاری کرو تمامی حال نہ پچھیو کوئی
خواں وہرے خوش مزہ تمامی میویاں قسم ہزاراں
اندر وار کھڑن تعظیموں لے یوسف دیاں بھایاں
یوسف آپ جھروکے وچہ دی ویکھے بھایاں تائیں

تے ایہہ ویکھ مکاناں تائیں حیرت وچ آئے
عزت نال بٹھائے سارے پیش طعام رکھائے
اسرائیل نبی دے بیٹے ویکھ تجمل بھارے
اینڈک شان کیائی زینت زیب مکان کیائی
جام عقیق بھرے پر شربت عرق گلاب لیائے
تے یوسف وچ قبطی بولی مُڑ مُڑ کے فرماوے
خدمتگار رہو فیر انہاندی خدمت کرن سوائی
وچ مسافرخانے انہاں نظر پیاسی جالا
روٹی خشک سبھا تنہاں آئی سی شاہی درباروں
تے انہاں اپنے اگے ڈٹھے رنگ برنگی کھانے
جاں نظر ول شاہ نہ ویکھن احساناں شرماندے
کھان طعام سبھے سر نیویں غالب ہیبت دہانی
اک کہے آہستہ دوجے وچ بولی عبرانی نہ
متاں پوے کجھ سختی سر تے کھلے حال جدا ہیں
گل طعام منگن پھر سانتھیں ساں پلے کجھ ناہیں
دوجا کہندا حسب نسب بھتیں ساڈا حال پچھایا
ہور کہے اک حسن اساڈے لگدے بہت پیارے
ہور کہے اک حال فقیری ہے وطنی ناداری
انہیں ہر اک سوچ وچارے پر کجھ سمجھ نہ آوے
کھاکھا طعام ہوئے خوش سارے کردے نیک دعائیں
یوسف جانے ساریاں تائیں اوہ انہاں معلم ناہا
یوسف قبطی بولی بولے اپنا بھید چھپاوے
مردوسیلہ وچہ بٹھایا یوسف نے فرمایا
کہیا انہاں اسیں شامو آئے گھر ساڈے کنعانے
قحط پیا انہاں عرض الائی خوبی سُنی حضوروں
یوسف کہے نہ جھوٹھ الاؤ وسیلو نظری آؤ
ہمراہاں جا خبر پہنچاؤ وڈی دھاڑ لیاؤ

خوشبویاں بھتیں سنہ معطر خوشی ودھے غم جائے
ہتھ دھوائے کھاون لگے مزے ملے سکھ پائے
پول نہ سکن ڈُب ڈُب جاون حیرانی وچ سارے
خورش لذیذ اجیہی عمرے ویکھن وچ نہ رائی
جاں ہیون پیغمبر زادے پاون مزے سوائے
خدمتگاراں کولوں ہرشے حاضر پاس رکھاوے
تے پیغمبر زادیاں شرسوں رکھی جیشم نوائی
لنگر وچ تونگر مفلس کھاون خشک نوالا
جیکو گل لوے کھارہے باراں سود بیاروں
وچہ دلاں شرمندے ہوون عقل نہ بھید پچھانے
تے یوسف کر نظراں ویکھے حال حوال انہاندے
الکد وجے بھتیں کمبدے کمبدے ہجی کرن کہانی
اینڈک خدمت کرن اساڈی دل ہیرے حیرانی
جاں تونگر کردے ہوسن خدمت ساڈی تائیں
ہن داکھا داعمر غلامی ادا نہ ہوگ کداہیں
پیغمبر دے بیٹے جاتے تاں ایہہ قدر ودھایا
شاہ مصر داویکھ جمالوں خدمت حکم گذارے
ویکھ عزیز کرینداشفقت گل ایہا ہے بھاری
تے یوسف نس حالت ساری خدمت ودھ کراوے
اپنے پاس بلاوے یوسف بھیر بھراواں تائیں
یوسف پاس ہوئے ایہ حاضر نس منہ برقعہ آہا
پاس انہاں عبرانی بولی حرف نہ سوال الاوے
اے کرواؤں کہو جواؤں ڈیرا کتھوں آیا
یوسف کہندا کس مطلب نوں آئے ایت مکانے
آس دھری ول تیں در آئے قصدا ٹھایا دور
ملک میرے آبادی ڈٹھی لٹ متاں لیجاؤ
نظر پو وجاسوس جواؤں متاں فریب کماؤ

انہاں کہیا یا حضرت توں ایہہ کی قول فرمایا ئے
وس مسکین اسیں پردیسی آئے قحط ستائے
وس مرداں دی طاقت شاہا آخر ویکھ کیائی
یوسف کہندا اک مرد وسو کتھیں ہوڈاڈھے
خوف میرے دل سیلو ہو سو دلیں گھتو گے دھاڑا
ہاں یعقوب نبی دے بیٹے انہاں عرض سنائی
باپ بڈھا یعقوب پیغمبر وچہ ضعیفی حالاں ئے
تدھ سلام پوچائیں شاہا کر کر گریہ زاری ئے
سُن یوسف دل آہیں دیوے تے پردیوچہ روے
اج سلام انہاندے آئے گواغ جنہاں میں چائے
آن سنیاں توں خبر سنائی گجھی رمز وگائی
جنہاں سلام اسانوں گھلے تنہاں سلام ہزاراں
غافل نیک سجن دے سطرب کوے کوک دہایاں
یوسف کہے پیغمبر زادیو بڈھا باپ تساڈا
عرض کرن کرواناں کولوں سچے تیرے ہتھ آئے
شامی لوک تجارت والے دس گئے وڈیایاں
ملن تیرے داشوق رکھیندا پر ہن وس نہ کائی
پیغمبر وچہ حجرے رہندا اسیں سبھے جیوں بردے
کال پیا جگ جلیا جاندا بوند نہ وسے باراں
حال تنگی وچہ عاجز ہوئے اسیں پیغمبر زادے
یا حضرت لے خبر اساڈی اہل عیال مریندے
تے اسیں آپ بھکوں جند باقی اجل لگائی طاقی ئے
کر دعائیں اللہ کولوں سانوں رزق دیواؤ
باپ اساں ول تیرے حضرت کیتا تدوں روانہ
سنکے حال دکھاندا یوسف رویا زار و زاری ئے
اک پدر دے پت جوانوں کتنے ہو فرماؤ
وس حاضر اک پاس پدر دے اک کھادا بگھیاڑاں

رہزن اسیں نہ چور نہ سیکیوو دغا نہ کدے کمایا ئے
اساں درساں بن ناں ساڈے ہور کوئی کدائے
جگ جگ دیس وسے خوش تیرا کون تکے بریائی
ودھ ہزاروں دس دس آکھو سو ملک ساڈے
سچ کہو تساں حال کیائی جھوٹھ نہ کرو پواڑا
آپس وچہ اسیں سب بھائی اسو چہ جھوٹھ نہ کائی
رات دنے وچہ غمدے حجرے چشم رہے ترلاں
اوہ مشتاق تیرا ہر ویلے نام لوے ہر واری
اگ بلے دل لانبو سوزاں ظاہر دھون نہ ہووے
وچہ فراق جنہاندے مینوں روندیاں جگ ہائے
واہ سلام پیاریاں والے گھتاں وار جلائی
وچہ اشاریاں تیغاں وگیاں قاصد لین نہ ساراں
سُننے ہاریاں نے سُن پایاں اوہ خود وچہ جدایاں
کنعانوں پندھ مصر دوراڈا واقف کویں ساڈا
پردیساں دریاں دیساں سُنوں تیرے حال سنائے
باپ اساڈے صفتاں سنیاں دلو چہ یاریاں لائیاں
دے پیغام سلام اسانوں تیں ول واگ چلائی
اکھے گھوڑے پردے در دے کار گذاریاں کردے
بکریاں دے اتے ساڈے مر مر گئے ہزاراں
بڈھے ہتھ گذاریاں عرضاں اگے نبی خدادے
کھاون لوں کجھ لبھے ناہیں ترلے طفل کریندے
بخت ملاتی بے اتفاقی کیا کرم دا ساقی
تسیں سچے پیغمبر رب دے جو منگو سو پاؤ
وس تیرے ہاں اج پردیسی سکھ وسیں سلطاناں
پھیر گھراں ول گل لیاوے مڑ مڑ دوجی واری
انہاں کہیا اسیں باراں بھائی جسے تے سچ پچھاؤ
تسدن بھتیں وچہ لے پدر دے عموں ترٹھیاں ہاڑاں

غم اسدے وچ روندے تائیں چالی سال وہا گے
زخم جگر ناسور ہویائی یوسف دے وچ دردال
ہیور ووے ہن یوسف باجھوں یوسف سیتھ ندا دے
یوسف دا غم دلے پدر نوں کھا گیا کر کاری
کھوکویں مگھیاڑے کھادا یوسف نے فرمایا
گرگ ستمگر زورا کیتا تے اساں خبر نہ پائی
سن یوسف فرماوے یا روکساں کہیا ہیں سنیاں
تسیں جوان اجیہے دس سو شیراں پکڑ مروڑو
پکڑ درخت اکھیڑ و جڑ ھ تھیں تساں زورا ایہا ئی
شاہا موڑیاں اپھل نہ مڑدی بھایاں عرض سنائی
جس دن تھیں اوہ بھائی ساڈا کھا لیا بگھیاڑے
اس تے بہت محبت کردا پیغمبر رحمانی
یوسف پچھے ہن اس باجھوں کیونکر کرے گذارہ
یوسف دا اک چھوٹا بھائی بنیا مین سداوے
حجرے دے وچ رکھے اسنوں اک دم نہ وسارے
یوسف کہندا تسیں جوانوں کہندے ہو احوالوں
تسیں سبھے فرزند و سیدے فرق نہ مول کداہیں
یوسف دے وچ کی ودھ خوبی اسنوں کرے پیارا
انہاں کہیا سلطاناں جے توں ویکھیں باپ ہمارا
یوسف نام چھوٹیرا بھائی جو کھادا بگھیاڑے
پھیر بیان پدر تھیں کیتس جاتا سچ پدر نے
اس سفنے تھیں ہوئے دلدی ودھی محبت بھاری
یوسف پچھے اوہ کی سفنہ جو اس نظری آیا
یوسف کہندا پھر اوہ یوسف شاہ ہویا یا ناہیں
اس دنیا وچ شاہی اسدی نہ ویکھیں وچ آئی
یوسف کہندا جو ابے ڈٹھس شاہی تے سرداری
سچ پچھاتا پھیر نہ ہویا اساں تعجب آوے

یوسف نام اجے بھی یادوں دل تھیں داغ نہ جائے
تے ایہہ یاریاں دلدیاں شاہا لوڑ نبھایاں مرداں
تے ہن کر کر یاد پسر نوں روندیاں وقت وہائے
چالی سال نبی نوں گذرے اندر گریہ زاری
انہاں کہیا اوہ نال اساڈے اک دن جنگل آیا
چیر گیا تس کھا سدھا یا ایہہ سرسٹ وہائی
بات کیا ئی جو سنائی دو دھو آب نہ پیتیاں
پیٹ پہاڑ سٹوڑھا وہرتی کوٹ فولادی توڑو
گیا کویں بگھیاڑ تساں تھیں کھا ساڈا بھائی کے
سی تقدیر خدا دی اینویں ساڈے وس نہ کائی کے
اس دن دا یعقوب پیغمبر ہیشہ نہ مول کھاڑے
جاں اوہ ہویا تداں پدر تے تلخ ہوئی زندگانی
جاں فرزند پیارا اسدا گرگ کیتا دو پارہ
عرض کرن ہن اسدے تائیں ویکھے اک بجھاوے
تے اوہ یوسف دلوں نہ بھلے اس دا نام پکارے
باپ اساڈا نبی خدا دا پورا شان کمالوں
کیوں اوہ چھوڑ تساں نوں سبھناں چاہے یوسف تائیں
حال تساڈا پچھے ناہیں راز کیائی بھارا
عمدہ کل خصائل اسدے خوب اس دا ورتارا
سفنہ اک ڈٹھا اس بھارا جیدے سخت پوارے
تد تھیں ودھ محبت الفت کیتی اس سرور نے
تے اسیں خاص محب پدر دے وچ فرمانبرداری
اسیں بندے اوہ شاہ اساڈا ڈٹھا انہاں سنایا
عرض کرن اس چھوٹی عمرے گرگ بیا کھاراہیں
کی جاناں وچ اگلے عالم اس دا حال کیائی
پیغمبر نے سچ کر جاتا ایہہ کیا حکمت بھاری
جے یوسف بگھیاڑے کھادا ہن کد شاہی پاوے

ہور کلام جوانوں ساری جو تساں آکھ سنائی
تے ایہہ گل جو یوسف والی کردے آٹکا را
پیغمبر دے بیٹے ہو کے جھوٹھ نہ کہن بانوں
باطل وہم خیال نا ہیں وہم مخالف شانوں
جاں تساں جھوٹھ کہیا اکواری کدھل ہے اعتباری
اے کروانوں مرد جوانوں جھوٹھ نہ کرو پکاراں
اوہ کہندے ایہہ جھوٹھ نہ شاہا ساڈیاں سچ کلاماں
یوسف کہندا الجے ہو سچے اے مرد و کروانوں
جے تسیں سچے ظاہر ہوئے ہوؤگے اعتباری
اک رہے تو گھر نوں جاوے غلہ دس بھارے
چھوٹا ویر جو یوسف سندا کہیا تساں جوانوں
جس دا ویر پیارا یوسف کھا لیا بگھیاڑے
یوسف کرے تیاری بھایاں تے مڑ مڑ فرماوے
ویکھو توں اساڈا پورا چنگے بھتا تو ور تارا
جے تساں بنیامین نہ آندا میرے پاس نہ آیو
کریئے عرض پدر دے اگے کہیا انہاں جان جائیے
بھنشا فراہیم دو بیٹے سی یوسف دے پیارے
وڈا بھنشا اسدے تائیں یوسف نے فرمایا
پہن لباس زری دا تن تے سیس مرصع تاجوں
بھنشا عرض کرے یا حضرت ایہہ کروان کنعانوں
فرمایا فرزند پدر دے ایہہ کنعانوں آئے
فرزندا ایہہ بھائی میرے باپ میرے پیارے
گل گلزار خلیل اللہ دے عالی قدراں والے
بھیت انہانوں دسیں نا ہیں ایویں حکم الٰہی
بھنشا کہے نبی جی تینوں انہاں کھوہے وچہ پایا
دل تھیں تیرے دشمن بھارے شفقت تدہ کیا ای
خود بھنشا جا بھرتی بھردا نالے خدمت کردا

اساں یقین ایہا تسیں سچے ہو جھوٹھ نہ کائی
اسدے وچ اساڈے تائیں شک نہ ہیا ای بھارا
ہور ایڈ تعجب نا ہیں جے سو کہن بیانوں
تے تسیں جھوٹے ظاہر ہوئے اپنے اسیں بیانوں
کوئی خیانت کار نہ ہوسو شیہ گواؤ ساری
سیلو ہو سو کارا کرسو دھاڑ پوؤ سے یاراں
پختہ کار اندے گھر جائے نہ رلدے وچ ماملک
ہن نہ جا یو ڈول زبانوں لعل تسار بیانوں
جھوٹھ کلاموں جے تساں لبھا ایہہ امانت خواری
مڑ آیو لے بنیا مینے حال پچھیساں سارے
جاناں سچ تساڈا جے اوہ ایہا کہے زبانوں
جے اوہ ایہہ گل کہے زبانوں جھوٹھ نہ رہن پیارے
چھوٹا ویر تساں جو بھیجو تھیں وہ میرے ول آوے
خوب تواضع کراں تساں تھیں تساں نوں ٹھاور تارا
غلہ دیاں نہ ہرگز کائی مت خالی مڑ جایو
جے تے باپ بھجاوے اسنوں سچے نال لیایئے
چہرہ منور یوسف وانگوں جلوے حسن کھلارے
لے خود میپ انہاں بھر بھرتی پاسیں قدر سوایا
ویہتھیں بھر شترا انہانوں عمدہ قسم اناجوں
حال جنہاں دے ایڈک شفقت خدمت ادا بول
ویر میرے مترئیاں جائے ایہہ تیرے سب تائے
دادے پاک تیرے دے نقشے آن ڈھکے دربارے
تینوں جنہاں پدر دے گھر تھیں تے دیس نکالے
خدمت کر جو توں کر سکیں کریں نہیں کوتاہی
مالک دے ہتھ وچ سدہائے وڈا ظلم کمایا
یوسف کہے طفیل اینہاندی میں شاہی ہتھ آئی
اوہ حیران تکل ول تکدے ایہہ سرا گے دہرا

اوہ نورانی صورت اسدی ویکھ بہے شرمائے
منشا نے خود کار انہاں ندے خاطر خواہ بنائے

بھرتی بھری غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
پوشیدہ وچہ گوناں دہریوں اینہاں ندا سرمایا

شاید ویکھ مڑن پھر گھر تھیں سخاوت بھاری
مڑدیاں خرچ ایہا راہ کھاون نہ پاون دشواری

تحفے ہور دتے سو یوسف ٹورے بھایاں تائیں
ویر چلے تے روندا یوسف مڑ مڑ پھیر کدائیں

اوہا زخم وچھوڑے والا رہن جگر وچہ لیکاں
باپ میرا پیغمبر رب دا کردا ہوگ اوڈیکاں

ایہہ ملن جا پھیر پدر نوں میں رہسا وچہ دوری
تے وچہ شوق پدر دے میری عمر چلی ہو پوری

لے دس بھار گئے سو بھائی اک مصر وچہ رہیا
یوسف خرچ دیوے تے خادم شاد رکھو تس کہیا

جاں یوسف نے بھائی پیارے ٹورے ول کنعانے
صحبت اثر ہویا وچہ اینہاں چمکے نور ایمانے

کہے یہودا قول نبی تھیں خطا نہیوں بھی کائی
نیکاں پاس بہے کو ساعت چمکے نور صفائی

تے ایہہ نور کھسن نوں شیطان کیتے آن پکارے
ملی مدد درگاہ الٰہوں رہے سلامت سارے

کر بنی اسرائیل چلائے شتریں گھت مہاراں
شاد دلوں خوشحال عزیز دل کردے شکر ہزاراں

منزل کٹ مراحل آخر آن وڑے کنعانے
چمن قدم سلام کریندے پیش پدر وچہ خانے

کویں عزیز ڈٹھا پیو پچھے کی ورتے ورتارا
اوہ کہندے اساں ڈٹھا حضرت فضل کرم تس بھارا

صفت کراں تے ہو نہ سکے عمراں شکر گذاری
شاہ عزیز مصر دا والی اس وچہ خوبی ساری

خدمت بہت تواضع کیتی چنگی خورش کھلائی
چنگے تھاں اوتاریا سانوں کر کر کے وڈیائی

اول شک پیا دل اسدے سانوں سیلو جاتا
تیرا نام لیا جاں اس تھیں تاں اس حال پچھاتا

ساتھیں حال پچھایا تیرا اس رویا کر زاری
تے یوسف دا حال اس کے شک پئے تس بھاری

کہے اعتبار کلام اساں تے اس نوں تھوڑا آیا
سن یوسف دے حالوں اس نوں ہویا درد سوایا

تیرا دکھ پسر دے ہجر دل اسنوں اساں سنایا
سن سن کے اوہ برقعے اندر روندا نظری آیا

آہیں سوز جگر تھیں اسدے رہیاں ہر دم جاری
یوسف دی تے تیری حضرت سنی حقیقت ساری

شک اوہدا مڑ تازہ ہویا سن یوسف دیاں گلاں
مڑ مڑ ایہا حال چتاریا وانگ پرانیاں سلاں

مڑ کہیا ایہہ گل تساڈی جاں سچ نظر نہ آئی
رہیا کلام تساڈی اتے اعتبار نہ کائی

سیلو ہوسیں اے کر دا نوں اک رہے تو جاؤ!
سچ کلام تساڈی ویکھاں بنیا مین لیاؤ

جے اوہ بھی آ جہے شہادت تاں تسیں سارے سچے
تے جے بنیا مین نہ آوے ثابت ہوسو کچے

رکھ لیا شمعون اساتھیں اندر بندی واناں
سچوں جھوٹھ نتار کراں ساڈیاں وچہ بیاناں

بنیا مین کہیا جے آوے سچ پتہ دس جاوے
تاں اعتبار دلینوں آوے ایہہ سب شک سدھاوے

آوندیاں ساں تحفے دتے تے احسان کمائے
خدمت سکیاں بھایاں کولوں ایڈ نہ کیتی جاوے

نبی پچھے کی مذہب رکھدا ملک مصر دا والی
کہن لیسراؤں مذہب ایہا وانگ اساں ورتارا
مسلم نیک عقل دا تو وہ شرم کرم دا پورا
عفت حکمت ہور شجاعت خصلت چار عدالت
افلاطوں تے ارسطوں غزالی کامل وچ خصائل
جے ہن بنیامین نہ جاوے ساتھوں ملے نہ ڈھوئی
کھڑئیے نال لیائیے بھرتی ہووے کویں گذارہ
باپ کہے اعتبار تساں پر اوہا اس دلبندوں
سب تھیں چنگا رحمت والا حضرت پاک الٰہی
کر رحمت فرماوے اللہ جاں ایہہ کہیا نبی نے
جاں پیغمبر زادیاں کھولے شتراں بھار متاعیں
کہن پدر نوں مال اساڈا اوہو ہیں مڑ آیا
جو احسان عزیز کماوے کیڈک وصف سنائیے
اسیں نگاہ رکھاں گے اسنوں ساڈا ویر پیارا
بھار شتر اک ودھ لیائیے نال اسدے جے جائیے
تے شمعون جو قید مصر وچ مڑ مشکل سبھ آوے
تے جے ہن مڑ اسیں نہ جائیے ویر رہے اک قیدی
پیغمبر فرماوے جے ہن موڑ بضاعت دتی
جے تسیں موڑ بضاعت دیسو تاں ہوسو اعتباری
جاں جاؤ ہن موڑ بضاعت کر نوشا جوانے
بنیامین اساتھیں گھلو چیتاں عرض سنائی
جے تسیں قول خدا دا دیہو مڑ ہیں پاس لیاؤ
آکھے اجل مرو جے سارے تاں تساں پکڑ نہ کائی
انہاں عہد خدا دا دتا کہندے موڑ لیائیے
سونپ خدا نوں کہے پیغمبر میرے فرزندو
جدا جدا دروازے وڑدی جا یو کھنڈ چوپھیرے
تے تسیں سوہنے خوب جوانی نظر متاں لگ جاوے

اُس نوں پوچھے کسوں منے کسدے ورے سوالی
پر اُس نیک اعمال وڈیرے فرق ساتھیں بھارا
علموں حلم تحمل تقوے اوہ بے عیب قصورا
کرے دلالت نور رسالت متھے چمک جلالت
شاہ مصر وچ ڈٹھے حضرت اکھیں بہت فضائل
گھل اساتھیں بنیامینے جھل ہجر ول دن کائی
رکھاں گے اسیں وچ حفاظت بنیامین پیارا
جیوں لگے اعتبار کرایا میں یوسف فرزندوں
حافظ ناصر ہر دم اوہا ہوراں طلب نہ آہی
قسم عزت میں میلاں یوسف تے اس بنیامینے
پائی انہاں بضاعت اپنی آئی مڑی پچھا ہیں
موڑ عزیز پوایا بھاریں وڈا کرم کمائیا
گھل اساں سن بنیامینے غلہ مفت لیائیے
جے ایہ نال اساڈے جاسی ہوسی مطلب سارا
جے اس باجھوں مصر سدھائیے مڑ خالی ہتھ آئیے
شاہ مصر دا ساڈے اتوں اٹھ اعتبار رسدا او
غلے باجھ اسیں رل مریئے اندر ناامیدی
شاہ تساں ازمایا چاہے دل دی کرے تسلی
تساں دیانت دی آزمائش ہو دس دلے گذاری
حق دیانت دل دے اندر کر نگاہ ہر حالے
نبی کہے میں گھلاں ناہیں قول انہوں یکتائی
پر کجھ زور نہیں جے سارے تقدیروں مر جاؤ
ہوندے زور لیا سو میں تھیں ایہہ یوسف دا بھائی
رب گواہ کرام فرشتے اسیں نہ دغا کمائیے
وچ مصر اک در ونہ وڑیوا ے میرے دلبندو
مت جاسوس تساں کوئی جانے خوف ایہی دل میرے
بھاری نظر ناشروں خالی جان لٹے دل کھاوے

میں تقدیر پچھاتا نہ سکدا حکم ربے دا جاری
ایہہ تسلی ولد دے کاراں کراں نصیحت ساری

باہجوں رب بلا سکاں ناہیں اوس دا گل بلا سائے
اوہو قادر رب دا والی اوہو کرنے والا سائے

سن کر گئے سلام پدر نوں دس فرزند پیارے
کٹ مراحل صحی سلامت پہنچے مصر کنارے

آنا برادران یوسف کا بار دوم مصر میں بنیامین کو لے کر اور رکھ لینا بنیامین کو یوسف نے اور واپس ہونا ان کا کنعان کو

جام کرم دیہہ ساقی ہتھیں کر کر جا بک دستی
یار پریتی دے وچہ جالاں ذوق چڑھائی مستی

یار وچھنے فرقت جیہنے لاٹ بہ ہوندی جالے
ویکھن یار وچھڑن رو دھرتی جا ہو دیا راکھالے

وچھڑیاں نہ ملتے ویلا گذر زبانی جاوے
ویکھ دلا ٹک لمیاں واٹاں کداں کو ویر آوے

یار ملے ڈکھ کٹے جادن قسم کراں سو واری
نام فراق کہے جگ جیہدا ایہہ ہے مشکل بھاری

اکھیں ویکھ وگیندیاں رمزاں صبر جلے وچ لاٹاں
جاں محبوب دکھاوے جلوہ کٹ دوراڈیاں واٹاں

یاریاں لایاں کیل بھلاوے جنہاں دلاں اندھیرے
یار جنہاں اوہ انت لٹیرے یار وچہ گھن گھیرے

کھوٹے یار چھوڑ ادم کھاندے زخم لگاندے کاری
غداراں دی یاری کولوں توبہ لکھ لکھ واری

جے تدھ قدم غلام رسولا اٹک رہے اوہ واٹے
ضائع گیئوں کی تدھ جیہیں سرمایہ وچ گھاٹے

احوال چشم ڈبے وچ حیرت ڈر دا راز نہ بولے
کہے زباناں نے شرماوے قدم دھرے دم ڈولے

روندا لمکت کاری آہیں کرنے اوں کجھے کائی
سودائی ایہہ حال کیائی لکھ پینا کہائی

غفلت چھوڑ نہ لجے تکیندا دل نئی بضاعت ساری
دم دی ڈھیل لیکھا لوسی وچ خسارت کاری

میٹ اکھیں کت وہنی رہڑیوں طعمہ سنگاں ہوہی
چشم اگھاڑ کویلا ہو ندامت ویلا چل روسی

حال کیائی کدھر آیوں ویکھ دلا کیا ورتی
کنعانوں فرزند نبی دے وڑے مصر دی دھرتی

ویرلاں وچہ بھیدے آئے آتش حسد تپائے
بنیامین عزیز بلایا اسیں طفیلی آئے

آن ڈٹھا تاکیداں کر کر سد کھیا کنعانوں
گھر وچہ باپ عزیز مصر وچہ عاشق دلوں بجانوں

ہر ہر گل الاہمے طعنے جھڑکاں ذلت خواری
بنیا بیٹے نال بھراواں راہیں کار گذاری

بنیامین دلوں پر دردوں سبھے سختیاں سہیاں
یوسف دا دل داغ پراناں دلدیاں دل وچہ رہیاں

جاں ایہہ مصر نواحی پہنچے گیا شہر آوایاں نے
جو بھائی وچہ مصر دے آیا اوس نے خبراں پایاں

استقبال گیا چڑھ ناقہ آر لیا وچہ بھایاں
خیر سچے عافیت گھر دی خبراں انہاں سنایاں

اوس زمانے شہر مصر دے پنج سبھے دروازے
حکم پدر تھیں سارے بھائی کھنڈے نال نذانے

ڈُوڈُو دل اک درتھیں آئے لنگھ گئے دس سالے
جاندی وار گئے کہہ اُسنوں ایتھے اکٹ پیارے
اِنہاں گیاں نوں مدت گذری وقت کویلا ہویا
باہر وار مصر دے درتھیں کھڑا او ڈیکے بھایا

یوسف پاس پیغام لیایا جبرائیل الاہوں
وسّ وچہ شہر وڈے ہو ڈُوڈُو تیرا ویرا کلّا
اوہ عبرانی بولی بولے سمجھن لوک نہ کائی
اوہ پچھے میں ویرا ویہے کینے ڈٹھے نزیاؤ

گریہ زاری کر کر پچھے کجھ جواب نہ پاوے
لاہ لباس شہانہ یوسف پہن پُرانا جائیں
سُن یوسف دی اکھیں اندر نیر وگے ہڑ نہروں
بنیا مین ڈٹھا جا اکھیں کردا گریہ زاری

یوسف ویکھ ودھیر رویا مول قرار نہ پایا
ہور پس درتھوں مڑیا ہر مٹ مصرے ول آیا
بنیا مین علیکم کہیا یوسف عبری بولے
ڈانواں ڈول کھڑا کیوں یارا تیرا کم کیا ای

میں شامی پردیسی عاجز توں ہیں کون پیارے
یوسف کہے رہیا میں شامے سال کئی لے یارا
توں ایہہ حال سُنا او داسی کیوں ہیں حال نتانا
بنیا مین کہے سُن سن رو رو حال کہاں میں کسدا

میں کنعانی درد نہانی جوڑ گیا ندے گھر دا
وکھیں رُوتا ویر وچھناں جدا پدر دے قوموں
یوسف نام وڈیرا بھائی میرا ماں پیو جایا
برکت گئی اساڈے گھر تھیں خانے پیے اُجاڑاں

باہجہ تکلف جیکو ساتھیں جاں کجھ راز چھپاوے
سینہ چیر اساڈا تن توں جیکوئی کجھ بھالے
میں پردرد لیائے بھائی متر بیاندے جائے
بنیا مین اکلّا باہر غم دیاں آہیں مارے

تیں دل مڑ اک ساتھیں آوے نال کھڑے دربارے
بنیا مین دلوں تپ دردیں نین لہو بھر رویا
مڑ آوے کو نال لیجاوے دل امیداں لایاں
ویر تیرے اج آئے یوسف چل دور اڈیکے راہوں

باہر کھڑا اوروں ہن روندا دل نوں نہیں تسلا
تے لوکاں دی قبطی بولی اُس دی سمجھ نہ آئی
پتہ عزیز مصر دے درد اسے لوکو دس جاؤ
نال پُر درد غماں دا بھریا کجھ قرار نہ آوے

ہو اسوار شتر تے جیہڑے اسنوں نال لیائیں
ہو اسوار لیا منہ بُرقعہ آیا باہر شہروں
صورت چندا اوداسی شکلوں غمدی جگر کٹاری
چالی سالاں بعد دسایا میرا ماں پیو جایا

بنیا مین ڈٹھا آ روندا آن سلام سُنایا
بھائی نال کرے کجھ گلاں درد خزانے کھولے
بنیا مین تسلی ہوئی عجزوں عرض سُنائی
شامیاں باہجہ اساڈی بولی ہور نہ سمجھن سارے

تاں بولی عبرانی والا میں جاناں ول سارا
گھر کتھے توں کس دا بیٹا اگے کتول جاناں
میں یعقوب نبی دا بیٹا اُجڑیا گھر جس دا
بڑیاں درد فراقاں والا نہ زندہ نہ مردا

یوسف ہوش نہ چھڈی جیں وچہ خبر وجود دی عسو
تیں سن باپ نہ ہوش سنبھالی جاں تے نظر نہ آیا
یوسف نوں لے گیاں جا تے لُٹے عقیدے بلن ہاڑاں
یوسف دا غم ساڈے دل تھیں ہر دم رسدا جائے

ویکھے یوسف دے دکھ والے وگدے ندیاں نالے
شہر وڈے چھڈ رو ندینوں مڑ کے لین نہ آئے

یوسف پچھے حال کو بھاء اے یوسف دے بھائی   یوسف دس گیا ئی کتھے جسبدی سخت جدائی
حال وہاوے باپ تیرا کیونکر وچ وچھوڑے   بنیامین کہے کی دساں درد دلے نوں توڑے
کنگن سوتیاں جڑیا آہا یوسف دے وچ بازو   بیچھی پل ہزار دیناروں تلے قدر ترازو کے
یوسف بنیامینے تائیں دیوے بہت دلاسا   پاس رکھیں لس کہے زبانوں توڑیں نہیں ہلاسا
بنیامین پچھے مڑ اسنوں کہہ ایہہ چیز کیا ئی   تے آوے کس کار پیارے توں شفقت فرمائی
یوسف کہے رکھیں ایہہ بازو ودھ نہ کجھ فرمایا   بنیامین اٹھ جانے ناہیں تاں ایہہ حال چھپایا
آہیں نال ملاواں بھائی پھیر یوسف فرماوے   شہر اکٹھے داخل ہوئے لے بھایاں جتنے آوے
بنیامین ڈٹھے جاں بھائی شاد دلے وچ ہویا   یوسف آکھ سلام ہلیند اڈٹھس بھائی رویا کے
غمخواراہٹ شتر سوارا چھوڑ رسدہا نہ مینوں   دل وچ تیری حب سمائی کویں وچھوڑاں تینوں
یارا مینوں چھوڑ نہ جائیں تیرا ہجر نہ بھاوے   کیا کہاں کجھ تیں تھیں مینوں جو الفت دی آوے
جالی برساں رواں باہجوں میرا نہ ورتارا   ساعت آن اساں نوں ملیوں ملیا کجھ چھٹکارا
کی تا تیر کہاں وچ تیرے وچھریوں جی جل دا   ہن سوال وچھوڑ نہ مینوں میں رہساں ہتھ ملدا
یوسف کہندا میں ہاں بندہ وچ صاحبدی کارے   کار گذاری صاحب والی بھار میرے سر بھارے
چاہے رب ملا نگا مینوں چھوڑ پلا ہن جاواں   ہن صاحبدی خدمت اندر حکم بجا لیاواں
بنیامین گیا ول بھایاں خوش ڈٹھا اس بھایاں   حال پچھن کہہ بنیامینا خوشیاں کتھوں آیاں
کہیا وچہ او ڈیک لساڈی میں کرداساں زاری   شتر سوار ملاقی ہویا کر کر شفقت بھاری
سنیاں حال میرا اوہ مینوں چیز گیا دے کائی   نال لیا یا اساں رلایا آپ گیا کر دھائی
کجھ تاثیر اوسے دی دل میرے وچہ شادی   ویر کہن اوہ چیز کیا ئی تدھ مبارک بادی
کنگن کھول دتا جاں بھایاں ویکھ پئے حیرانی   ایڈک کون پیارا ملیا یار پراناں جانی
کہے یہودا بنیامینا متاں گواویں بھائی   بازو نال لیا میں رکھساں رہسی خوف نہ کائی
بنیامین یہودے تائیں راضی ہو پکڑاوے   لے پایا اس بازو اپنے جاسے ہیٹھ لوکاوے
ساعت بعد کہیا شمعون نے ویر یہودے تائیں   بنیامین جو کنگن آندا مینوں بھی دکھلائیں
بانہہ ول کرے نگاہ یہودا کنگن نظر نہ آیا   کنب گیا دل حیرت دہانی ہوش نہ سول لیایا
حیرت دیوچہ سبھناں بھایاں ہتھ مرادوں ہویا   بنیامین ڈٹھا جو بازو کنگن آیا ہویا
بنیامین کہے مت روؤ بانہہ میری مڑ آیا   پاون والے نے جیوں پایا ہن او نویں ہن آیا
ویکھ رہے متحیر بھائی سمجھ نہ آوے کائی   بنیامین اندر کجھ خوبی وادھوں نظری آئی
بنیامینوں لے شمعون نے پایا بانہہ شتابی   پھر ول بنیامین سدہایا رہی انہاں بیتابی

اینویں ساریاں وارو واری بھایاں نے ازمایا
تھک کہن ہن خوف نہ کائی ہرگز چور چکاروں
توڑ ونڈے یا قوت بھراواں بنیا ہین پیارا
اک سنہری کوٹھا یوسف سی اگے بنوایا
چھت صفا دیواراں زیباں وانگوں چند چمکدا
یوسف نے سب بھایاں صورت اس دیوچہ لکھائی
جیوں جیوں بھایاں جنگل اندر اس تے ظلم کمائے
ہتھ چھری شمعون پچھاڑی یوسف لنیا جاندا
تے جیوں کھچ جنگل وچہ لستوں منہ چپیڑاں لایاں
تے جیوں بو تل آب رویلے دہرتی توڑ وگائی
ہور عجائب نقشاں والے خانے گرد بنائے
لشکر بار سنگاراں والے وچہ تصویراں جڑیاں
وچہ ہین کی نقش خورانق جو ہیں مصر وچہ لائے
تخت سنہری موتیاں جڑیا اتھے رکھا یا ہویا
خدمتگاراں تائیں یوسف کہندا جلدی جاؤ
لے بر قعہ خود یوسف بیٹھا اندر زرّیں خانے
کنعانی وچہ خانیاں آئے ڈٹھے نقش نگاریں
نال تجمّل شوکت شانے گھر زرّیں وچہ آئے
ہویا حکم طعام لیاؤ خادم طاس لیائے
کھاون خورش دلیلاں کردے خوشیاں وچہ لیلے
گم گیا حیرانی اندر بھُل گیا تس کھاناں
اکھیں نیر چھٹے ہڑ وانگوں خالی صبر قراروں
روئیلا کی ہویا تینوں ویر پچھن رو سارے
بھایاں ڈٹھا جو جو کیتا ظاہر نظری آیا
عمل کمائے نال جو یوسف سارے نظری آئے
پچھتاون اج ذلت پائی وچہ پردیس زمینے
لقمہ زہر ہتھا نو چہ جاپے کھاون سہلا نہ بھاوے

ٹرلنگن ول بنیا بینے ہر ہر واری آیا
رکھ تو ہیں وچہ بازو اپنے ایہہ تحفہ ہے یاروں
اک اک سبھناں حصے آیا فکر گیا چک سارا
تیہ گز لمّاں تیہ گز چوڑا زینت انت نہ آیا
حیرت وچہ ڈبا جاندا جو اُسدے ول تکدا
بھی یعقوب نبی دی صورت بھی اپنی بنوائی
سارے حالے ظاہر اس وچہ پورے نقش کرائے
جیوں یہودا رحمت کر کے دامن ہیٹھ لیاندا
جو جو بھایاں ظلم کمائے شکلاں نقش کرایاں
تے جیوں خورش لیائے گھر تیں کھول سگانوں پائی
بہت بلند منوّر سارے نقش عجب وچہ لائے
سرخ سیاہ سفید لباسوں صفاں سواراں کھلیاں
مردولا ور گردے والا ویکھے ہیبت کھائے
دیبا سرخ منقش چینی فرش وچھایا ہویا
کرواناں کنعانیاں تائیں اس خانے سلے آؤ
خدمتگاراں بھائی آندے کر آداب شہانے
حیرانی وچہ نظراں رہیاں عقل گئی اُڈ ساریں
خدمتگاراں نے تعظیموں اُپر فرش وچھائے
کھاؤ خورش پیغمبر زادیو یوسف حکم کرائے
دیواریں تصویراں لکھیاں نظر پیاں روئیلے
عمل کمائے نظری آئے خوف دلیو چہ ہاناں
بھایاں ویکھ دلیں غم دہانے اسدی گریہ زاروں
بول نہ سکے کرے اشارے رو رو ول دیوارے
روندیاں رُخ دہوائے اشکوں مرکے بھی غم دہایا
ہن اوہ دلو چہ رڑکن لگے جھوٹے پیتے سنائے
نیر اکھیں وچہ موجاں مارن تے رڑکن غم سینے
حیرانی وچہ روندے سارے عمل نظر وچہ آوے

صاحبزادہ یوسف کھانا کھاؤ یوسف نے فرمایا
عرض کرن اس خانے اندر خورش نہ کھادی جاوے
بنیا مین جو یوسف سندی شکل ڈٹھی دیوارے
صورت دیوال ویکھے روے رو رو کے فرماوے
کس نے ویر میرے نوں ڈٹھا جس تصویر لکھائی
پکڑ قلم دکھ درداں والی کس نے نقش لگایا
نوک قلم دی کس مصور غمدی بھری شنگرفوں
چالی برساں پچھے مینوں میرا ویر وکھایا
کی جاناں ایہہ نقش ویکھاکویں گیا دیوارے
ویر میرا پردیسیاں وچوں مصریاں کویں آیا
صورت نقش پیارے والا جاندا لوچہ دسدا
ویر میرے نوں چھریاں وگیاں ظلم وکایاں کولوں
ویر کٹاریں پرزے ہویا نظر میری وچہ آوے
مظلوماں دی شکل منور میں پر کرے وہنگاناں
فیج ہویا ندی صورت مینوں وکھیں نچ کراوے
ماں میری دا جایا یوسف کس نے ڈٹھا اکھیں
میں قربان نظر وچہ آیوں مدت بعد بھراوا
میں جس دے بہہ دردیں رُنّا توں اوہ ویر پیارا
خونی نین میرے دکھ بھنے وگ وگ کے رہڑ چلے
میں مرساں وچہ تیریاں قدماں تیری درد جدائیوں
کون کوئی جس شکلاں لکھیاں نقش بھرے دیوارے
دن تے رات فراق جدے سنے میری جان جلائی
ایہہ یعقوب نبی دا بیٹا کس نے خبراں پائیاں
بنیا مین کرے سندا زاری صورت ویکھ پیاری
ہور بس تھکا تو چل خورش کھلاواں ایتھے درد کیائی
نے بھائیاں نوں ہور بس خانے یوسف آن بہالے
ایہہ بھائیاں دے دل بھتیں اللہ سائے نقش وسالے

کیوں بھتیں نیر وہائے یاد کہو کی آئیا
شاہ عنایت کرے اساں تے ہور بس تھا نو پہنچاوے
زخم پراناں اُگھڑ وگیا چلے خون فوارے
ویر میرا نقشہ روشن صبر دلوں لیجاوے
اوہ یوسف دی صورت سوہنی کسنوں نظری آئی
ویر میرے نے سفنے اندر کسنوں روپ وکھایا
پاس بہا کس قلم وگائی فرق نہ رہیا حرفوں
کسنوں ویر میرے دی کیہڑا مصرے خبر لیایا
کی جاناں ایہہ راز کیائی کس کاتب دے کارے
کون اساڈے دلدا محرم جس نے نقش لگایا
لب خاموش قلم دی کاروں راز نمونہ دسدا
کیتا ذبح اُجاڑاں اندر رَل مل کے بیدرداں
مذبوحاں دا خونی نقشہ میں پر کرد وگاوے
دو ہرا زخم وجا وچہ دلدے جسدا داغ نہ جاناں
وچھڑیا ندے خون جگر دا نقش اگھاڑ دکھاوے
جس نے میں دل لا بنولائے کھٹ اُنگلیاں لکھیں
سیر دل مناں ہزاراں ہویا ہن دلدا بجھیا وا
میں ڈکھوں تے باپ دوراڈا زخم جہیدا پول پھاوا
جان چلی پردیس فراقوں صبر نہیں اج چلے
ایہا کار عشق تیرے دا آخر بے پرواہیوں
اوہ یوسف دا واقف کیہڑا جسنے نقش سوارے
اسدی صورت مصریاں لوکاں کتھوں لکھ منگائی
تے اوہ کون فرشتہ آیا جس تصویراں لائیاں
والی مصر کہے اے یارا نہ کر گریہ زاری
کہندے ویر دیں تصویراں راز جہیا توچہ کائی
اوپر تخت مرصع زرّیں آ خود قدم ٹکاوے
رووں بہتیں دس ہٹے جھوریاں رہیا ویر پیارے

طاش منگائے پیش رکھائے یوسف حکم کرائے
دس بھائی بہہ گئیں طاشیں رل مل کھاون لگے
دھریا طاش اگے اوہ روندا بیٹھا زاروزاری
میرا ویر ہوندا جے اج دن نال میرے بہہ کھاندا
یوسف کہندا بنیا مینا کیوں رونویں کرآہیں
بنیامین گئے چھٹ لغرے روروعرض سنائی
میں جیسنوں اج روندا شاہا سی اوہ میرا بھائی
وگ دگ سے لئے کلیجے میرے جس کہیں گھاہ غمناندے
چھوڑ گیا جو روندیاں سالوں وچہ پردیس بینے
جسدی بھین ترٹ فدی رہندی وانگ پنچھی بن پانی
جسدی وچہ اوڈیکاں مینوں برساں بہت وہایاں
میں جیسدے وچہ دکھیں رُناں میرا ویر پیارا
جاں مینوں اج نظر نہ آوے یوسف شاناں والا
یوسف پچھے بنیا مینا ہن کتھے اوہ بھائی
انہاں بھراواں جنگل کھڑیا موڑ پہنچایا ناہیں
خون آلودہ کرتہ گل وادی آن اشبارت
اوہ یوسف دے گل دا کرتہ میرے پاس نشانی
اوہ یوسف ہن میرے تائیں نقش اجے وچہ ہندے
کی کھاواں میں کھا نہ سکدا باجھوں یوسف بھائی
یوسف کہندا آجا میں تھیں توں میں رل مل کھائیے
میں تیرا توں میرا بھائی یوسف جان اسائیں
جے میں یوسف ویر وچھناں میں بھی ویر وچھناں
بنیامینا بھائی تیرا وچھڑیا جیوں میں تھیں
جے توں بٹیاں درداں والا میں نہ درد وں خالی
تخت اُتے چڑھ بنیامینا نال میرے بہہ کھائیں
بنیامین گیا بہہ حکموں تخت اُتے کر زاری
لذج سوایا تدھ سلطاناں ویر تیرا مڑ آوے

اِک اِک طاش اُتے رل کھاون دو دو مائی جائے
بنیامین اکلا بیٹھا طاش رکھائیس اگے
یوسف ویر وچھنے والا زخم دے وچہ کاری
بحر غماندے بیڑا میرا تاں کیوں ہڑ جاندا
مائی جایا بھائی تیرا ہے کوئی یا ناہیں
یوسف باجھوں مائی جایا میرا ویر نہ کائی
جگر کباب ہویا دل پرزے جسدی وچہ جدائی
جسدیوچہ وچھوڑے مینوں رہے شمار روندے
جسدے وچہ فراق پیدا رلوں تیر وچھے وچہ سینے
بیغمبر دے دل تے جس تھیں تیغ فراقوں پائی
ڈھونڈ تھکا دل گھائل ہویا جے نہ خبراں پائیاں
اوہ ہوندا رل بہندا میں تھیں دردونجیند اسارا
ناگ طعام دکھائی دیندا تے پُر زہر لوالا
بنیامین کہے رب جانے مینوں خبر نہ کائی
کھا گیا بگھیار جنگل تھیں ویہی خبر اسائیں
پاس میرے اوہ کرتہ ہن تک کھولاں کراں بیانہ
میں ویکھاں پچھے میرا ویکھے اسدے زخم بہانی
اسدے درد فراقاں والے دلدے زخم نہ ملدے
کس دے نال رلاں رل کھاواں ویر نہیں اج کائی
طاش اکو تے توں بھی بھائی کھاون نوں بہہ جائیے
مائی جایا بھائی اپنا جان اساڈے تائیں
بہہ کے دیوچہ نائے یوسف آہیں کر کر رناں
اہیوں میرا ویر پیارا وچھڑیا میں تھیں
وکدے زخم وچھوڑیا لونے سال تے لنگھ جاندے
سکیاں بھایاں نالوں ہرگز فرق نہ ہوں لیائیں
والی تخت مصر دے اگے رورو عرض گذاری
ویر میرے تھیں جے چنگا پر اوہ نظر نہ آوے

جو احسان کیتو ئی بھا را بھایاں کدوں کما یا
شمع پتنگاں شوق پراناں سورج نور اُجا لا
یوسف طامش کریندا اگے دو ہاں لقمہ چا یا
دوہاں دلاں بھٹیں غمدیاں آہیں کھا ون بیج بنا یا
اوپر تخت برابر بہند قدروں ودھ ودھ جا ندا
پردیسی بیچارہ عاجز آخر چیز کیا ئی
ایہہ سمجھن شاہ سمجھے ناہیں ایہہ بولی عبرا نی
چوری چوری شاہ عزیزوں بھایاں بولیاں لایاں
بنیامین بھراواں گلاں سُن سُن کردا زاری
بنیامین کہے جگ جیویں شاہا عالی جاہا
حکم کرویں اوتھے جاواں مینوں صبر نہ آوے
یوسف پچھے زریں خانے کیا پسند دسایا
حکم ویتا جاہ نال غلامے تاں اوہ اُٹھ سدھایا
ہووے ہوش کریندا زاری روئوں صبر نہ آوے
مدت بینک تڑف فدا رہیا کر کر گریہ زاری
جبرائیل سلام لیایا یوسف نوں ورگاہوں
بنیامین تیرے وچ غمدے جان لباں پر آئی
جیویں تسلی ہووے اُسنوں اونویں کرو شتابی
منشا حاضر سی اُس ویلے یوسف نے فرمایا
بنیامین تیرا اوہ چاچا مال سیری دا جایا
وہ وکھائی اُسدے تائیں توں ہیں نقشہ میرا
وچ بولی عبرانی اُسنوں میرا پتہ بتائیں
ہویا حکم گیا جھب منشا ڈٹھا چاچے تائیں
منشا دے ول بنیا مینے نظر پئی اک واری
اک واری ول منشا ویکھے اک واری ول صورت
دنگ رہیا فرماوے لڑکیا دسیں برخوردارا
یوسف دا ایں بیٹا حضرت منشا اُٹھ سُناوے

شرما واں ہیں عرض کریندا اچگ جگ عالی پایا
انت شمع تے جان جلاوے جیدا درد کو شالا
دوہیں ولیں دل کھل کھل جاندے ولدا بھیت چھپایا
بھائی کہندے شرم نہ کردا ایہہ رحیلے جا یا
شاہاں نال برابر بہہ کے خورش برابر کھا ندا
یوسف سُندا ایہہ سب گلاں اکھیں جھڑی لگا ئی
ترجمانوں بن سمجھے ناہیں ساڈے حال نہانی
سُن سُن کے وچ پردے یوسف رو رو رمزاں لایاں
یوسف کہندا نہ رو بھائی مڑ مڑ دوجی واری
زرین خانہ اول والا دل میرے وچ آ ئیا
بیٹھ لواں رج روا تھائیں متاں بخار سدھاوے
بنیامین کہے دیوارے یوسف نقش لگا یا
یوسف دی جا صورت ڈٹھی ویکھ غشی وچ آ یا
ہوش پئے مڑ قدم چلے پھر تڑف غشی پے جاوے
آخر جان لباں تک آئی وگ گئی کٹاری
تے پیغام کہیا اے یوسف آیا حکم الاہوں
جاندی جان وچھوڑے اندر ایہہ شتاب دکھائی
مر جاوے مت بھائی تیرا وچ غماں بے تابی
زریں خانے جاہ فرزندا حکم الٰہی آ ئیا
غم میرے وچ تڑف مریندا ہجر طوفان چڑھا یا
ویکھ تسلی دل نوں ہووس باپ جیہی تیرا
اوہ مر وا کر دیر نہ کائی جا دیدار کرائیں
بیہوشی وچ پیا تڑف دا جاندی جان ازائیں
ایہہ یوسف دی صورت ڈٹھی وگی ودھ کٹاری
فرق ذرا معلوم نہ ہووے سب یوسف دی صورت
کون اہی توں کس دا بیٹا جگر کہندے وا پارہ
بنیامین پیا سُن دھرتی رو رو کے فرماوے

میرا بھی اک ویر پیارا آہا یوسف ناموں نے
ہے یوسف صدیق میرا بھی پیو منشا پھیرا لاوے
ہے صدیق تیرا پیو لڑکے نسبت خوب رلائی
پیغمبر پیو میرا یوسف منشا پھیر سناوے
سی پیغمبر ہوون والا یوسف میرا بھائی
ویر میرے نوں خواباں آیاں عمر نکی جاں آہی نے
منشا کہندا اے رو چاچا زندہ تیرا بھائی نے
ہیں پوتا یعقوب نبی دا تیرا اہال بھتریا
بنیامین پئی جاں کنیں ایسا گل پیاری
چھاتی نال لگایا رو رو پکڑ بھتیجے تائیں نے
تخت اوپر توں جس تھیں بیٹھا منشا نے فرمایا
نال تیرے رل کھانا کھادس تینوں پاس بہایا
بنیامین کہے فرزندا اوہ مصرے دا والی نے
بنیامین خوشی وچہ اُس نال غموں چھوڑایا ہویا
سکا سکھ چلیہاں برساں دم وچہ ہویا ہریا
منشا نے جاں یوسف تائیں ساری خبر سنائی
پر قعہ لاہ رخوں گل ملیا ڈٹھس بنیامینے
جاں یوسف دی صورت ڈٹھی بنیامین پیارے
کیا کہاں اوہ حال کو بہا گذریا اُپر بھائیاں
نین دو باندے بدل وانگوں چھم چھم جھڑیاں لایاں
گئے بھار رووں رہوں بہار تب پئی جھول آبے
باہنہ اولار گلانو چہ پائی وچھڑیاں رل بہایاں
یوسف کہندا بنیا بینا بھائی رب ملائے
توڑ وچھوڑ پدر تھیں مینوں چھوڑ گئے وچہ غمدے
ایہہ گل کہہ غم کھادا یوسف ہوش نہ رہیں کائی
ساعت بعد جو یوسف تائیں ہوش بدن وچہ آئی
کویں وچھوڑے میرے اندر اسدا وقت وہاوے

باپ تیرا بھی یوسف ناموں میں قربان کلاموں
بنیامین کہے روا ینویں میرا ویر سداوے
سی یوسف صدیق پیارا میرا بھی اوہ بھائی نے
بنیامین ودھیرا رو یار ازکرے فریاوے
فرزندا وچہ جگر میرے دے مرمڑ چوہ بھکلائی
شان نبوت تھیں اوہ خواباں دیندیاں صاف گواہی
توں حسدے وچہ غمدے روویں میرا باپ او ہائی
شکر گذار ملایوں اللہ نہ کرا ایڈ قضیہ نے
وچہ خوشی دے آکھاں کیڈک گذری حالت بہاری
فرزندا دس جھبدے مینوں تیرا باپ کتھائیں
باپ میرا اوہ بھائی تیرا ماں تیری دا جایا
پر تھے دے وچہ سن سن جالے اکھیں نیر وہایا
منشا کہندا او ہو یوسف جس دا سایہ عالی
سورج وانگ ہویا نورانی رخ کملایا ہویا
اکھیں نیر ولیندے خوشیوں جوش ولیو چہ بھریا
اٹھ یوسف وچہ خلوت آیا نال لیا سو بھائی نے
وچھڑیاں نوں سلے پیارے ٹھنڈ پئی وچہ سینے
پینگھ خورشیدی لٹک فلک تھیں لگی ہین ہلارے
باہاں گلیں ملیندے دو نویں ادیاں کھول سنایاں
سینے وچوں بلدیاں لاٹاں بانی گھت بجھایاں
کڈھ بہشتی تخت بہایا جل دا جگر عذابے
سرد ہوئے دو سینے تپدے باراں رحمت آیاں
نہ ٹر ویکھ اعمال بھراواں جو جو اونہاں کمائے
توں محبوب وچھوڑیا ایں تھیں اندر درد الم دے
پٹاں تے دہر سیں مبارک پاس اُرتا بہہ بھائی
بنیامینوں پچھن لگا پیو دا حال کیائی نے
بنیامین کہے اوہ حالا وچہ بیان نہ آوے

نہ پچھیں بھائی حال پدر دا روندیاں اکھیں گیاں
تیرا نام پکارے سرڑ مڑ یاد کرے سو واری
وچہ دکھاں قد لفیا اُسدا گوشت سک گیا ئی
اکھیں دیوچہ نیند نہ آوے کھاون بھلا نہ بھاوے
سن کے حال پدر دا یوسف رو رو زار کریندا
پھیر پچھے دس بھین میری کیونکر وقت وہاندا
جامہ تواں نہ پایا اُس نے سال گئے ہو چالی
جس راہوں تیں ویر لیائے اوتھے عمر گذاری
چھوڑے حال ورہاوے اکھیں مٹھیں تیر یوچہ راہیں
بھین پیاری میں مڑ آواں کر کے عہد سنایا
مڑ بھائی ایہہ درد جدائی جان نہیں ہن جردی ئے
رونے باپ دیا فرزندا لے مڑ خبر پدر دی
ذکر دی وہرت کدے اٹھ بہندی تیرا نام پکارے
ویر میرا اوہ ماہ منوّر یوسف نام پیارا
ایہو حال ہمیشہ اُس دا اوچہ درداں ورتارا
یوسف ہور ودھیرا رویا سن ہمشیرہ حالا
پھیر پچھے دس بنیامینا پرنایوں یا ناہیں ئے
گھر اولاد تیرے یا ناہیں پھیر یوسف فرماوے
یوسف پچھے نام انہاندا کیجہ تدھ رکھایا
دوجا ذئب ایہی دم تیجا رو رو کے فرمایا
یوسف کہندا ویر پیارے ایسے نام کیا ئی ئے
آہے عربی بولی اندر ذئب کہن بگھیاڑے
نام تیرا لے میں ہر ویلے بیٹے نوں گل لاواں
دل اپنے نوں نال فریباں جیاں تسلی بھاری
ویر کہن بگھیاڑے کھادا درد لٹے دا بھائی
تا اوہ حال قضیاں والا دل تھیں نہ وساراں
لہو بھناں لے کرتہ تیرا بھائیاں نے دکھلایا

چالی سال وہائے حجرے تیریاں وچہ قضیاں
نین سکے وچہ غمدے شعلے تپدیاں عمر گذاری
چند تواں جیوں بدن مبارک ویکھاں نظر پیا ئی ئے
نام تیرا لے کرے پکاراں درد جھلے عشق کہاوے
وادروا میں جدا ناہاں تاں کیوں باپ تپیندا
بنیامین کہے دکھ اُسدا حدوں گذر یا جاندا
ہو دیوانی رہی بیچاری تیریاں درداں والی ئے
پئی پکارے نکل یوسف ویکھ تواں کواری ئے
اتوں راہ گیا سی یوسف روندیاں چھوڑ اساہیں
میں روندی نوں عمر وہائی ویر نہ مڑ گھر آیا ئے
دیہہ راتیں وچہ تیریاں راہاں بھین اوڈیکاں کردی
سنگدیاں بھیناں مرگ نہ بادی جند جدایاں ڈردی ئے
آوندیاں اوہ راہیاں کولوں حال پچھیندی سارے
کنّے ڈٹھا وچہ جنگل روندا یا کسے شہر بچارا
کھاون پیوں بھلا اُس تھیں تیرا درد گذارا
مڑ مڑ داغ دلے وچہ رڑکے ہجر پیاریاں والا
حال میں کہے ویا ہیا ہویا ذوق نہ دل بن آہیں
بیٹے ترن میرے گھر ہوئے بنیامین سناوے
بنیامین کہے اک یوسف تیرے نام بلایا
نام میرے فرزنداں ایہا جو میں آکھ سنایا
عرض کرے میں ایہا بھاون تیری وچہ جدائی
دم دے معنے لہو ایہا ای بھائی رازا گھاٹے
یوسف یوسف پیا پکاراں ولدی اِک بجھاواں
بہا اوہ تیریاں درداں والی گئی نہ گریہ زاری
ذئب رکھایا نام پسر دا پائی جس جدائی ئے
اس فرزند پیارے تائیں کہہ بگھیاڑ پکاراں
دم دم کراں پکار پسر نوں ہووے درد سوایا

بنیا ہینوں یوسف ڈٹھا عشق ! جیہا بھارا
بنیا مین کہے لے بھائی روندیاں عمر وہائی
اک ساعت ہن تیرے نالوں وچھڑیا نہ چاہاں
یوسف کہندا جھل نہ سکدا ایہیں بھی درد وچھوڑا
چھیڑ غلے رکھواواں تیرے ساریاں موڑ منگاواں
چوری نام لگا ساں تیرے رنج نہ ہوویں کائی
بنیا مین کہے جیوں چاہیں پاس رکھاویں مینوں
کر مصلاحت حضرت یوسف برقعہ منہ پر پایا
بنیا مین جدوں خوش ہو کے آرلیا وچ بھایاں
بنیا مین بھراواں تائیں وچ پچھان نہ آیا
رلمل پچھن صاحب زادے انور ماہ جبیناں
بنیا مین کہے کی ہویا کویں پچھانوں ناہیں
بھائی کہن تیری ایہہ صورت بدل کتھاوں آئی
یوسف دا غم دل تیرے وچ اج کجھ نظر نہ آوے
اج ہسیں وچ خوشیاں بھانے ویر گیا بھل کیونکر
والی ویس مصر دا مینوں کر کر ویر بلاوے
تخت اتے بہہ بھایاں تائیں یوسف نے فرمایا
باپ تساڈا ابنی خدا دا کیونکر وقت گذارے
یوسف پچھے وچ تساڈاں باپ جیہا غم کسنوں
کس نے وڈھ نشاں تھیں کیتی یوسف دی غمخواری
بھائی یوسف دی وچ فرقت کون زیادہ رویا
یوسف دا غم کیہڑے دل وچ وڈھ سبھاں تھیں ہیا
ایہہ یوسف دے وچ وچھوڑے رہیا ہمیشہ تیدا
فرزنداں دے نام رکھائے اس نے دردا نوالے
سن یوسف فرماوے بھایاں لیں غلہ نسیں آئے
عرض کرن کجھ پونجی ناہیں ساہوں قحط ستایا
اساں بضاعت ثابت پائی جاں گھر بار کھلائے
بے آرام رہیا وچ غم دے سن سن حالا سارا
اج مقصود دے دا مینوں ہوئی دور جدائی
بھایاں نال نہ ٹوریں مینوں وگے نہ قدم اگاہاں
بھایاں نال ٹورلیساں اول پھیر کریساں موڑا
پھول کڈھاواں حکم شرع تھیں تینوں کول رکھاواں
بن حیلے جے رکھاں تینوں چھوڑ نہ جاسن بھائی
بدنامی خوش ہو کے جھلاں چھوڑ نہ جاساں تینوں
بنیا مینے نال لیا یا بھایاں دے ول آ گیا ہے
جیندوں نال خوشی دے صورت چمکاں کرے سوایاں
صورت ویکھ رہے وچ حیرت ایہ کس مائی جایا
کس تھاں تو ہیندا توں شاہزادہ آیوں وچ مسکیناں
بنیا مین تساڈا بھائی ہاں میں وچ تسا ہیں نہ
والی تخت مصر دے تینوں بوٹی کیہ سنگھائی
اوہ رونا تے غمدیاں آہیں کتھ گئے پچھتاوے
بنیا مین کہے اج اکھیں حال ڈٹھا جے جیوں کر
گھٹ نہیں ایہہ یوسف نالوں کوئی غم گھٹ جاوے
صاحب زادیو حال گھراں دا کیوں کر وقت وہایا
کہن سبھے غم یوسف والا اجے تھیں نہ وسارے
وچھڑیاں تھیں یوسف کولوں زخم لگے دل جینوں
وچ یوسف دے وڈھ قضیاں کس نے عمر گذاری
نال پدر دے کون تساں تھیں غم دا ساتھی ہویا
بنیا مین رہیا وچ غم دے ساریاں بھایاں کہیا!
نال پدر دے حجرے اندر دردفراقیں کھیدا
اس دے دل تھیں یوسف بھائی بھلا نہ ہر جائے
ظاہر کہو پیغمبر زادیو پونجی کیا لیائے
موڑ گھلی جو تساں کرم تھیں اوہو ہے سرمایہ
وانگ امانت مال تساڈا او نویں موڑ لیائے

جگ جیؤیں وچ فضل کرم دے سکھ وسیں سلطانہ
اوّل والی موڑ بضاعت موڑ لیائے دردے
تساں نگاہ امانت رکھی یوسف نے فرمایا
یوسف کہے غلاماں تائیں بھر تیاں بھر وشتابی
پردے وچ غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
بنیامین دی بوجھ بھارے رکھ دینہو وچ پردے
آکھ سلام گئے کنعانی تھوڑی دور سدھائے
کرن سوار پکار جوانوں چور تسیں کروانوں
اوّل منہ کر کہیا جواناں کی تساں گم کیائی
کہے پکارن والا جے کو لبھے پیالہ آئے
انہاں کہیا اساں قسم خدا دی ہے معلوم تساں ہیں
کہن سوار تسیں جے جھوٹے پھر تساں کیا سزا ہیں
حکم شرع دا اس دے تائیں پکڑ رکھو گھر بردہ
اسرائیل نبی دے مذہب حکم شرع فرماوے
موڑ سدھے لے مصر سب کنعانیاں تائیں
یوسف کہندا بھائیاں تائیں کنعانی کروانوں
جہاں پیغمبر زادے سب تسیں خدمت وڈھ کرائی
باجھوں دل شتر بھر دے قیمت لئی نہ کائی
ہود سیر بھراواں کہیا شاہا غالی جایا
پر ایہہ نام چوری والا تہمت خلق لگائی ئے
لوکاں طعن غضب دا پتھر اساں وجا وچ سر دے
نہ اسیں چور نہ دھاڑے مارے ہاں مسکین بچارے
انہاں امید پکی دل بھاری اساں نہ کجھ چورایا
یوسف کہے غلاماں تائیں شتراں بھار اتارو
اول چھٹ شمعون کھلائی پھول ڈٹھی اوہ ساری
ایہہ جوان نہ چور دسیندا آیا نظر یقینوں
دس بھائیاں دے بھار جو پھولے کجھ نہ ظاہر آیا

احساناں بہتیں وچ جہاناں کیتو ئی بدل خزانہ
پیغمبر دے گھر دے بردے کویں خیانت کردے
ہیں احسانوں پھر کرساں مڑ دوں دون سوایا
نہ تو لو پھر گوناں دیہو ہووے دور خرابی
جام عقیق میرا لے جاؤ رکھو پاس چھپایا ئے
پھر چھٹاں جیوں یوسف کہیا بردے اونویں کردے
جام گیائی حضرت یوسف پکڑ سوار دوڑائے
کھڑے رہو مت جاؤ اگے پکڑ وداں کنعانوں
جام عقیق ملک دا کہیا تساں چورا لیائی
ہیں ضامن تس وچ النعامے اٹھ دیاں بھر دانے
چور نہیں اسیں آئے ناہیں کرن فساد اتھائیں ئہ
انہاں کہیا جس کولوں لبھے پکڑ کھڑو اس تائیں
شارع دین اساڈے ایہو ہیں فتوے جاری کردا
اپنا چور رکھیڑے جے کوئی خدمت سال کراوے
یوسف اگے حاضر کیتے چوراں وانگ تداہیں
ہیں احسانوں نال تساڈے کیتا بھلا جوانوں
اوپر تخت برابر اپنے روٹی بیٹھ کھلائی ئے
نے تساں جاندیوار جوانوں خوب کیتی بھلیائی
جو احسان تیرا سر ساڈے وڈھ حسابوں آیا
اس تھیں دل شرماندے ساڈے ایڈک قہر کیائی
پیغمبر دے بیٹے ہو کے چوریاں کردے پھردے
چور نہ رکھو نام اساڈا چور رہلن وچ نارے
ایہہ چوری دا نام اچانک کیوں ساڈے سر آیا
سچ کہن پیغمبر زادے یا تے جھوٹ نتارو ئے
جاں کجھ ظاہر ہویا ناہیں ہاسیوں دوجی واری
وارو وار کھلایاں چھٹاں باجھوں بنیامینوں
جاں دیہواک باقی رہندا یوسف نے فرمایا

اگے شک چھپے دل ساڈے تاں ایہہ موڑ منگائے
پھول رہے دس چھٹاں تائیں حال ہویا اشکارا
اک باقی ایہہ چور نہ ہووی انت انہاں دا بھائی
دیکھو پھول جو باقی رہندا بھائی کہن تداہیں
اوہ کہندے دس چھٹاں وچوں ڈٹھا پھول ستامی
ہچھے رہیں اسیں عیب نہ کائی ایہہ بھی کھول ستاردے
یوسف کہندا امرو چاواں چھٹے سفری آئے
تینیں چھٹے تے سب تکیں چنگا ایہہ بھائی دل دے
تے جے چھٹ نہ پھولو اسدی بھایاں عرض سنائی
ساڈوں کہی بچار تساہاں پھولے نال خواری
یوسف کہندا پھول غلاموں کرو برابر سارے
پھولی چھٹ پیالہ لبھا چور بنے کنعانی
کیوں اساں آپ خیالیں پے پے اسدی چھٹ کھلائی
مرن چنگا بدنامی نالوں ہن اسیں چور رسدائے
سرنیویں ہن روندے بھائی سجھے ہور نہ کائی
خونی چشم کلیجے تیرے ہیبت دہانی سینے
اے ظالم کی کار کیتو ڈوب دتو گھر سارا
سچے توں ہیں پڑا اے ظالم ساڈوں پٹ گوایا
شاہ اساڈی خدمت کردا اس دا مال چرایو
تینوں اس نے غلہ دتا خدمت خوب گذاری
اور پر تخت بہایا تینوں نال طعام کھلایا
ویکھ نظر کر تیرے ائتے نیک لطف کمائی
بنیامین کلاماں سن سن ہس ہس کے فرماوے
اوہ روندے ایہہ سدا آہا اوہ کردے حیرانی
نال دیاں دا نام گوایا تیرا گیا نہ کائی
چور ہے تے پھر روون جاں پکڑے سرکارے
صاحب دلاں پسند ملامت کد بدگو نوں ڈردے

کنعانی ایماناں والے اساں اگے ازمائے
چھوڑ دیہوا ایہہ گھروں جاون ظن گیا مجھ سارا
انہاں بیٹے اگر ونہ کھوٹا شک نہیں ہن کائی
یوسف آکھے کی ہن حاجت ظن میرے نال ناہیں
اک کاسل نیوں اپنے سر تے لیا سیے بدنامی
ویکھو صاف عقیدے ساڈے طعنے پچھیں مارو
طعن الزام تساں کجھ ناہیں ہونکاندے جائے
تساں نہ چیز چرائی میری تے ایہہ کیوں چرائے
اساں تے ایہہ فخر کریسی تے اپنی وڈیائی کے
بے اعتبار تساں نوں جاتا میں رہیا اعتباری
تاں ایہہ فخر چتارے ناہیں موہوں لاف نہ لائے
شرمندے ہو بھائی سارے ڈبے وچ حیرانی
رکھی رب رکھائی عزت عقلوں ڈوب گوائی کے
بنیامینے بن راحیلے ساڈوں عیب لگائے
عزت حرمت خاک رلائی قدر نہ رہیا رائی کے
تاں آکھیں دس بھائی رورو کہندے بنیا مینے
چور ریا کردے پت بنی دے پایو مصر پوکارا
تاں ذکر بنیدیاں تختاں اوپر پسٹ وچہ خاک رلایا
تاج سروں لاہ عزت والا اندر خاک ستایو کے
دے جلیبوں احساناں بدلہ چنگا جاندی واری
کجھ حیا تیرے دل اندر چوری وقت نہ آیا
چوری کرن لگے نوں کیوں نہ شرم دلیں نوں آئی
ہیں کد جام عزیز چرایا شرم کوہی آوے
توں ہسیں کیوں شرم نہ آوے ڈب مریں ہن فانی
بے شرماں نوں شرم کوہی لیک گھرانے لائی
الٹا ساں خلاف زبانہ جھوٹ جتے سچ ہارے
وچہ ناموس نہیں ڈب مردے وصل ندیوچہ تردے

گو جھے نین جنہاندے دل تے تیز کٹاریاں ہر دے
نشہ وصال جنہاندے دلوں مستی زادم بھردے
اوہ وچہ ذوق سمندر تر دے واقف ڈوبنگھے سر دے
تے غیراں دے سوز دلوں سڑدے نفس ہوا دے بر دے
بنیامین کہے کیوں مینوں چور کہو دل سارے
اوہ کہندے جے چور نہیں توں جام چھپے کن پایا
جے سرمایہ تساں چورائی میں بھی جام چرایا
چپ رہے ہو بھائی سارے سر نیویں شرماندے
آہا مصر اندر دستارا جیکوئی مال چراوے
تے یعقوب نبی دے مذہب چور رہے ہو بردہ
ایہہ اللہ نے یوسف تائیں دل وچہ ول سکھلایا
تے جے رسم موافق مصرے عدل ہوندا دستارا
فتوے آکھ سبھ اچھپتائے عہد پدر تھیں ڈردے
جے ایہہ چور تعجب ناہیں بھایاں نے فرمایا
جس بھائی نوں ہن ایہہ روندا یوسف نام سدایا
اوہ بھائی دی عادت ساری اس وچہ آن سمائی
وڈے دی خو چھوٹے پکڑی سبھناں نوں پکڑایا
ایہہ ہے سچ سنایا جیوں کر شاہا رلج سوایا
ڈیر میرے خود چوریاں کر دے ہوراں چور بناون
جائے بھیت دلاں دے اللہ جو جو تساں سنائے
اگے تخت بدھے ہتھ بھایاں رو رو عرض سنائی
باپ بڈھے وا ایہہ ہے عاصا ہر دم خدمت کردا
شاہا توں احسان کنندہ سانوں نظری آویں
جان اساں قربان پدر تے دکھ اسدے تھیں ڈر دے
اس تے باپ پیار کریندا سبھ تھیں ودھ تمامی
اسیں مرینے پر جے اسدی بچدی جان اکلی
سارے اسیں سلامت جائیے جے اک ایہہ نہ جاوے
بے بصراندے عشو باندیوں اوہ کد نظراں کردے
بیخبراں تھیں اوہ بے خبرے وجدیاں سٹاں جر دے
ابراندم ور ہے لمبے سر تے ذرا دھیان نہ دھر دے
کد غیراں دل خیانت کھٹ جے یار ہووے وچہ گھر دے
قسم خدا دی چور نہیں میں ظن نہ کر یو بھارے
فرمایا جس بھار تساڈے موڑ گھلی سرمایہ
جے تسیں چور نہ سے کویں ہن مینوں چور بنایا
عزت ضائع گئی اساڈی دلوں چہ حسرت کھاندے
صاحب مال لوے سٹے دونی ودھ سزا نہ آوے
سو بھایاں تے اول فتوے کہیا شرع پدر دا
شرع پدر دا فتوے اول بھایاں تھیں لکھوایا
یوسف دے ہتھ آنہ سکدا بنیامین پیارا
شاہ منگے ہن چور انہاں تھیں رکھاں وانگوں بر دے
اس دا ویر جوا گے سو یا بھی اس کجھ چرایا
اوہ پھوپھی دے گھر تھیں چوری پٹکا کڈھ لیایا
راجیلے پت چوریاں کر دے دوہاں شرم نہ آئی
عیب پراناں وچہ جنہاندے آخر ظاہر آیا
سن یوسف جر جاندا دل وچہ راز نہ کھول وکھایا
چوری وچ پدر تھیں مینوں دل وچہ خوف نہ کھاون
اپنے عیب اساڈے سر تے کڈھ زبانوں لائے
وڈی شان عزیزا تیری دائم رہے سوائی
پکڑ اسا تھیں کسیوں تھاں اس دیو چہ بردہ
باپ بڈھا رو مر سی غم تھیں چھوڑیں لطف کماویں
غم اسدے یوچہ ویکھ ولیدی جان جلی وچہ دردے
اسدے یوچہ وچھوڑے اسدا ہوسی کام تمامی
پیغمبر دے دل نوں کائی ہوندی صبر تسلی
باپ اساڈا اسدے غم تھیں سخت مصیبت پاوے

رکھاساتھیں جس نوں چاہیں خدمت وچہ غلامی ۂ
یوسف کہے پناہ خدادی جس دا عالم سارا
بدل گناہیں ہوراں پکڑاں وچہ عدالت ناہیں
بے امید ہوئے جاں بھائی سارے اُٹھ سدھائے
بھایاں بیٹھ جمع وچہ گوشے مصلاحت پکاریں
کہے یہودا معلم سبھناں باپ لیاں سوگنداں
کی منہ لے ول باپ سدھایئے اگے یوسف کٹھا
زخم اُتے ہن زخم لگاون مینوں بھلا نہ بھاوے
مرن چنگیرا لکھ لکھ واری ایڈ مصیبت نالوں ۂ
بنیامین لئے بن جاناں روانہ ساتوں موئے
جے اوہ دینہ دیوے ساتوں گھتو جنگ پواڑا
تیغ وگاؤ مار اوڈاؤ دیس مصر دا سارا
سُن مصلاحت بھایاں تائیں بہت پسندی آئی
جوش کرے روئیل پکارے سُن سکھے تدبیراں
پکڑاں تیغ پواں کر نعرہ توڑ غرور وکھاواں
ویکھاں کون جھلے وار میری ڈھاہ مرسیاں گلاں
چا تلواروں شعلے جھاڑاں سارا مصر اوجاڑاں
پواں اکلا کر کر ہلا ماراں سب سرداراں
تیغ گذاراں شیر شکاراں میداناں وچہ ماراں
تے میں ایسی تیغ وگاواں پون مصر وچہ واراں ۂ
آکھے یاندی گردن وچدی گذر وگن تلواراں ۂ
تے شمعون کریندا ذمہ میں وڈساں بازارے
بازاری کر گریہ زاری اُڈن گے تلوارے
ہتھ آیاں نوں جان نہ دیساں مار رکھاں وچکارے
کفن بازاروں ہن ہتھیں ڈھلے عطر عطارے
رنگ برانڈے رنگ رُخاندے اُڈ ڈجان سارے
لوک پساری کھاک کاری جاون چھوڑ پسارے

بنیامین بیچارے اُتے کر احسان تمامی ۂ
چوراں چھوڑاں ہوراں پکڑاں ظلم کریسیاں بھا ۂ
بے انصافی کراں نہ موتے بھاویں کرسو آہیں
بنیامین لیا رکھ یوسف صبر دلاں وچہ آئے
رورو نیر وہائے چشموں سارے پئے وچارے
ضامن دتا اللہ صاحب ساں سبھے فرزنداں
دبا ڑادر دغا نہ جس تھیں اسدے حال تریٹھا ۂ
دل میرا وچہ فکر غماندے ڈب ڈب غوطے کھائے
درد پدر تھیں ساڈے سرتے پوسی قہر وبالوں
عجز لڑائی دو نویں حاضر جو کجھ شاہ قبولے
مرداسیں سب شیر بہادر پایو مصر اجاڑا
سانجھو تخت خزانے لٹو مرے عزیز بیچارا
بنیامین چھوڑالیایئے کر کے جنگ لڑائی
ذمہ میرا مار گواون کل امیر وزیراں
تیغ بہادر وچہ مصرے کون جمے از باواں
وانگوں شیر کھڑاں دب ملکوں نکر یا ندا گلا
چھاتیاں پھاڑاں زخم اگھاڑاں جگر تھیں دل سلا ۂ
باغ بہاراں تے گلزاراں چھوڑ مرن سن یاراں
وچہ درباراں پون پکاراں تیغ تکھے جھلکاراں ۂ
با تدبیر وزیر نہاراں ہور امیر ہزاراں
توڑ دچھوڑ دہڑاں سر نالوں ولدے داغ اتاراں
ندیاں خون وگا وکھاواں بازاراں وچہ سارے
چھوڑ دوکاناں لیلے جاناں نسے جان بیچارے
چھوڑ زناں مرجا نہ ویاہے وچہ وچہ مرن کوارے
بقالاں دی گردن اتے کھاوے تیغ ہوالے
حلوایاں دی گردن گذرے تیز کھنڈے دی دھارے
دل دے چور ٹھگاندے رہبر گر گراں سنیارے

ورزیاں چھیر طرہاں پڑزے لنگا واں نیوائے
ققتا باں وریاں قاتل چھریاں پھرن نگلیں بکیائے
تیشے نال چھلاں سر طرفوں ٹکڑے بحار رنجارے
شور گراندے شور گواواں کٹ کڈھاں ہینارے
اس سودے وچہ ڈوب ابضاعت چھوڑ سٹن ونجارے
ہر منیاں جاں سر تے بنیاں کون وساہ وسائے
سمارساں پرکار سواراں جنہاں محل اُسارے
کرن تصور جدوں مصور مرگ ڈھکے دربارے
جھاڑ لب طبساطی شہروں پہوچن گور کنارے
کہن بیپاری وچہ بازارے نفع نہ اج بپارے
عصا راندے اٹھ پچھوڑاں دھم پوے جگ سارے
ایسی تیغ وگاواں کاری کر کر حملے بھارے
مصر شہر دے وچہ بازارے اج ہوون کجھ کٹائے
ویکھاں کون مقابل آوے شیراں دی پیکارے
ویکھ لواں اج ماں کی جایا کیہڑا روک گذارے
کہے یہودا طرف عزیزے میں خود قدم اٹھاواں
نعرہ ماراں حمل زناندے پلو چہ جھاڑ وکھاواں
مرد مقابل جیہڑا کوئی آوے اُسدی گرد اوڈاواں
صاعق برق بلاندیاں تیغاں اج مصرے چمکاواں
نیل ندیدے کنڈھے وسدیاں بیڑیاں پور رہاواں
جا شمشیر لواں وچہ مرداں نعروں دہرت ہلاواں
ست بھایاں نے ذمہ کیتا ول ول مائیے فوجاں
ٹھاٹھ ودگے وچہ گلیاں مصرے تیغ زناندی رتوں
شاہ مصر دے شوخ سپاہی سخت دلیریاں والے
توڑ صفاں میدان اوڈائیے جا غالب شمشیراں نے
فوج عزیز گھبارن کارن ہاں اسیں ست بہتیرے
یاد رہے پیغمبر زادے کدے مصر وچہ آئے

پنجیاں پنجہ اڈاواں تونے کرساں بہن نیائے
آہن مار سرانوں چہ خونی جنڈاں جھنڈ لوہارے
مار وچوں نقاں نکارے کڈھاں کسر تمھارے
تہیں ظالم دلدے کھوٹے مرن وچوں ہتھیارے
ٹکڑے وچہ خونی جھگڑ رگڑن جڑھ مارے
آریاں تارے وچہ سیفے جاں گھڑاں گھیارے
نقاشاں ندے نقش اوڈاواں مجلس دے وچکارے
ہو صورت ذی صورت سارے سر ویکھن ون تارے
پریاں گرد ل بریاں ہوسی سل یاراں دی ڈائے
نیاں جاندیاں سیک مزاجاں رہن لشکدیاں تارے
صیقل گراندے صقل کراں دہر فولادی تلوارے
قتل مصر تے روسنہ جیہا ورکون جھول ستائے
شیر شکن تے فیل فگن اج رکھن نام ہمارے
کسفا سیدیاں زور آوریاں کوک سنے جگ سارے
سارے چھوڑ بپارے بھارے جا تہ پلک چہ مارے
بنیامین چھوڑا لیاواں یا تے جنگ مچاواں
توڑ درہ زنداں مصر دا قیدیاں بند چھوڑا واں
مار گواواں ماتم پاواں روون پیٹاندیاں ماواں
شیر و شاندیاں خونی شکلاں اندر خون لٹاواں
ڈھاہ عمارت مصر شہر دی جا وچہ نیل وگاواں
بنیامین پیارا بھائی قیدوں کڈھ لیاواں
اج وچہ نیل وگن وچہ مصروں خون بلاندیاں موجاں
وگدے نیل رڑھا سدا ہیئے قتل ہویاں پھڑ لتوں
پیون تند شراب کٹاروں گوریں سوہن سکھائے
کرنے چور کلیجے مصریاں پکڑ بنھے وچہ شیراں
خاک مصر دی اوڈن لگی جاک چلے سب ڈیرے
ایہہ کہانی آخر تائیں اجدے ہتھ وکھائے

آیا افرائیم سمجھایا یوسف نے ول بھایاں نوں
افرائیم گیا مطرح کے ایہہ سبھے تدبیراں
کیتے یہود بھایاں تائیں اجے نہ تیغ وگایو نہ
ایہہ گل آکھ یہودا ٹریا تیغ لئی ہتھ آیا
چھوڑ عزیزا بھائی ساڈا نہ کر بہت فضیحہ
کڑک غصیاں اکو نعرہ دیکھیو کیا ہوسی
ہیبت پوے مصر وچہ بھاری مر مر جان ہزاراں
کس کچہیر قیامت آئی صور وجے کر زورا
یوسف کہندا صاحبزادیا بول سنبھال زباناں
کہندے جدوں یہودا آوے وچہ غضب بھیارے
لُوں لُوں جھڑے مہرالاں ڈھون اندر جوش قہاری
جاں تک رہے غضب وچہ بندے رہندا حال ایہائی
پر جیکو اولاد یعقوبوں پشت انہدی ہتھ لاوے
وال بدن دے ٹھنڈے ہوندے جوش نہ رہندا کائی
جدوں یہودے تائیں ڈٹھا یوسف نے وچہ غصے
افرائیم چھوٹیرا لڑکا حاضر سی اُس ویلے
اے فرزند کرے اُسدی جیبے ہتھ لگائیں
گیا غضب سب زور سدہایا قوت رہی نہ کائی
گرد چوگرد یہودا دیکھے حیرانی وچہ آگیا
پھلے دل اک لڑکا ڈٹھا صورت چندا وجالا
پچھے کون کوئی توں لڑکے نور اکھیں دا اسدا
توں اولاد ول باپ میرے دی کہو تیرہ نام کیائی
وچہ مصر اولاد پدر دی کون سیا سا بھائی
افرائیم گیا ٹر اوتھوں عاجز رہیا یہودا اٹھ
اوڑک آپ اوڑیک سدہائے دل دریائے
کیوں لغرے لوں دیر لگائی تیں ول خوف کیائی
پشت میری ہتھ لا سدہایا میرا جوش گوایا

جا کے سُن جو ویر یاں بھایاں کی صلاحیں لایاں
یوسف پاس سنایاں جا کے جو سُنیاں تقریراں
جاں میں نعرہ کرسیاں تاں تسیں ہتھ اٹھایو
یوسف اگے آن کھلویا نہ کر قہر حسنایا
نہ ستا ساڈے تائیں سے تدھ خبر نہ پیا
ہیں ندی دا پانی سن کے وگنوں اٹک کھلوسی
حمل زنانڈے جھڑ جھڑ پوسن ہوسن حال حوالاں
ایہہ غرور تکبر دل دا ذرا نہ رہسی بھورا
بے انصافی کراں نہ موئے تیرے نعرہ سیانوں
وال بدن دے چیر لباساں رہن کھڑے ہوسارے
تیراں وانگوں وال بدن دے تکھے نوک کٹاری
جاں نعرہ سوقت کریندا جھڑدی ترفت لوکائی
ایہہ غضب دا حال تمامی وورا دلوں ہو جاوے
نعرہ قفا سر ہوندا نا ہا رہندی ہند دوہائی
برچھیاں وانگوں جو لوں کھڑے وال بدن وچہ جسم
تھمی اوہ ایہہ کے یوسف اُنھوں اُتوں میلے
افرائیم گیا ہتھ دھریا جھڑیا جوش ازائیں
پچھے نعرہ کراں غضب تھیں طاقت کچھ نہ پائی
اپنے کون اولاد یعقوبوں جس نے ہتھ لگایا
پکڑ یہودا سونگھے منہ تھیں ڈٹھس برکت والا
اسرائیلی نظری آئیوں میں ہاں بیٹا جس دا
ہیں فرزند کہدا ایہہ ظاہر میں حیرانی آئی
افرائیم رہیا چپ صرف کے راز نہ دسیا کائی
باہر ویرا وڈیکن نعرہ جوش کرن بیہودہ
کہن یہودا تائیں بھائی توں کیوں کم گوائے
کیہے یہودا نسل پدر تھیں اپنے لڑکا کائی
تپ وچہ جوش غضب دے بھایاں قہر تنور تپایا

ویکھ انہاں ول یوسف تائیں دل وچ غصہ آیا
بھائیاں تائیں حاضر کر کے پیش کھڑے کروایا

فرمایا پیغمبر زادیو بولو سچ زبانوں بھائی
میں کی بُرا تساں تھیں کیتا گھٹ کیتا احسانوں

بھکھیاں قدروں کھانے دِتے عزت بہت کرائی
دو واری بھر شتریں غلہ قیمت لئی نہ کائی

جاوندیاں تساں تحفے دتے تے احسان کمائے
کر چوری تساں اپنے تائیں داغ لگنا ہووالائے

فتوے شرع جو تساں سنایا ہیں اوہ عمل کمایا
حسن کشش ہو تیغاں بھیڑیاں حق پلے ایہ پایا

مصرا جاڑن قصد تساڈا قتل میرے پر دھائے
وچ دماغ تساڈے آکھو کیا کیا خیال سمائے

جانوں تسیں اساڈے جیہا ہوگئے جگ وچ کائی
کر دیئے مار خراب مصر نوں رلمل سارے بھائی

بکریاں تساں ہور جاتا خود نوں شیر بنایا
تخت عزیز مصر دا لیئے تساں ارادہ ایہا ٹھ

تسیں کیا ایہہ قہر کیائی کیڈک ہو کروانوں
اک تھیں اک خدا نے کیتی خلقت وِدھ جہانوں

جے تساں زور بڑے تے ماناں تسیں سبھے تاتانے
کیڑے دی لت توڑ نہ سکو کرو نہ جوش دھگانے

زور کیائی وچ تساہاں تسیں اُٹھے مغروری
آخر پلے پوگ تساہاں عملاں دی مزدوری

مارلیا تساں مصر زبانی نے اجے خبر نہ ہوئی
جاتا ملک خداداو سدا امر دہیں وچ کوئی

تے شاہی سامان مصر دے جاتے چیز نہ کائی
طفلاں وانگ خیالیں گلاں کیتیاں وچ وڈیائی

اندر جوش غضب دے یوسف تختوں اُتر آیا
کروانوں مغرور جوانوں قہر سریں کیوں چائیا

ویکھو زور خدا نے دتا یوسف نے فرمایا
سِل پتھر دا کوٹھا یوسف ماریا پیر اُڈایا

پتھر ٹٹ گئے ہو پرزے چھپت کندھاں تے پیاں
ویکھ بھراواں حیرت دہانی اکھیں گھڑ گیاں

ایہہ عزیز مصر دا والی جے تے قہر کماوے
ساڈوں ساریاں پکڑ بنھے وچ جان مروڑ گواوے

ایہہ ہے باز اسیں سب چڑیاں ایہہ اوہ شیر شکاری
پلو چہ ساڈوں مار گواوے جے پکڑے اکواری

اگے ساڈوں خبر نہ کائی اسدی شان جو عالی
غافل اسیں ہئے کرماناں ہوش حواسوں خالی

کی جاناں خود شیر شکاری مصر شہر دا والی
ایہہ کو پاک فرشتہ ہوسی اسدی صفت نرالی

دِسّ بھائی اسدے اگے مول نہیں شئے کائی
کھڑے مٹی دی نال پتھر دے ایہہ ہے مثل لڑائی

کنعانی حیرانی اندر چپ رہے بیچارے
لافاں ماریاں یاد نہ آیاں خیر رہی بازارے

اوہ تیغاں دے جوش ہولارے کتے نہ نظری آئے
تے بازاری مرد لیاری کسے نہ مار اوڈائے

ہور امیر وزیر مصر دے ثابت رب بچائے
ہن وچ دلاں دعائیں کردے جان کویں بچ جائے

ہو پیغمبر زاد جوانوں یوسف نے فرمایا
چھوڑ وچھوڑ وطن نوں جاؤ ایہہ رحم کمایا

جے کوئی ہور دلیری کردا ویکھ دیوش حالا!
ویکھ تساں عمل ہیں ول گذرے قدر نبیاں والا

لایق سخت سزا تساہاں چھوڑدیاں مسکینوں
اٹھ ٹرو ہن نام نہ لیناں بھائی بنیا مینوں

اوڑک ہولا چار بھراواں رو رو وسیس نوائے
یوسف لوڑ دتے سب بھائی وے غلہ سب بھائے
کر تعظیم گئے سب بھائی رو رو نیر وہاندے
کہے یہودا بھایاں تائیں تسیں سبھے مڑ جاؤ
تے میں آپ نہ جاواں ہرگز مصروں مول کدائیں
پر جے باپ سدے خود مینوں پھیر دیہاں کنعانے
باہجوں حکم نہ مصر زمینوں میں خود قدم اٹھاواں
سن یعقوب نبی دے بیٹے تو کنعانے آئے
بنیامین چورا پیا دہر آندا وچہ بھارے
فتوے حکم شرع دا ساتھیں چوراں حق چھپایا
خبر کیا اوہ بھائی ساڈا چوریاں کردا پھردا
چھوٹے بھار حقیقت کھلی پکڑ لیا سلطانے
بنیامین عزیزے کھڑیا رہیا یہودا تائیں
نبی کہے امید نہ مینوں ہرگز بنیا مینوں
راتیں نفل پڑھے دن روزے وڈا زہد کماوے
عرض کران اوہ یا پیغمبر غیب نہ معلم سانوں
پچھ مصریاں لوکاں کولوں جیہے حال وہائے
جے اعتبار اساڈا ناہیں قافلیاں تھیں سارے
اسیں سچے سوگند بنیا ساڈا وس نہ کائی
نبی کہے ایہہ گل بنائی نفس تساندے کارے
ایہہ کجھ میریاں پتاں کولوں ہوگیائی کارا
پھر یعقوب نبی فرماوے فرزندو فرماؤ
منہ تساڈے وچوں کیہو نکر ویر تساڈا کھڑیا
فرزنداں نے عرض سنائی جو جو حال وہائے
اوہ تہاڈس بھایاں نالوں قوت دیوچہ ڈاہڈا
نبی کہے میں صبر کریساں باہجوں صبر نہ چارہ
رب نے وچہ مصیبت سختی نبیاں نوں آزمایا

لکھ لکھ شکر جو اج اساڈی جان نچے غم جائے
رکھ لیا اس حیلے سیتی بنیامین پیارے
عہد پدر دا سینے رڑکے خوف دلو چہ کھاندے
بنیا مینے چوری کیتی پیو نوں خبر سناؤ
منہ اکھیں کی جا دکھلاواں باپ پیارے تائیں
یا تے حکم کرے رب صاحب جیہڑا حکم جہانے
تسیں چلو جے حکم مینیں میں کنعانے آواں
باپ اگے رو عرض گذاری چوریوں حال سنائے
کھل سواراں شاہ عزیزے پکڑ موڑائے سارے
پردہ چور رہے گھر مالک اساں جواب سنایا
غیب نہ جاتا اوہو فتویٰ بنیا آفت سر دا
ڈبڈب گئے اسیں وچہ حیرت مڑ ٹوریا کنعانے
روندے اسیں قدم وچہ آئے کر حضر جیوں جامیں
چوری اس نہ کیتی ہوسی جانے حال یقینوں
تقوے وچہ امانت پورا تے اوہ کویں چراوے
جو معلوم اسانوں ظاہر کہیا کھول تسانوں
یا تے پچھ کروانا کولوں نال اساں جو آئے
پچھ جو شامی لوک تدا ہیں بی مجلس چیکارے
وے بدلے کر منت تھکے کجھ مراد نہ پائی
میرا بنیامین پیارا چور نہ کرو پکارے
قول نبی دا جھوٹ نہیں ایہہ یوسف طرف اشارہ
ایڈک زور تساں وچہ آہے توڑ پہاڑ گواؤ
ایہہ کجھ جھوٹی تہمت دے کے بنیا مینے چھڑیا
اسیں عزیز مصر تے نہائے اوسنے غلبے پائے
اساں چھپیاں اوہ کجھ نہ جانے زور نہ پیا اساڈا
فرزنداں تھیں رب ملاوے فضل وہی وا بھارا
دل کائی ہن میرے اتے وقت مصیبت آیا

تے اللہ دی حکمت بھاری جانے راز دا اندے
ایہہ گل کہہ منہ پھیر پتاں تھیں پیغمبر فرماوے
نین سفید گئے ہو اسدے کھا گیا غم بھارا
سن فرزند کہن یا حضرت ساتوں قسم خدا دی
غم اس دا تیں بھلدا ناہیں جاسی جان ازائیں
فرمایا میں اللہ اگے اپنا درد سناواں
تینوں معلم اللہ ولوں تسیں نہ جانوں کائی
سی یعقوب سوال سنایا اک دن جبرائیلے
پچھ لواں میں اسدے کولوں یوسف دا کجھ حالا
جبرائیلے حکم الاہوں عزرائیل پہنچایا
نبی پچھے دس عزرائیلا تینوں قسم الٰہی
نور اکھیں دا میرا یوسف زندہ ہے یا ناہیں
کہہ فرزند پیارا میرا گیا کتھے کی ہو گیا
عزرائیل کہے یا حضرت میں نہ جان نکالی
یا پیغمبر بیٹا تیرا وچہ خیریت خوبی
سن یعقوب کہے کہہ کتھے حکم کیتا ئیں جاری
جھبدے رب ملاوے تینوں روز گئے رہ تھوڑے
تس پچھیں یعقوب نبی نوں بی وچہ دلے تسلی
جانے یوسف زندہ ملسی پرناہ خبر مکانوں
فرمائے فرزند وجاؤ ڈھونڈو یوسف تائیں
جا بھائیاں نوں لبھ لیاؤ رکھو آس الٰہی
فرزنداں نے عرض سنائی آس رب دی بھاری
زندیاں ملن امید دلے نوں مویاں ملے نہ کوئی
کھا گیا بگھیاڑ گیا ہو فانی برساں بہت وہایاں
مویاں نوں جا کیہڑا لبھے جیوندیاں لبھ لئے
پیغمبر فرماوے پتاں خط میرا لے جاؤ
پکڑ قلم جو دتھیں لکھیا پیغمبر نے تاں نوں

صبر کیتاں جے پورا ہوواں واہ نصیب اساندے
ہائے افسوس پیارا یوسف مینوں نظر نہ آوے
وچہ اندوہ وچھوڑے یوسف ز ور گیا چک سارا
یوسف دا غم حق تساڈے انت گھتے بربادی
حضرت چھوڑ دلوں اس غم نوں ایہہ دکھ تیر تیائیں
ہوراں گے دکھ نہ بھولاں مت بیصبر سداواں
مینوں سب فرزند ملیسن ول امید ایہا ای
لے کے اذن جناب الاہوں ٹلیں عزرائیلے!
کجھ قرار دلے نوں آوے جاوے دردکو شالا
پاس نبی دے آن فرشتے عرض سلام سنایا
یوسف دی توں جان نکالی یا اجے تن وچہ آہی
چھوڑ گیا اس دنیا تائیں یا ہے اجے اتھائیں
اوہ تسکین آرام دلے دا زندہ ہے یا مویا
اوہ زندہ سبھ مال خزانے ہے ملکاں دا والی
رتبہ اس دا وچہ دلاندے مرغوبی محبوبی نوں
حکم نہیں ہیں کیونکر دساں اسنے عرض گذاری
یوسف نوں توں پاویں حضرت جاسن درد وچھوڑے
دل پر ہجر پہاڑ غماں دا سخت مصیبت جھلی نوں
تاں فرزنداں نوں فرمایا چپ رہونا والوں
بنیاں بن لبھو رب میلے رحمت آس اسائیں
رحمت تھیں ہیں آس توڑیندے کافر وچہ گمراہی
بنیامین بہو ملسی یوسف تھیں دشواری
یوسف دی امید نہ کوئی موئے مدت ہوئی
یا حضرت توں یوسف ولوں لجے امیداں بیاں
یوسف دے وچہ دردو بنیا نہ کرائیڈ قضیئے
بنیامین بہودے تائیں جا مصروں لے آؤ
رہیں وچہ دکھ وچھوڑے ولوں لکھیاں دردکلا ماں

خط حضرت یعقوبؑ بجانب عزیز مصر بعبارت دردانگیز

ایہہ یعقوب ابن اسحاقوں نامہ ہے غم خانہ — طرف عزیز مصر دے والی جو اج شاہ زمانہ
مصری شاہ عزیزا تیرا مینوں نام نہ آوے — یاد ہوندا ہیں خط وچہ لکھدا شوق ایہا فرماوے
اوّل حمد الٰہی دایم عالی ذوقاں والا — میرا بھیرا اسلام تساہیں دلدیاں شوقاں والا
وچہ اشارہ رلیا ملیا خالص یاریاں والا — شکوہ تینہا درداں بھریا تے غم خواریاں والا
کیہا گلاں میں عیزاں اگے غم دی گریہ زاری — قدر میری جھک غم تھیں ملیا وچہ مصیبت بھاری
وار و وار نبیاں تائیں اللہ نے آزمایا — آپے فضل کرم کر لطفوں ثابت پار لنگھایا
داوے پاک خلیل اللہ تے ویریاں اگ بھکھائی — اللہ نے کر ٹھنڈی آتش کر گلزار وکھائی
تے اس پاک خلیل الٰہی ڈول نہ پیر ٹکایا — بھار ایہا بھار اٹھایا صبروں رب نے توڑ نبھایا
باپ میرے دے گلدے اتے تکلوں چھری چلائی — دنبہ جنت دتس فضلوں اس دی جان بچائی
حال میرا ہر ویلے غم دے جگر دے وگے کٹاری — چالی سال وہائے مینوں اندر گریہ زاری
یوسف نام میرا پت سوہنا نوردیاں رخ چمکاں — جنتیاں دا نقشہ نوری وکھاں چشم نہ جھمکاں
فرزنداں لے میرے کولوں تس کھڑیا صحرائے — کھادس گرگ نشانی کڑتہ خون آلود لیائے
غم اسدے وچہ میریاں اکھیں کیا کہاں کی ہویاں نہ — داغ سیاہ ہوں غم دے پانی جھول ندیوچہ نہویاں
یوسف دے میں وچہ وچھوڑے طلب تی تسکینوں — بنیامینوں ماہ جبینوں کردا صاحب دینوں
ہن او ہو فرزند سدہائے لے اسوا دل تیرے — جام چورائیں آن تسایا کھول دتے سل میرے
یوسف دا اوہ زخم دکھیندا دونال کرد کھلایا — بنیامین وچھوڑا اساتھیں تیر جگر وچہ لایا
سنیاں کیتو قید عزیزا انبیا مین پیارا — ایہہ گلاں سن دل میرے دا نال گیا ٹٹ سارا
میں سنیاں تو میں نیک خصائل صفت نبیاں والی — تیں احسان خلقتوچہ کیتے وسدی خلق سکھالی
ہوراں جہان سو کہاں وسایا ساں وبال پوچایو — ہوراں اُتے کرم کمایو ساتوں ندی رڑھایو
زخمی توں کٹ زہر کھلائیو نظر نہ کیتی کالی — چوری وچہ اسایاں ناہیں ایہہ تساں تہمت لائی
ایہہ فرزند عزیزا ساڈا کرے نہیں برائی — بنیامین نہ چوریاں کردا اوہ یوسف دا بھائی
وانگ بضاعت بھائے اندر آپے جام رکھایو — اوہ فرزند پیارا میرا سنیاں قید کرایو
کر احسان اساڈے اُتے چھوڑیں بنیا مینے — خوف تیرے دل اللہ والا زخم نہ لا وچہ سینے
پت میرے نوں قید نہ کریو اوہ یوسف دا بھائی — ویر وچھنیاں رلمل رنناں نال میرے سن کائی
بُری دعا حق تیرے اندر میں جے کیتی ناہیں — درد دے داغاں ہر ہوسی توں ایہہ قہر نہ چاہیں

سکھ وسیں سلطاناں دائم ساہوں سکھ نہ کائی
خط میریاں سطراں اندر ہیرے جیوں کانگاں
ملکے مصر چڑھاندیاں ٹھاٹھاں تیں ندیاں لہراں
باہجھ نبی کو ایہہ دکھ پاوے کھول دسے چپ زباناں
جیں یوسف محبوب وچھناں تیں آوے پیغمبر
نبر میرا اور صاحب والے طلب جیہدی میں یاری
ایہہ خط دے شمعون پسر نوں پیغمبر فرماوے
جیل دردا ج لیہہ دوائیں آن ٹرے کے اوہ دیلے
تے اوہ دلدے شوق پرانے لاٹ عشق وچ تیلے

میں فرزنداں دے وچہ درداں سخت مصیبت پائی
وگن قلمدیاں لوکاں سینے وانگ غضب دیاں سانگاں
وچہ کنعان اساڈی اکھیں وگدیاں خونی نہراں
آہ جھٹے جل جاوے کاغذ وچہ ہجر دیاں قہراں
تے یوسف نوں لبھدا لبھدا انت کھپے وچہ قبرے
ختم ہنام الٰہی نامہ جس دی خلقت ساری
والی ملک مصر دے تائیں نال سلام پہنچائے
جاون دکھ لوون سکھ سیلے یا ربّن رب میلے
تے اوہ نازک رمزاں لدی جگر سلے دہر سیلے

آمد بنی اسرائیل کا بار سوئم مصر میں اور ظاہر کرنا ان پر حال اپنا حضرت یوسف نے اور بلانا اپنے باپ کو مع قبائل مصر میں

دیہہ ساقی اک جام بھر ہوندا گجھیاں رمزاں والا
پیغمبر دے بیٹے سارے تیجی وار سدھائے
ان بنیر بضاعت کھلاں ہور نہ گھر وچہ کائی
کٹ منازل مصر پہنچے خبر یہودے پائی
دس بھائی رل شاہ مصر دے آن وڑے دربار کے
پیغمبر نے نامہ لکھیا طرف تیری سلطاناں
خط پدر دا لیندا یوسف نیر اکھیں وچہ بھریا
یوسف دے دل جوش ہجر دی موج غموں وچہ چلی
جیں باہجوں میں دکھیں رتاں خط اسدا اج آیا!
باپ میرے پر زانہ کھلیا درد وچھوڑے والا
غم میرے وچہ جسنوں روندیاں چالی سال وہائے
جان فراقیں گھائل ہوئی یادخطاں وچہ پائی
باپ میرے نے کی کچھ لکھیاں درد میریاں آہیں
یوسف کھول پڑھے خط سارا وچھڑیاندا حالا

جس بھتیں جاون درد پرانے تے دکھ رہے نرالا!
شتراں کھڑت مہاراں چلے پیو نوں سیس نوائے
نعلین چلے سب بھائی ایہہ سرمایہ چائی
استقبال گیا دل بھایاں حالت کھراں پچھائی
دہر دے خط پدر دا اگے سیس نواندے سارے
پڑھدے کھول گیائی اسو چہ سنے نال پیاناں
چم اکھیں تے رکھ پیاروں ادبوں سر پر دھریا
وچھڑیاں اولاں باپ پیارے لکھ کتابت گھلی
پکڑ قلم پیغمبر ہتھیں لکھاں نقش لگایا
سل پرانے دے جاخونوں درد لکھایا حالا
مجبوراں پردیسیں ڈٹھیاں لکھ لکھ حال پچھائے
کھول ولادکھ وچہ کیائی کیا بشارت آئی
دل اپنے نوں میں آزماواں حوصلہ لبھے یا ناہیں
حرف پڑھے دو گھڑیاں سوچے روے کرے کوشالا

جیتھے جیتھے یوسف لکھیا نامے وچ چکارے
یوسف ویکھ پدر دی رقعوں پڑھ پڑھ حال الم دے
پکڑ قلم چا ہتھیں لکھدا موڑ جواب پدر نوں
نور اکھیں دا سر دی برکت خط نصیبا آیا
اکھیں کتھیں لوں دور نہیا دلوں وسارلی ناہیں
فرزنداندے وچ وچھوڑے غم نہ کریں نہیا
جھل دا سرور ہیاں تیغاں دمتاں چھٹ جائے
نامہ ختم خدا دے ناموں تے پر ذوق سلاموں
آہے بھائی یوسف سندے جمع ہوئے دربارے
پیش گذار بضاعت ہلکی رو رو عرض گذاری
ناقص مال اساڈا تھوڑا در تیرے وچ آئے
دہ صدقہ کر رحم اساں تے اجڑا ہوں یاویں
بھائیاں دا دکھ سُنیاں یوسف مہر دلے وچ آئی
فرمایا جو خبر کیائی کہو جو معلم آہا
تساں کہیا نگہیاڑے کھادا یوسف وچ جاڑے
چھپناں پکڑ سلائی یوسف حکم کرے کرالوں
ترجمانوں اکھوایا ظاہر جھوٹھ کہو جے کائی
ویر رہے متعجب سُن کے چھپناں کیونکر بولے
ترجمانے کر ظاہر کہیا یاد رکھو وچ کنّاں
جیہن وقت پکاراں کرسی جیوں جیوں حق وہایا
اوہ مالک نے جو شمعونوں سی کاغذ لکھوایا
اول اوہا کاغذ یوسف سٹ کہے وچ بھائیاں
یوسف نام غلام اجاڑے مالک پاس وکایا
جیونکر ستھیں روز قیامت عمل ہین بدکاراں
ہیں ایہہ عمل کمائے ناہیں ایہہ اعمال نہ میرے
شاہ عزیزا اساں نہ لکھیا کاغذ ایہہ کداہیں
اساں نہ اس تے قلم وگائی اساں نہ مہر لگائی

قطرے خون دو چشم پدر دے پے ٹوٹھے اتھ سارے
واور دا ال کرے پکاراں رو رو کے وچ عمدے
نامے جھاڑ نمک تڑفایا زخمی سینے جگر نوں
میں پڑھیا یا حضرت رو رو جو تساں لکھ بھیجا یا
میں وچ یاد تیری ہر ویلے غافل نہیں کداہیں
جگر اساں وچ تیغاں وانہے تیرا درد قضیا
ٹوٹے صبر ہوندا رہزن جاگدیاں لٹ جائے
گذر گئی تحریر جنابے پڑھتا شیر کلاموں
قیمت ہتھ نہ پلے کائی شہر اعلن بیچارے
ویکھ عزیزا گھر وچ ساڈے پئی مصیبت بھاری
کر خیرات دیہو کجھ غلہ ہاں افلاس ستائے
فضل کرم تھیں جگ جگ جاری وچ بہشتیں جاویں
ہن چاہیا ہو ظاہر دیوے بھائیاں نوں وکھلائی
یوسف بنیامین دوہاں تھیں کی تساں عمل کمایا
جھوٹھ تساڈا اگھڑ ویسی لگے پون پواڑے
مرد جوانوں عالی شانوں جھوٹھ نہ کہو زبانوں
ایہہ صاحب دا چھپناں ظاہر کہسی حال کیائی
بھید اساڈے اللہ جانے ایہہ کی ظاہر کھولے
جھوٹھ پکاراں مول نہ کرسی ایہہ صاحب دا چھپناں
کنعانی کروانوں ایتھے عذر قبول نہ آیا
یوسف نے مالک کولوں بیسی پاس رکھایا
ویکھو ایہہ کس قلم وگائی کس نے مہراں لایاں
بھائیاں ویکھ سبھناں دا لکھیا کجھ سر پیر نہ آیا
ہاسن ہوش نظر تھیں سارے رو رو کرن پکاراں
اینویں ویر پکاراں کردے تے انکار بہتیرے
ہور کسے نے لکھیا ہوسی خبر نہ ساڈے تائیں
زردی جھل پئی رخ سبھناں رو رو کرن دوہائی

جے انکار تساں تحریروں یوسف نے فرمایا
مار سلائی چھنے اُتے یوسف کرے پکارا
بنیامینے نال تساہاں کی درتے ورتارے
سن سن بھایاں عقلاں گیاں تے حیرت وچہ پیاں
ترجمان نے خبر سنائی گوش رکھو کروانوں
مار سلائی حضرت یوسف چھنے نوں چھنکایا
رکھ امید نفع دی بیوقتیں بنیامین لیا ندا
بھایاں سن سن حیرت آئی چھنے دی آوازوں
کہیا انہاں سب حق ایہائی اسوچہ جھوٹھ نہ کائی
مار سلائی دوجی واری یوسف نے فرمایا
اگلے وانگ نہ ضائع کریو ایہہ فرزند پیارا
کہن سبھے ہے سچ تمامی جو کجھ توں فرمایا
بنیامین کہے کجھ ویکھو چھنے تھیں سلطاناں
سن بھایاں دل ہیبت ہوئی زخم لگا وچہ سینے
ایہہ چھنّاں ہن ظاہر کرسی اوہ ساڈی غداری
یوسف مار سلائی چھنے کھول کہے اسرارے
یوسف تے خود ظلم کمایا گھیاڑے سرلایا
کروانوں کر ظاہر آکھوا سبھے جھوٹھ کیائی
مار سلائی چھنے اُتے خبراں پھیر سنایاں
یوسف وچہ پیاس تڑفدا بھکھا کردا زاری
سر نیویں کر بھائی سارے رو دن کر کر آہیں
پھیر پکاریں کروانوں خبراں ظاہر آیاں
کن مروڑے وال تروڑے دہرتی دیک وگایا
کہن سبھے ایہہ چھنّاں سچا جھوٹے اسیں تمامی
کنبن ویر دوچشماں اندر نیر رہے ہو جاری
پھیر چھنّاں چھنکایا یوسف بھایاں نوں فرمایا
کر کر جوش پئے لے تیغاں طعنے مارتنوڑے

ہن چھنّاں سرکاری ظاہر کہسی حال وچایا
حال تساڈا اے کروانوں ہو جلیا آشکارا
کن رکھو دل ظن نہ دہریوں حال کھلن اج سارے
ایہہ کی آفت جھلن لگی ساڈیاں وچہ قضیاں
ہن صاحبدا چھنّاں کہسی حق و حق بیانوں
کر کے ہوش سنوں کروانوں جویں پکارا آیا
تے کھلن وچہ باپ نہ راضی چھنّاں ایہہ فرماندا
کیڈ کرامت وچہ عزیزے معلم کیتس رازوں
سچ کہیں سلطاناں جو توں خبر چھنے تھیں پائی
باپ وصیت نال تساہاں طرفے مصر پہنچایا
نال حفاظت گھر میں لیاؤ قول لیا اُس بھارا
چھنے تھیں ایہہ حالت سمجھی اساں تعجب آیا
یوسف نوں گھیاڑے کھادا بھایاں قول زبانوں
ایہہ سوال مندیرا کیتا بھائی بنیامینے
ساڈا عذر نہیں ہن کائی لگی یون خواری
بھائی تیرے بنیا بینا جھوٹے کرن پکارے
پیغمبر تے درد وچھوڑا جاں مصیبت پایا
سر نیویں رو کہیا سبھناں اسوچہ جھوٹھ نہ کائی
شربت ڈول گوایا دہرتی روٹیاں کتیاں پایاں
روئیلے ایہہ کارا کیتا ظلم ستم جبّاری
روئیلے خود کہیا زبانوں جھوٹھ اہدیوچہ ناہیں
جنگل دے وچہ یوسف تائیں تساں چیڑاں لایاں
کنڈیاں دیوچہ کجھ چوانوں ماریا ترس نہ آیا
یوسف وانگوں اج اساں تے ویلا بے آرامی
جانن جان کو بھائیں چلی پوسی اج خواری
یوسف تائیں قتل کرن دا تساں ارادہ آیا
آیا رحم یہودے تائیں قتلوں بھائی موڑے

ناں یہودے اڑیاں لایاں سوسو فہر گذارے
سہتہ چھری شمعون بچھاڑی چایوسف ول دھایا
کہو جوانوں جھوٹ پکا پکارے یاتے سچ نتارے
سرنیویں سبہ عرضاں کردے جیناں جھوٹ نہ بولے
یوسف کہے یہودا کیہڑا حاضر کرو جوانوں
یوسف کہندا شاباش مردا دیوی رب جزائیں
چھپنے دلوچہ حضرت یوسف پھیر سلائی لائی!
سُن کے گل گلاں وچہ اٹکے ہویاں کند زباناں
پھیر فرمایا مالک آیا قیمت تساں چکائی
سُن سارے پھرخوناں کھیں چپ چوبیں تصویراں
شمعونے نے ہتھیں لکھیا مہر پدر دی لائی
تساں جوانوں ظلم کمایا یوسف نے فرمایا
ناں پدر دے دغا کمایا وچہ فراق ستایا
کروانوں سب عمل کمائے اَج ہویدا آئے
جلاداں نوں کہندا یوسف پکڑ لیؤ ایہہ سارے
سارے پکڑ لئے جلاداں قتل کرن نے چلے
رورو کے اوہ کرن پکاراں اسیں گناہیں سارے
شاہ عزیزا اساڈے اُتے ظلم نہ کیتا کائی
عاجز رہے نتانے سارے پکڑ کھڑے جلاداں
یوسف موڑ کہے ہن چھوڑو رحم میرے دل آیا
جاں ہن سبھناں قتل کراواں ہوسی حال کو یہا!
جاناں تھیں نہاں آس نہ کائی سُن خوشیاں ملی آیاں
چہرے تھیں لاہ برقعہ یوسف وچہ تبسم آیا
یوسف ویکھ پچھاتا بھایاں حیرانی وچہ آئے
یوسف کہندا اسیں ہاں یوسف تے ایہہ بھائی میرا
نیکاں اجر الاہوں بلدا ضائع مول نہ جاوے
انہاں کہیا اساں قسم خدا دی اساں خطا کمایا

انت قتل تھیں ویر یہودا کر منت کھلیارے
کرکے رحم یہودے اسنوں ز امن سیٹھ چھپایا
ایہہ جیناں سرکاری سچا حکموں کرے پکارے
تقویٰ عدل امانت ولوں پیر اساڈے ڈوہے
حاضر کھڑا یہودا ایہا سُن ویر زبانوں
قتل ہوندے نوں تدھ بچایا رب بخشے تدھ تائیں
لاہ لباس کھوہے وچہ سٹیا تساں جوانوں بھائی
رورو کے سب کرن پکاراں سچ سبھے سلطاناں
ویر تے رسول اُس بندہ کرکے وچ نوشت پھڑائی
یوسف پچھے کہو جوانوں پیش پیاں تحریراں
اوڑک کر اقرار گناہوں رووَن سارے بھائی
یوسف تائیں باجھ گناہوں تساں عذاب پچایا
پاس انہاں بگھیاڑے کھادا جھوٹا حال سنایا
رورو سبھناں عرض گذاری اساں گناہ کمائے
قتل کرو ایہہ سبھے ظالم خوف رہاؤں ہائے
اوہ بیحال کریندے زاری عذر نہیں اج چلے
ایہا بدلا اساں جیہیا ندا ظلم اساڈے بھالے
اسیں بُرے سب راہوں بھلے جو کیتی سو پائی
ساعت وقت اوڈیکن آخر چلے لوڑ مراداں
پیغمبر نے اک فرزندوں دُکھ بہتیرا پایا
پیغمبر آزردہ ہوسی خوف میرے دل ایہا!
کیتا رحم عزیزا اساں تے دیوس رب جزایاں نہ
چمک پئی لشکار دنداں تھیں نور اکھیں وچہ پایا
ٹھیک ہوسیں توں یوسف بھائی تے اساں ظلم کمائی
اللہ نے احساں اساں پر کیتا لطف بہتیرا
صبر کرے کو وچہ مصیبت آخر مقصد پاوے
بھائی یوسف تیرے تائیں اللہ نے وڈیایا

روندے ویر کریندے زاری سر نیویں سرانلے
خوف گناہوں تھر تھر کنبن شرموں مر مر جانلے

اساں گناہوں تے بُریائیوں دفتر کیتے کالے
اج اساڈیاں جاناں یوسف تیرے سب حوالے

چاہیے مار اسیں اس لائق چاہیے بخش خطائیں
روز قیامت تیک گناہوں لگا داغ اسائیں

لطف تیرے دی آس اسانوں در تیرے پر آئے
یوسف بخش اساڈے تائیں جو اساں ظلم کمائے

یوسف اٹھ بھراواں تائیں سینے نال لگاوے
ویر میرے تسیں جان اساڈی رحم میرے دل آوے

یوسف شفقت لطف کریندا ویر کریندے زاری
بخش اسانوں بھلے حضرت خطا گئی ہو بھاری

اَج الزام تساہاں ناہیں یوسف نے فرمایا
جو میری تقدیرے لکھیا ہیں دنیا وچہ پایا

بخشے رب تساڈے تائیں اوہ ہے بخشنہارا
اُسدے باہجہ نہ بخشے کوئی رحم اسی دا بھارا

اپنا حق نہ طلب کریساں روز قیامت والے
جو میرے پر ظلم کمائے میں بخشے خوش حالے

جاں ایہ کال مقدر آہا رب سبب بنایا
مینوں گھل تساں تھیں اگے بھکھوں سبھاں بچایا

نال وسیلے تساں ملی ہیں ملک مصر دی شاہی
تسیں بنے ہن میرے کارن ایہہ ہے فضل الٰہی

شاد ہوئے سن بھائی سارے آساں رب پچایاں
ڈٹھے خلق جو یوسف سندے تسیں تولے بہایاں

یوسف پچھے کہو بھراؤ باپ میرے دا حالا
اوہناں کہیا حدوں باہر درد مصیبت والا

اکھیں تھیں نابینا ہویا روندا وچہ وچھوڑے
قد خمیدہ وانگ کمانے غماں تواں نہ چھوڑے

یوسف دا اک کرتہ آہا جو آندا کنعانوں
اکھ سناواں ظاہر اُسدا سارا حال بیانوں

جاں نمرود سٹایا آتش نبی خلیلؑ الٰہی
ایہ کرتہ لے جنت وچوں آیا ملک صباحی

جبرائیل خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
ابراہیم نبی نوں اُس نے ایہہ کرتہ پہنایا سہ

اُس کرتے تھیں آتش بلدی سرد گئی ہو ساری
ایہہ کرتہ اسحاق نبی نوں ملی وراثت بھاری

پھیر یعقوب نبی نوں لبھا ایہہ میراث اسحاقوں
یوسف دے تس گل وچہ پایا کر تعویذ وفاقوں

صورت سوہنی یوسف سندی جاناں وچہ سمائی
نظر لگے مت اُسدے تائیں سوچ پدر نوں آئی

کر تعویذ تبرک کارن گل اُسدے وچہ پایا
کھوہے وچہ وگائیں بھایاں ایہ تد نظر نہ آیا

یوسف پاس رہیا ایہ کرتہ پہنے کدے کداہیں
لاہ گلوں ہن دیوے یوسف کہندا بھایاں تائیں

لے جاؤ ایہ کرتہ میرا اُس پدر دے تے پاؤ
بینائی وچہ اکھیں آوے ویکھ لوؤ آزماؤ

لے کے نال پدر دے تائیں مصر وڑو آ سارے
رزق فراخ آسانی ایتھے رب آسان گذارے

نام بشیر محب خدا دا یوسف دا اک بردہ
دے کرتہ ایہہ نال بھراواں تس روانہ کردا

حال بشیر کہاں تمہ لگے جو ایہ کون کہائی
بنیامین جاں پیدا ہویا فوت گئی ہو مائی

اِک کنیز خرید پدر نے رکھی اُسدی دائی
ایہہ بشیر اوسیدا بیٹا تد وچہ گود ابہائی

ایہ یعقوب نبی نے لڑکا وِیچ وَتا تدبیر ولی نہ
رو کنہ یک عرض گذاری اللہ دے دربارے
میرا وچہ فراق پسر دے مشکل ہوگ سیرے
ہن میں باجھ پسر وچہ دردا‌ں کیونکر عمر گذاراں
جویں میرا فرزند نبی نے میں تھیں جدا کرایا
ایہ روندی دے چیخاں نعرے منظوری وچہ آئے
جاں لگ تیرا بیٹا تینوں موڑ ملاواں ناہیں
یوسف پُت پیارا اُسدا رکھاں وچہ وچھوڑے
اُسدن تھیں ایہ وچہ وڈیکاں روندی رہی بچاری
نت دعائیں عجز گذارے عہد درازو ہایا
آخر ایہہ بشیر مصر وچہ یوسف دے ہتھ آیا
حال انہاں معلوم نہ کائی آپس وچہ وہانتوں
نال بشیر پیار کریندا یوسف شاہ زمانہ

بنیا مین سبھی رج ہوئے بھکھا ہے نہ شیروانی
یا اللہ جو رازدانہ دے تینوں معلم سارے
جاں معصوم تیرے پیغمبر وِیچ لیا پُت میرا
ایہہ یعقوب نبی نے میں پر کیتے قہر ہزاراں
اس دا پُت پیارا کوئی رکھ وچھوڑ نہ دیا
عرض قبول گئی ہو تیری ہاتف حکم سنائے
تاں لگ پُت پیارا اُسدا نہ اس سے ملیائیں
جاں لگ سے ملے بشیر نہ تینوں نبی غمواں لوٹے
وچہ فراق پسر دے اسنوں زخم ہے دل بھاری
وچھڑیاں نوں مدت گذری موڑ ملا خدایا
خدمت دیو چہ رہیا مدامی پر اس حال نہ پایا
تقوی وچہ امانت بھاوے ایہ بشیر دا انوں
نال بھراواں کرتہ دے کے کیتا تداں روانہ

روانہ ہونا بشیر غلام کا ہمراہ بنی اسرائیل کنعان کو اور حضرت یعقوبؑ کی آنکھوں پر رکھنا قمیص یوسفؑ کو اور بینا ہونا حضرت یعقوبؑ کا اور ملنا بشیر کا اپنی والدہ سے

اُٹھ ساقی چھڈ بے اتفاقی چھوڑاندوہ نہ باقی
روندیاں نوں مدت گذری عمراں دور وہایاں
اُٹھ صبا لے بو محبوبوں عبیر سگت دماغے
اج بشارت لے مہجوروں شتر سوار سدھائے
وچہ فراقاں جگر جلے نوں لگی ہن تسلّی
کرتہ پکڑ بشیر مصر تھیں بھایاں نال سدھایا
لے خوشبو پیراہن والی واؤ گئی کنعانے نوں
لے اولاد کہے پیغمبر بو یوسف دی آوے

درد فراق تے مشتاقی کر زائل لا طاقی نوں
وچھڑیاں دا ملنے ویلا غیبوں خبراں آیاں نے
گلوں وچھی بلبل نالاں جشن کرے وچہ باغے
دردیں نین جنہاندے بریاں نور وصال نہلائے
عمدی فوج حصار دے لے کھیں پُٹ تمبو اُٹھ چلی
مصروں جدا ہوئے کرواں جوش ہوائیں آیا
خوشبوئیں یعقوب نبی دے بھرے دماغ خزانے
سبھے نہ کہو نہ ہوش ٹکانے بڈھا وہم الاوے

سُن اولاد کہے یا حضرت سانوں قسم الٰہی
یوسف دا اوہ عشق محبت تیں دل زخم پرانا ں لہ
کٹ منازل گھروں بہتا کروا ناں دا ڈیرہ
کڑ نہ کھول دلیو چہ شوقوں خوشخبری دی شادی
شتر سوار گیا کنعانے ایہدا کپڑے سقائے
ایہہ یعقوب نبی تے جائے نال وسے دی ایہا
لے بڈھی یعقوب نبی دا بیٹوں دس ٹکانا ں
اوہ وچہ غم دے حجرے روندا چھوڑ تعلق سارا
یوسف دے وچہ درد فراقاں کردا گریہ زاری لہ
کہے بشیر بڈھی چھڈ قصے چھوڑ بیان اوہا
سن بڈھی کر نعرہ درد دل جھٹ زمین غش آیا لہ
نال میرے جو وعدہ یا رب سو اوہ گیا کتھائیں
ہو حیران بشیر بڈھی تھیں پچھے حال کیائی
کہے بشیر تیرے فرزنداں بڈھی نام کیائی
لہہ شتروں بھر اکھیں پانی کہے بشیر بیچارا
وچہ طفلی ہیں شتریاں نے کھڑیا ساں کنعانوں
لے مائی میں بیٹا تیرا نہ کر گریہ زاری
اٹھ بڈھی نے گلے لپیراں چمیوں نور اچھالے!
نال بڈھی لے بیٹے تائیں پیغمبر تھیں آئی
کیا کہاں سن نبی خدا دا پیا تڑاک زمینے لہ
ہوش پئی پیغمبر تائیں ساعت بعد جدا ہیں
آن بشیر نبی دے متھے اوہ پراہن پایا لہ
حال خوشی دا جوش کھلاسے اوہ حضرت غش کھائے
پیچ کہہ یوسف کیہڑے مذہب اُسدا دین کیائی
کہے نبی گھر والیاں تائیں ویکھو لطف خدائی
مینوں میرے اللہ صاحب جو کجھ علم سکھایا
تدنوں آن ملے سب بیٹے سیس قدم دھر روئے
اوہ خیال پرانا ں تینوں کھتے وچہ تباہی لہ
مڑ مڑ جوش کھلاسے رہوں باجھوں مرگ بنا ناں
کرے بشیر سجھاں تھیں اول وچہ کنعانے پھیرا
اج یعقوب نبی نوں جاکے کہاں مبارک بادی
کھوہ ہے تے اک بڈھی ڈٹھی ٹلن ہوندی جائے
کھوہ ہے پاس بشیر کھلویا تے بڈھی نوں کہیا لہ
بڈھی کہندی کم کیائی توں کیوں اسنوں جاناں
کرے کلام نہ ناں کسے دے نہ کائی ورتارا
چالی سال وہائے حجرے وچہ مصیبت بھاری
ہیں یوسف دا اُسدے تائیں آندا سکھ سنیہا
نہیں خلاف کرائیں وعدے تیرے پاک خدایا
یوسف تھیں خوشخبراں آیاں اج پیغمبر تائیں
ناں بڈھی نے رو رو ساری حالت آکھ سنائی
بڈھی کہے کویں کہہ جھلاں نام بشیر ایہائی
وعدہ گیا خلاف نہ ہوے نہ کر شور رکھارا
نام بشیر ایہائی میرا ہیں وچہ نور ایماں نوں
دوسہہ جگر اندی فضل الاہوں اگ بجھی اج ساری
اج ملے اوہ زخم پرانے درد فراقاں والے
سکھاندی یا حضرت تینوں یوسف خبر پہنچائی
تینوں پیک کویں اج ویکھاں تیں جیہے نابینے
تن وچہ زور دلے نوں قوت ملی پیغمبر تائیں
ساعت پلک نہ لگی کائی نور اکھیں وچہ آیا
ہوش پئی تے قاصد تائیں اول ایہہ فرماوے
کہے بشیر اسلام ایہائی آئی خوشی سوائی لہ
کویں کہیا میں وچہ لشائے یوسف دی آئی
لے اولاد تساں نوں اُسدا راز نہیں سجھ آیا
بخشاؤ یا حضرت سانوں ایسیں گناہیں ہوئے

یوسف اتے ظلم کمائے تینوں دُکھ پہنچائے
اکھو نبی کہے میں منگاں بخشش پاک الاہوں
اوہ واحد رب بخشنہارا رحم کرم دا والی
قاصد ول منہ کر پیغمبر حال پچھاوے سارا
نام بشیر کہیا سو حضرت ایہہ ہے جس دی مائی ہا
جس دے کارن توں یا حضرت جھلے زخم فراقوں
حال بشیر سُنایا سارا سُن رو یا پیغمبر
جاں سر پیاں گیاں کھل تھیں پیاں ونگ قضائیں
سنگ بشیر کیا تدہ حاجت لے میرے فرزندا
ہتھ اُٹھا کہے پیغمبر میرا دکھ ہٹایا
یوسف دا خط لکھیا ہویا کرے بشیر حوالے
یا حضرت وچ لکھیا ہویا مینوں شوق پرانال
مینوں حکم خدا دا آیا جبرائیل سُنایا
یا حضرت خوشخبری تینوں جس دے کر و سواری
سبھناں لئی میں اک ڈاچی اسواری لئی گھلی
جی جی گھر دا سعلم مینوں کر رکھیاں پوشاکاں
سوتیاں جڑے لباس سنہری ہر ہر دے بنوائے
گھوڑے تازی ہر ہر کارن زرّیں زیبا نولے
خوب لباس تساڈے کارن جڑت جواہر والا
تسیں لباس پہن والا پہن مصر وچہ آئیو
قبطی لوک مصر وچہ رہندے بعضیاں دے عقیدے
مت اوہ کہن فقیراں جائے آن وڑے کنعانی
آحضرت میں تیری شوقیں رو رو عمر گذاری
مصر تیرا اے میں بھی تیرا تیری دولت ساری
درد بھرے دل اہل رلاندے مائن عمدیاں چھاواں

منگ دعا جناب الاہوں جرم اساں بخشیں جائے
وقت اجابت وقت سحر دے استغفار گناہوں
دروازے تھیں پھرے نہ خالی آیا کدے سوالی
کون کوئی توں نام کیائی حال سنا آ شکا مدا نہ
جسنوں وچ رہی فرزنداں چالی سال جدائی
اول میل ہویا جس تائیں مائی نال اتفاقوں نہ
میں نہ جاتا درد وچھوڑا سوز پیا ریاں اندر
نہ لکھ شکر خدا دے تائیں جگے دکھڑا سائیں نہ
وقت نزع آ سائی چاہاں عرض کریندا بندہ
ایہو ہیں دکھ نزع دا اس تائیں رکھیں دور خدایا
پھڑ پدر نے ستھیں کھولے پیچ وچھوڑے والے
جا قدم چاپا واں تھیں کر کنعان ٹکانا ں نہ
کھول خط بلا گھر سارا رکھ مصر وچہ سایہ
رزق فراخ آرام چنگیرا مصر دے فرحت بھاری
سبھیں بھرا بھتیجیاں تائیں راہوں ملی تسلی
سبھناں کارن تحفے رکھے جاگیراں لا کاں
کرتے تے دستار ازاراں چکے جمع رکھائے
خدمتگار رکھائے ہر ہر کر سماں حبیب حوالے
وانگ بہشتی حلے نوری قیمت زار دو شالا!
بدخواہاں تھیں میرے تائیں طعنے نہ دلوائیو
پوچھا کرن تماں دی ظالم دشمن دین نبی دے
ہووے فخر حسوداں تائیں طعنے کرن نہانی
دہر ول مصر قدم اکواری ہجر کٹے دشواری
تینوں ویکھاں تے دکھ سوداں وچہ دکھ بیداری
نخ جنیاں جن جائن ناہیں سیدھ روندیاں ماواں

کوچ کرنا حضرت یعقوب کا جانب مصر معہ قبائل اور آنا مصری

فوج کا استقبال کو راہ میں اور یوسف کا اپنے باپ سے اور تخت مصر پر بٹھانا ان کو اور عفو جرائم برادران سے

ناقہ زور قلم دے شوقوں چاہڑ وصال سواری
واہ وا مصر مصر دیاں گلیاں قدم نبیاں پائے
یوسف نور صراو والاں دا تے مقصود جگر دا
اس حکمت تھیں اللہ صاحب سعدی آن پہنچائی
ماں بشیر دے وچہ رکھدی سی امید پسر دی
مالک ابن ذعر نوں دینار دولت بہت پیاری
گل عزیز زلیخا اس تھیں رکھی آس وصالوں
یوسف دی فرزندی دل وچہ آس عزیز لگائی
باپ بھراواں وچہ وچھوڑے مشکل حال لدے
خوف دلوں وچہ بھائیاں ہر دم ظلم گناہ ہول بھارا
خلقاں اُپر کال فرالے بہت احسان کمائے
یوسف پاک کرم دا قطرہ رحمت دے دریاؤں
بھائیاں یعقوب ڈٹھا خط سارا شوق لگاماں چایاں
اہل قبائل اندر سارے پیغمبر فرماوے
بدل لباس کرو اسواری شتریں گھت مہاراں
پہن لباس عماریاں اندر بیبیاں کرن سواری
جبرائیل بہشتوں آیا لے ناقہ سنگاری
تیز قدم خوش وضع عجائب رہندیاں واگاں
ایہہ یعقوب نبی دی خدمت جبرائیل لیایا
پکڑ مہار چلے رخ نوری شتر قدم وده دہرے
پاویراں وچہ کنعانے ٹریا نبی خدادا
چا قدم وگ ناقہ چلی ہو رخصت کنعانوں
وانگ فرشتیاں نور چمکدے پوتے پت نبیدے

چلو غلام رسول مصر ول بہ وچہ عشق عماری نہ
وچھڑیاں دے مصرے اندر طالع وصل کرائے
آکھ ولا پیغمبر رب دا کیوں سدوایا بردہ
شان نہ ہوندی باہجہ وکائے ظاہر وچہ لوکائی
یوسف دے ایہہ طفیلوں سوزش گئی جگر دی
نال وسیلے حضرت یوسف آس لگی ہتھ ساری
اوہ بھی خالی رہی نہ ہوئے دنیا دیں کمالوں
وانگ پسر تس تخت بہایا اس دے دی پائی نہ
رب کریم سبیل وکھائے دور ہوئے دکھ سارے
اوہ بھی بخشش دتا ہو راضی حشر دلے چھٹکارا
نور ایمان جہاناں اندر روشن کرد کھلائے
اللہ نے وچہ دوہاں جہاناں دتی شرف صفاؤں
ناقیاں گھت مہاراں چلے وصل اڈیکاں لایاں
یوسف میرا مصرے اندر مینوں سد بلاوے
ویہہ وہاں سب نکلے وڈے گھرے وچہ شماراں
تے شتراں مرد بہادر لگے کرن تیاری
جنت دا اسباب مرصع گوہر زریں کاری
نور ورہے جو بدرسماں تھیں جاں وگدے وچہ راہاں
پیغمبر نے کر بسم اللہ اُس تے قدم ٹکایا
چھوڑ چلے کنعاں زمیں نوں پیغمبر دے گھر دے
ناقیاں اُتے فرحت اندر ہر پیغمبر زادہ!
کہن مبارک باد فرشتے لدھ لدھ سر آسماناں
چاہڑ کو داڑ دوڑاون شتراں اندر جوش خوشی دے

ناقیا تو اسے ودھ ودھ چاندے ہر اک قدم اگانہاں
اڈ اڈ گئے شتر وچہ خوشیاں پوڑ وجے وچہ ہونی
سُنب شتر لا سر بہو وے زخم زمین نے سینے
پیغمبر دے نوچہ خوشیاں جگر چھٹا اج تیدوں
چا مہار رکو دا ڑیں پایاں اوٹھنیاں اسواراں
اوٹھنیاں نے تیز کوڈے موز وچ ہتھیں بھیاں
ٹر گئیاں اوہ کیو نکر آکھاں باد صبا وچہ تریاں
نازک ناف غزالاں نالوں اوہ خوبی وچہ کھڑیاں
واہ سوار سواریاں والے اوٹھنیاں واہ زیبا
کنعانوں پیغمبر چڑھیا وسیلے خبراں گیاں
پیغمبر دا سایہ عالی گیا مصر دے کولے
پیغمبر ول مصرے دیاں راہیں خلق پکارے
خانہ زاد نبوت والے مصر چلے اسواری
وہندے ہوندے جلدی ہو وا دُکھ ندیو دنوں تولائے
چھہ وساں کوہ مصروں پہنچے نٹ منازل سارے
ٹور بشیر گھلے دل مصرے خبر کرے حبیب
ترت بشیر پہنچایاں خبراں آن ڈھکے کنعانی
سُن ہویاں دل خوشیاں تازہ یوسف سدگی اردے
ترنیہہ ہزار سوار عرب دے تازی گھوڑیاں والے
اک سو ویہہ کوہ مصروں اگے آن ملے وچہ راہے
تعظیم کریندے سجدہ پیغمبر دے تائیں
کنعانی متعجب سارے ڈٹھے شان سواروں
نبی پچھے ہون سنا وکس تھاو ہیں تحقیق آئے
نبی رہیا متعجب سن کے ویکھ لپری شانوں
کوہاں تن گئے جاں پینڈا ہور رہی اسواری
سیس جھکا پیغمبر اگے کر دے تسلیماناں
اوہناں کہیا ہاں رومی سارے یوسف دا سیں بردے

بھیناں وی ویکھہاں نادیوسف طرفے مصر نگاہاں
دن کائی ایہہ عمر خوشیدی صحراواں وچہ ورتی
ہل خلق تماشا ری خوشیوں دوڑ چلے وچہ چھینے
اوٹھنے ست قدم اگاڑی یوسف دی میدوں
زریں کار ہتھالو وچہ ریشم گوہر وار مہاراں
طوبےٰ شاخ خیابیں گندے آل جنت وچہ چریاں
وچہ قدمل خوش وضع انہاندے خوش رفتار
چالیں پیاں اُڈ پڈ گیاں لو رجیں نیاں پریاں
قدموں لاکنیاں تک پہنے زر لفتاں تے دیبا
وچہ وچھوڑے شام ولایت تیرو ہائے آیاں
ال قبائل نال سدہائے پُٹ گیا سے لوکے
شتر سوار گئے وچہ خوشیاں پیغمبر دے پیارے
نیل وگے وچہ موج بشارت بجوش کرے سواری
ذوق وصل دیاں ستجیں خبراں پھیریاں علم سارے
کرڑی یا یعقوب پیغمبر سبھنا تنوں کھنیاں کے
اہل قبائل اسیر پچھلے مصروں ہٹ کے آئے
سُن آواز وقتنیاں آیا پیغمبر رحمانی
استقبال کرو امراوال ہو ہو شاد پکارے
اول آن نبی نوں ملدے شوقوں استقبالے
زریں کار اسباب مرصع زینت زیب سہا ہے
ایہہ کارن تعظیمے سجدہ آہا روا اندا ہیں
نال سنگاراں زیب ہزاراں ہر وانگوں ہزاراں
یوسف دے اسیں بردے سارے اوہناں قول سنائے
نال دے سب چلے مصروں سارے امن امانوں
تیہ ہزار سوار سپاہی زینت نقش نگاری
نبی کہے ہو کون جوانو سچ سناؤ باتاں
ویکھ تجمل جت نبی دے بہت تعجب کردے

آمد رفت رہی وچہ راہے اینویں وارو واری
اگے ہور عماریاں آیاں عرق اندر سنگاریں

دوروں نورستاریاں وانگوں وٹھنیاں وس آیاں
فوج شمار نہ آئی ہوئے جاندے چپے ہزاراں

حسن وگے صحرائے ٹھاٹھیں لعل جڑے کن جھانے
وانگ ثریا گوش کنیزاں پڑ گوہر افروزاں

سب تھیں اگے اک عماری لالاں لعل سنگاری
ناقہ خوش رفتار نگار و سیر دہرے سنڈولے

گردن لعل حمائل لٹکے پڑ یاقوت رُمانی
خاص عماری اول والی پڑ زیبا زیبایاں

ڈاچیاں ست قطاراں آون سنگاراں تھیں بھریاں
مشک معطر اس لشکر تھیں ٹھنڈی واؤ لیایا

جنتیاندے پھیرے ہوئے ہتھی زمین معنبر
شامی لوک رہے متعجب تے حیرت وچہ آئے

تدلوں آن سواری ہتی ہو قریب وس آئی
ننگے پیر ادب تھیں چلی سر نیویں تعظیموں

سب عماریاں خالی اتر حجب سدایاں
بیوی پاک دھرے سر سجدے پیغمبر دے اگے

شفقت کرے پیارا پیغمبر پچھے حال کیائی
ایہہ شہزادی مغرب زادی طیموسے گھر جمی

سچہ اٹھائی سنے اولوں عرض کیتی دربارے
خوش ہو کہے نبی ٹرگیول جا چڑھ وچہ عماری

نال روانہ چلی مصر نوں تھوڑا پندہ سدہائے
ریش سفید بڈھے سب نوری ذکر زبان پکائے

بدن لباس انہاں کا نوری زیب کھڑکل جائے
پیغمبر نوں اس لشکر دی خبر ملی وچہ راہے

اعلیٰ قدر مشائخ مصری کرن شفاعت آئے
رلکے نال چلن بھر سارے فوج گئی ہو بھاری

اوٹھنیاں دے گلیں ہمیلاں جڑیاں نقش نگاریں
گرد غلام کنیزاں زیبائی ہزاراں آیاں

وچہ بہشتاں بھرن عراقیں جیوں حوراں دیاں ڈاراں
صحن فلک وس آیا جنگل تاریاں چہر علائے

پردیاں وچہ نہاں کرشمے تے غمزے دلدوزاں
گرد کنیزاں پر کچھ چہراں زیب جنہاں وچہ ساری

وانگوں باد طراز قدم تھیں بھار زمین نہ تولے
جالی دار سنہری تاراں پڑ گوہر پیشانی

اس دے نال عماریاں سو سو گرد بگرد دے آیاں
اس لشکر وچہ نوری جلوے ویکھ نہ سکدیاں اکھیاں

ناقہ جویں خلق صحرائیں اوڑک شہراں وچہ آیا
یارب ایڈک شان کیائی فرماوے پیغمبر

کی جاناں ایہہ کنہاں سواری ویکھ جنہاں غم جائے
بیوی پاک پیادہ ہوکے پیغمبر ول آئی

پیغمبر دے قدماں اتے آن ڈگی ہکر یوں
کر سجدہ تعظیم نبی نوں وچہ خوشی دے آیاں

تیر دعائیں نیم شباندے ہدف مرادیں لگے
زوجہ پاک پیاری یوسف خبر نبی نے پائی

نام زلیخا صدق صفائوں وکی طلب دی مری
وچہ بہشت زلیخا تائیں ملن مراتب بھائے

حکموں آن زلیخا خوش دل کردی حجب سواری
چہل ہزار مشائخ مصری اگے نظری آئے

تسبیحاں تکبیراں اندر بیخودیاں وچہ سارے
سبھناں شکل سنور جھکے سریں سفید عمامے

یوسف کرن سفارش کھلے تیری وچہ درگاہے
یوسف خواب کہی وچہ بھایاں دکھ تداوں پائے

باجھوں تیرے حکم نبیا حکم کہے تعبیراں لے
پیغمبر نے رو فرمایا اللہ بخشنہار اللہ
میں راضی تقدیر الٰہی ہوں جو ورتی سرحہ بھاری
مصری سبھ جھکا مشائخ عجز ولوں حاضر آئے
کر کر عجز سفارش کیتی نبی مبارک بولے
دو شاہزادے آن ملے سو خدمت گار اگاڑی
ایہ سارے پُر نور سیارے ریشاں بے نرآیاں
دو شاہزادے شاناں والے قدر بلند دسیندے
نقش نگار دوہاں دے سارے یوسف دی مانند
ونگ رہیا دل دیکھ پیغمبر سر تاں جھکیاں
محبوبہ باندی صورت زیبا کتھوں ظاہر آئی
میں جس دے وچہ دردو چھوڑے چالی سال گزارے
منشا افرائیم سُنایا ایہہ دو پوتے آہے
منشا افرائیم تداں نوں آن قدم سر دھرے
پوتے کہن نبیا تینوں باپ سلام پہنچائے
پیارے تسیں جگر دے ٹکڑے یوسف دے پیارے
رو رو کے گل لاوے دوہاں پیغمبر رحمانی
فرزند دلبند عزیز و پاسو برخورداری
دنیا دے وچہ دکھ نہ پاؤ آخر جنت جاؤ
حکموں اسپ چڑھے شہزادے رل مصریوں چلے
مصر قریب ہویا آخر یوسف خبراں پایاں
وانگ فرشتیاں فوج سنگاری جھنڈے سیر درخشاں
ہوا سواریاں سب فوجاں مصروں باہر آیا
یوسف دی ایہہ شان بھراواں جاں نظراں وچہ آئی
نبی پچھے ایہہ کون سواری مصروں ظاہر ہوئی
پیغمبر نے جاں یوسف دی خبر سنی اک واری
محبوب بلاں گل رو رو جادن زخم پرانے

گرو کرم ہتے بخشوں حضرت یوسف نوں تفصیلاں
یوسف نے کجھ پڑانہ کیتا نقش قلم دا کارا
سُن پیغمبر نام ہجر دا گرداگرد یہ زاری
بدرے بیٹھا گئے پیغمبر رو رو سیس نوائے
جمع ٹرے وال مصر تمامی رُگے خوشی تے جھولے
موتیاں وانگ بھکھن رخ نوری روشن صحن اجاڑی
دو ہزار شمار انہاندا شکلاں نور نہلایاں
چہر منور لعل دمکدے جھلک فلک تک جائے
پیغمبر نوں نظری آئے دونویں روشن چندو
ایہہ یوسف دیاں نوری شکلاں کتھوں ظاہر ہویاں
ایہہ سب نقشہ یوسف سندا دیندا اصاف دکھائی
اس صورت نے اج وچہ اکھیں آن کھلے چمکائے
یوسف دے فرزند نبیا استقبال سدھائے
لہہ سپوں سبہ سجدہ کردے لشکریاں سن بردے
لے یعقوب نبی نے دونویں سینے نال لگائے
محبوبی دے نقش منور انور چہرے تارے
تسیں چراغ اکھیں دے میرے جگ جگ ہے جوانی
دنیا دین تساں تے اللہ فضل کرے غفاری
یوسف رہے آباد تساں تھیں مقصد دلدے پاؤ
شرف حضور جنہاں ہتھ آئی انہاں کرم سوائے
نال امیر وزیر سپاہاں کر چلیا زیبایاں
کو کبیاں تھیں نور چمکدا دمکن لعل بدخشاں
غوغا خوشی پیا وچہ مصرے تینوں حمد خدایا
حیرانی وچہ عقل سدھائی حال بنے سودائی
خبر سنی جو یوسف باجھوں ہور نہیں ایہہ کوئی
دل ہو آب وگیندا جاندا دو چشماں تھیں جاری
محبوب لاندے دل دے پُرزے ویہہ چشماں تھیں جانے

ہو محبوب قریب اوں نیڑے برہوں جو ہیک آوے ۔ تے فرقت دی ضربت کاری کس بھتیں جھلی جاوے
دور رہیاں دے صبر دا انوں کٹ نہ سکدے واٹاں ۔ پاس بیاں دے دل تے جگر تے چھلن وچھلاٹاں
دوروں سیک لگے پر تھوڑا فرق بڑا موصولوں ۔ پا پا ہاں وچ گلے ملیندیاں جلدے رخت معمولوں
سینے لاٹ برہوندی سوزاں جاں مقصد سر جاوے ۔ لوں لوں دیوچہ جوش رچاوے صبر تمام جلاوے
تے اوہ ایڈک غلبہ پاوے تاں لٹے دل کھسے ۔ زنجیریں گھت قدم پھاوے پیا بیڑے ہت نسے
ہٹ ناتھ دو پیر انگاڑی وقت ملن دا آیا ۔ اڈبے پر ز وچہ ہوائے شوق نہ بیٹھے ہٹایا
تے اوہ وقت صبر دا ناہیں صائم شام دس آئی ۔ تے اج خاص مقام اوہائی جتھ قرار نہ کائی
کرن نقیب پکار سجن دی ہیاں گوش نداہیں ۔ درد جدائی ہے نہ کائی چلیاں دور بلائیں
اج شمار گیا چک دلدا گندیاں سال فراقوں ۔ کرے صبوری کوئی نہ پوری پاس ڈھکے مشتاقوں
رہن نہ پاود کھاندے جانے جاں چمکے رخ نوری ۔ تے فرقانوں چہ فرق پوسیندی نیڑ چلی ہو دوری
پاس گئی یعقوب نبی دے یوسف دی اسواری ۔ یوسف دی وچ فوجاں زینت زیبا نقش نگاری
تاں اس وقت فرشتیاں تائیں ہویا حکم الٰہی ۔ جا یعقوب نبیدے ہووو تسیں سوار سپاہی
بیٹے نالوں شان پدر دی ہوئے دوں سوائی ۔ کہے نہ لوکی یوسف وڈا کم یعقوب ایہائی
سنیاں حکم فرشتے لتھے باہجھ شمار حسابوں ۔ یوسف وانگ جنہاں دی صورت کھلے نور حجابوں
صفاں سواراں کئی ہزاراں بدل لباس جالے ۔ آدمیاندے نال نہ رلدے انہاں اوصاف نرالے
ویکھ فرشتے نوری شکلاں مصری رنگ تمامی ۔ پیغمبر کنعانی آیا حاکم رومی شامی
شان تجمل نال پیغمبر نا فہمیش دوہاوے ۔ فوج فرشتیاں والی ساری نالو نال سدہاوے
دک وک گئے مصریدی جگہ مصرویاں لوکاں ۔ حیرت دیوچہ کھڑے تماشائی شوق گھتے دل جھوکاں
یوسف تے یعقوب دو ولوں آ ڈھکے جاں نیڑے ۔ گرد خلق ہجوم ہزاراں رستے بند چوفیرے
یوسف کہندا خلقاں تائیں کون تسیں ہو لوکو ۔ ملنا باپ زیارت ویلا میرا راہ نہ روکو
ہتھ بنھ کہن غلام کنیزاں لطف کرم دا ویلا ۔ سکھیں ہون لگا اج حضرت محبوباں دا میلا
یوسف کہے غلام کنیزاں تسیں آزاد تمامی ۔ ایس خوشی وچہ اج تساتھیں چھٹی بند غلامی
کئی ہزار غلام کنیزاں آزادی وچہ آئے ۔ وچہ مصر سب خوشیاں ہویاں اللہ یار رلائے
پئی نظر یعقوب نبیدی جاں یوسف تے دوروں ۔ اکھیں دیوچہ شعلہ روشن جھلک پیا آ نوروں
ناتھ بیٹھ گئی وچہ دھرتی زمیں لتھا پیغمبر ۔ یوسف ویکھ نہ تاب لیایا شوق کھلا دل اندر
لہہ گھوڑے تھیں نیویں اکھیں طرف پدر دی آیا ۔ دوہاں دلاں تھیں پیدل ہو کے فوجاں دیول آیا
باہاں کھول ٹرے پیغمبر دوہاں ولاں تھیں آئے ۔ چارے چشم دوہاں پر اشکوں وچھڑے رب ملائے

ڈھک فرشتے نیڑے آئے وقت بلند سہارے
اُن ملے پر جھل نہ سکے عشق پدر نوں آئی نے
یوسف سیس مبارک تائیں دھریا پکڑ کنارے
اُٹھا اے باپ پکارے یوسف رو پیغمبر تائیں
ماں پیو ملے ٹکانے مصرے یوسف پاس چنگیرے
چلو مصر وچہ یوسف آکھے امن ملے رب چاہے
ہووے چاہڑ گیا لے یوسف مصر وڈے آسارے
یوسف نرم فراشیں پاوے آپیغمبر تائیں
پھڑ کے سیس کنارے یوسف رویا زارو زاری
کھول نظر پیغمبر ڈٹھا یوسف نظری آیا
اے فرزند سلام تیرے پر میں تھیں لکھ واری نے
یوسف کہے جواب پدر نوں حضرت ہوش سنبھالی
اے فرزندا جگر پیوندا نور اکھیں دے میرے
تھوڑا ذکر کہے کجھ یوسف خالی گلہ گذاروں نے
باپ سنے بیہوشی آئی سن سن غم دے حالے
یوسف دس کہانی ساری جیوں جیوں حال گذارے
گذر گئی جو سر تے ہوئے دور کوشالے
ماں پیو تائیں تخت بہایا یوسف نے تعظیموں
سب بھایاں نے سجدہ کیتا حضرت یوسف تائیں
ایہہ تعبیر میرے اُس سفنے اللہ حق کرائی
قیدوں کڈھ دتی میں شاہی موڑ ملایا تینوں نے
میرا رب کرے جو چاہے تدبیراں داوالی نے
فرزنداں نے عرض گذاری پیغمبر دے اگے
یوسف تھیں ہن عفو کراؤ جو اساں ظلم کمائے
یوسف تائیں کہیا پدر نے بخشو ظلم انہائیں
رب گواہ کرام فرشتے یوسف عرض گذارے
شاد ہوئے سب خوشیاں کردے یوسف کرم کمائے

باپ پتر دی خوشیاں اندر کھاون جگر ہوالے
بدن مبارک تھیں اُس دھرتی نور فضیلت پائی
بیٹھ سرہانے روندا رہیا وِچلے یاد گذارے
کتنی وار آوازہ کیتیس سنیاں ناہ ندائیں نے
سی خالہ جیہا مادر سندی حاضر ویر متیرے
پیغمبر یعقوب اولویں ہی اجے عشق وچہ آہے
خوشیاں وچہ مبارکباداں مصری کرن پکارے
ہوش پوے میں بلاں پدر نوں یوسف کرو دعائیں
اوہی رات بنی دے تائیں ہوش پئی اکواری نے
نیر وگن دو چشماں جاری ویکھ پدر فرمایا
نہ رو یوسف رب ملایوں گذر گئی دشواری
بیٹھا اٹھ نبی کنعانی جدا سایہ عالی
کیا گئے کر کاراں تیں تھیں ظالم بھائی تیرے
کھوہے وچہ جویں جا سٹیا نہ دسیا اسرار دل نے
دو جیواری بھیر پیغمبر اُٹھے سُرت سنبھالے
یوسف عرض کرے یا حضرت نہ پچھ قصے سارے
سارے دور گوائے اللہ بخشے اج خوش حالے
یوسف نوں سب سجدہ کردے ادب اتے تکریموں
یوسف کہے پدر دے تائیں اگلی خواب تداہیں نے
اللہ نے جو میں تھیں کیتی سب کیتی بھلیائی
نال بھراواں کینے دلوں صاف کرایا مینوں نے
دکھ سکھ حال ورلاندے جانے اسدی حکمت عالی
یوسف تے اساں ظلم کمائے داغ اسانوں لگے
اج کمایاں تھیں یا حضرت اسیں سبھے پچھتائے
کر احسان انہاں پر یوسف بخشے رب تسائیں
میں بخشے اج بھایاں تائیں ظلم کمائے سارے
رنگ محل بھراواں کارن یوسف نے بنوائے

ہر ہر دا گھر اک علیحدہ پُر زینت بنوایا
بنیامین جو مائی جایا اپنے نال رکھایا
سب یوسف دی وچہ زیارت شاد رہن خوش وسدے
یوسف تائیں کہیا پدر نے دنیا بھلی نہ سہاوے
شہروں باہر کراں عبادت حجرہ کرو عمارت
شرط ایہی پر دن نوں یوسف رہیں جتھے دل چاہے
خواب کریں نت گود میری وچہ فرزند محبوبا
تاں یوسف نے حجرہ رنگیں باہر شہر بنایا
دن راتیں اولاد نبی دی اس حجرے وچہ آوے
ہو حاضر وچہ خدمت پڑھدی مصری خلقت ساری
پڑھدی فقہ زلیخا جا جا فضل ہویا رحمانی
پیغمبر دے بیٹے سارے کردے شاد گذارہ
سب مقبول الٰہی ہوئے شوق دلیں عرفانی
جالی سال گئے وچہ خوشیاں پھلے باغ دلاندے
جاں لگ اندر درد وچھوڑے دکھ مصیبت پائے

جاگیراں سرداریاں دیدے سبھناں قدر ودھایا
اس دا خانہ اپنے نالوں جُدا نرمول بنایا
خلقاں تائیں وعظ نصیحت ذکر الٰہی وسدے
ذکر الٰہی باہجوں میرے دل وچہ شوق نہ آوے
باقی عمر گذاراں حجرے فضلوں ملے بشارت
رات سویں آ حجرے میرے دلوں قرار نہ جائے
میرے تائیں تیرے باہجوں ہور نہ کجھ محبوبا
کار سن ذکر نبی اٹھ شہروں اس حجرے وچہ آیا
سکھن علم احکام الٰہی پیغمبر سکھلاوے
ایہہ یعقوب نبی دا مکتب درس مصر وچہ جاری
اندر زناں مصر دے ہوئی ایہہ رہبر عرفانی
ہر ہر پسر ہوئے گھر باراں قدر جنہاں نداں بھارا
یوسف رات رہے نت حجرے پاس نبی کنعانے
دیداراں وچہ شاد تمامی کھلے باغ دلاندے
اینڈک خوشیاں غالب ہویاں اوہ دن یاد نہ آئے

ذکر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام

مڑ ناتھ دہر قدم کچھاڑی چل ول دیس پرانے
چل کوئل دن چار دے واسا پردیساں وچہ تیرا
جھبا ٹلیاں وچہ رکھاں دو دن مان لیاں تدہ چھاواں
ڈھہروں خزاں اندے جھوے وگدے رہے چمندے رکھیں
نہیں وفا وچہ باد بہاری پیاں جگت پوکاراں
پردیسانندے واس جناور چھوڑ چلے گلزاراں
تند ندی پر ٹھاٹھاں غماں تھیں وہندی نظری آوے
ایہہ دنیا دن کوئی واسا یہ خوشیاں غم سارے
اول تدہ اقرار کیتا ئی جال تدھ خبر نہ کائی
بھل گیوں کتھے جاناں اگے کس تھیں ہے ورتارا

سفری ٹُرے سفر ول جاندے جتھے ہمیش ٹکانے
ویر سہیڑ نہ دیس پرائے انت نہ نت بسیرا
کھلیا کھیں مڑ ویکھ چو پھیرے وسدا جگت نتھاواں
گلزاراں وچہ بھور ہزاراں جھور جھڑے پر دکھیں
سدا نہ باغیں بلبل بولے سدا نہ باغ بہاراں
شاخ سمن لٹ جائے زلیخا ہو پُر زور وچہ خاراں
مت گھت پیر وچے منتا رو تیں مت رُوڑھ لیجائے
ایہہ غفلت دی جال بلائی گذر رہیں دم چارے
کھیو بلی ہن دنیا فانی پکڑ بلا گل پائی
ہن توں نال کدے ہے یہ رجھوں وقت گیا ای سارا

جیسدے نال قدیمی واسا اُسدے جیڈ نہ کائی
پچھتا وا مُرڑ کم نہ آوے چھوڑ گیوں جاں واسول
نہ مرگیوں غلام رسولا گھل ہو آب حیاۓ
تیرا کارگذاریاں ویلا مالک دے دربارے
ہار نہ ہوش دوویں اتھ فرقے اِک جتے اِک ہارے
تے دنیا وچہ رہن ہمیشہ کِسے نہ بلیا موۓ
اوہ اِک حرف محبت والا رقم ولی جے جاوے
تختوں جاہ نہ بدہا شاہاتوں ہیں بندیخانے
سی یعقوب نبی نے جاتا دنیا بندی خانہ
غالب عشق قدیمی دل وچہ دائم شوق پیاروں
حکم ہویا جاہ جبرائیلا پاس نبی کنعانی
چھوڑ مصر چل ول کنعانے جتھے وڈے سماۓ
جبرائیل پیغام لیایا آن سلام سُنایا
دُنیا وچہ مراداں پایاں توں اے پاک نبیّا
یوسف تھیں توں روندا آہا ملنے نوں اکواری
چل پیغام جنابوں آیا دنیا چھوڑ نکاری
سُن یعقوب تیاری کیتی دلدے قصد اٹھاۓ
وچھڑنا ہن پیا مصر تھیں پینڈے واٹ لمی دے
یوسف تائیں سد پدر نے حکموں خبر سنائی
وچہ کنعان جتھے پیو دادے مینوں سد بلایا
بس گئی ہور وزی میری دنیا دے درباروں
جھب شمار دماندے میرے ختم چلے ہو سارے
لے محبوب میرے فرزندا یاریاں توڑ نبھایاں
ہن فرزندا تیرے کولوں میں رخصت ہو چلیا
توں فرزندا دائم وسیں جنت دی گلزاریں
اج سلام وداع دا میرا تیں پر جاندی واری
محبوبا اُٹھ ہتھیں ٹور وہن رخصت دا ویلا

دو دم غفلت والے تیرے پاون جگ جدائی
کون کوئی توں کیڑ دلا ور بھل گیوں کت آسول
طعنے جھڑکاں نیں سر بھارے سنگ ہووڈیل جاۓ
ویکھ سیاں من بھانیاں شہ دے جنہاں کارگذارے
سب دنیا دے وچہ بازارے عملاندے ونجارے
ولیاں شیخ نبیّاں حکموں قبریں فرش قبولے
ان منگیا سو مقصد پاوے اچے بلند دمن آوے
بند تُڑا چل ذوق مجلیں لے وصلوں پروانے
نت اُڈیکے دوست ولوں وصل ملے پروانہ
ظاہر دا دل ٹھنڈا رکھے یوسف دے دیداروں
دیہ خبراں دن نیڑے آۓ چھوڑ دسیواں فانی
تن تنہا اسواری ناقہ ہور نہ نال لے جاۓ
جو جو حکم جنابوں کر ظاہر فرمایا
تے مقصود میسّر ہوۓ ہویا دور قضیّا
چالی سال ڈٹھا توں سنوں اندر شانے بھاری
چل ول وصل بلندیاں آساں حکم ہویا غفاری
واٹ لمی دا تا ہنگاں لایاں شوق وصل سر جاۓ
وقت حیات مدامی آیا ٹٹے قفل غمی دے
فرزندا شاہنشاہ طرفوں میں ول چٹھی آئی
دن میرے ہو چلے پورے قطعی حکم سنایا
قدموں دموں نکھٹے جاندے نقش عنا چاروں
صاحب نے پیغام پہنچاۓ فوج وڈاں دربارے
میں لایاں رب کہر پہنچایاں عیش مراداں پائیاں
کارگذار قضا قدر دے لکھ پروانہ گھلیا
دن کائی ہن پیا وچھوڑا دل تھکیں نہ وساریں
ناقہ میری دہیری عماری در پر کھڑی سواری
دن کائی رہو وچہ وچھوڑے آخر ہوسی میلا

وقت قریب ہویا ئی میرا وداع کریں تائیں
پکڑ مہار چلی لے ناقہ واگ اجل نے چائی
سن وچ سانگ کلیجے وجی یوسف نوں یکباری
حسرت ہوئی جاں ساعت پچھے چشم لہو وہیاری
چلیوں چھوڑ اساں نوں تنہا اندر گریہ زاری
مشکل ہوئی اساں نوں حضرت کون کیہی حالے
بھلا ہوندا ایں اگے مردا ایہہ دکھ ویکھ نہ جاندا
کہے نبی توں نہ رو یوسف جاندی دنی وہاندی
یوسف عرض کرے ہیں تینوں ملاں گے یا ناہیں
جو ایمان گیا اے ایتھوں مل سی یاراں تائیں
یوسف نوں یعقوب نبی نے فرمایا فرزندا
حکم خدا دا سرتے منیں اُس نوں نہ بھلا ویں
اُس دے باہجوں ہوراں کولوں منگ نہ مقصد کائی
جاں تیرے دم دنیا وچوں اڈرک نوں چک جاون
مینوں حکم ہویا کنعانے مصر جدے تیں آئیا
ایہہ گل کہہ منگوائی ناقہ کیتی ترت سواری
یوسف روندا گیا پچھاڑی زخم دلے وچ کاری
جاندی وار سلام پیغمبر یوسف نوں کہہ دھایا
اڈریا وچ مصرے یوسف تینیں رخصت کرکے
وچ کنعان گئی وہ ناقہ لے پیغمبر تائیں
آن زیارت کر کر رو دیا دل پر شوق وصالوں
اُس ویلے یعقوب نبی نوں اک سفنہ دس آیا
یاقوتوں اک کرسی بیٹھا ابراہیم نبی وے
فرماون یعقوب نبی نوں اے فرزند پیارے
جھب جھب دے مل ساڈے تائیں وقت ملن دا آیا
پیغمبر اُٹھ سفیر ہیں خوابوں کہندا ناقہ تائیں
اولاداں وچ میری سائے جا کے کریں پکارا

ہن فرزندا تیرے کولوں پیا فراق اسائیں
محبوبا اج رخصت ویلا آیا وقت جدائی
غش کھا پیا تڑاک زمین تے ہوش گئی بھل ساری
تیرے باہجوں حال اساں تے کون کرے غمخواری
اسیں ہے وچ ہجر تڑفدے ہوئی اساں بتیاری
زخم جگر دے وگدے رہن ضرب فراقاں والے
اج فراق تیرا یا حضرت خون جگر دا کھاندا
ہو آیا دم کائی وسیا عمر ہمیش نہ آندی
نبی کہے ہر مومن تائیں مومن ملے اگاہیں
جس دا پیر ایماناں کھوہا اُس دا اوہ بلائیں
خوف خدا مت ولوں ساریں توں اک عاجز بندہ
حاجت طلب سوال جدا ہیں اُس نوں عرض سناویں
جے اُس چھوڑ منگیں توں ہوراں مطلب ملے نہ رائی
پچھلیاں کہیں جو مصرے اندر تیری قبر بناون
مالک میرے میرے تائیں ایہا حکم پہنچایا
لے چل مینوں وچ کنعانے حکم گیا ہو جاری
ہتھیں ٹور مڑے سب بیٹے کردے گریہ زاری
چا کو واڑ گئی لے ناقہ پھیر نہ نظری آئیا
گیا سہار غماں دے نیزے نوک دلے وچ دھر کے
وچ کنعان نبی آ وڑیا دادا باپ جتھائیں
قبراں پاس اتھیں وچ ننیندر روندیاں ہی خیالوں
دادا پاک خلیل الہی بیٹھا نظری آیا
اسمٰعیل اسحاق دولا بھنے بیٹھے وچ خوشی دے
وچ اوڈیکاں تیریاں بیٹھے اسیں عزیزا سارے
ایہہ فرزند عزیز اساں نوں جھب دے میل خدایا
اُٹھ کے ٹھلنے جا مصر ولایت میری خبر پہنچائیں
یوسف پسر پیارے اگے سخن کہیں ایہہ سارا

اے یوسف اج باپ تساڈا دنیا چھوڑ گیا ئی
مُڑ آون تھیں ایں جہانوں آساں توڑ گیا ئی

سُن وگ گئی مصریاں ناقہ کردی گریہ زاری
راہاں وچ درد فراقوں اُڈدی گرد غباری

تے یعقوب گیا اُٹھ اک دن قبر ڈٹھی وچ راہے
از فر مشک عنبر خوشبوئیاں جوش جھلیندے آہے

مرد ڈٹھا اک سوہنی صورت بیٹھا قبر کنارے
سوہنی قبر کہو ایہ کس دی نبی سوال گذارے

اس کہیا اک نبی خدا دا فہم بلند رکھاوے
تے اوہ مرد پیارا رب دا اس قبر وچ آوے

ہتھ اُٹھا یعقوب نبی نے عرض کیتی دربارے
یا رب قبر ایہا ایں لبھے ہو دن مقصد سارے

ہاتف کرے پکار آوازہ نبی سُنے خوش کنیں نہ
رحمت نال نبیا تیری عرض جناب سنیں

شاد ہویا پیغمبر سن کے خوشی مراد دل پائی نہ
آہا مرد وچہ حاضر اوتھے عزرائیل ایہا ئی

عزرائیل ہویا متوجہ جان نکالن تائیں
کنب نبی فرماوے مردا نام نشان سنائیں

ہیں ہاں ملک الموت نبیا اُسے عرض سنائی
نبی کہے توں جے ہیں سچا لیا نشانی کائی

سیب بہشت دیکھا نشانی صدق وسے بر ہانوں
شوق لقائی دے دل تے چائی واگ جہانوں

ملک الموت دہرے ہتھ چھاتی پا در از نہ بینے
یا رب نزع آسان گذاریں کیتی عرض نبی نے

آسانی تھیں جان نبی دی جان حلق تک آئی
نزع لپیر تھیں تا اوس ویلے دلوچہ دہشت جائی

اللہ دی درگاہ نبی نے رو رو عرض گذاری
یوسف تے آسان گذاریں جان کندن دی واری

یوسف نوں آسانی دیویں ویلے نزع الٰہی نہ
کہہ کلمہ روح گئی بدن تھیں ملی بہشتی شاہی

غسل کفن لے کرن جنازہ آن ملک آسمانوں
میکائیل تے جبرائیلے دفن کیتا فرمانوں

سائرہ تے اسحاق خلیلے جتھے قبر ایہا ئی
پاس انہاں یعقوب نبی دی چوتھی گور بنائی

عمر انہاں سب دوسو برس سال جو دنیا وچ آئی
حکموں جبرائیل مصر وچہ اونویں خبر پہنچائی

اے یوسف یعقوب جہانوں کرکے کوچ گیا ئی
سُن یوسف رو دہرتی ڈگیا رہیا سرت نہ کائی

پوتیاں تے فرزنداں سبھناں سرگوں خبر انہاں
ماتم وچ مصر دے ہویا خون اکھیں بھر آیاں نہ

تد نوں نیر وگیندی ناقہ آن وڑی دربارے
عبرانی وچہ بولی رو رو کرے بلند پوکارے

اے یوسف پیغمبر رب دا دنیا چھوڑ گیا ئی
ایہ گل کہہ پھر آہیں ناقہ درباروں اُٹھ دوڑائی نہ

گریہ زاد مصر وچ ظاہر روندی خلقت ساری
تے ناقہ وچہ غمدے روندی دنیا چھوڑ سدہاری

کتنے روز مصر دے اندر رہی دکھاندی زاری
صبر نہ پیا دل بدت پچھے کرے شکر گذاری

اس دنیا وچ آون جاون رہیا طریقہ جاری
آخر حسرت تے بھیجیا دا اس بضاعت بھاری

ذکر وفات حضرت یوسف علیہ السلام

مدت کجھ پدور دے پچھے یوسف حکم چلایا
عرض کرے توں یا رب میرے ملکیں حکم چلائے
دہرت اگاس بنا ونوالے اے شاہاں دے شاہا
موت منگاں دہ موت الٰہی مسلم مراں جہانوں
آ جبریل خدا دے حکموں بعد سلام سنایا
اس دنیا وچہ توں سب برساں ہیں ہور پیارے
چھ سو پوتے پُت تیرے بھاں نظر تیری وچہ آون
یوسف سُن کے حکم الٰہی صبر کرے دن کائی
چہل ہزار ایمان لیائے قبطی مصر شہر دے
مسلماناں نوں لیکے یوسف شہروں باہر آیا
اسرائیلی اس وچہ وسے مسلم ہور تمامی
خوب عمارت شہر عجائب پختہ ساڑ دوکاناں
یوسف اگے عرض گذاری سیل ل مسلماناں لئے
آ جبریل خدا دے حکموں دہرتی تے پرمارے
یوسف نے اک قلعہ بنایا پختہ نہر کنارے
وسے حرم وچہ عیش خوشی تھیں ست سال وہائے
وقت نزع دا حاضر ہویا آن زلیخا تائیں
یوسف دا اک درد وچھوڑا داغ جگر لے چلی
اے یوسف قربان گئی ہیں نور تیرے دیداروں
طفلی وقت لگایاں تیں تھیں دم آخراج میرا
جتھوں توں اوتے ول میرا دل نوں طلب وے میرا
جھبدے ملیں وساریں ناہیں آویں منگ دعائیں
ویکھاں روز و عرضاں کردی بردی تیرے گھڑی
کہہ کلمہ جا وڑی بہشتیں رو یوسف دفنائی
چالی روز رہیا وچہ غم دے حال فراق او یہا
افراہیم سدایا یوسف گل وچہ لے فرمایا
دنیا وچوں دانہ پانی چک گیا اج میرا

شوق لقا دے وچہ آیا اُٹھ قرار سدہایا
تے تاویل سخن دے بیتوں سارے ول سکھلائے
والی میرا اول آخر توں پاک الٰہا
نیکاں نال ملاں جا آخر بخشش نور ایماں نوں
برساں ست گیاں رہ یوسف حکم الٰہی آیا ئے
پُت پوتے توں اکھیں ویکھیں جاں تک چھ سو سارے
اس دنیا تھیں ہو سی تیرا ویلا قدم اُٹھاون
کر دعوت اسلام مصر وچہ مسلم خلق کرائی ئے
کجھ بتاں تھیں منگ مراداں پیندے جام زہر دے
مصروں دس کوہ نام حرم دہر شہر نوال اک پایا
کافر پیر نہ اتھہ پا سکے رہیا حکم مدامی
بازاریں دل ہے لٹکدا ہووے ڈھنگ زمانہ
حضرت ایتھے پانی ناہیں کارن اہل ایماناں
نہر زمیں تھیں نکل وگی جائے ندی ہولا رے
کیا کہاں ہیں زینت اس دی اندر نقش نگارے
پاس زلیخا ملک مقرب مرگ پیام لیائے
بہت خوشی غم تھوڑا دل تے مٹھے نقش رضائیں
اے محبوب تیری ہیں بندی تیں تھیں رہی اکلی
صدق نبھا چلی ہیں پورا تیرے عشق بپاروں
عشق تیرے دا وچہ جگر دے غالب ٹھمن گھیرا
ایدھر اودھر دوہیں جہانیں ہیں تیری توں میرا
تے محبوب قدم دا دل وچہ غالب شوق اسائیں
من سلام وداع دا میرا توں ہیں میرا دردی
یوسف دے دل باہجہ زلیخا رہیا قرار نہ کائی ئے
جبرائیل سلام لیایا آندس مرگ سنیہا
اے فرزند امرنے ویلا اج میرے تے آئیا
رہو نیکیں وچہ حکم الٰہی پاسو فضل بہتیرا

روح بدن تھیں افراہیماں سیری گئی جدا ہیں
جیوں جیوں حکم الٰہی آوے اونویں کرن تیاری
تن بھرے ساہ ایہ گل کہہ کے بدن گیا رہ خالی
افراہیم سنے آسماں نوں پیا بلند پکارا
دیوے غسل کفن سن ہیٔو لوں افراہیم پیارا
خوشبوئیں پُر طبق بہشتی پکڑ فرشتے آئے
مل خوشبو کفن دے لوکاں پڑھی نماز جنازہ
وچہ نہر دے گور پدر دی ویکھے تیں تائیں
کنڈھاں وانگ کھلوتا پانی رہیا چار چو فیرے
سی تابوت سفید پتھر دا اس وچہ یوسف پایا
لوک ہٹے پھر اونویں ملیا پانی نہر چو فیروں
معلم رہیا نہ لوکاں تائیں کتھے قبر ایہا ہائی
اک سو تے پچ نجہ برساں یوسف عمر گذاری ہُہ
چالی روز رہے سب روندے مسلم وچہ وچھوڑے
آخر صبر دلاں نوں آئے دنیا ہے دن کائی
رہندیاں سریں وہاندی جاندی آوندیاں تے جھلکی نہ
دنیا دو دن خواب خیالوں دامن بھرے وبالوں
اک آوے آ حکم جگاوے چھوڑ امیداں جاوے
دو دروازے جاری اسدے رہن ہمیشہ کھلے
ایہ دنیا ہے جادو خانہ ول چھل نال بلاوے
یوسف جیہیاں شکلاں آیاں ایہہ گھر چھوڑ سدھایاں
افسر تخت معلے والے شاہ سلیمان جیہے
لاکھ کروڑیں آسماں دہرے توڑ گئے سب تانے
نیویں اُچی گردن والے قبریں گرد کرائے
کنڈھے تے گلزاراں ہریاں ہو ہو خاک سمایاں
مایاں جائے ایتھے آئے چھوڑ غرور سدھائے
چٹے دند چنبے دیاں کلیاں اک اک جھڑ دہانوں

آسماناں تھیں ہوے پکارا حکموں پیر تائیں
حکمے باہجھ نہ کرنا کائی کس جھیکڑو واری
نکل روح گئی وچہ جنت حکم خدا دا عائی
یوسف تائیں غسل کفن کر لبھو نہر کنارہ
چا جنازہ نہر کنارے کیتا آن اُتارا
چادر نور بہشتی روشن کارن کفن لیائے
افراہیمے دوجی واری پیا بلند آوازہ
ڈٹھس پانی پاٹ گیا ئی خشک گیاں کھل جائیں
تھلے ندی نمونہ قبروں آیا نظر تھلیرے
دردراں سیل ندی دے تھلے فرزنداں دفنایا
گم نشان قبر دا ہویا پانی دے گھم گھیروں
وچہ میان نہر دے تھلے یاد نشان نہ کائی
اس دنیا وچہ سختی نرمی جو گذری سر بھاری
یوسف ولوں ضرب ہجر دی زخم نہ ہوون تھوڑے
وار و وار سہجا ندے سر تے حالت ایہو ہائی
کھوٹا کھرا تے جے ور دی ایس ترازو تلسی
تند شراب ابد دی تلخی رلے حرام حلالوں
ایدوں غافل جہا کالا وے پاوے چھوڑ سدہاوو
آئے بہت گئے چھڈ اوڑک دوہاں دماں وچہ جھلے
ول لا وچہ اسدے غافل جاون یاد نہ آوے
سلطاناں دیاں خونی تیغاں گیاں خون وہایاں
چھوڑ حکومت تخت سدھائے گھے مرگ سینے
وڈے نک رکھیندے جیہڑے پیتے انت ٹکانے
زور ورا ندے خونی بازو اُڈن غبار رہوائے
اوہ بھی گئے جنہاں نوں کہندے مرد جنے دہن بلیل
وانگ گلاں سرخ نازک جیہے جھڑ وچہ خاک سمائے
قاتل چشم کرشمیاں والی رہی نہ نام نشانوں لو

ڈنگے ابرو ناز کماناں رنگ جھڑے بند ٹٹے
نازک بدن گلاندے وسنے خاکوں باہر آئے
کیتنے روز فلک دے سفنے رہن ومکدے تارے
شئے مذکور نہیں سی کائی پچھلے وچہ زمانے
دو طرفاں وچہ ایہہ کجھ حالا وچہ تخفیئے سبھے
ہو بیدار رہیں پچھتایا پھیر نہ آوگ کاری
جیوں سفنے کسے شاہی پائی چشم کھلی ہتھ خالی
اے بتر دل توں کس دکھ کارن رووین کرکر آہیں
نیندوں جاگ تیرے دکھ جاون ستیاں دکھیں لٹیا
چھوڑ دلا دل جتول مائل ہر ہر طلب ایہائی
عالم پوری غلام رسولا تیریاں عرض دعائیں
کراں نگاہ ڈھلے دل وردیں پلے عمل نہ کائی
ایہہ یوسف تھیں غیبی خبراں وچہ قرآنے آیاں
یوسف والا پاک خدا نے قصہ آپ سنایا
قہر ازل جیں دلیں غضب دی اُنہاں اثر نہ کائی
جاں موسے پیغمبر ہوکے شہر مصر وچہ آیا
لے تابوت دفن کر جاکے وچہ زمین کنعانے
موسے عرض کرے یا خالق مینوں دس نشانی
حکم ہویا یعقوب نبی دی پوتی سارہ ناموں
سارہ کولوں حضرت موسیٰ آن نشان پچھایا
شرط میری فرمادے سارہ من لویں میرو سالا
موسیٰ عرض کرے دربارے مسلم تدہ خدایا
سن خوشخبری گئی اٹھ سارہ دسے پتہ نشانی
حضرت موسیٰ پانی اُتے عاصا آن لگایا
دس پیا تابوت میاں نوں موسے کڈھ لیایا
پشتاں چار پیغمبر چارے دفن ہوئے کنعانے

لعل ومکدے روشن چہرے مرگ پئی سب لٹے
ذرہ ذرہ کرکے پھیر خزاں نے توڑ زمین رلائے
جان ہزاراں ایتھوں آ آ لا داہاں سارے
آخر خواب خیال چھوڑیسی وڑسی جدال مکانے
ایہہ غافل دل سفنے اندر دور مراد ول لبھے
پا ویلا مت اوگت جاویں کم ہوشیاری
اینویں نال تیرے تک دے دل نسبت دنیا والی
سفنے دا کبھیاڑ نہ چھوڑے جاں لگ جاگیں ناہیں
توں وچہ خواب ان وگیاں تیغاں کیوں گھائل کر سٹیا
غافل پاس پڑھیں سو دفتر نفع نہیوں اک رائی
جیبل فضل وگن دن راتیں سو خوشیاں تدہ تائیں
باہجوں فضل ٹکاناں ناہیں میرو ال طلب ایہائی
پاک رسو محمد تائیں خبراں رب پہنچایاں
ایہہ لوکاں ندی عبرت کارن لکھیا راز وکھایا
ہادی آپ دلاندا اللہ خبر قدیموں آئی
یوسف تائیں کڈھ ندی تھیں اللہ حکم پہنچایا
دادے باپ جتھا ہیں اسدے پہلی وت مکانے
یوسف دا تابوت کتھائیں اندر ندی نہانی
اس تھیں پچھ اجے اوہ زندی دسے پتہ مقاموں
تیرے باہجہ نہ جانے کوئی حکم الٰہی آیا
تیرے جیڈ مراتب پاواں جا جنت وچہ ساں
فضل کراں میں سارہ اُتے حکم جنابوں آیا
اُس جاگہ وچہ چاچا میرا یوسف آپ نہانی
پانی پاٹ ہویا دو طرفے خشک تھلا دس آیا
وچہ کنعان گیا لے مصروں پاس پدر دفنایا
ایہا حالا یوسف والا آیا وچہ بیانے

ملنے کا پتہ:- حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز وپبلشرز و تاجران کتب کشمیری بازار لاہور و مالکانہ کتبخانہ دین محمدی بل لاہور

خاتمۃ الکتاب ہذا

جس دن میں آغاز قصے تے اسم اللہ دا پڑھیا
سارا ماہ محرم مہینوں وچہ تصنیف وہایا
احسن القصص دہ ہر نام قصے دا میں لکھیا ہن واری
چھ ہزار چھیاسٹھ چھ سو بیتاں گنتی آئیاں
لے ناظر کر زور وڈیرا ویکھ سخن دیاں لہراں
ایہ گلزار بہار عنایت کھلی لطف الاہوں
پکڑ قلم بھر عشق النسبہ ورکاں وچہ وگائی
اصل بیانوں وچہ سخن دے میں نہ گل رلائی
یارب جو کجھ میرے کولوں خطا گئی ہو کافی
پڑھدے سُندے عاصی تائیں کریو نیک دعائیں
یارب لکھنے پڑھنے والے رہن نہ فضلوں خالی
فضل کریں تے بخشیں ساڈوں توہیں بخشنہارا

باراں سو تے نوے ہجری سال مبارک چڑھیا
اج اخیر محرم سندی جاں مقصد ہتھ آیا
پورا سال ہویا تصنیفے نال ربے دی یاری
ناقص شعر کمال حقائق ربدیاں بے پرواہیاں
ایہ گلشن بستان ارم تھیں شوق وگن وچہ نہراں
عشق مؤثر نظری آیا درد بھری اس آہوں
رحمت جلے وچہ سوز رہوندے ویکھ رہن سودائی
سورۃ یوسف دی تفسیروں سچی گل سنائی
اپنے فضل کرم تھیں بخشیں نہ ہووے رسوائی
رحمت تھیں دیدار الٰہی بخشیں مؤلف تائیں
بخش ربا میں عاصی بندہ آیا در تے موالی
ماں پیو تے استاداں بھائیاں بخش امن چھٹکارا

سانوں فضل تیرے دی یارب آس دلاں وچہ بھاری
دیہہ کلمہ توحید نزع وچہ سانوں جاندی واری

تمت

لے معنی بیت در آنست کہ مراد کہ قصیدہ اہم دراں سال تصنیف سہ بار نوشتم اما در حقیقت ازیں بیت مراد معنے آن کہ سال تصنیفش از اعداد بیش سہ چند است حمل احسن القصص چہار صد ونی است چوں آنرا جمع کردہ شود یک ہزار دو صد و نود سے شود وہمیں است سال تصنیف ۱۲ اللّٰھم اغفر لکاتبہ والدیہ ولمن سعی فیہ ۱۲

سستی کتابیں ملنے کا پتہ

حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز ویبلشرز و تاجران کتب کشمیری بازار لاہور
مالکان کتبخانہ دین محمدی بلڈ روڈ

قطعهٔ تاریخ طبع کتاب احسن القصص طبع زاد مصنف رحمه الله تعالی

هو الله الرحمن

سنگ طبع از انطباع نقش عشق آتش فشاند

نقد بیتی سوخت مستان را ازوان حیرتی نماند

ای ز سنگ طبع ز دو سر کتاب احسن نام نشاند

سال تصنیفش سنه حیات بیست سعود

زشتی ز سنگ طبع از انطباع نقش سال خواند

نقش بسنگ آمد از الهام الفتا کهـ

۱۳ سنه هجری

---

۱ چون حرف شرط نشاند فعل نشانند و فاعل مقدر همیں ضمیر مقدم برے مفعول و مرجع آن کتاب است کہ در مصرعہ اول ایں بیت وقوع یافتہ و حرف جار طبع مجرور متعلق بہ فعل و فعل یا فاعل مقدر و مفعول مضمر و متعلق خود مشروط افتادہ و جزا مشروط مصرعہ آخر بیت آیندہ پس مادہ تاریخ مصرعہ اول از بیت اخیر است کہ مصرعہ خواندہ واقع شدہ است ۱۲ مصنف رحمہ اللہ

۲ اگر سال در طبع نشاندن کتاب خواہند الف ممدودہ را کہ در ابتدائے مصرعہ تاریخ است بجائے الفے شمرند کہ سنہ ۱۳۰۲ھ ہجری برآید اگر سال بر وزن کتاب از سنگ طبع بجویند الف ممدودہ برائے الف مقصورہ دانند ۱۲ مصنف رحمہ اللہ تعالے ۱۲

۱۲ ۱۲ ۱۲ ۱۲ ۱۲

بفرمائش حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز و تاجران کتب کشمیری بازار مالکان کتبخانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

چند ابیات درد آمیز مولوی غلام رسول عالم پوری مرحوم
در فراق دوست دلی سید روشن علی مالوی مسمّٰی بہ چٹھی

ردیف ۱۸

ندیوں پار وگ چھٹے لئیں خبراں کہے پیئے معاملے درد والے
تینوں پار وسیندیاں بیلیا او تیریاں لغتاں نے ڈٹھے عجب چالے
اکھیں تکدیاں تکدیاں پک گیاں وگدی پوٹلی داریوں رنگ ڈھالے
بھانویں پچھلے آتعنتے توں نیناں میریاں گذرے کید ڈھالے
تیرا خط آیا لاٹاں ماردا او وچہ کالجے دے پاندا گیا چھالے
لکھے قول قرار توں آ ویندے سوا وہ گئے گذرے ڈٹھے باہجہ فالے
رتاں بدلیاں نے موسم ہور آئے دھپاں گذریاں نے لگے پون پالے
گئیاں بھٹی پر کھنے بار زدھن اسال کٹی کٹھالیاں وچہ گالے
واہ وا رنگ سوہاگ پریت دے دا لکھ ہیر نیلے لکھ ہتھ کالے

ساڈے نین وچھنڑے رت بھنے لہریں یار روگ وانگ ندی نالے
تیرے درد فراقدیاں شورشاں نے ترسندے نین وچہ نیر گالے
نیناں میریاں کی عہد پریت والے چنگیاں گوشریاں لااسیاں نال پالے
منتظر اندیاں ڈھیریاں نوں ہاریاں نے رسدے زخم فراق بے اندمالے
واہ وا جھوٹیاں وعدیاں تیریاں نے لا نہو وچہ کلیجڑے آن بالے
مانوں رہی اوڈیک نت آ ویندی انت آس ٹٹی گیا چا نالے
اسیں گرمیاں سردیاں چلہ گذرے دکھ سکھ والے درد وقت چالے
اسیں کھول سوہاگ دیاں پٹیاں نوں جتاں یار یا وانگ کمال ڈالے
سوہن یاریاں نال خواریاں نے وگیا تیر تقدیر دا کیوں ٹالے

ردیف ۲۰

رور ولکھنے چھٹے درد بھریئے پتہ لئیں پردیسی دا سیاندا
اک حال ہئے ساڑے کالجے نے سڑناں روٹیاں جویں کو سیاندا
جھوٹھے عہد پیمان لکھیندیا نوں کہیں سامنے حال زرا سیاندا
تینوں عین محبوب برات پائی وکھ ویکھ وچھوڑیدے چھا سیاندا
ڈیرے پیو اریاں سوہنیا کہاں کسنوں جا لپے راز نوں راز گا سیاندا
چھٹا بیٹ تیں چھٹیں دہریا بیٹ اگے لبھا مالوہ ل سنڈا سیاندا
جیٹھوں توڑ پریت دیاں شیشیاں نوں ٹر گیا مرانیاں کہا سیاندا
ساڈی زلزلہ ناک فریاد دلدی جاتا تساں کلیاں میر سیاندا
جنہاں درد دیاں لذتاں چکھیاں نے نہیں انہاں نوں بھی خلاصیاندا
مکر جنہاں نوں بے خلاصیاندا تنہاں حوصلہ کمکال خاصیاندا

پھیر اگھت پرانیاں سجناں نے پل پچھلے حال ودا سیاندا
لیجا سکھ سونہڑا درد والا اکھیں رونیاں ویدیا سیاندا
پینڈے مکدے نہیں فراق والے دل ہو گیا بیل خراسیاندا
نفس الامر معاملہ جان بیٹھا چکنا چور خیال وسواسیاندا
آزادیاں صاف سنا گئے ہاں حالا ویکھ کے بے سہارسیاندا
تیتھوں وچھڑ اسیں توں گیا ساتھیں گھما دوہا تعلق چھپا سیاندا
اہل درد نے پیرہن چاک کیتا خلعت فخر خلفا عبا سیاندا
بیدرد کی دردی سار جانن ماواں ہاریاں فکر کی ماسیاندا
نہیں جنہاں نوں جا خلاصیاندا فکر تنہاں نوں بے اخلاصیاندا
ساوات اکرام دا جدا مجد شافع وچہ کونین بے عاصیاندا

ردیف ۱۴

سانوں رہی اوڑیک توں نہ آیا اساں بہت مصیبتاں جھلیاں او
بیوس ول دردلٹاریاں نال آہیں جاندیاں ناہیوں جھلیاں او
اسیں وانگ پردیسیاں ویس اندر کیہہ تیں تساں کو ستاں ٹلیاں او
سکے خطاندیاں چیقاں چھاڑ داہیں ایہہ جنگیاں نہیں ولیاں او
باہاں میل بلیجاہ جان ڈکھ تیرے اجے زخمیاں شور رشاں لیاں او
جے توں آ وناں نہیں سی وغا بازا کاہنوں جھوٹیاں چٹھیاں گھلیاں او

آہیں دردبھریاں ساڈے کالجے تھیں تیر یالو تے چڑھ چلیاں او
انتظار دے درددیاں تیز نوکاں ساڈے نیناندیاں ویریاں سلیاں او
مڑ بوہڑ پردیسیا میریا او ولیاں یار بجہ نہ اساں تسلیاں او
تیرے خطاں نے خط وچہ جگر پائے اکھیں تپدیاں رد او تھلیاں او
ایہہ اکھیاں روندیاں توں ندیوں دے بھر جھوں او چھلیاں او
ساڈے ولدیاں زاریاں مات پیاں چھیڑ چھیاڑ تھیں پھیر او چھلیاں او

اکھیں پیر وچھنیاں جگ جیتے رہ سکدیاں نہیں کلیاں او
بھاویں کیتیاں تساں کو لیاں او اساں جاتیاں پیہ اولیاں او

ردیف ۱۴

وے قتل سج ویا ہیا جاندوال وسیندوں سج مہوتاں نال چھیڑے
چڑھی جنج فراق دے جا بچیاں ندی جیہا دیس دلیوں چہ پٹے دے
کیہے یار دررنگ رتڑے لاڈے لوں پچے پریم سہاگ دے کیہے کیہے
تیری صبر جوڑی دے توڑ رہیں رنڈا آلدی چھیر آویں مڑ پاس میرے
ساڈوں ہجر معالے سیٹے چھیر کے رساڈے کرم کو رلے آپ چھیرے
سانوں بال و وراک سار بنیا دے میں کاسنوں پریت دے بیج چھیڑے

ملیاں نویں سہاگ دا وہرم دھکا ندیولی رکئے محبوب میرے
ملیا شگن جان لیں نکالڑے داہو بالاٹ فراق وچہ جگر میرے
زنجیر تقدیر دی پئی بھاری نہ کجھ وس میرے تے وس تیرے
میٹوں چاہ دیدار دی اکوری میں ول موڑواگاں ذرا ڈیک تیرے
تیریاں شوق محبتاں لگیا نے سانوں چاہڑیا چا فراق بیڑے
جہاں پیچ چھیڑ کے دھتاڈ ہک تیر کے دکھ درد دے ملبڑے پئے چھیڑے

جنہاں یار پریت دے کھیت بیجے انت تنہاں دے ویہن دے ہٹ گیڑے
جنہاں عشق دیاں ٹھوکراں جیاں نے تھاؤں کھڑے پھیر نہ دس کھیڑے

ردیف ۳۶

رواداریں جے لایاں یار یا بنداء ٹر قصد کر مکھڑے کہا ٹنے نوں
جے تے چٹے سر سیتے سجدے سن کاہنوں پیاسی ویا کرٹنے نوں
سائیں لہ چنگے جد ہے تاں رہیوں سانوں خط کھیں پیاٹنے نوں
تیری چاہ او سیدا موڑواگاں دو تجل دوا بے حال آوٹنے نوں
پیر اسجد یا دے جان رکھد یا دے پردے کجد یا عیب چھپاٹنے نوں

آپے جوڑدا ہیں جوڑ توڑدا ہیں دے روندیاں یاریاں لاٹنے نوں
کھڑے پئے دیہنہ تینوں کہے منڈ دلوں لاریاں بھل بھلاٹنے نوں
سانوں ڈھور جاتا آپ چتر بنیاں گلاں لکھیاں دل پر چاونے نوں
سچا ہیں تے کرا ہوڑی اور درد منداں درد ہٹاونے نوں
جے توں آوناں نہیں تے لکھ سانوں سیں آپ ایے درشن پاونے نوں

ہن دے آئیں واریاں اج ویکھاں چھڈ عذر دے لکھ بہانے نوں
تیر لواں میاں تواں ہٹ جلدی ساڈی دکھ تھیں جان چھڑاونے نوں

ایہہ بھی نہیں منظور تے نشتر ہو کے سیں پھرانگے حال کہاونے نوں
سوز ناک دلتھیں ہوئی آہ دھواں زلف یار دی تھیں مثال کہانے نوں

دھواں نین تھیں خون وگاں سارا رکھ مہندی دے جڑیں سماونے نوں
لپے رنگ ہر رگ تے یار شاید منظور کرے پیریں لاونے نوں

پیریں لگیاں دی انت لاج پالے کرے محو وچہ وصل نہاونے نوں
ایہہ دور نا ہیں رحم یار دے تھیں اوگنہار تے فضل کماونے نوں

اساں عشق زنجیر پاں گھت پیریں لکھیاں چٹھیاں دردمناونے نوں
تھیا تھیا نچائیاں سوز تیرے دھمک پئی جنون بلاونے نوں

ایدہر چڑھی بہار جنونیاں دی بیٹھا یار خود طبل وجاونے نوں
واجا وجیا تے تاراں ہلیانے عشق گجیا رمز سناونے نوں

رمزاں پایا ناناں چاہیا ندے طرشتیاں کلاں جگاونے نوں
تار تار سرشار نے تاب اندر ندیاں لگے تریاں چاہڑ بھلاونے نوں

بھیریا دور شراب دا کل عالم ساقی اٹھیا جام پلاونے نوں
ہر خ ساقی دے جھلکو چہ جام دتا بیو نہار دے ہٹ وگاونے نوں

بیو نہار گیا مے دی نظروں عاکس رہیا سو عیر چلاونے نوں
عشق رہٹ دے رہٹ ساڑ دائی ندیاں وہندیاں تھیں لا تاری لاونے نوں

ایہہ عشق ہے بحر عمیق بھارا کاہنوں پیا ہیں بھید چھپاونے نوں
اسیں بھید کہیئے وچہ بھیت رہیئے گئوں کا سوں گ سدگاونے نوں

میاں آل سید ابن تیرا دیندا الذتاں پیونے کھاونے نوں
ساڈا پیو ناں کھاوناں زہر ہیا دم گھڑے ہاں کلہ ٹھاونے نوں

تیرا آوناں ہووے جے بہت مشکل میں ول گھلدے خط بلاونے نوں
سیجے اسانوں خط بلاونے نوں تیار رہو بہانے گے آونے نوں

لکھ سچ کجھ کریں نہ کج میاں خط لکھیں ناہیں آزماونے نوں
انکار جے کریں توں آونے تھیں اساں آوناں تیر کھیاونے نوں

ردیف ۱۲

وہو بیٹھا پریت دیاں رنگتا نوں لویاں لگیاں اج وچہ نور ہویاں
گیاں لعلکاں پریت دے چھپڑاں تھیں دیاں ملکو وڑیاں مور ہویاں

ایتھے اسیں آئے ہے اوتھے سبے آپاں جدول بولیاں ہو سویاں ہو رہویاں
جھڑکاں جالیاں گلے لالیاں پورانیاں چھیڑاں چور ہویاں

جنہاں وچہ چھیڑ یار نہ ملے مرکے اوہ لیکھ لوں روندیاں ٹھور ہویاں
اوہ زندگی تے زاروزار رویاں تے اوہ باہجہ ہویاں وچہ گور ہویاں

اوہ دار بقا وچہ رہن ہیوئیں جھڑیاں وار فناہ وچہ گور ہویاں
وکھ چھپ چھپاتیاں جران کیونکر جھیڑیاں اندروں بخت پر شور ہویاں

جنہاں بلبلاں گلاں دی ملی نکہت سٹے پنجرے تے کھلی ڈور ہویاں
پائی شمع دی چمک پروانیاں نے اکھیں نیر بھریاں آتش خور ہویاں

جنہاں سچ بے رس کماؤ دیدی بھادریں کانگڑاں ہی اوہ بھی تور ہویاں
جنہاں تاہنگ محبوب دا بن جالیا ہے ناں اپنے چند چکور ہویاں

ردیف ۳۲

وا ایتھیں ٹھنڈیاں جھلیاں رُت بدلی لیاں بدل کے چھپیاں ورویاں او
وا وسے ہی ہو گئی مزاج بدلی بیاں وچہ طبیعتاں سردیاں او

احوال چشم لوں ک ستھیں رو دسن تے نصیحتاں اثر نہ کردیاں او
دے توں ہور ناہیں میں ہور ناہیں اکو ہو رتاں اصل صوردیاں او

سنے اکو چھورتاں فرق بجاویں اکو اک بیبی دم بھر دیاں او
گلزار بہار سنساروی تے اکھیں کھلیاں نیں وچہ تڑدیاں و
اُس بھتیں ور ورنیں کسد بنیاں دسیں کہیاں سبناں بیدردیاں و
ویہن لذتاں شوق محبتاں دہورساریاں جبت جبت ہڑیاں و
گھرگیوں پچے جے کجھ رہیوں باقی گل آن لگ بکلاں ٹھردیاں و
جبیکے بجھ بیلی ہن ویلڑ ائی ایدوں پرے تکلیف نہ جردیاں و
وچہ سفنیاں نڈے سمجھا کاں وی یوناں ہیں سکھیوں بتیں کھیاں ڈردیاں و
چھنڈ چاردن گھڑیاں دہندیاں نوں کہیاں دکھ مصیبتاں گھریاں و
گھر وافکر دن چار بھلا مل مہربانیاں رب کاری گردیاں او
دکھ جھلنے نوں انساں بنیاں نفس پروری خصلتاں خردیاں و
پروبال جل جان پکھیرو انڈے لاٹاں چھیٹیاں نج جگر دیاں او
بے پردیاں شوخیاں تڑفنا ہے ظلماں چلیاں جویں قدردیاں او
ساٹوں فایدہ نج پریت دیدا سینے شور شاں تے رخ زردیاں و

جنہاں فرق جاتا سو اوہ غرق ہوئے بھا تنہاں نہ دہرون مردیاں و
توں بھی کھول اکھیں نیناں والیا او عضاں کردیاں گھڑیاں مکدیاں و
مغرور ہوویں ساتھیں ورہوویں شاید دلیوچہ شوخیاں ردیاں و
لُون تیل سرچاں ہلدی وال آٹا وچہ انہاں دے شوخیاں ردیاں و
وکسوں کھیاں بس نہ کردیاں وسنا ایہ چھیاں صبر دے سردیاں و
مہان جال جنجالدے پئے تیوں جال جال کائی ایدبہر مردیاں او
نینداں سجیاں ساڈیاں ہیریاں نے دہاری تیز تلوار دی دہریاں و
ملجاہ ساٹوں دے توں جگ جیویں گلیاں سجناں شوق مکدیاں و
ذمہ وار جہاں دے رزق دا اوہدیاں ہرنیاں جنگلیں چردیاں او
اسیں سجیاں کھول ستاوہاں جہیاں ساندولاں بھتیں سردیاں و
پرواز ساڈا اپر چھلے تے جویں شوخیاں مرغ بے پردیاں و
وچہ سینیاں بجلیاں رہدیاں وچ جھیٹے تابشاں شور شر ردیاں او
آہاں لمیاں وانگ نکمیاں وا اچوایاں تے سر دردیاں او

سوہنے یار دے بجے وچہ کارخانے ناہیں کسے حساب وچہ ترڈیاں و
جہل سوہنیاں زاریاں کردیاں نوں ایہ پردیاں فضل دے وردیاں و

ردیف ۱۵۴

جے ہیں یار میرا ہیں ول کریں پھیرا اس جند دا کجھ اعتبار ناہیں
ایہ کلاوی تار تے وجدا ہے ٹٹی پھیر مڑ وجنی تار ناہیں
ایس کھڑک دے ساز دی سند بگڑی گل پاوندی کسی بازار ناہیں
دنیا کوچ مقام ہے راہیاں دا ایتھے لمڑے پیر پسار ناہیں
ہیں تیں وانگ اسار دے کئی گندے لیا کسے نے کدھ بچار ناہیں
جہدا ٹٹیاں جوش خمار ناہیں طلب وسوں بابجھ دیدار ناہیں
دلدار نوں نہیں پرواہ ساڈی ساڈے دیدا دا اوہ طلبگار ناہیں
ساٹوں زخم وچھوڑیاں تیریاں دے دیسے سینہ گھڑی آرام قرار ناہیں
نہ توں لایاں لا نہ جاتیاں وساٹوں لگیا نے تینوں سار ناہیں
جس نا رہدا کوئی نت ذمہ وار ناہیں ایہ کوئی نت ناہیں اوہ نار ناہیں

خاکی پتلا کلا وانجھڑا ہے اُڈ یا بھور تے پھیر ورکار ناہیں
جدوں پھیر مڑ وجنی تار ناہیں بیلا ہنے ہی گھڑی وہار ناہیں
ٹل جہناں دا کسے بازار ناہیں رووا انہاں تے کرن بلکار ناہیں
چلا چلو ہی ٹل پئی کھڑکدی ہے اینویں کوڑ دے کوٹ اسار ناہیں
پریم لشیدی جہناں دے جھوک دلسوں ایہ ٹٹناں جوش خمار ناہیں
طلب جسنوں بابجھ دیدار ناہیں اوہ مہینہاں میرا دلدار ناہیں
اسیں بابجھ دیدار دے آپ باہی تیتے تڑفنے بابجھ روزگار ناہیں
تیرا سچ دا قول قرار ناہیں جگ پچھ ویکھوا یہ کجھ یار ناہیں
تیرے زخم فراق دے سیلیاں دا ایسی تیز تلوار دی دہار ناہیں
جیہڑا یار دا یار غمخوار ناہیں جگ پچھ ویکھے ایہ کجھ یار ناہیں

جے توں چار دن مالوہ چھڈ آویں کھس جاوے نی تیری پٹوار ناہیں
ساتھوں وچ فراق دے مارنا ہیں کیتے قول قرار تھیں ہار ناہیں
جے توں سچ کہیں قلم ہتھ ساڈے قلم جیہی کوئی ہور تلوار ناہیں
وگی قلم دے زخم نہ کدی مکدے بڑا قلم تھیں ہور ہتھیار ناہیں
دفتر راز جہان دے قلم لکھدی کیہڑا شاہ جہدا خدمت گار ناہیں
شکلیں جیہدے گل رنگ دلدوز زیبا قلم جیڈ سر مست نگار ناہیں
پر قلم تھیں عیش بہار ناہیں جوش قلم جیہا لالہ زار ناہیں
جف القلم واجد ول تے راز کھلا قلم دی وڈی کوئی پکار ناہیں
ایسے شرح مینار تے حصر کیہا کس راز دی قلم پرکار ناہیں
نخرے بانکے لکڑی ناز بھنی قلم جیہی محبوب کوئی نار ناہیں
کوکب زیر مہتاب روشن طلعت قلم جیڈ کوئی زرکار ناہیں
فیض قلم دے تھیں چار کوٹ اندر بے پرواہ صغار کبار ناہیں
میاں سیاں دا الٹ وگیا اے چشم ساڈی بیدار ناہیں
غافل یار تھیں پلک ہوشیار ناہیں ڈھوئی یا وسنیک چوبدار ناہیں
سیریاں کیتیاں ول نہ جاہ سایاں سیر لوانگ کوئی گنہگار ناہیں
تیرا ہو مٹھ ہور ول پھیر سکے اس تھیں ہور پھیڑ وڈھنوار ناہیں
کچے یار نوں یار نہ جاننے ہاں سر او سد صدق دستار ناہیں
ساڈے جہل تے سب بگاڑ پلے کدے چھڈیا کچھ سنوار ناہیں
میاں سیدا مالوے وسدیا او لا توڑنی مرد دی کار ناہیں
جیتوں اللہ وچ مالوے کھاؤ ناں ہیں مرد دی سمجھ تیں پیار ناہیں
تیرا مالوہ رنگ نموین دا ہے خشک وسدا وچ انہار ناہیں
جے توں آوندا نہیں کیوں لکھن ساتوں پہلاں لفظاں سنوار ناہیں
شاید خصلتاں ہور ریاں ہور ہوئیاں تیرا ساتھوں ہیا پیار ناہیں
تیرا سفر دا ساز تیار ناہیں ساڈے ورد دا انت شمار ناہیں
اساں آپ لکھنا ساتوں بھار کہیا ہوتا منشیاں دا منت بھار ناہیں
ساڈے ملک دے وچ کمی نہ کانیاں دی قلماں گھڑن تھیں ہتھ بیزار ناہیں
ہر رنگ دے وچ رنگتاں سنگدے ہاں ساڈے رنگنوں کدے زنگار ناہیں

ہو کرو میں توں کس سردار دا ہیں پرے سیدوں ہور سردار ناہیں
ساڈی ورد دی سنے پکار ناہیں پر پکار رہے انت کنار ناہیں
کھائی گر لگے قلمدیاں نال زخماں خالی جاوندا قلمدا وار ناہیں
قلم والیاں نوں قلم کر سٹدی ہے قلم جیڈ کوئی بڑی پیکار ناہیں
وچ ملک حکومتاں قلم کردی کھاندی وچ جنگاں دے ہار ناہیں
خوشی عیش دا گرم بازار ناہیں جس بزم وچ قلم ذمہ دار ناہیں
وسدا آب حیات سر قلم دے تے جیہیاں وہن ندیاں کوہسار ناہیں
قلم دہر دے نے نور انوار آہی نور دا نور ہے سرخ مینار ناہیں
جوش ولا کے قلم اگھاڑدی ہے ودھ قلم تھیں ہور ہتھیار ناہیں
شیریں سخن نبات لب قلم جیہی کوئی لاڈلی شہد رخسار ناہیں
کھرے کھوٹ زر قلب پرکھے نوں باہجوں قلم کوئی معیار ناہیں
وچ کارخانے دنیا دین والے باہجوں قلم صاحب اختیار ناہیں
اٹھ ریا مالوے ول جا سندھ وڑیا ملی کونج مڑ وچھڑی قطار ناہیں
ساڈیاں غفلتاں بیڑیاں رہڑ لئے نے فضلوں کھلے ڈوبے چکار ناہیں
توں فضل کر فضل ہے کار تیرا تیرے فضل باہجوں بیڑا پار ناہیں
سچے یار دا یار اغیار ناہیں جو ریں عین دا غین اتار ناہیں
وچ رنگتاں ہم دیاں گرمشاں تھیں رنگ بھنیاں کدے جھنکار ناہیں
جاہل آپ نوں مٹ جیوں مارا رواں کیدی کوئی دشمن سکدا مار ناہیں
ساتوں آ ملیں دی چاہ سانوں تیں بن زندگانی مزیدار ناہیں
ساڈا پیٹ تن پیٹ ہے نعمتاں دا تیرے مالوے کنک جوار ناہیں
ساڈے پیٹ نوں جان نمکین سیاں ایسا بلبلا شغل گلشن زار ناہیں
وسار بیٹھا روفادار ناہیں وفادار ہووے غدار ناہیں
بیاتے گھول تینوں اذن نہیں ملدا دیندی چھٹیاں اگے سرکار ناہیں
جے تیں ورد دے اثر دی کھار ناہیں خط لکھیں بھی سانوں ہتھ نا
ایہیں لکھانگے جدوں تک نہ آویں گھاٹا کاغذاں دا بازار ناہیں
زنگار رنگ دوات دے رنگ ساڈے کیہڑا اسار جو لاج تیار ناہیں
کدوں شعر دا قافیہ تنگ ساڈا کدی بگڑدا وزن مقدار ناہیں

تقطیع دیوچہ میزان ٹکدا مطلع حشو عروض کجدار ناہیں لا
ایہ شعر شعور نہیں دور ہباویں پر شعر ہے صرف اشعار ناہیں لا
گوہر ریز جیہوں نین دو عاشقاندے کھدے مہر آکے شعار ناہیں
انہاں موتیاں قدر سوئی جانے جسدی خودی شیشی ودار ناہیں
رمزاں وگدیاں ویکھ کسکار نے تے ٹکالے ہاریا غنچہ چتار ناہیں
مڑ چھیپیاں کھنیاں پھیر کس نے گوہر ہوونے نت نثار ناہیں
ہو فرج قربانی ویا مہنڈیا اوہنوں دوڑ کے جاہ مزار ناہیں
چھنڈ مالوہ چار دن سیر کرلے مڑ لبھنی ایہ بہار ناہیں لا لا
ایتھے پھیر کدا آونا ساں ہناں اُڈ لے گئے مڑ ملن وبچار ناہیں لا
بیدردلوں دردمنداں دی گھٹنے اساندے دردوا نبار ناہیں
یار گئے نہ سیسنا ونے ہال ہٹنی ہجر دی ایہ بیکار ناہیں
اسیں بھید سارے پھول سدے ہال جدوں سکدے دردسہا ناہیں
عمراں بیتیاں جاندیاں وچہ درداں دلدار ساڈا الغسار ناہیں
ساڈیاں لائیاں ساں سرلاونا ہیں ساہوں لاونے سختیں سکار ناہیں
باہوں پکڑ کے پھیر جواب بیوں ہویا کوڑ دا وچ پیار ناہیں لا
ساڈے وردوی آہ سیں جگر کھڑا جیہڑا ہوونداج فگار ناہیں
ساڈے نالدیاں بال کھڑاندیاں نے ساڈی لگکی لف سمجھنا ناہیں
سنجیں ہار سنگار روز اُگ گئے اساں جوگنا ندا گھر بار ناہیں
جنہاں لانیوں لشیدی تار ناہیں بے بال ہجا اوہ پروار ناہیں
ساڈوں دردوے لشکراں گرد کیتا اُڈ دا ویکھیا تساں غبار ناہیں
چڑھی فوج غنیم فراق دے دی جھنڈ جینڈے کو خون گنذار ناہیں
ہن حکم روا وچہ دلیں لدے رہیا باہجہ فراق مختار ناہیں
جیہڑا ہجر دے وردوا دوار وساڈے پنڈ وچہ کوئی عطار ناہیں
دکھ درد ساڈے جدوں گئے گنِدے دو سو چار سو لکھ ہزار ناہیں
دردمنداں دے دردو بیدرد اگے باہجوں جھوٹھ دی لاف ٹہار ناہیں
شاید مشرقوں جنگل تیں چڑھ ہڈا ڈٹھا ہووی کجھ اسرار ناہیں
لاہنوبال فراق دے کھڑا ہویا ساڈا الیکھہ ویکھو سازگار ناہیں

وچہ اکت معنے واحد قافئے دے سوچ ویکھ لے پیا تکرار ناہیں
نوک قلمدی چھان دی موتیاں نوں پیا ابر نیساں گوہر بار ناہیں
ایہو ہیں قلم پرونندی کدوں ساڈی لڑی موتیاں دی تار ناہیں
جیہڑا آپ چُچے نالے پار لنگے اوہ خودی دے باہجہ حصار ناہیں
نقد ورناں دے وبچلاج ویلا پھیر لبھنے درم دینار ناہیں
تیرے سیر دا وقت بہار ریا اومڑ ہوونا پھیر سیار ناہیں
سل ڈار وچہ ہلدی مقلداں دے جائیں خودی تے مفت سروار ناہیں
کھچوے خزاندے جھلنے انت آکدم مڑ کھلنی ایہ گلزار ناہیں
ریس انبیادی کرے تریوز کیوں کر قایم رہیگا ایہ اچار ناہیں
جیہا دردو کہاں نوں گھیریا ئی ایسا چندیوں کدے پروار ناہیں
خط لکھدیا نلے دفتر ہوئے کاغے لیپی ساڈے کسے سوار ناہیں
یار نہیں وگہاڑ دا وردولدا اساں گانگ اوہ زرا گوار ناہیں لا
ہتھریاں ٹنیاں ساں کرامتاں دے پتھر ڈوب کے توڑیاں تار ناہیں
ستھے چھم چھیا لٹے مار دا ہیں ہن ساجہد چھم چھپیا ر ناہیں
تیریاں کیتیاں اسیں سناونے ہاں تیرے دلیوچہ اجے وچار ناہیں
ساڈے گل قبال آلے غنچہ ساڈے ویریاندی کھیں کھل ر ناہیں
کیا وس ساڈے لکھے لیکھ انہویں ساڈوں پھید اہار سنگار ناہیں
دے ہیں نیند وگتیاں ہاں ہجہ تیرے گلے لگ کلڑی کھار ناہیں
مقدار کی تڑفنے پھڑ کنے تے کدی ہوندی وودھ اوڈار ناہیں
جویں کنگ فرنگدے مار دہاوا کابل چھڈیا سینے قندھار ناہیں
دلدے دیس تھیں صبر قرار باغی پار کنڈ ہیار ہیا اوار ناہیں
نیئل پار ہوگیا آرام ساڈا اساں جہیا کوا ج ہیار ناہیں
اج اجلدے تھہ مہار ساڈی جیتوں موڑنی اجے مہار ناہیں
اوہ دردواں انت شمار کہیا جدے تھہ وچہ یار غمخوار ناہیں
جانن بھری تکلفوں گل ساڈی گھوڑے عشق جوہو سوار ناہیں
ومم وار تار اچڑ ہیا مالوے تے آتش بازدا ایہ انار ناہیں لا
تیرے دیس اُتے گھٹاں چھا رہیاں ہاں ہجلا آکے ویکھ دلدار ناہیں

دلو چہ جانیاں ہو وسی یار ساڈے بے نین روندے زار و زار ناہیں
ساڈیاں روز نیناں قدریاں لگیاں نالا ونہار باہجوں جان ہار ناہیں

کوٹ صبر دے عشق ویران کیتے نظر آوندا اج معمار ناہیں
جیہڑا موڑ خور نقانوں کرے قائم نیڑے وسدا اوہ معمار ناہیں

سانوں آسرا نہیں محبوب باہجوں سانوں اتھیں کجھ سرو کار ناہیں
ہر دم فضل دی آس اسیانوں یار صرف حیار قہار ناہیں

کجھ فہم کلام دے سلسلے نوں ویکھ کہن گے ایہ ہموار ناہیں
ہموار کلام دا سلسلہ ہے کیتا عشق نے کوڑا اظہار ناہیں

اظہار جے عشق دا کوڑ ہوندا ملدا عشق نوں بڈا اشتہار ناہیں
بیدرد خور راز نہ پاوندا ہے بیدرد اتھیں ہور حیار ناہیں

بے منہ طعام بیدرد دا ہے اوہدی ال وچہ مرچ وسار ناہیں
اوہدے سر دے تنور دیاں لکیاں ہی اوہدا ایک تے اختیار ناہیں

تاں ویکھ تنور تن تاپے دا ایہہ جیہڑا لبھناں وار ناہیں
جھاڑ چقماق اگ سلگا اندر تیرے رہندے کبر ہنکار ناہیں

جدوں ورگے تن چہ شوخ لطافتاں نال موج کھٹکی ایس منجدھار ناہیں
تینوں وہم افلاس دے کچور کیتا بے خبر ہیں توں نادار ناہیں

کھول ویکھ مدفون خزانیاں نوں رہی انت مایہ ستغار ناہیں
دہریاں وکھیاں نشاں وچہ تیرے خائن ہوناں ہیں تینوں عار ناہیں

بے ترس دل نہاں سکھ وسدیاں دا دکھ پیا جنہاں دم چار ناہیں
دکھ جنہاں نوں پیا دم چار ناہیں ساڈی سمجھ دا اوہ گفتار ناہیں

ساڈے دیس دی ساڈی گل سمجھے ہندی سمجھ دا اتھے تار ناہیں
لوہار دا کم لوہار جانے ہوندی زرگری باہجہ سنیار ناہیں

آہیں درد فراق دیاں ویکھ یارا کدوں لگدیاں بجھ قطار ناہیں
دلاں درد وچھوڑے دیاں لٹیاں نوں جوش محمد کوئی کدے سنسار ناہیں

ہے میں کوئیں جراں لاٹاں وچ سینے مستقیں وقع من سیہ نثار ناہیں
یار پڑھے نہ پڑھے خط نال دردوں میرے قلم نوں ہے کھلیار ناہیں

ردیف ٢٦

قلم تیز زبان وچھینیاں دی جلاں ماردی تند سواریاں تے
سابنجی گئی نہ قلم دکھ بھنیاں دی سبھاں منشیاں ہور ہڑلادیاں تے

ایس صدر دی شفقت پھیں دور جاندا انت کٹدے حکم خواریاں تے
ایسے کئے نہ رشتے تاں دینیاں نی تے نہ سپنا سمجھ کواریاں تے

ایہ قلم سپرد میں لاگیا نوں جنہاں دی تیغ دیاں ماریاں تے
جیہڑے کدے فناہ دیاں منزلاں نوں فرلد مصیبتاں بھار دیاں تے

جنہاں وکھ تے سکھ نوں اک جانا اوہ سہن دے اپنی زاریاں تے
رنگا رنگدے رنگ ہنڈاوندی ہے یک رنگی دیاں بجھ عماریاں تے

سائل چٹھیاں لکھیاں ولے اپنے نوں گونجدی ہی رہیں کھلاریاں تے
اس کھیل دا جنہاں نہ بھید پایا اوہ رونہہ گے بازیاں ہاریاں تے

جے میں کو ہجری سوکنے حسنے دی تک چاہڑ ناہیں لون قریاں تے
انت لگڑے ہے کونت لذ کٹے دی چیچ بھرویاں چنیاریاں تے

چکر بھیریاں نوں یار گل لاوندا ہے اعتبار نہ کجھ سنگھدیاں تے
قربان دل جان صدقڑے ہی یار رحم کر دا اوگنہاریاں تے

فریاد او بلیا لئیں سائلاں کریں رحم فراقدیاں ماریاں تے
گھر اجڑے وسن گے کریں پھیر اکاری کو علاج بیماریاں تے

میں کہاں کی یار تے واریاں میں بلکہ یار دیاں کل پیاریاں تے
جنہاں دخل دربار منظور ریا نظر جنہاں دی نہیں سرداریاں تے

جنہاں تیغ فراق دے زخم جھلے اوہ جھید قربان شکاریاں تے
سوزش عشق دی نوں نہیں ٹھنڈ ملی قنور آب دے چشمیاں ناریاں تے

پھرے مصر بھتیں ہر کے لڑ آکھیا ندے جو اسا تھیں کہا اللہ سائیں — ساڈے درد دریاں چھڈیاں جیہڑیاں عشق بلال جاں تک انہوں چھوڑیا سائیں
سکھ وسدیا سجناں وکھ دسوں کے پھیر انگشت چا مینوں وسار یالیں — نہیں بس ہے بس پکار اکھیں ہے ساڈا حال ستایا ریاں

اسیں چے جتنا نہ اسار تکا دس تیرے ساڈے درد دریاں جوش تھایاں نے
ہتھ کھیں خط نوں خط پڑھیں ساڈا اہر ڈھگیاں لڑا وڈیاں نے

ردیف ۱۳

اساں چپ چپیاں ناں ہی نہ گاونساں ال کھیو یا ندے — ہائے وا او وسید اسیر یا او بیا پھناں دی عاشوریاں دے
ساڈے یار ادہا جیہاں درد ناہا نہیں لیکھو سی سال دہو ویاندے — دہن بھاگ انہاں چھیڑ کرویں نگیاں تول قراریاں بودیاں دے
انت چا ہیں یاری ایہو جیے اساں جیہیاں بے شعور یاندے — وچ انہیاں سیاں دہ ہندی تھین اٹھاندگا او چہ کھو ویاندے
یار جیہا ندے کوڑیاں خصلتاں مندے تہاتوں وچلیا اہو یاندے — ستاں جھل مقابلے پھیر کرنے ایہ جو جھلے پوریاں سو بیاندے
جیہاں کتیاں یا لیاں پچ مکل نہ بیتے چپے کتوریاں دے — ساڈے دکھ نہ گئے لکھ جوش یارا ایہو جوش سی بید ستوریاندے
دھیر جی وصل دی آس کہیت یاے کہیت پھیر تے لکھیریاندے — جٹ چاٹ کیا ہو دیاں لوپیاندی چہ چھیڑ دس مہوریاندے

وقت گئے نے پھیر نہ پیا تول کی نہیں ہوئے لیکھ مہجور یاندے
کچ لیبا دا اعلی نہیں یار کیتا رنگ ویکھنے چپے قاردیاندے

ردیف ۲۲

کر یلو توں خطا نوں چہوپی لکھیا کیتے چلائے شہر شاہیاں یاں نے — تیریاں یاں ساتوں یاں نے ساتوں تیاں پھیریاں یاں نے
نبیاں نیناں دیاں تاجی چھل کیاں اساں سفر تیاں ریاں ایاں نے — لا چھو کر پھیر سیاں آپانے جڑیاں صبر یاں ساڈے سیاں یا نے
تیرے خطا نوں چپکر جا نیاں بی چھیاں سوڑ جوا یدیاں پا یا نے — جیوں ساندے تن توں چھوڑ داہیں یدھ لیاں دون سوایا نے
تین ندر دیاں ہیاں جگ جیویں تیریاں ساں بلاہیاں لاپیا نے — ساتوں آل مل ملندیا شوقیا اوتیں تھیں وصال دی جوایا نے
تینوں چل ساڈا ساتوں چا تیرا دھیاں حلاں توسوز جدایاں نے — انتظار ہنے دیس نے کہت پھیر اساں گرد تاں آپنوا یا نے
ہیں کھٹے وڈیکدے راہ تیرا ساڈے ہونے تین دو یا نہی — حال وحال وچناں ل ویکھیں حال اسانہے عشق سودائیا نے
اساں اکھیں یار دیاں پھیریاں کھولیاں نے کھول وچ وات الٹا ئیا نے — اساں چٹھیاں لکھ بھیجیا نے توں والے پار کوایا نے
یار تیریاں بے پرواہیاں نے ساڈیاں ڈکیاں ہور رڑکایا نے — استغنایاں تیریاں سید او ایہ پھر کیریاں ہور بھڑکایا نے
نقش زعفرانی سم یار دے نے لاٹاں بال دل وچ چمکایا نے — جیں ول نظر کرے سی جلوہ یار دا جے یار نوں پرواہیا نے
نور لا مع وچ دماغ رچیا وسیند اصدق نوں صاف صفایا نے — انجا سند نور دی لہر اندر ندیاں نور دیاں نور وکایاں نے
سبے میں ہتھ تیرے توں کد دور ہیں تھیں میں کہندیاں بھی چھپایا نے — آپ آپ میں یاریاں لایاں نے آپے ویکھیاں آپ وکھایا نے

ردیف ۱۳

اساں سُن سُن بھرے سوہنیاں تھیں یار مژگاں دی نوک وجیاں ہے جاں لگ سوز فراق دے پٹے ہیں اسیں روز ورون وچہ لکھیاں ہوتیاں ہے

میاں سیدا تیں نہ چھد ولدا ہن ساڈیاں شور شاں کم نہ ہوتیاں ہے وہ ہندے درد دے گرد وچہ بھرتیاں کھیں پہرا لگے ندیاں اکھ نچوتیاں ہے

والکھانے دی وچہ چھند وچھی تے ایس لکھ لکھ چھیاں نوتیاں ہے تیرے نال بیتے ہیں نے راتیں تو جاں لے درد دیاں چڑھ دیاں ہے

بیدرداں تھیں ورد دی دونیں اسیں دہلاں کھا گئریاں جتیاں ہے آدم نا دیا تو جیہڑے جنت تاں وچا سر طبیعتاں گو تیاں ہے

حضرت عشق والی اندر کشتک رہی اسیں ہلال ہلا وچہ جوتیاں ہے یک لگی دے بجھ رہنا اندر وق بیدیاں زہر دے گو تیاں ہے

ایہہ فرق دیاں جوڑ کو دیاں بھی آخر جمع وچہ آن سموتیاں ہے تجھے منتاں نال پڑھ دے ہاں نوکاں طعن دیاں پھیر چھوتیاں ہے

جے تو لئے یا ایس پھیرا ہوویں سکھے پاہین دیاں جکھیاں چھوتیاں ہے وکیہہ خط غلام رسول تے نوں وچہ تالوے لکھیاں پروتیاں ہے

ردیف ۱۴

ہویاں مدتاں عشق دی لاٹ سوزاں ساڈے وچہ اندر موجاں ندی ہی لیسے وچہ اوڈاریاں مار دی ہی جرکن سوز ایہہ برہ دے بان دی ہی

صدمہ گاہ بلا دی جان ساڈی ہمدوش کبریت دکھاندی ہی نہ ہندا کا زاندر ہیر زہری سوز والی گرد وچہ وی سوز وچہ چھاندی ہی

ہمنزلہ الماس دی جان ساڈی آہن دوز ورہی ٹکاندی ہی سنگیں دلدے غضب پرودنے نوں طرح جسدے تیزی ساندی ہی

لگی رڑکنے جان تے جگر اندر رکھی زہر بھری خونی بان دی سی چڑھیا تا سواریوں شتر کشتہ اشتر نوں محبت پالان دی سی

وچھیاں وچ سنگاں نال اکھشکا نمے چلے لہر جیوں بھوت مساندی ہی چشمہ ہاراداں نوں موج وگی ہتھوں تر ہتر فصل کرساندی سی

چھٹی آہ دلخواہ کلیجڑے تھیں جہڑی وچہ سینے تمبوتاں دی ہی تاہیں کڈھ بخار دکھ قول لکھے جاندی شدی ہین پران دی ہی

ساڈی جان قربان ہوری یار انت ویکھے حق پچھاندی ہی سطراں تتیاں قلم نوں لگیاں نی جنہاں چھڈیاں جیہا جیہا جاندی ہی

ردیف ۱۲

عالم پوروں وال الوے وگی جیٹھی ہن رہیا نہ وقت اخیر دا ہے ساڈے لکھے تے کیسنے روونا ہے وگ چلیا تیر تقدیر دا ہے

دلے جو شد خونی دا رنگ کھلا خاک ہجر دی پاک تصویر دا ہے اس سبز زرتک لالرنگ خونی کھول دیکھنا راز تفسیر دا ہے

تفسیر اس راز دی ملاں اندر وہر دی خواب تے حکم تعبیر دا ہے تعبیر اس خواب دی خواب دا گم پایا جنہاں نے زنجیر دا ہے

کیتا ختم کلام نے سلسلے نوں اگے خوف ہن عمل کثیر دا ہے قائم رہے نماز جے عشق والی جان فضل کریم قدیر دا ہے

جانی یار دی وچہ دکان بہہ کے پیا ایہہ اتفاق تحریر دا ہے اندر دیں بھر دل رنج مہجور دینے روروڈ دیلیار نگ تحریر دا ہے

اکھیں وکھدیاں نال ہیں خط لکھیا دوپہر دا وقت ویلے پیر دا ہے اج اٹھویں ماہ محرم دی ہے صدی تیرھویں سال اخیر دا ہے

تمت

فہرست مضامین قصص المحسنین المعروف احسن القصص

حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز و تاجران کتب کشمیری بازار لاہور مالکان
کتب خانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

فہرست ہائے کتب بزبان پنجابی

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
تفسیر نبوی جلد اوّل	۸عہ	ہیر فضل شاہ	۷؍	روشن دل	۱؍
؍ ؍ دوم	۸عہ	قصص المحسنین عبدالستار	عـ	دعائے سریانی	۰؍
؍ ؍ ؍ سوئم	۸عہ	؍ ؍ ؍ دلپذیر	عـ	رسالہ بے نمازاں	۰؍
؍ ؍ ؍ چہارم	۸عہ	وڈی احوال الآخرت	۵؍	مجموعہ نعت عبدالستار	۱؍
؍ ؍ ؍ پنجم	۸عہ	احوال الآخرت حافظ محمد	۷؍	مجموعہ نعت دلپذیر	۲؍
؍ ؍ ؍ ششم	۸عہ	چہرہ حضوری	۰؍	ایمان عمر	۱؍
؍ ؍ ؍ ہفتم تا دہم	ـے	ہیر حسین	۰؍	ایمان حمزہ	۱؍
؍ ؍ ؍ یازدہم تا چہاردہم	ـے	دل خورشید	۱؍	ایمان عثمان	۱؍
خوان یغما اوّل و دوم	۱؍	ہیر جھلی	۰؍	مولود غلام حسین	۰؍
گلزار آدم مولوی محمد مسلم	۱؍۱۰	ہیر محمد شاہ	۰؍	معراج نامہ ملتانی	۰؍
گلزار موسیٰ	۱؍۱۰	سوہنی فضل شاہ	۲؍	ایمان صدیق	۱؍
گلزار محمدی	۱؍۱۰	؍ ؍ بالتصویر	۳؍	وفات نامہ پنجابی	۰؍
گلزار سکندری	۴؍	سوہنی قادریار	۰؍	ہدیۂ مرید	۱؍
گلزار نوح	۴؍	معراج نامہ بخط عربی	۱؍۰	بیت باوا فرید	۰؍
گلزار ابراہیم	۳؍	معراج نامہ بخط اردو	۱؍۰	انواع محمدی	عہ؍
بدیع الجمال	۳؍	پکی روٹی خورد	۰؍	زینت الاسلام کامل	۱؍۴
سیف الملوک میاں محمد	۸؍	پکی روٹی کلاں	۳؍	حقیقت الاسلام دلپذیر	۸؍
قصہ شمشاد	۲؍	سٹھی روٹی	۱؍	سسی فضل شاہ	۳؍
ہیر وارث شاہ	۱؍۱۰	انواع مولوی محمد عبداللہ	۴عہ	سسی مولوی غلام رسول	۰؍
ہیر وارث شاہ بالتصویر	۴عہ	نور نامہ	۰؍	سسی ہاشم	۰؍
اکرام محمدی عبدالستار	۸عہ	نجات المومنین	۰؍	لیلیٰ مجنوں فضل شاہ	۶؍
اکرام محمدی دلپذیر	عـ	شرح نجات المومنین	۱؍۱۲	مندرجہ ذیل کے پتہ سے طلب فرمائیے	

حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز تاجران کتب بازار کشمیری لاہور و مالکان کتبخانہ دین محمدی مِل روڈ لاہور

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
موج گنج بوٹا	ار	سولہ سہیلیاں	۰ر	سیفر مل فرہاد (پنجابی)	ار
سیف الملوک لطف علی	۲ر	سی حرفی غلام رسول	۰ر	فقر نامہ (پنجابی)	ار
سی حرفی بلھے شاہ	ار	سی حرفی ہدایت اللہ	۲ر	افضل	—ر
قصہ ڈھول شمس نقو والا	۸ر	کامن غلام حسین	—ر	نقلی اصلی فقیر	—ر
کافیاں بلھے شاہ	ار	مرزا صاحباں (بوٹا)	۷ر	زمانے دے رنگ	—ر
قصہ ڈھول شمس غلام حسین	۵ر	بیت سائیں گوہر	ار	شان عربی	—ر
جنز سیدہ فاطمہ	۲ر	پورن بھگت (کالیداس)	۲ر	عشق محمدی	—ر
قصہ آہو اور دو زبان	۰ر	" (قادریار)	۰ر	مدینے دا چھل	—ر
گگلیاں میاں نیاں	—ر	گوپی چند (کالیداس)	۲ر	سیاپا نجھیاں	—ر
گلدستہ معراج	ار	روپ بسنت (")	۲ر	ہیر (حسین)	—ر
باراں ماہ ہدایت اللہ	—ر	چرخہ رنگ رنگیلا	ار	ریلوایاں دا گھگو	—ر
بہشتی جلے	ار	سی حرفی بردا	—ر	چٹھی یوسف	—ر
قصہ حضرت بلال رضہ	ار	سی حرفی میاں محمد	—ر	چٹھی یعقوب	—ر
بارہ ماہ حسین	ار	سی حرفی علی حیدر	۰ر	نیز ہر قسم کے قصہ جات فی عدد	
باراں ماہ شاہ لطف عالم	۰ر	شاہ بہرام	۱۰ر	ایک پیسہ	(—ر)
پردیسی جندڑی	۰ر	لیلےٰ مجنوں (قاصر)	۰ر	ہدایت القاری محمد بوٹا	۶ر
جمال محبوب	۰ر	مدح امیر علی	۰ر	خطب محمدی " "	۵ر
چگیاں مندیاں وستول	۰ر	مدح پیر زال	۰ر	سسی پنوں "	۵ر
حقوق والدین	۰ر	میم مسلمان	۲ر	وفات نامہ "	۳ر
کرامت غوث الاعظم قصہ لڑکی	۰ر	قصہ ماہ رمضان	۰ر	مرزا صاحباں برخوردار	۰ر
حیات جبینی	ار	نصیحت فرزنداں	ار	مرزا (محمد شفیع)	۳ر
رانجھے دا روسگن دا غرور	۰ر	جھوک رانجھے دی	۰ر	مرزا (میراں شاہ)	۴ر
ڈولی نامہ	—ر	چٹھی غلام رسول	۰ر	مرزا میاں محمد	۷ر
رسیہ	—ر	سی حرفی بوٹا	۰ر	مندرجہ ذیل پتہ سے طلب فرمائیے	

حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز تاجران کتب بازار کشمیری لاہور و مالکان کتبخانہ دین محمدی بڑو ڈا لاہور

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
سیرت محمدی	عہ	جنگ نامہ محمد صدیق	۶	نماز مترجم منظوم	۱/
سیف الملوک میاں محمد جہلم	عہ	" زین العرب	۴/	مجموعہ خطب فیروزی کلاں	۶/
تفسیر سورہ فاتحہ	۸/	" زقوم	۲/	خطب قادری	۱۲/
سبیل المتقین ازہر	ے	واؤ بادشاہی (ماہی)	۴/	شرح نجات المؤمنین	۱۲/
مجموعہ رحیم یار	۱/	انشائے دلپذیر	۵/	یوسف زلیخا فضل شاہ	۱۴/
سسی مراد	۶/	وعظ دلپذیر	۶/	حاتم طائی پنجابی	۸/
شرح انواع عبداللہ حصہ اول	۶	خطب دلپذیر	۷/	بیت سائیں گوہر	۱/
" " " دوئم	۶	مرزے دیاں سزیدار سراں	۲/	ابیات جان محمد	۲/
" " سوئم	۶	حلیہ مبارک	۳/	شعباز شریعت	عہ
انواع (مولوی عبداللہ)	عہ	مرقع رسول	۸/	سیف السنت کلاں	۱۲/
انواع بارک اللہ	۸	لیلےٰ مجنوں فضل شاہ	۶/	" " خورد	۲/
ہیر رانجھا کشتہ	۸/	معجزات رسول کریم	۲/	قانون عشق کامل	۱۲/
ہیر رانجھا (دوتہ)	عہ	شمع محمدی	۸/	حقوق والدین	۱۰/
ہیر رانجھا (پیر اندتا)	۱۲	تفسیر فیروزی پارہ اول	۶/	حقوق الزوجین	۱۰/
ہیر رانجھا (میراں شاہ)	۸/	" " دوئم	۸/	چراغ روشن مع تفسیر مریم	۴/
پورن بالک رام	۸/	" " سوئم	۸/	قہر یزدانی	۴/
پورن (کالیداس)	۶/	" " چہارم	۱۰/	حزب البحر	۲/
" دگوپی چند	۶/	" " تبارک الذی	۸/	اسمانی کڑک حصہ اول	۴/
روپ بسنت	۷/	" " عم	۸/	" " دوئم	۸/
ہریش چندر	۵/	نماز حضوری فیروری	۸/	روزہ نامہ توبہ نامہ	۴/
جنگ امیر حمزہ غلام رسول کامل	۶				

نیز ہر ایک قسم کی سستی کتابیں منگانے کا پتہ

حاجی ملک دین محمد اینڈ سنز پبلشرز تاجران کتب بازار کشمیری لاہور

و مالکان کتبخانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

تاریخ اسلام مفصل مکمل

پانچ جلدوں میں

جس پر تمام اسلامی مقتدر اخبارات نے
بہترین ریویو لکھے ہیں جو اپنی بہترین
خوبصورتی خوشخط کتابت۔ گلیز کاغذ
صاف طباعت اور ارزاں ہونے کے
لحاظ سے اسوقت چوتھے ایڈیشن میں
طبع ہوئی ہے قیمت جلد ۵ تین روپیہ

ملنے کا پتہ
ملک دین محمد اینڈ سنز تاجران کتب
بل روڈ کشمیری بازار لاہور

دین محمدی الیکٹرک پریس [illegible] لاہور